Sven Hassel

Drum sângeros către moarte

BLOODY ROAD TO DEATH

Dedicată comandantului de batalion şi prietenului meu, actualmente general în Corpul Blindat al Armatei vest-germane, Horst Scheiben.

„Având în vedere proporţia uriaşă a pierderilor noastre la Stalingrad şi criza catastrofală de trupe de rezervă, Führerul nostru a decretat ca, începând din acest moment, perioada de sarcină să fie redusă de la nouă la şase luni."

Obergefreiter Joseph Porta
către Obergefreiter Wolfgang Creutzfeldt.
Salonic, primăvara lui 1943

„Dacă nu sunt cu ochii în patru, afurisitul ăla de Himmler îi va avea în curând pe toţi prietenii mei în lagărele sale de concentrare."

Göring către Generalfeldmarschall Milch,
22 septembrie 1943

Cântând cât îl ţine gura, torpilorul Klaus Pohl părăseşte bordelul „La semnul patului legănat" din Pirgos. În depărtare poate fi auzit vacarmul unei partide de bile dintre un grup de marinari germani şi nişte soldaţi italieni din trupele alpine.

Klaus Pohl rânjeşte fericit şi se hotărăşte să joace şi el un tur, dar se răzgândeşte în clipa în care privirea-i cade pe o fată drăguţă pe care-o observase, în seara aceea, ceva mai devreme.

— Hei, Liebling, o strigă, ecoul vocii sale răsunând în tăcerea nopţii. Aşteaptă flota! E periculos să ieşi din convoi! Îşi duce degetele la gură şi sloboade o fluierătură ascuţită punând pe fugă toate pisicile din zonă.

Fata priveşte înapoi şi zâmbeşte provocator.

Klaus măreşte pasul. Plecase dezamăgit de la bordel. Erau acolo mai mulţi clienţi decât puteau suporta damele. Fluieră din nou: e atât de absorbit de fată încât nu bagă de seamă figurile indivizilor, iviţi de pe o stradă laterală, care îl urmăresc.

Fata coteşte pe o alee mică. Odată ajunsă acolo, i se pare că a înghiţit-o pământul.

Patru bărbaţi fac cerc în jurul lui.

— Ce dracu! strigă, ducându-şi mâna la pistolul său P—38.

Un laţ aruncat cu dibăcie din spate îi alunecă strâns în jurul gâtului. Se sufocă şi cade în genunchi, mâinile agitându-i-se prin aer. Bereta rotundă de marinar i se rostogoleşte pe stradă ca o roată pusă pe fugă. O cizmă i se afundă în vintre, un pat de pistol îl pocneşte în ceafă.

În ziua următoare, torpilorul Klaus Pohl e găsit de câţiva civili greci care anunţă poliţia. Leşul său despuiat zace în şanţ, la numai câţiva paşi de Cartierul General German. Identificarea e foarte anevoioasă, identitatea cadavrului fiind stabilită abia atunci când flota sa îl dă dispărut.

Cazul e tratat ca o investigaţie de rutină, fără importanţă. Zilnic, ies la iveală, prin şanţurile greceşti, leşuri de soldaţi germani despuiate.

Două ore mai târziu, trei prizonieri greci sunt spânzuraţi în public

drept represalii.

PĂDUREA DE CACTUŞI

Formaţiunea de luptă s-a oprit. Se uită la cadavrele care s-au umflat grotesc sub soarele arzător. Leşul unui Leutnant zace pe marginea fântânii. Limba i-a fost smulsă şi gura îi este un imens cheag de sânge.

— Trebuie c-a durut al dracului de tare asta, face Porta, arătând înspre ofiţerul mort.

— Ar fi fost un tip tăcut dac-ar fi scăpat cu viaţă, zice Bivolul, trecându-şi limba peste buzele crăpate de soare.

— În livada aia afurisită, i-au legat pe câţiva dintre ei de nişte pomi îndoiţi la pământ şi pe urmă au dat drumul pomilor. Aşa că-i o idee sfâşietoare? zice Micuţul, alungând muştele cu o mânecă de uniformă grecească.

— Am să le tai nenorocitele alea de mădulare, făgăduieşte Ţeastă şi scoate la iveală din carâmbul cizmei un cuţit de paraşutist.

— Căprar tâmpit! îi aruncă Porta! Problema ta e că n-ai văzut încă destui morţi.

— Partizanii trebuie lăsaţi să aibă şi ei o plăcere, e de părere Micuţul. La urma-urmei, noi, nemţii, am fi putut rămâne şi acasă, aşa-i?

Porta descleştează fălcile rigide ale Stabszahlmeisterului mort. Forcepsul său sclipeşte în soare şi Porta e cu doi dinţi de aur mai bogat.

Micuţul face rost de o cutie plină cu trabucuri. Cu morgă de director foarte bine situat, îşi aprinde un trabuc brazilian cât toate zilele şi se aşază la umbra oferită de un Kübel răsturnat, împingând la o parte leşul însângerat al şoferului.

— Şi morţii sunt buni la ceva pe timp de război, zice Porta. Atrag atenţia muştelor şi le ţin departe de noi, ăştia care încă mai suntem în viaţă.

— Ce puzderie de muşte, zice Gregor, cu mirare, în clipa în care un roi întreg se ridică bâzâind de pe cadavrul şoferului mort.

Porta deschide o conservă de peşte şi înfulecă ajutându-se de baionetă. „Peştele-i bun pentru tine", scrie pe conservă.

Îndărătul clădirii celei lungi, dădu peste zece Blitzmödel. Sunt moarte şi întinse cu grijă pe un rând. Nu-s moarte decât de vreo zi sau două. Duhoarea lor e încă suportabilă şi numai două dintre ele au ochii scoşi de păsări.

— Mai întâi s-au distrat niţel cu ele, zice pofticios Micuţul, ridicând o fustă militară gri-albăstruie. Uite, asta şi-a pierdut podoabele!

— Ajunge, porcule! îi strigă Bătrânul, furios. Nu ţi-e milă deloc de sărmanele femei?

— Ce-am avut şi ce-am pierdut, n-o cunosc pe nici una, protestează Micuţul. Vrei să plâng până mi-or sări ochii pentru fiecare mort pe care-l întâlnesc în timp de război? Asta vrei?

— Dacă eram în locul partizanilor, râde Bivolul, tresăltând din tot corpul său obez, aş fi luat una cu mine şi m-aş fi pus pe nişte „Kraft durch Freude" de câteva ori pe zi. Ăia din America zic că-i sănătos să faci amor.

Un ţipăt ascuţit ne face să sărim în picioare şi să punem mâna pe arme. O femeie aleargă pe deal în jos, împleticindu-se, gonită de un bărbat mic şi gras, care agită o secure deasupra capului.

Cuţitul maur al Legionarului sclipeşte prin aer ca un fulger şi se înfige în pieptul bărbatului, care mai fuge câţiva paşi şi cade ca un butuc.

Spre stupoarea noastră, femeia se aruncă bocind peste cadavrul

său şi se apucă să strige blesteme bulgăreşti către Legionar.

— Zice că eşti un ucigaş blestemat, explică Bivolul, care o rupe niţel pe bulgăreşte. Tocmai îşi aveau tămbălăul lor zilnic, iar securea făcea parte din decor.

— Sfinte Allah! mormăie Legionarul, ştergându-şi cuţitul maur de mânecă. Cine naiba ar fi putut să ghicească una ca asta?

Un Krupp-diesel hodorogit se face auzit în satul ars de soare. Din el sar câţiva cincisutişti[1] gălăgioşi.

— Au măcelărit tot batalionul. Noi suntem tot ce-a mai rămas, strigă un Feldwebel cu faţa transpirată şi jegoasă.

— Cine a făcut-o? întreabă Bătrânul sec.

— Păgânii ăştia afurisiţi, strigă Feldwebelul furios. Batalionul nostru a venit aici de la Heuberg, acum câteva zile, şi chiar în prima ciocnire au nimerit într-o ambuscadă. Eu am rămas în urmă cu grupa mea şi am scăpat.

— Cu alte cuvinte, ai şters-o, rânjeşte Porta sarcastic. Lui Adolf nu i-ar plăcea aşa ceva. Vreau să spun, în caz că treaba asta i-ar ajunge la urechi.

— Ne putem alătura vouă? se interesează Feldwebelul, neluând în seamă şicana.

— Aveţi arme? intervine brusc Bătrânul.

— Numai carabine, cu douăzeci de lovituri de căciulă, răspunde Feldwebelul. Prusacii nu-s prea generoşi cu cincisutiştii.

— Ai zeamă în el? vrea să ştie Bătrânul, arătând spre Diesel.

— Nu, merge doar la deal în jos.

— Atunci e-n regulă, râde Porta, vesel. Wehrmachtul Marii Germanii e obişnuit ca lucrurile să meargă în direcţia asta.

— Rămâneţi, dacă vreţi, admite Bătrânul, dar reţineţi: Eu comand aici!

— Trebuie să predăm carnetele de serviciu? întreabă un tânăr cincisutist, oferindu-l pe al său.

— Şterge-te la fund cu el, îl sfătuieşte Micuţul, luându-şi un aer semeţ.

— Suntem în rahat, îi zice Bătrânul Feldwebelului. Carul nostru de luptă e o epavă arsă, aşa că ne aşteaptă o mărşăluială zdravănă şi o plimbare peste munţi.

— Îi cunoşti? se interesează Feldwebelul, zâmbind amar.

— Nu, zice Bătrânul, laconic.

— Se pare că-i găoaza universului acolo sus, şi două zile e viaţă lungă, făcu Feldwebelul, aruncând o privire îngrijorată către silueta întunecată a munţilor. Şerpi, scorpioni, furnici uriaşe şi Dumnezeu ştie câte altele. Cactuşi cu destulă otravă în ei ca să umple prăvălia unui chimist.

— Ai vreo idee mai bună? rânjeşte Bătrânul, muşcând dintr-o bucată de tutun de mestecat.

— Nu, acum lucrez pentru tine!

— Adunătura asta a voastră are experienţă de luptă?

— Doar câţiva, râde Feldwebelul, obosit. Restul sunt borfaşi şi hoţi. E chiar şi-un proxenet printre ei!

Bătrânul oftează şi trimite un scuipat maroniu de suc de tutun pe fântână. Îşi aşază automatul pe umăr într-o poziţie mai comodă.

— Spune-i adunăturii tale că noi procedăm rapid.

— Curte Marţială rapidă, hă? dădu Feldwebelul glas avertismentului.

— Ceva nelămuriri? face Bătrânul sarcastic.

— Nici n-ai crede! râde Feldwebelul, cu răutate.

— Îmi pare bine că ne înţelegem.

---

1 Cincisutişti — trupe disciplinare

— Ce-ar fi să ne daţi câteva automate sau o puşcă-mitralieră? sugerează Feldwebelul, oferind un pachet de „Junos".

— Te crezi într-un Arsenal? mârâie Bătrânul, răsucindu-se pe călcâie şi dând cu piciorul într-o cască, care zboară prin aer şi cade pe un cadavru. Vă aruncaţi echipamentul în dezordine. Cum dracu poate lupta o armată într-un război cu echipamentul împrăştiat peste harta întregii Europe?

— Da' prost dispus mai eşti astăzi, remarcă Porta, deschizându-şi a treia conservă de peşte.

Bătrânul nu răspunde; îşi aruncă automatul pe umăr, îşi aprinde vechea lui pipă, cu capac de argint, şi-o porneşte spre remorca cu muniţie unde Feldwebelul s-a aşezat laolaltă cu câţiva dintre oamenii săi.

— Cum te cheamă? întreabă Bătrânul, sumbru.

— Schmidt. După o scurtă pauză, adaugă: regiment de linia-ntâi.

Bătrânul scoate încet din gură şi scuipă cât colo un şuvoi brun de salivă:

— Şi ce-i cu asta?

— Credeam că te interesează.

— Nu dau doi bani nici dacă eşti Feldmareşal.

Bătrânul se apropie şi se aşază lângă noi, cerându-i lui Porta partea sa din conserva de peşte.

— La naiba, sunt ostenit! geme Gregor sfâşietor, trecându-şi mâneca peste faţa acoperită de praf. Uite unde-am ajuns noi, floarea Germaniei, lăsându-l pe Untermensch[2] să-şi facă de cap. Generalul meu şi cu mine n-am fi admis aşa ceva. Dacă l-am fi avut pe el şi monoclul lui printre noi, ar fi avut de ce se teme toţi aflaţii în treabă.

— Dacă treburile continuă în felul ăsta, Marea Germanie va fi ştearsă de pe hartă, zice Bivolul sumbru, iar noi, nemţii, vom fi din nou personajele alea rele din poveştile fraţilor Grimm.

— O să fim mâncătorii de oameni cu care îi sperii pe sugari când se lasă seara, încuviinţează Porta.

— O perspectivă a naibii de tâmpită, declară Micuţul, împachetând plictisit benzi de cartuşe în cutii de muniţii.

Din nord, dinspre munţi, se aude foc de artilerie.

— Vecinii bat la uşă, fredonează Porta, întorcând cadavru pe spate în speranţa că va găsi dinţi de aur.

— Tu iei mortierul greu! urlă Barcelona la unul dintre cincisutişti.

Barcelona e Feldwebel, dar nu prea are ocazia să-şi etaleze gradul când e numai cu noi.

— Cum rămâne cu orătania aia neagră de-acolo? întreabă Heide, arătând cu pistolul-mitralieră spre popa care şedea şi desena cerculeţe în praful drumului.

— Poate pleca o dată cu noi sau poate rămâne unde e, zice Bătrânul, indiferent.

— Curăţă-l pe garid, sugerează Tango, un german născut în România, care fusese profesor de dans la Bucureşti. Oricând are o clipă de răgaz dansează în paşi de tango, urmărind o orchestră lăuntrică.

— Să-l curăţăm pe netrebnic, zbiară Micuţul. Ticăloşii ăştia cereşti aduc întotdeauna ghinion aici, pe pământ!

— Da, hai să terminăm cu el. N-am văzut niciodată un popă încasând un bilet pentru o călătorie numai dus, chicoteşte Bivolul, în timp ce straturile sale de slănină tresaltă într-o veselie.

---

2 Untermensch (om inferior) — termen pe care naziştii îl foloseau pentru popoarele de „rasă inferioară" — slavi, evrei, asiatici, negri —, opus celui de Herrenvolk (popor de stăpâni) cu care se desemnau pe ei înşişi şi alte popoare de „rasă superioară", ariană — germanicii, anglo-saxonii, nordicii.

— Eu hotărăsc dacă cineva urmează să fie lichidat sau nu, decide Bătrânul, glacial.

— O să fiu cu ochii pe el, oricum. Trupul şi sufletul nu ţin pasul de fiecare dată, zice Tango, schiţând câţiva paşi de dans. O dată, cei dintr-a patruşpatra au dat peste un pilot ceresc care nu avea mai multe legături cu Domnul decât diavolul însuşi!

Ne aţintim cu toţii privirea asupra părintelui.

— Dă să-i deschid beregata ticălosului! zice Micuţul, pipăindu-şi tăişul cuţitului de luptă.

O escadrilă de He 111 trece urlând pe deasupra noastră. Unul dintre ele descrie un cerc în aer şi revine.

— Asta ne mai lipseşte, să ne ia ai noştri drept păgâni, zice Bătrânul, privind neliniştit la avioanele de vânătoare.

— Isuse, îşi varsă găinaţul! schelălăie Bivolul, repezindu-se între case.

— Dispăreţi! strigă prevenitor Bătrânul, punându-se la adăpost îndărătul ghizdurilor fântânii.

Îl urmez pe Porta chiar în fântână. Cad. Apa e ca gheaţa. Mă înşfacă în clipa în care eram pe punctul de a mă îneca. Stăm agăţaţi de ciutură.

Deasupra capetelor noastre e un vuiet de tunet. Puşti-mitralieră clănţăne. Ne atacă întreaga escadrilă. Pare că a venit sfârşitul lumii.

Avioanele nu pleacă decât atunci când întreg satul a dispărut de pe faţa pământului.

Ciudat, dar nici unul dintre noi nu e nici măcar rănit. Atacurile aeriene sunt înnebunitoare, dar nu prea eficiente. Lipsă de precizie.

— Atâta timp cât nu te afli în locul în care cad bombele, nu-i bai, rânjeşte Porta, aşezându-se pe nisip exact în acelaşi loc pe care şezuse înainte de începerea atacului.

— Ce-ar fi să ne oprim aici? propune Feldwebelul Schmidt. Ne va culege divizia.

— Şi ce-o să mai facă divizia? face Porta batjocoritor.

— *Merde alors!* Au şi aşa destulă bătaie de cap, oftează Legionarul. Ce mai contează pentru ei o grupă în plus sau în minus!

— Nu valorăm nici cât o grămadă de rahat de mâţă uscat, declară Micuţul, aruncând cu o piatră într-o pisică ce stătea şi se spăla pe cadavrul unui soldat german.

— Doamne! strigă Porta furios. Până şi pisicile de-aici de pe lângă Marea Neagră nu mai dau dovadă de respect faţă de Armata germană. Unde-or să ducă toate astea?

— La Kolâma! rânjeşte Gregor, pocnind pisica în plin cu o cască de oţel bine ochită. Mâţa aia afurisită e, cu siguranţă, o mâţă jidancă, e de părere Micuţul. Probabil că tocmai se gândea să se sloboade pe hoitul amărâtului de neamţ.

— Câte mai avem de îndurat, pufneşte Heide, cu necaz.

— Armata-i terminată, zice Micuţul, aprinzându-şi un trabuc. Până şi zburătorii lui Göring ni se cacă-n cap.

— Adunarea, şi la drum! porunceşte Bătrânul, ridicându-se.

— Corpul omenesc nu a fost creat ca să mărşăluiască protestează Porta, întinzându-şi muşchii ţepeni şi strigând durere.

Munţii sunt deprimanţi. De fiecare dată când ajungem în vârful a ceea ce credeam că e ultimul urcuş, descoperim altul, mai înalt, aşteptându-ne.

Grupa nu ajunsese prea departe când Bătrânul îşi aminteşte că n-au fost umplute bidoanele cu apă. Pădurea de cactuşi e moarte curată fără apă.

— Înapoi la fântână! ordonă aspru.

— V-am povestit vreodată despre perioada în care generalul meu şi

cu mine mărşăluiam peste Dunăre? îl iscodeşte Gregor.

— Schimbă placa, am auzit-o p-asta de cel puţin douăzeci de ori, i-o taie Barcelona, iritat.

— Mâncai împreună cu generalul tău? întreabă Tango, cu interes. Are o slăbiciune făţişă pentru gradele superioare.

— Bineînţeles, face Gregor condescendent. Câteodată, dormeam chiar în acelaşi pat, cu monoclul nostru între noi.

— Era pidosnic generalul tău? întreabă Porta, obraznic.

— O întrebare ca asta te poate duce în faţa unui consiliu de război de urgenţă, mormăie Gregor insultat.

— La dracu, urlă surprins Micuţul. Nu cred că există, cu adevărat, un astfel de consiliu.

— Ţi-ai atins vreodată generalul? se interesează Tango, cu veneraţie.

— Trebuia să-l dezbrac în fiecare seară când se culcuşea, pentru a fi gata pentru războiul de a doua zi, răspunde Gregor cu mândrie.

— Ar cam fi timpul să ne băgăm fundurile la adăpost, nu credeţi? sugerează Micuţul, privind spre munţii de pe care se fac auzite focuri de puşcă-mitralieră.

— Câte canistre mai avem? vrea să ştie Bătrânul, armându-şi pistolul-mitralieră model 40.

— Doar cinci, râde Barcelona, dezamăgit.

— Or să se gate în curând, rânjeşte Ţeastă. Arată ca un sac în care zornăie o grămadă de oase uscate.

— Apa o să iasă din tine mai repede decât a intrat, face Micuţul. Cum' dracu poate un om să fie în halul ăsta de slab? Nu pricep.

— Ţeastă ar trebui să se ducă-n America. Ar face avere arătându-se drept victimă a ororilor lagărelor de concentrare, sugerează Porta.

— Tăceţi un pic din gură, mârâie Bătrânul, şi ascultaţi. Trebuie să trecem munţii, cu sau fără apă. E singura noastră şansă.

— Sfinte Sisoe! izbucneşte Unteroffizier Krüger de la RD[3]. Nu-ţi dai seama ce vorbeşti! Acolo-i o pădure de cactuşi cu ţepii lungi cât baionetele. Va trebui să ne croim drum cu machetele şi n-avem decât două. N-or să ne ţină multă vreme. Şi pe urmă nu e nici urmă de apă pe-acolo.

— Atunci ce dracu sugerezi? ţipă Bătrânul disperat.

— Pe cărări până la drumul principal, răspunde Krüger, căutând cu privirea aprobări în jur.

— Eşti nebun de legat, îi respinge Bătrânul sugestia cu dispreţ. Proprietarii legitimi ai ţării se află înşiraţi de-a lungul şoselelor cu intenţia hotărâtă de a ne veni de hac.

— Să-i lovim la boaşe, propune Micuţul, mutându-şi chiştocul de trabuc dintr-un colţ în celălalt al gurii şi apucându-l cu dinţii. E timpul ca popândăii ăştia de la Marea Neagră să afle cine-i vizitează.

— Nu-i aşa, micuţ viteaz ce eşti? rânjeşte Porta, întinzând mâna pentru un trabuc.

Micuţul îi dă unul fără să crâcnească.

Heide trebuie să-l aprovizioneze cu o halcă de cârnat de ficat. Nimeni nu îndrăzneşte să-l refuze pe Porta în momentul în care acesta cere ceva. Cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face dacă vrei să rămâi viu e să te ţii bine cu el. E înzestrat cu acel ciudat al şaselea simţ — altfel întâlnit doar la evrei — de a dibui provizii de la distanţă de kilometri. Aruncă-l în pielea goală în mijlocul deşertului Gobi şi se va duce ţintă la ceva de băut. Poate nu chiar bere rece ca gheaţa, dar apă, în orice caz.

Legionarul dă un şut resturilor dintr-un sac de merinde şi strigă

---

3 RD — Regiment disciplinar

acru:

— *On les emmerde!* Batalionul trebuie să fie pe undeva dincolo de munţii ăia.

— Se poate, răspunde laconic Bătrânul. Oricum, asta-i şi direcţia, noastră. Aşa deci! Nu se trage la întâmplare. Deschideţi focul doar asupra ţintelor precise. Nu uitaţi că împuşcăturile atrag inamicul şi n-avem nevoie de aşa ceva.

„Plop, plop" se aude de la nord.

— Optzeci de milimetri, anunţă Bivolul, important, suflându-şi nasul cu degetele.

„Crac", şi „crac", şi „crac!"

— Cincizeci de milimetri, spune Porta, azvârlind dezamăgit, cât colo, un sac de merinde gol.

— Cine le-o da toate uneltele alea? întreabă Gregor neliniştit.

— Le vând trădătorii italieni şi germani, răspunde Heide, glacial. Ar trebui spânzuraţi. Pentru aşa ceva să existe doar o singură pedeapsă — moartea! Suntem prea moi. Judecată muierească.

— În curând n-o să mai rămâneţi în Germania decât tu şi cu Adolf, râde Porta zgomotos.

— Domnul ne va ajuta, murmură părintele, privind înspre noi.

— I-auzi la maşina asta de rugăciuni, zice Ţeastă batjocoritor, aruncând cu un băţ după preot. Nouă, târşelosilor, nu ne va ajuta Dumnezeu. Mai degrabă ne va da un şut în fund.

— Isus îi ajută pe toţi cei care i se roagă Lui, răspunde părintele încet şi priveşte spre deşertul înecat în soare, unde mai fumegă încă clădiri în ruine în urma atacului aerian.

— Tu şi cu afurisitul tău de oaspete ceresc, urlă Micuţul furios. Ăia care-au fost atârnaţi în Morellenschlucht au bolborosit la rugăciuni până când au încasat-o, şi Dumnezeu nu i-a ajutat deloc pe sărmanii nenorociţi.

— Am prins legătura, ţipă Heide, răsucind febril discul staţiei noastre de emisie-recepţie.

— Cine dracu eşti, băi rahat idiot? urlă el în receptor.

— Linguşirile n-o să-ţi ajute la nimic. Aici e Armata poporului. O să curăţăm foarte curând cărările de tot rahatul vostru german.

— Plimbă ursu', maimuţoiule, spumegă Heide.

— S-a zis cu tine, cârnăţarule! În cinşpe minute de-acum înainte o să intri la măcinat.

— Căpiatule! Heide scuipă furios pe staţie. Eşti nebun!

— Te-ai ars, porc nazist!

— Ce nemernic afurisit şi ăsta, strigă Micuţul, înfuriat. Hai să dăm o raită după el!

Un urlet prelung răzbate din staţie. Contactul e întrerupt.

— Crezi că ne pot vedea? întreabă, neliniştit, Ţeastă.

— Bineînţeles că nu, răspunde Micuţul batjocoritor. Dacă ne-ar fi văzut, ne-ar fi curăţat până acum.

— Ăştia nu-s partizani obişnuiţi, face Bătrânul, gânditor.

— Comunişti ticăloşi. Roşii ca un cur de maimuţă, zbiară Micuţul furios, ameninţând cu pumnul vârfurile muntelui.

— Nu credeţi c-ar fi timpul să ne îndreptăm mădularele în direcţia potrivită şi s-o luăm într-acolo? spune Porta, adunându-şi echipamentul.

— Antrenamentul îţi face bine, râde Tango, dănţuind în mijlocul pieţii.

Bivolul se lungeşte în nisipul fierbinte şi despătureşte un document cât toate zilele.

— Eu şi familia mea a trebuit să ne înfăţişăm unei comisii pentru puritate rasială, zice, din cauză că am ajuns propriul meu bunic.

— Aşa ceva nu-i cu putinţă, spune Bătrânul, uluit, şi-şi pune jos automatul.

— Nimic nu-i imposibil în al III-lea Reich nenorocit. Te pomeneşti că o s-ajung şi propriul meu străbunic. Aşteaptă numai ca băietanii ăia cu puritatea rasială să se pună pe mine. E vina nevesti-mi, ticăloasa aia căpiată. Are o fiică matură după care i s-au aprins călcâiele lui taică-miu şi s-a-ncurcat cu ea.

— Fiica nevesti-ti trebuie să fie şi fiica ta, constată Bătrânul, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

— Da, da, aşa-i, dar vezi că nu-i chiar aşa. Ea o avea pe fi-sa înainte de a ne înnoda noi doi. Şi uite-aşa rezultă că taică-miu mi-a devenit ginere şi fiică-mea mi-e mamă!

— Limpede, râde Porta. Fiică-ta e nevasta lui taică-tu.

— Ce balamuc, face Gregor disperat, şi totul numai fiindcă un om sensoară cu o muiere care vine cu un plod prefabricat.

— Ăsta, fiule, e doar începutul, oftează Bivolul. Acuma-i pricep mai bine pe ticăloşii ăia şmecheri de jidani. Nu se-nsoară decât cu fecioare. Până acum, din pricina cazului meu, doi inşi de la brigada de moravuri au luat-o razna şi, probabil, le vor urma şi alţii. Pur şi simplu, nu puteau pricepe că eu şi cu femeia mea avem un fiu care-i cumnat cu taică-miu.

— Cum, dar e evident, intervine Bătrânul. Doar e fratele nevestei lu' taică-tu.

— Da, pentru că nevasta lu' taică-tu e fiica nevesti-ti, rânjeşte Barcelona senin.

— Treburile s-au complicat bine de tot, se văicăreşte nefericit Bivolul, în clipa în care fiică-mea, nevasta tatei şi a mea mamă, a avut un fiu. El mi-e frate, că doar e fiul lui taică-miu, dar e şi fiul fiicei mele, ceea ce înseamnă că-i sunt bunic.

— În cazul ăsta, nevastă-ta ţi-a devenit dintr-o dată bunică, urlă Porta, vesel.

— Da, afurisită treabă, aşa-i? mormăie Bivolul, cu o privire pierdută spre ceruri. Io-s soţul nevesti-mi, dar îi sunt şi nepot pentru că sunt fratele fiului fiică-si şi, din moment ce soţul bunicii tale ţi-e automat bunic — îşi desfăcu braţele într-un gest disperat —, atunci e limpede ca lumina zilei că eu îmi sunt propriul bunic şi comisia aia de puritate rasială nu ştie de unde să-nceapă ca să legalizeze toată treaba. Şi de-aia sunt eu acuzat de misgenaţie, care-i un fel de incest.

— Or să te-nfunde, fiule, prooroceşte Micuţul, ameninţător. Nu-ţi rămâne decât să speri că Adolf nu va auzi nimic despre tine.

O explozie puternică întrerupe această ciudată istorie de familie. Urmează împuşcături şi rafale al căror ecou se rostogoleşte peste munţi.

O ştergem. O stranie nelinişte pune stăpânire pe noi.

— Să rămânem pe loc, ne îndeamnă Feldwebelul Schmidt. E nebunie curată să mergem în pădurea aia de cactuşi. Până şi animalele se feresc de ea.

— *C'est le bordel,* şuieră Legionarul mânios. Nebunia e să nu ne mişcăm. Ne vor tăia beregăţile cât ai zice peşte. Singura noastră şansă sunt cactuşii.

— Cunosc drum. Foarte prost drum, se bagă în vorbă Stoiko, din Regimentul de gardă bulgăresc. E singurul supravieţuitor dintr-un spital de campanie pe care l-au luat partizanii. Se salvase ascunzându-se până la plecarea gherilei într-o ladă cu membre amputate.

— Cât avem de mers? întreabă Bătrânul, plin de speranţă.

— Trei, poate patru zi, răspunde Staiko nesigur, dar noi mergea foarte repede. Nu gândim la apă.

— Apa-i problema cea mare, oftează Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu capac de argint.

— Am auzit vorbindu-se despre cămile care halesc cactuşii pentru sucul lor, spune Bivolul.

— *Impossible, mon ami,* se dă mare Legionarul, au un gust mai rău decât urina de maimuţă fiartă.

— Nu te poţi obişnui cu gustul? îl iscodeşte Porta interesat. Mai degrabă aş bea pipi de maimuţă decât să crăp de sete.

Ziua se scurge încet, fără ca noi să luăm o hotărâre. Cadavrele emană o duhoare insuportabilă. Bătrânul ne-a ordonat de câteva ori să le îngropăm, dar ne-am făcut că nu-l auzim.

Pentru moment, renunţă şi se aşază pe un bolovan între Barcelona şi Legionar.

— N-avem încotro, trebuie să ne încredem în Stoiko, spune el, încet, fixându-l cu privirea pe bulgar, în uniforma lui jegoasă de gardă, gri-albăstruie, cu şnururi şi petice roşii.

— Cunoaşte desişul, afirmă Legionarul, aprinzând gânditor un „Caporal". Ţăranii ăştia de munte sunt meşteri în croirea drumului printr-o pădure de cactuşi. Şi pe unde pot merge ei, putem merge şi noi. Aş vrea să-l văd eu pe ţăranul care-i mai dat naibii decât noi, soldaţii de rând!

— Ai mai fost vreodată într-un desiş ca ăsta? face Barcelona, cu un zâmbet ironic.

— *Non, mon ami.* Dar am auzit o mulţime de lucruri despre aşa ceva şi-ţi pot spune că e mai rău decât dacă ai trece desculţ prin cazanul iadului.

— Eu am fost pe-acolo, zice Barcelona sumbru, lustruindu-şi pistolul-mitralieră. E iadul pe pământ. Nici diavolul însuşi nu s-ar încumeta s-o pornească prin asemenea locuri. Sunt uitate de Dumnezeu. După câteva ore eşti convins că până aici ţi-a fost. Totul emană moarte. Singurele vieţuitoare sunt nişte reptile veninoase, care te atacă în clipa în care te-au ochit. Zgârie-te într-unul din spinii ăia blestemaţi şi s-a zis cu tine.

— Ce perspectivă! Ce mai perspectivă, strigă Porta, înghiţind o sardea întreagă.

— Le venim noi de hac nenorociţilor ălora de şerpi şi de cactuşi, mormăie Micuţul ameninţător. Doar suntem germani nu? Cuceritori, aşa-i?

După-amiaza târziu, îşi face intrarea în sat un Kübel zgomotos, stropit cu noroi. Un maior în uniformă de camuflaj, cu un pistol-mitralieră la îndoitura braţului, sare din el şi se pune pe zbierat.

— Ar cam fi timpul să strângeţi rândurile şi să construiţi baricade pe şosea, nu credeţi? (Bate furios cu piciorul în pământ.) E ora închiderii, aşa-i? Trageţi obloanele, nu? Vor sosi întăriri de la divizie cel târziu mâine-dimineaţă. Şi tu, Feldwebel — se răsuceşte înspre Bătrânul —, vei răspunde cu capul dacă satul ăsta nu va fi păstrat.

— Nu mai avem muniţie, domnule. N-o să putem ţine văgăuna asta mai mult de-o oră.

— Nu încerca să-l înveţi pe tac-tu să facă copii, ţipă maiorul înroşindu-se. Păstrezi satul sau vei fi spânzurat.

Se răsuceşte pe călcâie şi se caţără înapoi în Kübel, care dispare în lungul şoselei cu o viteză incredibilă.

— Se mişcă precum un măgar cu un cactus sub coadă, rânjeşte Porta. Chiar crede că ne vom război cu vecinii pentru locul ăsta?

— Ce repede a şters-o, observă Tango. N-aş fi crezut că un Kübel poate scoate o asemenea viteză.

— Căcăcioşi cu conştiinţa încărcată, declară Micuţul, furios, şi dă repede un şut violent într-un picior smuls.

— Tipic pentru ticăloşii ăştia de eroi de tinichea. Cum le mai place

lor să dea ordine altora acolo unde miroase a Walhalla[4] şi a afurisită moarte de erou! remarcă Bivolul, cu dispreţ.

Ne aşezăm din nou. Ţeastă prinde muşte şi le mănâncă. Zice că au gust de creveţi. Ne-a convins şi pe noi să le gustăm. Nu suntem de acord cu el. Să fie vreo pasăre într-o încarnare anterioară?

— *Allons-y!* face Legionarul. Zăboveala pe-aici e apă de ploaie.

— Şi cum rămâne cu păstrarea satului? întreabă Bătrânul gânditor. Ai auzit ordinele maiorului!

— Nemernicul ăla, urlă Micuţul. N-are nici urmă de habar cine suntem noi de fapt. Ăsta-i singurul lucru bun în toată armata asta păcătoasă. În uniformă, toţi arătăm la fel.

Într-un iureş de spaimă, praf şi săbii scânteietoare îşi face apariţia în sat o unitate călare de cazaci de-ai lui Vlasov[5].

Un Wachtmeister îşi struneşte calul. Acesta cabrează şi scoate un nechezat nervos.

— Ce unitate voi? întreabă insul, într-o germană stricată.

— Unitatea „Sfânta treime", răspunde Micuţul, lăţindu-şi gura într-un rânjet.

— Tu nu obraznic, Obergefreiter, şuieră cazacul, spintecând aerul cu sabia în direcţia Micuţului. Tu stai drepţi, tu vorbeşti mie.

— De ce, mă, fiu de capră caucaziană, strigă Micuţul dispreţuitor. Crezi că un cetăţean al Hamburgului va pocni călcâiele pentru rahaţi ca voi? Or să vă atârne ai voştri în curând, fii sigur de asta, băiete!

— Feldwebel, tu face acuzaţie la omul ăsta, ţipă Wachtmeisterul, turbat.

— Gura, şuieră Bătrânul, întorcându-i spatele. Găseşte-ţi alt teren de joacă.

Wachtmeisterul îşi struneşte calul atât de violent încât acesta se ridică pe picioarele dindărăt. Micuţul se aruncă într-o parte, spre a nu fi lovit de copitele din faţă ale calului. Respiră adânc a uimire.

— Ce dracu? Aşteaptă numai, pui de scroafă sifilitică, te-nvăţ eu minte, urlă, trimiţându-i calului o directă de stânga în bot. Apoi îl prinde de după ceafă şi încearcă să-l pună la pământ.

Calul îngenunchează şi geme de spaimă, iar Wachtmeisterul loveşte cu sabia înspre Micuţul.

— Maimuţoi ucigaş, răcneşte acesta, înşfăcându-l pe cazac de pe calul său şi pornindu-se să-l tăbăcească în pumni. Pui de târfă blestemată!

— Ajunge, strigă Bătrânul, ridicând automatul.

— Crezi c-am să las arătarea asta zbârcită să mă aibă la deştu' mic?

Un Obergefreiter călare pe o motocicletă grea BMW frânează în piaţă şi derapează lateral, oprindu-se.

— Doamne! Credeam că adunătura voastră e vreo gherilă. Sunt de la statul-major din 12 Grenadieri-RD. Ne-au pus pe fugă. Partizanii sunt pe ruta 286 şi s-a dezlănţuit iadul lângă Karnibat.

— Şi-ncotro o apuci? întreabă Porta iscoditor.

— O şterg la Malko Sarkovo, ne spune conspirativ, şi de acolo mai departe spre Vaiasal.

— Dar asta-i în Turcia! intervine Heide, uimit.

---

4 Walhalla — în mitologia nordică — locul ceresc de popas al celor căzuţi în luptă

5 Andrei Andreevici Vlasov — general rus care a constituit o armată redutabilă din prizonieri ruşi din lagărele germane, cu care s-a alăturat armatelor lui Hitler în lupta împotriva comunismului. La sfârşitul războiului, s-a predat împreună cu armata lui americanilor, aceştia dându-i pe toţi pe mâna lui Stalin. Generalul Vlasov a fost spânzurat, iar soldaţii săi ucişi până la ultimul.

— Ai nimerit-o, rânjeşte Obergefreiterul, cu o figură senină. M-am săturat de războiul ăsta. În trei zile de-acum înainte o să mă lăfăi pe plajă la Tekirdag, înconjurat de un harem întreg, iar voi, băieţi, puteţi fi din partea mea, cuceritori până la moarte. Dar fără mine!

— Asta-i dezertare. O să te coste capu'! ţipă Heide, scandalizat.

— Perfect adevărat, camarade! râde RD-istul. Eu o numesc prelungire de viaţă. Vreau să crăp în patul meu, aşa cum fac afurisiţii de generali. Asta-i democraţie!

— Eşti un trădător! afirmă Heide. Constituţia prevede că fiecare individ are dreptul şi datoria să apere Vaterlandul cu preţul vieţii. Nu ştiai?

— Niciodată nu mi-am pus semnătura sub legea asta, fiule, spune Obergefreiterul, rânjind. Ăia care au semnat, ăia să se lupte.

— Nu eşti recunoscător patriei tale? se burzuluieşte Heide, indignat.

— Sunt bătut în cap? N-am cerut niciodată vreun Vaterland şi ţoalele pe care le port de când Vaterlandul şi-a asumat răspunderea pentru garderoba mea nu sunt ceea ce obişnuiesc eu să port, dar nimeni nu-mi cere părerea.

Îşi pune în funcţiune motorul BMW-ului, se aşază în şa, îşi aranjează pistolul-mitralieră şi-şi trage casca pe ochi.

— Băieţi, să le transmit salutări din partea voastră muierilor turcoaice şi celorlalţi prăpădiţi de musulmani?

— Chiar aşa, râde Porta, vesel. Spune-le să lase porţile larg-deschise, că sunt pe drum.

— Dar dacă te trimit înapoi? întreabă Gregor, sceptic. Suedezii aşa fac. Ce, crezi că turcii nu-s la fel de ticăloşi?

— Asta va fi voia lui Allah, cum zic ăia la care mă duc, nu-i aşa? admite Obergefreiterul. Vreau să spun, dacă nu ieşi în faţă cu nici un dar. Sunt de la Cartierul general, amice, şi am o ţâră de material Gekados de citit pentru urmaşii Profetului. Vrea careva dintre voi să mi se alăture? Mai e un loc pe perna târfei în spate.

— E vreunul care nu poate mărşălui? întreabă Bătrânul, privind în jur.

— Domnule, domnule! geme Porta, târându-se şi folosind automatul drept cârjă. Domnule, eu nu mai am deloc picioare. Trebuie să mă rostogolesc pe boaşe.

— Şterge-o, Porta, face Bătrânul.

Cu un zgomot de tunet, BMW-ul dispare în praful drumului.

— Oare va reuşi? Gregor e sceptic.

— Genul ăsta de Obergefreiter german reuşeşte întotdeauna, afirmă Porta categoric.

— Ştii să citeşti o busolă? i se adresează Bătrânul lui Stoiko. Propun s-o luăm după busolă, 46. Ăsta-i drumul pe care-l ştii tu?

— Feldwebel, spun da. Busola bună treabă, răspunde Stoiko, studiind cu interes instrumentul care zace pe hartă. Mergem drumul Stoiko şi drumul busolă. Înainte merge soldaţi răi, fără grad. Ei croieşte drum, vânează şarpe.

— Îna-a-a-i-i-nte! strigă Bătrânul, aruncându-şi puşca pe umăr.

Un timp, urmăm cărarea spre Gulumanovo. Apoi o luăm peste dealuri şi drumul devine doar o pereche de urme de roţi.

În apropiere latră o mitralieră. Coloana se opreşte pentru o clipă, trăgând cu urechea. Privim neliniştiţi la desiş şi nici unuia nu-i surâde ideea de a mărşălui prin labirintul acela de ghimpi şi vegetaţie fantomatică, uscată şi strâns împletită.

Luna, mohorâtă, aruncă lungi umbre spectrale.

„Hârş, hârş!" Machetele îşi cântă cântecul, în timp ce doi cincisutişti croiesc drum printre cactuşi.

Suntem încordaţi şi puşi pe aşteptare. Miroase a primejdie şi a moarte. Avem armele pregătite să intre în acţiune.

— Ce loc blestemat, şopteşte Bivolul, cu spaimă. Pute a Ivan. Cunosc asta.

— *C'est un bordel!* spune Legionarul. Dar va fi mai rău.

Micuţul se opreşte atât de brusc încât mă ciocnesc de el.

— Suntem observaţi, şopteşte răguşit. Nişte ticăloşi! Ucigaşi împuţiţi!

— Eşti sigur? întreabă Bătrânul, îngrijorat. Cunoaşte şi preţuieşte instinctele de animal ale Micuţului.

— Nu mă-nşel niciodată, ripostează Micuţul. Hai să-i găsim şi să le scoatem pipotele.

— Pe mine nu contaţi, mormăie Porta, neliniştit. Pe-aici e întuneric ca în chiloţii unei negrese.

— Negresă, hă, face Micuţul. Aş fi în stare să găsesc una şi într-o beznă totală.

Cei doi dispar pe nesimţite în întunericul dintre cactuşi.

— *Beseff,* şopteşte Legionarul, fixându-şi patul puştii-mitralieră în umăr.

Timpul abia se târăşte. Au trecut aproape patru ore. Un urlet de moarte despică liniştea.

— Ce naiba a fost asta? şopteşte Gregor, înspăimântat.

Se întorc puţin înainte de ivirea zorilor, ducând între ei un porc sălbatic uriaş.

— Nemernicul ăsta e singurul partizan de care ne-am lovit, râde Micuţul. Era aproape la fel de speriat ca şi noi.

— A fost dragoste la prima vedere, anunţă Porta, lovind porcul mort cu palma peste fund.

— Ce-a fost cu ţipătul ăla? întreabă Bătrânul.

— Nu i-a convenit că i-am tăiat beregata.

— Şi ce-i cu partizanii? se arată interesat Bătrânul.

— Sunt pe-aici, pe undeva, îl informează Porta, aruncând o privire nesigură spre masa compactă de cactuşi. Nu pricep cum de se pot deplasa prin chestia asta fără să-şi croiască drum.

În depărtare, tună artileria. Aerul se cutremură la sunetul exploziilor.

— Deja bat la uşă, spune Bătrânul îngrijorat. Până să ne dăm seama ce se-ntâmplă, or să ne zboare în Împărăţia Veşnică.

Un fost locotenent de la cincisutişti se înfăţişează înaintea Bătrânului.

— Ei, Feldwbel, ce facem? Ne dăm bătuţi? În cazul ăsta preiau comanda. Chiar dacă m-au despuiat de gradul meu, sper că recunoşti că am mai multă experienţă în conducerea trupelor decât tine.

Bătrânul îşi aprinde calm pipa şi îi aruncă fostului ofiţer, care s-a proţăpit cu un aer semeţ în faţa lui, o privire periculoasă.

— Soldat! Nu ţi-a spus nimeni până acum că trebuie să stai în poziţie de drepţi cu călcâiele lipite atunci când te adresezi unui superior?

Ex-locotenentul devine uşor neliniştit, dar se încăpăţânează.

— Feldwebel, lasă prostiile astea. Preiau comanda şi conduc formaţiunea. Ajunge!

Micuţul se îndreaptă spre el.

— Ascultă aici, băiete, răcneşte, înşfăcându-l de guler. Nu preiei nici o comandă. Treci la locul tău în coşuleţ şi acolo să stai până eşti chemat.

— Frânge-i gâtul şi isprăveşte cu el, sugerează Bivolul, lingându-se pe buze.

Micuţul îl îmbrânceşte pe fostul locotenent, care cade peste pielea proaspăt jupuită a porcului.

Preotul îngenunchează şi începe să se roage cu glas plângăreţ, în

timp ce agită un crucifix grosolan făcut din crengi.

— Isus al tău a plecat lelea, râde Ţeastă.

Micuţul se ridică într-un cot şi priveşte printre cactuşi.

— Ticăloşii ăia sunt iarăşi cu ochii pe noi.

Bivolul sare brusc în picioare şi, înainte ca cineva să-l poată opri, goleşte un încărcător întreg în tufişuri, într-o rafală prelungă.

— Ai căpiat, omule? ocărăşte Bătrânul furios. O să ne pui un întreg batalion de-al lor pe cap.

— Te-nnebunesc blestemaţii ăştia de cactuşi. Acolo erau ochi care se holbau la voi, se văicăreşte Bivolul, făcând să-i tresalte bojocii umflaţi.

— Colonelul „Mistreţ" n-ar fi trebuit niciodată să mă pună pe liber din meseria aia a mea de şofer al generalului, oftează Gregor, necăjit. N-ar fi reuşit niciodată s-o facă de n-ar fi fost plecat generalul meu şi monoclul nostru într-o călătorie în interes de serviciu la Berlin. Faptul că noi trei am fost despărţiţi a însemnat o greşeală tactică.

— Aţi fi putut câştiga chiar şi războiul, aşa-i? râde Bătrânul. Tu, cu generalul tău şi cu monoclul vostru.

— Posibil. Ne aparţineam unul altuia. Ar fi trebuit să vedeţi cum monoclul nostru îi făcea semn câte unui şef de stat-major şi noi fornăiam: „Vino încoace, domnule, şi aruncă-ţi o privire asupra hărţii, de operaţiuni...". Asta era de ajuns ca să se sloboadă ăia pe ei. Când ne dădeam chipiul jos, dinţii începeau să le clănţăne. N-aveam nici urmă de puf, nici măcar pe craniu. Aveam adevărate căpăţâni de generali prusaci. Ofiţerul cu aprovizionarea era un ageamiu care n-ar fi trebuit să ajungă niciodată Oberstleutnant. Ca să mute din loc punctul de întărire Dagmar, trebuia să treacă, de câteva ori, cu căruţele sale prin focul de baraj al artileriei inamice, lucru pe care îl detesta.

— „Herr General", zicea el timid. „Cum să-mi strecor unităţile motorizate pe sub bombardamentul inamic? Nu pot folosi decât ruta 77". Şi tâmpitul o arăta pe hartă. Ca şi cum n-am fi ştiut cu toţii unde se afla ruta 77. Generalul meu îşi trecea un deget pe sub gulerul înalt şi trăgea adânc aer în piept. Cu sprâncenele ridicate, aproape până-n vârful capului, se uita la ofiţerul ăsta cu aprovizionarea.

— „Dacă tu crezi că-i mai bine, îţi poţi lăsa trupele să fie cărate peste teren în aşternuturi de paie de către cărăuşi arabi, sau poate vrei să-ţi rezolv eu problemele?! Dacă ai îndoieli în legătură cu ce trebuie făcut, te sfătuiesc să ceri sfatul şoferilor tăi". Monoclu scos, monoclu pus din nou la loc. Oberstleutnantul ăla îngăima ceva de genul „Prea bine, Herr General!" În ziua aia au cântat îngerii. Până după-amiază, jumătate din Statul-Major îşi găsise o moarte eroică.

— „Uite", făcea generalul meu în timp ce trânteam uşile şi ne căram, dând de pământ cu câţiva ofiţeri de ordonanţă nevinovaţi. „Din punct de vedere psihologic, e bine să dispari într-un nor de praf", explica el. Şi ne vâram mâna sub uniformă, apărând în faţa lumii ca în picturile cu Napoleon.

— „Acum, probabil că idioţii ăştia vor ţine minte câtăva vreme cine hotărăşte aici", a zis generalul meu, luând o înghiţitură zdravănă din pahar. Obişnuiam să bem întotdeauna coniacul din pahare de bere. Cele obişnuite nu erau destul de încăpătoare pentru noi.

— „Jawohl, Herr General", răcneam. Primeam şi eu un pahar, dar nu mai mult. Generalului meu nu-i plăcea ca şoferul său să capete prea mult de băut. Era o răspundere mare să plimbi un general. Încoace şi-ncolo, dar, de obicei, reuşeam să dau de duşcă vreo câteva pahare după ce se ducea la culcare. La puţin timp de la treaba asta am primit cea de-a patra stea a noastră şi am luat în primire un corp de armată, dar afurisiţi cum sunt ăia de la Cartierul general, i-au trimis colonelului „Mistreţ" frunze de stejar şi epoleţi roşii.

Dacă în calitate de colonel era de groază, ca general-maior era mai rău decât vă puteţi închipui. M-am învârtit şi eu pe-acolo câteva zile sperând că, doar-doar, i-or da şi lui o divizie pe care s-o călăuzească la moarte şi distrugere. Dar nu i-au dat. L-au făcut, în schimb, şef de stat-major în divizia mea. Ăsta a fost ghinionul meu. Generalul meu a zburat la Berlin ca să le mulţumească pentru noua lui stea şi ca să-şi facă uniforme noi, acu' că era General Oberst. „Mistreţul" a dat nas în nas cu mine pe coridor pe când mă întorceam de la aeroport fără generalul meu şi monoclul nostru. Zâmbea ca un diavol care priveşte nişte popi cum se perpelesc pe tăciunii iadului. M-a lăsat să aleg între o plecare imediată la celălalt capăt al liniei frontului sau un consiliu de război fulger, cu el pe post de şef al tribunalului. Sentinţa fusese hotărâtă dinainte. Puteam vedea spânzurătoarea lucind în ochii săi galbeni şi veninoşi.

— Dar ce-avea cu tine? întreabă Barcelona, mirat.

— Când eşti şoferul unui general, poţi intra, foarte uşor în nişte chestii, şi beleaua-i gata. Nu-mi făceam nici o iluzie în ce-l priveşte pe „Mistreţ". M-a pocnit peste faţă cu documentele şi, cu un zâmbet răutăcios, a adăugat pe tonul cel mai patern:

— „Unteroffizier Martin, dacă te-ai fi născut cu douăzeci de ani mai devreme şi ai fi trăit la Chicago, Al Capone ar fi aflat în tine omul care să fie mâna lui dreaptă. Chiar şi acum, orice tribunal din lume te-ar condamna fără şovăire la închisoare pe viaţă pentru câte-ai făcut".

Un sfert de oră m-a spurcat cu neruşinare. Când eşti Unteroffizier, trebuie să înghiţi chestii din astea, mai ales dacă le serveşte chiar şeful de Stat-Major. Şi-a dat la iveală toate simţămintele alea cazone primitive. Se plimba încolo şi încoace şi, de fiecare dată când se oprea, bâţâia din genunchi în sus şi-n jos, de-i scârţâiau cizmele. Avea cele mai cu scârţ cizme, făcute anume pentru treaba asta. Avea nasul în genul ălora care-ţi dau de furcă cu uşile batante şi-ţi amintesc de istoria Romei. Ochelarii îi arătau ca farurile unui Horch. Am tras adânc aer în piept şi m-am ţinut tare, întrebându-l dacă pot să aştept până când se întoarce generalul meu, cu monoclul nostru, ca să-l pot felicita pentru cea de-a patra stea. Nu oricare prusac reuşeşte aşa ceva. Gradul de Generaloberst nu e decât pentru *crème de la crème.* Generalul meu mi-a spus întotdeauna că-i mai uşor pentru un criminal să ajungă în rai decât pentru un bărbat născut dintr-o muiere să ajungă general prusac.

A trebuit să întreb de două ori până s-a prins „Mistreţul" ce-i ceream. Şi-a vârât bărbia în guler şi a pufnit pe nas ca un rinocer care se pregăteşte să atace.

— Crezi că sunt idiot? a ţipat el înfuriat.

Aşa credeam, dar m-am gândit că s-ar putea să-mi prelungesc niţel viaţa dacă ţin părerea asta numai pentru mine. Ştia el ce face, ticălosul! Dacă m-ar fi lăsat să aştept să-mi iau rămas-bun de la generalul meu şi de la monoclul nostru, nu s-ar fi ajuns aici. Ar fi fost la fel ca atunci când am râs de generalii ăia care erau întinşi pe spate, pe gheaţă, şi trăgeau cu mitraliera. Generalul meu a încercat de câteva ori până acum să mă ia înapoi, dar jigodia aia de „Mistreţ" împiedică de fiecare dată treaba prin reţeaua lui de la Berlin. Nu-i aşa că viaţa e cumplită?" Îşi ridică privirea la ceruri, ca şi cum ar fi aşteptat vreun ajutor de acolo.

V-aţi dat seama vreodată cât de rar obţii ceea ce doreşti? Când o duci şi tu bine, te prăvăleşti deodată pe scara de serviciu. Uitaţi-vă la mâinile astea. (Îşi arată mâinile jegoase, zgâriate şi bătătorite.) Înainte erau albe şi moi ca ale unei călugăriţe. Uitaţi-vă la cizmele mele. Tot rahatul din Balcani e lipit de ele. Pe când eram cu generalul meu, luceau ca nişte oglinzi. (Oftează şi-şi şterge o lacrimă stingheră, gândindu-se la măreţii trecute.) N-am fost făcut pentru toată târşa asta la infanterie.

(Oftează din nou.) În templul inimii mele arde o lumânare pentru generalul meu şi monoclul nostru, şi eu ştiu că şi el se gândeşte la mine atunci când îngenunchează în uniforma lui de noapte, îndărătul patului său de campanie, şi se închină Conducătorului suprem al războaielor rugându-se să binecuvânteze războiul nostru.

Mărşăluim de vreo oră când, deodată, din cactuşi începe să răpăie înspre noi o mitralieră.

— Fugiţi, fugiţi! ţipă Ţeastă, isteric, gonind înapoi pe cărarea îngustă.

— Gura, idiotule! ocărăşte Porta, enervat, aruncând cu o grenadă de mână în direcţia din care vine focul de mitralieră.

O explozie seacă, şi arma amuţeşte. Aproape instantaneu, o alta se porneşte să latre în spatele nostru.

Izbucneşte panica. O grenadă explodează în mijlocul nostru, smulgând picioarele unui cincisutist.

Micuţul se adăposteşte înapoia unui cactus. Gloanţele muşcă frunzele cărnoase din jur.

M-am întins la pământ, îndesându-mă după un muşuroi de furnici. Bivolul, cu o sută cincizeci de kilograme ale sale, o cască de oţel şi un automat, vine pe cărare ca o avalanşă. Automatul său scuipă foc. Se aruncă între cactuşi, unde izbucneşte o luptă infernală. Răcnetele sălbatice ale Bivolului întregesc scena.

— S-a zis cu el, declară Porta, îndesându-se mai bine în ţărână.

În curând, îl vedem pe Bivol că apare dintre cactuşi târând după el două cadavre ce musteau de sânge.

— Ce dracu te-a apucat? întreabă Porta, urmărind uluit cum Bivolul îşi şterge pumnalul de unul dintre leşuri.

— M-au apucat pandaliile. Atât de tare, c-aş fi spart şi nuci de cocos cu curul, strigă el furios. Nemernicii ăştia de partizani şi-au bătut joc de noi destul. Aveau nevoie de-o urecheală zdravănă, nemţească.

Bem apa din vasul de răcire al uneia dintre mitraliere, o „Maxim". Are un gust oribil, dar e totuşi apă.

Se iveşte şi soarele de după munţi, în timp ce noi ne continuăm marşul. Totul e învăluit într-o nuanţă rozalie, plăcută. Ne înfiorăm. Nopţile sunt reci, dar nouă ne fac bine. Într-o oră, va fi ca într-un cuptor încins. Începem să ne răstim unul la altul. Pe la amiază, ne urâm cu toţii. Cel mai tare îl urâm pe popă, cu veşnica lui vorbărie despre mătănii, şi rugăciuni:

— Domnul e cu noi! Domnul ne va ajuta!

— Gura! urlă Heide, turbat. Dumnezeu ne-a uitat!

— Dumnezeu şi derbedeii ăia „roşii", pufneşte Bivolul, folosind o frunză de cactus drept evantai.

Transpiră de două ori cât un om normal. De două ori cât oricine. De două ori a încercat să lase aruncătorul de grenade în urmă, dar Bătrânul a băgat de seamă de fiecare dată şi l-a trimis înapoi după el.

Doi cincisutişti deschid drum cu machetele. Sunt schimbaţi la fiecare jumătate de oră. E muncă grea să croieşti o cărare prin cactuşi.

La amiază, Bătrânul ordonă oprirea. Grupa e complet epuizată. Unul dintre cincisutişti moare în convulsii groaznice. I-au găsit un şarpe mic şi verde într-una din cizme. Porta îl omoară şi-l aruncă pe Heide, care e atât de şocat încât leşină. La început am crezut că a făcut un atac de cord, dar în clipa în care şi-a revenit avea mai multă viaţă în el decât se aştepta Porta. Au trebuit să-l ţină doi oameni, în vreme ce al treilea îi lega mâinile.

După o oră, Bătrânul ordonă ridicarea, dar acum avansăm foarte încet. Nu străbatem decât vreo câţiva kilometri până la apusul soarelui. Fără să ne mai pese de mâncare, ne prăbuşim şi cădem în nesimţire.

Rămânem pe loc toată ziua următoare. Întunericul s-a lăsat înainte de a ne trezi.

— Ia să facem nişte cafea şi să încercăm să ne deznodăm niţel, sugerează Porta, scoţând dopul unuia dintre cele cinci bidoane ale sale.

Micuţul şade în mijlocul cărării cu melonul său absurd pe cap. Îşi rostogoleşte un trabuc imens dintr-un colţ în celălalt al gurii.

— Să vedem numai părţile bune ale lucrurilor, proclamă el. Cactuşii ăştia împuţiţi prin care ne târâm nu-s atât de răi ca vreo vizuină scârboasă în care, până la noapte, să fim prăjiţi ca o felie de şuncă de către aruncătoarele de flăcări ale nemernicilor ălora păgâni. Aici vă smiorcăiţi de căldură, dar aţi uitat când am fost la Kilima, unde, dacă ieşeai să te pişi, îţi cădea membrul? Şi ce naiba înseamnă nişte furnici în comparaţie cu afurisiţii ăia de lupi siberieni, a căror haleală preferată sunt nemţii? Când mă gândesc la toate alea, ce-i pe aici îmi pare un rahat de picnic.

— Eşti prea tâmpit ca să pricepi cât de îngrozitor e locul ăsta, zice Bivolul, care transpiră de parc-ar fi într-o saună.

Micuţul continuă să fumeze, cu nasul în aer. Scutură scrumul de la trabuc cu un gest elegant, cum a văzut el odată într-un film american cu oameni de afaceri.

— Tâmpit? Poate că sunt, poate că nu-s. Serviciul militar, amice, m-a învăţat că e nevoie de un trup sănătos, dacă vrei să supravieţuieşti. Creierul creşte el singur, fiule. Dacă ai prea multă umplutură de-aia cenuşie de la început, o iei razna fără să-ţi dai seama. Indivizii ţestoşi n-o duc mult.

Un scorpion traversează sprinten cărarea. Ţeastă îl zdrobeşte cu patul puştii.

Bubuitul greu al artileriei continuă neîntrerupt.

Un roi de JU-87 — Stukas — apare de după munţi. Bombele pe care le poartă sub aripi sunt perfect vizibile.

— Or să provoace niţică dezordine acolo unde vor vărsa chestiile alea, spune Feldwebelul Schmidt, umplându-şi încărcătorul automatului.

Bătrânul îl muştruluieşte pe un fost locotenent care a aruncat două tambururi de rezervă.

— Următorul care va fi prins că abandonează arme va fi împuşcat, strigă el furios.

— Mă întreb dacă vor inventa, vreodată, o Germanie în care să fie plăcut să trăieşti, spune Bivolul gânditor, strivind o insectă lungă şi verde sub tocul cizmei.

— Peste tot e plăcut, face Porta — fără a se adresa cuiva anume —, dar puţini dintre cei din jur îl aud. Îmi amintesc de perioada în care am fost arestat în garnizoana din München şi asta numai fiindcă voisem să fiu confirmat la biserică. Ăia credeau că mă pedepsesc vârându-mă la închisoare, dar se înşelau. Au fost unele dintre cele mai minunate clipe ale vieţii mele. Clipe de care o să-mi amintesc mereu cu plăcere. O perioadă de pârnaie e necesară dacă vrei să te alegi cu ceva din viaţă.

— Tu ai spus-o, zice Micuţul, plimbându-şi trabucul prin gură. Chiar şi în războiul ăsta nenorocit, în care am intrat, nu te plictiseşti.

— Doar n-o să vii să ne spui că-ţi place, strigă scandalizat Ţeastă.

— De ce nu? întreabă Micuţul, cu o expresie fericită pe chip. N-am timp de pierdut autocompătimindu-mă. Eu savurez războiul. De unde să ştiu cum va fi pacea? Sunt unii care-ţi vor spune că va fi mult mai a dracului decât războiul. Bunică-miu, care a înfundat opt ani puşcăria din Moabitt, pentru că a ameninţat că-i va tăia bucile Kaiserului, mi-a spus că până şi la Moabitt te puteai simţi bine.

— Crezi că furnicile se simt bine? întreabă Barcelona, răvăşind cu ţeava un muşuroi de furnici.

— Nici o fiinţă vie, nu poate trăi fără să se distreze, răspunde Porta. Chiar şi pasărea-colibri mai izbucneşte în râs din când în când.

— L-am văzut o dată zâmbind pe detectiv-inspectorul Nass, strigă Micuţul, şi ăsta e un lucru aproape imposibil. Oţetul e şerbet în comparaţie cu ticălosul ăla acru.

— Jos! urlă Porta, aruncându-se ca fulgerul îndărătul mitralierei grele.

Se aude un zgomot de tunet şi proiectile-trasoare îşi muşcă drum prin sălbaticii cactuşi. Arunc grenade. Un automat izbucneşte dindărătul unui trunchi de cactus. Se aud ţipete care taie vacarmul, apoi asupra desişului ars de soare, se lasă o linişte mormântală. Greierii îşi văd mai departe de muzica lor nesfârşită.

Rămânem la pământ şi aşteptăm.

Heide sprijină aruncătorul de flăcări de un bolovan şi trimite un jet de foc între trunchiurile cactuşilor. În aer rămâne o putoare de ulei arzând. Două torţe vii ies împleticindu-se din pădurea de cactuşi şi se rostogolesc pe cărare în agonie. Încet-încet se carbonizează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? întreabă Bivolul, uimit.

— Partizani, zâmbeşte Porta. A strălucit un colţ de metal, altfel am fi încasat-o, fiule. Tot mai avem şi noi niţel noroc porcesc.

Printre partizanii morţi, sunt şi trei soldaţi bulgari.

— Se pare că prietenii noştri din Balcani ne cam lasă baltă, spune Bătrânul, înghiontind cadavrele cu ţeava pistolului-mitralieră.

— O să-ţi despic foarte curând beregata aia idioată. Aşa o să fac, papagal al Bibliei, nătărău şi negru ce eşti, urlă Micuţul, care s-a luat la harţă cu preotul. Îl îmbrânceşte destul de tare, încât îl face să cadă pe spate, lovindu-se cu capul de un ciot.

— De ce brutalizezi un om fără apărare? îl ocărăşte Bătrânul.

— De ce nu? întreabă Micuţul, scuipându-l pe preot. Cine m-a-nvăţat s-o fac? Te întreb pe tine. Nenorocita asta de armată, nu? Ai văzut vreodată un soldat prăpădit vărsându-şi năduful pe un nemernic de ofiţer? Ai văzut? Spune!

— Asta-i o scuză ieftină, zice Heide, didactic, luându-i dintr-o dată apărarea preotului. Eşti un individ rău, Wolfgang Creutzfeldt. Mereu brutal, mereu mitocan. Nu corespunzi spiritului noii Germanii.

— Uită-te la capul tuturor relelor, mârâie Micuţul, dându-i un şut părintelui. Crezi că vreau să ajung căpitan în Armata Salvării?

— Ce arată busola, îl întreabă Bătrânul pe Stoiko.

— Patruzeci-şase, cum spus tu, Feldwebel. Voi nu vreţi înnebuniţi, eu spun voi mişcaţi repede, fugiţi!

— Să-i dăm drumul, hotărăşte Bătrânul, neliniştit.

Stoiko merge în frunte.

— Pentru Dumnezeu, pune-te cu fundul înspre linia frontului, băiete! strigă Micuţul, care se află imediat în urma lui Stoiko.

Coboară cu toţii de-a lungul unui povârniş. Chiar şi cincisutiştii se descurcă mai bine acum cu machetele lor. Povârnişul e atât de abrupt încât e nevoie să ne înfigem zdravăn călcâiele în pământ.

Ajungem la o întindere de pietriş şi suntem nevoiţi să folosim funia de alpinist a lui Gregor. Bătrânul nu ne dă pace până la lăsarea nopţii. Numărătoarea ne arată că lipsesc doi inşi.

Spumegând de mânie, Bătrânul cere voluntari care să se întoarcă să-i caute. Nimeni nu face un pas înainte. Departe, în urma noastră, se văd dâre de proiectil, iar între noi şi ele se află, desigur, partizanii.

Preotul se ridică şi se oferă să meargă singur să-i caute.

— Nu, îi respinge Bătrânul oferta, brusc. Partizanii or să te înhaţe înainte de a apuca să iei distanţă şi nu cred că mai e nevoie să-ţi spun ce

le fac ei preoţilor.

— Domnul mă va ajuta. Nu mă tem, răspunde părintele încetişor.

— Domnul, Domnul, Domnul, şuieră Micuţul. Mai bine te-ai încrede în tipa asta de-aici. (Îşi mângâie arma.) Partizanilor nu le place deloc. Un 42 în mână e mai bun decât Dumnezeu în cerul lui.

— Să mă duc să-i caut? întreabă părintele, ignorându-l pe Micuţul.

— Am spus nu, decide Bătrânul. Nu vreau să răspund de faptul că vei fi căsăpit. (Arată spre Unteroffizier Krüger de la RD-işti.) Ia doi cincisutişti cu tine. Fă o cercetare. Întoarce-te în două ceasuri cu sau fără ei.

— Ce dracu ne pasă nouă de ocnaşii ăia? strigă Krüger, cu o faţă temătoare. De ce să ne riscăm noi vieţile pentru ei? Poate au dezertat la partizani. Rahaţii ăştia fără epoleţi sunt în stare de orice.

— Gura, îl întrerupe Bătrânul, şi mişcă!

Krüger alege doi cincisutişti. Pufneşte de furie.

— Luaţi-o înainte, ordonă el, cu răutate. Ca nişte foşti ofiţeri ce vă aflaţi, sunteţi obişnuiţi cu asta. Şi acum, aveţi grijă băieţi! Am un arătător foarte nervos pe trăgaci.

— Dar ce ţi-am făcut noi? protestează timid unul dintre ei.

— Încercaţi numai să faceţi ceva, urlă Krüger, turbat.

Mult timp după ce-au dispărut, auzeam vocea lui aspră.

Micuţul a făcut o mică escapadă în desiş şi s-a întors cu trei obiele bulgăreşti şi cu un Kalaşnikov rusesc.

— Unde ai găsit toate astea? întreabă Bătrânul, mirat.

— Le-am câştigat la tabinet, rânjeşte Micuţul, trântindu-se pe burtă. Se porneşte să râdă, părând că nu e-n stare să se mai oprească. Are, probabil, senzaţia că a făcut o glumă din cale-afară de amuzantă.

Se aprinde un foc. Lemnul e complet uscat, aşa că nu scoate fum care să ne dea de gol.

Porta vrea să fiarbă nişte cafea, dar Bătrânul îi dă permisiunea să folosească preţioasa noastră apă numai după un scandal prelungit. Cafeaua miroase minunat. Stăm jos şi tragem cu urechea la sunetul greierilor şi la vocea îndepărtată a războiului.

— Când ţi-e sete, e bine să sugi o piatră, ne spune Legionarul.

— E al naibii de plăcut să şezi aici şi să te cerţi în noapte, zice Micuţul, visător. Ca şi cum ai fi un mucos de cercetaş. Mereu am vrut să mă înscriu în gloata aia.

— O să fie groasă! face Tango, profetic, lustruindu-şi arma.

— Va veni pasărea neagră a Morţii şi ne va lua, şopteşte, prevestitor, Gregor, în timp ce o grindină de explozii zguduie munţii.

Porta cântă încetişor o melodie la flaut. Micuţul îşi scoate şi el muzicuţa. Tango dansează folosindu-şi carabina drept parteneră.

— Te culci cu mine la noapte? şopteşte el, tandru, către armă.

Ne atacă un roi de insecte ciudate. Mâinile şi braţele ni se umflă violent la fiecare pişcătură. Porta şi Micuţul îşi acoperă capul şi ceafa cu căştile lor pentru aruncătorul de flăcări, dar noi, ceilalţi, n-avem apărare. În curând, forţele ne slăbesc şi ajungem de nerecunoscut.

Setea devine şi mai cumplită.

— *Bon, mes amis!* Atâta timp cât mai sunteţi în stare să transpiraţi, nici unul dintre voi n-o să moară de sete, spune Legionarul, încet. Abia în clipa în care nu mai transpiraţi sunteţi în pericol.

Mai avem apă doar pentru patru zile, chiar şi aşa, drămuită de Bătrânul în raţii foarte mici. Tango e de părere că ne vor trebui pe puţin două săptămâni ca să răzbatem. Ne mişcăm însă foarte încet. Câţiva încearcă să sugă apa din cactuşi, dar se îmbolnăvesc jalnic. Stomacurile li se întorc, pur şi simplu, pe dos în explozii de vomă convulsivă.

Krüger se înapoiază fără să fi dat de oamenii lipsă.

— I-ai căutat? vrea să ştie Bătrânul, suspicios.

— Am căutat peste tot, Herr Feldwebel, răspunde ex-Leutnantul, supărat.

— Tu, Unteroffizier Krüger? întreabă tăios Bătrânul.

— N-am lăsat nici o piatră neîntoarsă. Ar fi trebuit poate să interogăm furnicile dacă nu cumva i-au halit pe indivizi?! strigă Krüger, înroşindu-se.

— Au trecut dincolo, la inamic, spune ex-Leutnantul de la Infanterie.

— Ţie, tacă-ţi fleanca până când eşti întrebat, strigă Bătrânul, violent.

— Ce, a şters-o careva din vânătorii ăia de fuste? întreabă Micuţul, cu un rânjet.

— Dacă te referi la mine, îi răspunde, din umbră, vocea unui cincisutist, eu sunt încă aici!

Dormisem doar câteva ore, când veniră santinelele să ne trezească. O coloană de partizani a trecut prin întuneric, fără să ne observe.

Temători, ne încordăm auzul în noapte. Plesnesc două împuşcături nu departe de noi.

— Fiţi gata s-o luăm din loc, şopteşte Bătrânul, aruncându-şi echipamentul pe umeri.

Eu închei formaţia. E atât de întuneric încât nu-mi văd mâna înaintea feţei.

Deodată, bag de seamă că sunt singur. Folosesc precaut lanterna de campanie. Numai cactuşi şi insecte. Ascult cu încordare. Nici un zgomot. Se pare că i-a înghiţit pământul pe toţi. Am impresia că fac o glumă. Sunt destul de trăsniţi ca să le treacă prin cap să glumească chiar şi într-un moment ca ăsta. Trag din nou cu urechea. Linişte. Nu se aud nici măcar greierii. Fac câţiva paşi şovăitori. S-au ascuns. Numai pentru plăcerea de a mă vedea speriat.

— La naiba, arătaţi-vă! strig înfundat. Nu-i deloc hazliu!

Nimic nu se mişcă. Oare i-am pierdut?

— Bătrânule! îl chem, încet.

O sudoare de gheaţă îmi podideşte faţa. Singur într-o ţară de partizani, în mijlocul pădurii ăsteia oribile de cactuşi.

— Porta, ieşi odată, fir-ai să fii!

Nici un răspuns. Şi, totuşi? Nu s-a auzit o voce? Mai strig o dată şi trag cu urechea. Nimic. Vântul? Simt din când în când o uşoară adiere pe obraz. Deodată îmi dau seama îngrozit că sunt singur. Absolut singur. Am pierdut grupa, şi ea pe mine. Nici n-am băgat de seamă c-am rămas în urmă. Poate că ceilalţi încă nici nu ştiu c-am dispărut. Or să se-ntoarcă în clipa în care or să-şi dea seama. Bătrânul nu-i abandonează pe cei rămaşi în urmă. S-ar întoarce chiar şi pentru Krüger.

Stau nemişcat, trăgând cu urechea în noapte. Doar respiraţiile monotone ale vântului, freamătul furnicilor şi bâzâitul insectelor. Mai rămăsesem eu singur, de-a lungul războiului ăstuia, dar niciodată într-o asemenea situaţie. Ştiam întotdeauna unde se află inamicul, precum şi direcţia propriilor linii. În pădurea asta nenorocită de cactuşi, inamicul poate fi oriunde. Un inamic crud. Liniile noastre sunt departe. Nici nu ştiu pe unde. Poate c-au fost chiar rupte fără să ştiu şi întreaga Armată de Sud se retrage înspre Germania. Trebuie să încerc să dau de grup. În cel mai rău caz, să răzbat de unul singur. Îmi pregătesc automatul şi înşfac o grenadă. Ţine-ţi firea, îmi spun. Nu-i arunca în aer pe ai tăi.

Nu se poate să fi dispărut. Sunt de ani de zile în grupa Bătrânului şi, slavă Domnului, prin câte n-am trecut împreună! Patru ani, zi de zi, pe tot felul de fronturi. Mă rog, am stat câteodată despărţiţi prin spitale de campanie, dar nu pentru multă vreme. Grupa asta e căminul meu. Aici mă simt în siguranţă, îţi poate fi dor şi atunci când stai întins comod

într-un pat de spital. Dor de grupa de acolo, din prima linie a frontului. Atunci când ieşi şi eşti trimis înapoi cu trei dungi roşii în acte — ceea ce înseamnă că vei avea parte doar de sarcini uşoare şi de schimbarea îmbrăcăminţii în fiecare zi —, toate durerile şi neliniştile dispar la vederea figurilor binecunoscute. Şi din nou o porneşti cu grupa ta înspre linia întâi. Până şi rana din plămân, care deseori mai-mai că te-a sufocat la spital, nu-ţi mai face probleme. Ai ajuns din nou acasă, între ai tăi. Nimic altceva nu mai contează. Prietenii au grijă de tine. Te pun trăgător la mitralieră sau îţi dau în grijă staţia radio. Cu astea te descurci chiar dacă rana din plămân nu-i complet vindecată.

N-o să las să se rupă asemenea legături numai pentru că m-am rătăcit într-o pădure blestemată de cactuşi. Or să mă caute ei imediat ce vor băga de seamă că am dispărut.

Tango se va întoarce, va vedea că nu-s şi va da alarma. Tango era chiar în faţa mea.

Ar fi nebunie curată să continui drumul în aceeaşi direcţie. Ne-am putea foarte uşor pierde unii de alţii. Mai bine mă odihnesc şi aştept ivirea zorilor. Lucrurile arată întotdeauna altfel la lumina soarelui.

Nu mă aşezasem de multă vreme când, deodată, mă cuprinde panica. Mă ridic şi încep să înaintez încet. Tot timpul am impresia că aud voci. Dar nu-i decât vântul. Instinctul de luptă mă previne. Nu mai sunt singur. Iau poziţie, tăcut, lângă un cactus. Automatul meu e gata să intre în funcţiune. Linişte. Nimic altceva decât linişte. Şi o beznă zdrobitoare, care îmi dă senzaţia că mă înăbuş.

Cât timp am stat acolo nemişcat n-o să ştiu niciodată. Mă hotărăsc s-o iau din loc. Din întuneric se aude un zăngănit de oţel pe oţel. Îmi sfâşie nervii încordaţi ca o împuşcătură. Mă las tăcut la pământ şi scot o grenadă din cizmă.

— Aoleu, măi closet ambulant! şopteşte din beznă vocea minunată a lui Porta.

— N-am făcut-o intenţionat, nătărăule! tună vocea de bas a Micuţului, al cărei ecou se răsfrânge prin pădure.

Careva râde. Trebuie că e Barcelona.

Înlăuntrul meu, urlu de uşurare, dar nodul din gât nu-mi dă voie să scot nici un sunet.

Înaintez cu grijă.

— Stai, că trag! hăuleşte Porta din întuneric.

— Eu sunt, strig.

Mă aflu din nou acasă. Bătrânul e cu ei.

— Unde naiba ai fost? întreabă Porta, cu un aer de reproş. Data viitoare n-o să ne mai întoarcem după tine.

— Vânai fuste, aşa-i? face Micuţul, chicotind. E cam criză de aşa ceva pe-aici. Mai degrabă poţi regula un muşuroi de furnici. O să te gâdile niţel la instrument.

Le explic ce s-a întâmplat.

— Las' că-ţi trece, zice Porta. Credeam că de data asta am scăpat, în sfârşit, de tine.

— O să fie cu noi când ne-om lua livretele, rânjeşte Gregor.

Cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui, ne aşternem din nou la drum. Unul dintre răniţi moare. În timp ce-l căram, îşi dăduse duhul, tăcut. Bătrânul ne cere să-l îngropăm.

— Întinde-l acolo şi o să dispară mai repede decât îţi închipui, face Micuţul, practic, arătând spre un muşuroi uriaş de furnici. Chestiile alea roşii pot curăţa un elefant cât timp mănânc eu un ou fiert.

Dar Bătrânul e încăpăţânat. Vrea să-l îngropăm pe soldatul mort.

Preotul confecţionează o cruce din două tulpini de cactus.

Furioşi, ne punem pe săpat şi rostogolim cadavrul în groapă.

Mormântul nu e destul de mare, aşa încât suntem nevoiţi să-l îndoim şi să călcăm pe el ca să-l facem să încapă.

Preotul ţine o scurtă cuvântare şi recită slujba de înmormântare deasupra lui. În cele din urmă, nivelăm cu picioarele pământul de pe mormânt şi Bivolul aruncă pe el o cască. Una turtită şi găurită care a făcut războiul chiar de la început.

— *La merde aux yeux,* şuieră Legionarul. Nu fiecare *poilu*[6] are parte de un tacâm atât de drăguţ, cu rugăciuni şi cu pământ deasupra lui.

— Milităria nu prea le are pe astea cu recunoştinţa zice Porta, acid.

— Nu amesteca Armata în treaba asta, ţipă Heide.

— Nu dau doi bani pe Armata ta, răspunde Porta enervat. N-a făcut decât să mă stoarcă din prima zi în care am dat ochii cu ea.

— Armata mea, cum îi spui tu, va avea ea grijă de tine, promite Heide. (Îşi ridică ameninţător mâna.) Nemernici mai mari decât tine au crezut că-şi pot bate joc de ea fără urmări.

Un şir întreg de cadavre — soldaţi din armata bulgară — e întins de-a lungul cărării. Schelete şi uniforme zdrenţuite. Restul a fost curăţat de furnici.

Porta sprijină unul dintre schelete de un cactus, arătând cu o mână înspre sud.

— O să-l bage la balamuc de groază pe următorul erou solitar care se va arăta pe-aici, râde Micuţul, punând un chiştoc de trabuc între dinţii rânjiţi.

Ne-au mai rămas doar câţiva stropi de apă. Ne luptăm anevoie cu drumul prin iadul ăsta încins.

Mintea preotului o porneşte razna. Se crede episcop şi ia cactuşii drept enoriaşi. Îşi târăşte picioarele de-a lungul coloanei cântând psalmi, cu o voce răguşită şi spartă, băgând spaima în păsările negre, mâncătoare de hoituri.

Bătrânul nu mai suportă. Îl plesneşte de câteva ori, urzicător, peste faţă.

Preotul se aşază şi smiorcăie ca un ţânc.

— Doamne, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? plânge el înspre cerul senin.

— Lichidaţi-l, sugerează Julius Heide, cu răceală. Porcii ăştia negri aduc ghinion. Führerul ne-a spus că slujitorii sfinţi pe pământ sunt inutili. Dumnezeu are el grijă de noi şi fără ei.

— Şi pe-asta a zis-o Adolf? se miră Micuţul. Câte n-a zis până acum ticălosul ăla crăcănat.

Îl cărăm pe preot mai departe cu noi. Ne binecuvântează şi ne garantează viaţa veşnică.

— Lasă asta, popo, strigă Porta, agitându-şi automatul deasupra capului. Mai bine ne-ai ajuta să ne păstrăm viaţa asta pe care-o avem cât mai mult posibil.

— Ce-ai zice de câteva fulgere din alea de-ale lui Dumnezeu — Doamne-Doamne! — aruncate în căpăţâna partizanilor ăstora păcătoşi din urma noastră? întreabă Micuţul, practic ca de obicei.

Acum, sugem cu toţii pietricele, care zornăie lovindu-se de dinţii noştri, în timp ce ne dăm osteneala să scoatem şi ultima picătură de salivă din glandele secate. Setea ne duce la limita nebuniei. Bătrânul ameninţă că-l va împuşca pe primul pe care-l vede luând o înghiţitură din bidonul cu apă.

A doua zi la prânz, Porta îl surprinde pe Feldwebelul Schmidt bând pe furiş şi-l duce în faţa Bătrânului. I se ordonă să care greul aruncător de grenade. Pierde dreptul la următoarele patru raţii de apă. Numai o gură

---

6 Poilu (în fr.) — „păros", termen folosit în jargonul soldăţesc pentru recruţi. La noi îşi are echivalentul în „biban", „tilicar", „pufarez" etc.

pentru fiecare, dar asta preţuieşte mult mai mult decât perlele.

Schmidt reuşeşte să fure din nou apă. La început e bătut măr şi, dacă n-ar fi intervenit Bătrânul, ar fi fost omorât. Acum aleargă în cerc la soare, în timp ce noi, ceilalţi, ne odihnim.

După treizeci de minute, începe să ţipe şi se trânteşte la pământ. Refuză să se ridice. Legionarul îl pune pe picioare cu lovituri de pat de puşcă şi îl obligă din nou să alerge sub soarele arzător. În curând, Schmidt se trânteşte pe coate şi pe genunchi. Legionarul îl pocneşte între coaste şi îi înfundă mutra în pământul prăfos.

— O să crape, spune Gregor.

— Nu-i nimic, răspunde Ţeastă, indiferent. E vina lui, nu?

Nici unuia dintre noi nu-i e milă de el. Bătrânul îi încredinţase provizia de apă şi, în calitate de Feldwebel, ştia ce-l păştea dacă fura apă. Bătrânul n-avea de ales. Dacă-l lăsa pe Schmidt nepedepsit, noi, ceilalţi, ne căsăpeam pentru apă înainte de căderea nopţii. Nu-i uşor să conduci o formaţie, şi nici nu-i felul Bătrânului de a vedea un om cum moare alergând. Dar chiar dacă l-ar împuşca pe Schmidt, n-am prea băga de seamă. Am văzut prea mulţi oameni împuşcaţi. E un lucru de fiecare zi pentru noi. Prima oară când am văzut un individ împuşcat în ceafă ni s-a făcut rău. Împuşcarea în ceafă e, probabil, cel mai ticălos mod de a lichida un om. Se bagă gura ţevii pistolului în scobitura cefei şi se orientează în sus. Un pocnet, şi capul se întoarce aproape de tot pe dos. Creierii curg peste faţă. Corpul înţepeneşte şi cade ca un buştean. Faţa ajunge adesea la spate.

Acum putem privi un om împuşcat în ceafă fără nici o remuşcare. Poate părea chiar amuzant. Nu pentru că am fi din cale-afară de brutali, ci pentru că războiul ne-a schimbat. Dacă n-ar fi făcut-o, am fi ajuns de mult clienţii azilurilor Armatei. Mulţi au sfârşit-o acolo.

Schmidt se prăbuşeşte. Aruncătorul de grenade îl pocneşte în ceafă. Amândouă cutiile cu proiectile îi scapă din mâini.

— *Bête!* Sus cu tine! strigă Legionarul, turbat. Îl plesneşte pe Schmidt cu baioneta, dar nu se întâmplă nimic.

— Jigodie moale şi împuţită, aruncă Tango, dispreţuitor.

— Bagă-i un cactus în cur, sugerează Bivolul. Asta ar trebui să-i dea fiori.

Legionarul îl pune din nou pe picioare pe Schmidt.

— Şcoala Legiunii, râde el, triumfător.

După câteva clipe, Schmidt e mort. Cade ca o foaie de hârtie purtată de un vânticel lin.

Trupul său e lăsat pe un muşuroi de furnici. Îndată e acoperit de uriaşe furnici roşii.

Bătrânul dă ordin să continuăm imediat marşul.

În ziua următoare, străbatem o întindere de bolovani şi pietriş mărunt. Pe aici nu cresc nici măcar cactuşi. Limbile ni se umflă ca nişte bucăţi de piele uscată. N-a mai rămas decât o gură de apă pentru fiecare. Bidoanele sunt goale.

Doi cincisutişti mor fără cel mai mic zgomot. Nici măcar ultimul spasm convulsiv. A muri de sete e cu totul diferit.

— De ce nu şi-au dat duhul nemernicii ăia înainte de a turna pe gât raţia lor de apă? se plânge Tango.

— Oh, Doamne, vă mai aduceţi aminte când am făcut dragoste cu mongolezele alea sub cascadă? ţipă Porta.

— Îl împuşc pe următorul care mai scoate o vorbă despre apă, strigă Heide, răguşit.

Ţeastă descoperă că preotul are un burduf plin cu apă sub sutană.

— Dă-ncoace apa aia, părinte! cere Bătrânul, tăios, punând mâna pe el.

— E apă sfinţită, zâmbeşte părintele, prosteşte. Trebuie să ne spălăm picioarele cu ea înainte de a păşi în Templu.

Dintr-o ţopăitură comică, e sus pe un bolovan. Ţine burduful ridicat deasupra capului.

— N-o să spele picioarele nimănui cu apa aia, ţipă Bivolul, înnebunit.

Facem cerc în jurul părintelui. Un cerc care se strânge ameninţător.

— E apă sfinţită, urlă, apă sfinţită de la Dimitrovgrad!

— Ne doare-n cur chiar dacă-i pişatul marelui preot din Ierusalim, urlă Micuţul. Dă-o-ncoace, maniacule!

— Ne aduce ghinion, strigă, furios, Barcelona. Pe când eram în Brigada alpină, trebuia să cărăm cu noi un ticălos ca el. Ne-au căzut în cap arbori de mahon. Transportorul de trupe s-a făcut zob. Am nimerit în mijlocul unui câmp de mine care ne-a rupt în bucăţi. La Drutus a trecut o avalanşă peste noi. O lună de zile am dus-o tot aşa. Un dezertor rus — un comisar — ne-a convins, în cele din urmă, că totul nu era decât din vina nenorocitului de preot. Dar ştiţi cum sunt ăştia din Alpină — misionari până la ultimul. Cânta psalmi deasupra sărmanilor morţi, dar nimeni nu voia să-i vină de hac. Tot rusul ne-a scutit de treaba asta. Fusese educat în aşa fel încât să nu aibă scrupule în legătură cu lichidarea unui preot. S-a strecurat în spatele lui pe când se pregătea să halească nişte budincă georgiană. Pac! Şi creierii preotului s-au amestecat cu budinca. Prieteni, încă în aceeaşi seară, norocul nostru revenise! Totul a mers ca-ntr-un vis până când am ajuns la Elbrus, unde ne aştepta un alt popă. S-a dus iarăşi norocul nostru. La opt zile după asta, întreaga brigadă era în Walhalla.

Iute ca o pisică, Bătrânul ajunge lângă preot, îi smulge burduful din mâini şi-l aruncă lui Porta.

— Răspunzi de ce-i înăuntru!

— Prea bine. (Porta face o reverenţă adâncă.) Ai chiar atâta încredere în mine? Nici măcar taică-meu n-ar avea. Cel puţin din clipa în care m-a prins că băusem din sticla sa personală de şliboviţă.

Mărşăluim în sus pe o pantă abruptă şi dăm din nou de cactuşi. Trupul Micuţului se ridică în faţa mea precum o casă. Vorbăria sa neîntreruptă mai-mai că face curent în jur. Când se opreşte, mă ciocnesc de el. Cară mitraliera grea de companie, cu afet cu tot, legată de spinare. Pare inepuizabil. Trei paşi de-ai mei fac cât unul de-al lui. Are o statură ieşită din comun. Muşchii imenşi îi umflă uniforma, prea strimtă pentru el. Puterea lui e anormală. Se opinteşte cu umărul într-un perete şi acesta se prăbuşeşte. E un fleac pentru el să spargă cărămizi dintr-o singură lovitură cu muchia palmei.

Porta crede că străbunicul Micuţului a fost o gorilă care a scăpat din grădina zoologică de la Hagenbeck şi a violat-o pe străbunică-sa, care tocmai săpa prin împrejurimi. Micuţul e foarte mândru de această anecdotă.

Mă încurc într-o încrengătură de ghimpi. Mă aplec să mă eliberez şi o creangă mă plesneşte peste faţă, sfâşiindu-mi-o. Sângele curge gârlă. Mă împiedic, şi ghimpii lungi îmi trec prin uniformă, înfigându-se în carne ca nişte baionete.

Porta mă ajută să mă descurc. Formaţia ia o pauză, în vreme ce sanitarul îmi extrage ghimpii veninoşi şi curăţă rănile. Pe după-amiază sunt umflat şi am temperatură foarte mare, dar, din fericire, sanitarul are nişte ser la el. Înfige acul seringii în mine direct prin uniformă şi prin bluza de camuflaj. Am senzaţia că tot serul mi se duce într-un plămân şi, furios, dau să-l pocnesc cu automatul. Acul se frânge, în timp ce el se aruncă într-o parte.

— Maimuţoi blestemat, ţipă, scoţându-şi P-38-ul. Te-nvăţ eu minte să mai pui labele tale jegoase pe Corpul medical!

Pistolul său trosneşte de două ori înainte ca ceilalţi să sară la el să i-l smulgă. Îi trebuie mult timp să se potolească, dar nici măcar atunci nu vrea să mă mai atingă.

Un cincisutist cu ceva pregătire medicală îmi scoate acul rupt din spinare.

— Să mori de sete e cel mai rău, spune Legionarul, privind peste deşertul pietros, unde aerul dogoreşte.

Ajungem, la un perete impenetrabil de lăstăriş. Machetele nici nu-l pot ciupi.

— Înapoi, ordonă Bătrânul, strângând din dinţi.

Teama şi disperarea pun, încet-încet, stăpânire pe noi. Totul pare fără speranţă.

Auzim rafale violente care par să vină de dincolo de dealuri. O „Maxim" răpăie furioasă şi o MG-42 îi răspunde. Cărarea ne conduce înapoi în desiş.

Porta recunoaşte un locşor prin care am trecut mai devreme. Ne oprim epuizaţi şi ne trântim la pământ.

Bătrânul studiază atent harta şi încruntă din sprâncene, ciocănindu-şi capacul pipei. Stoiko cântă pe înfundate un cântec popular.

— Unde dracu ne duci? strigă Bătrânul, lovind furios cu pumnul în hartă.

— De ce nervos, Herr Feldwebel? întreabă Stoiko, mirat. Voi nebuneşte mers busolă 46. Ac aleargă jur-împrejur tot timpul. Dar om din Gardă bulgar ascultă numai ordin. Numai soldat tâmpit gândeşte singur.

Bătrânul îi smulge busola şi harta.

— Busola e în regulă! strigă el, roşu la faţă.

Dar când Stoiko se apropie de busolă, acul acesteia se învârte nebuneşte.

Bătrânul îl fixează pe Stoiko cu privirea.

— Ce-ai în buzunare, bulgar criminal ce eşti? urlă Porta.

— Numai lucruri eu foloseşte la fermă când război gata.

Bătrânul îl caută prin buzunare şi scoate la iveală o frumuseţe de dinam.

Magnetul a dereglat, fireşte, acul busolei.

Bătrânul răcneşte ca un apucat şi azvârle magnetul departe, în desiş.

— Feldwebel avut grijă, îl previne Stoiko. Nu face gălăgie. Diavol vine, cactus rău. Taie cu cuţitul macheta ascuţit! La duhul din cactus nu pasă tu neamţ, tu rus. Taie beregata înainte zice tu „Heil Hitler", sau ei „Front Roşu". Duhul nu place om nebun face gălăgie. Tu avut grijă. Pleacă soare, venit diavol rău din cactus!

— Fac ceva pe diavolul tău ăla rău, urlă Bătrânul scos din minţi.

Stoiko îşi face trei cruci şi sare în cerc cu nişte mişcări ciudate. Se pare că asta îl protejează de diavolul cactuşilor.

— Nu-mi place treaba asta, îmi şopteşte Micuţul, făcându-şi cruce, la rândul său. Are un mare respect pentru tot ceea ce este supranatural.

— De ce dracu n-ai luat-o pe drumul pe care-l ştiai? ţipă, turbat, Bătrânul.

Stoiko dă din cap disperat şi-şi desface braţele. Soarele face să-i strălucească epoleţii laţi ai Gărzii regale.

— Feldwebel ordonat mergem busolă 46. Stoiko crezut nebun, dar Garda regală bulgară nu gândeşte singur, aşa mie nu păsat tu nebun. Ordin e ordin. Tu ordonat busolă 46. Eu văzut ac nebun şi el, dar nu eu conducător. Tu conducător. Tu nu spus „mergi scurtătură acasă". Tu zis aşa, noi de mult acasă acum.

— Isuse! geme Bătrânul. De ce a trebuit să-mi ieşi în cale?

— E băiat în regulă, zice Micuţul, râzând înfundat. Încă vreo câţiva

din ăştia ca el şi n-o să mai scoţi la capăt războiul haotic pe care-l vor provoca nici cu toate armele lumii.

Bătrânul dă de câteva ori din cap, pe urmă se aşază şi-l trage pe Stoiko după el.

— Ascultă, Stoiko. Las-o încolo de militărie. Din clipa asta nu mai eşti soldat.

— Feldwebel! (Stoiko se ridică şi începe să-şi scuture praful de pe uniformă.) Stoiko merge acuma fermă. Face treabă rămas nefăcut de când început război rău. Tu scrie scrisoare când ajuns acasă Germania.

Trece pe la fiecare dintre noi să-şi ia rămas-bun. Bătrânului îi trebuie câteva minute să-şi revină. Pe urmă, explodează cu intensitatea unui baraj de artilerie.

— Îţi dau eu ţie fermă, om nebun, nebun ce eşti. N-o să-ţi mulgi vacile alea păcătoase încă multe sute de ani de-acum încolo. Şezi, netrebnicule, şezi! (Bătrânul trânteşte patul armei de pământ, în spatele lui.) Ascultă-mă şi ţine-ţi gura închisă până când termin. Dacă nu pricepi ceva, îmi spui. M-ai înţeles?

— Feldwebel, nu pricepe!

— Ce? Ce nu pricepi? Bătrânul rămâne cu gura căscată.

— Nu pricep ce vrea tu să pricep, zice Stoiko, cu un zâmbet amabil.

Bătrânul îşi aruncă boneta în praf, loveşte violent o cutie cu muniţie, pe urmă îşi pironeşte lung privirea pe faţa lui Stoiko. O faţă calmă de ţăran.

— Eşti din nou soldat. Îţi ordon să gândeşti! Aşa! Dacă ceva nu-i în regulă, spune-mi!

— Feldwebel! Război nu în regulă. Tot război. Nu înţeleg război!

— Doamne-Dumnezeule din cer! strigă Bătrânul exasperat. Ştiu asta! Dar suntem în război. Şi trebuie să-l facem. Lasă asta. Suntem în mijlocul unei grămezi de cactuşi. Asta contează acum. Nu te mai gândi la nimic altceva. Poţi să faci asta? Eşti propriul tău conducător. Tu singur. Eu şi toată formaţia te urmăm. Tu eşti şeful. M-ai înţeles?

— Tu mi-ai dat stele, eu dau ordin. Gardă bulgară nu îndrăzneşte dat ordin fără stele.

Bătrânul îşi smulge, fără să şovăie, stelele de pe epoleţi şi-l numeşte pe Stoiko temporar Feldwebel (fără soldă).

Formaţia îi dă onorul.

— Acum înţeleg. Noi doi Feldwebel. (Râde fericit.) Făceai aşa prima oară, noi acum acasă, beam apă rece bună. Aşteptaţi. Găsesc drum în cactus.

Câteva ore mai târziu, când aproape că ne luasem gândul de la el, îl vedem că apare din desiş murdar şi zgâriat, dar cu o expresie de mulţumire pe chipul tăbăcit de ţăran.

— Eu găsit cărare, striga el, fericit. Cărare grea, cărare bună. Nu întâlnim demonul din cactus. Demon nu place cactus albastru. Nu atinge cactus albastru. Omoară scorpion. Atunci cărare uşoară.

— Luaţi-vă armele! Mişcarea! ordonă Bătrânul, care a şi pornit pe urmele lui Stoiko.

În depărtare, se face auzită o întreagă gamă a zgomotelor de război.

— Parcă-ar sări în aer întreg bordelul, face Porta, gânditor, trăgând atent cu urechea la bubuitul tunurilor.

— Hai mai repede, cum a zis şi puştoaica pe cale de a fi violată pentru a patra oară, rânjeşte Micuţul.

— Aoleu, băieţi, vă daţi seama ce-ar fi să ne întâlnim acuma cu vreun transport de care să ne agăţăm? spune visător Bivolul.

— Transport? Aici? zice Porta. Nişte cai ne-ar prinde bine. Dacă mor de sete, le poţi bea măcar sângele.

— Imediat ce ajungem înapoi la regiment o să mă îmbolnăvesc. Ia gândiţi-vă că o parte a tratamentului ar fi să bei un butoi întreg de apă ca gheaţa, oftează Gregor, lingându-şi buzele crăpate.

— Eu o să le consult mai întâi pe artistele trotuarului în privinţa stării în care se află omuleţul ăla mic de jos, strigă Porta obscen. Mă gândesc să nu se fi ales nefericitul cu vreo indispoziţie permanentă din cauza lipsei de apă.

Traversăm un şir nesfârşit de dealuri şi, în cele din urmă, ajungem la unul care arată altfel decât celelalte. E mai abrupt, mai înalt, iar sus e neted. Stăm şi ne holbăm câteva minute. Are în el ceva ameninţător, ceea ce ne pune pe gânduri.

Stoiko găseşte un drumeag care pare acceptabil. Gâfâind şi icnind, începem să ne căţărăm. Odată ajunşi în vârf, ni se deschide în faţa ochilor o panoramă fantastică. Ne aruncăm la pământ pentru un scurt răgaz. Stăteam întinşi, moţăind numai de vreun sfert de oră, când, deodată, preotul începe să urle. Punem mâna pe arme, primul gând ducându-ne la partizani. În culmea isteriei, acesta ne arată deşertul bolovănos, care se întinde înaintea noastră, tremurând în soarele fierbinte.

— Apă, ţipă. Priviţi! Priviţi! Un lac! Un lac cu lebede!

Bătrânul se ridică şi-şi scoate binoclul. Nu există nici un lac. Doar stânci şi pietriş. Pietriş sclipitor şi încins.

Preotul aleargă împleticindu-se, ţinându-şi bastonul lung în faţă. Se împiedică şi se rostogoleşte pe panta abruptă. În prima clipă am crezut că şi-a frânt gâtul, dar apoi e din nou în picioare şi fuge mai departe, ţopăind printre bolovani. Se aruncă la pământ şi se rostogoleşte încoace şi încolo, ridicând nori de praf în jur.

— Apă, apă! Doamne, Tu nu m-ai uitat!

Dar nu în apă se tăvăleşte el, ci în praf, în praf uscat şi roşu.

— Sus! porunceşte aspru Bătrânul, şi o ia din loc.

E nevoie să ne folosim paturile puştilor ca să-i punem în mişcare pe unii dintre ei. Un rănit a murit, dar n-avem putere să-l îngropăm. Îi înfigem carabina în pământ şi îi atârnăm casca de ea. Bătrânul îşi vâră în buzunar plăcuţa lui de identitate. Astfel, părinţii acestuia vor afla şi vor fi scutiţi de chinul de a spera la nesfârşit că, odată, şi-odată, se va întoarce acasă.

Legionarul începe să cânte. Porta îşi scoate flautul din carâmbul cizmei. Micuţul îşi apucă şi el muzicuţa. Cu voci răguşite, începem să cântăm cu toţii. Sună ca o petrecere de maniaci ambulantă.

Es waren zwei Legionäre,
Michael und Robert,
Sie hatten das Fort verlassen
Und suchten den Weg zum Meer.
Sie wollten nie wieder Patrouille gehen
Und nie wieder im Leben auf Posten stehen
Es waren zwei Legionäre,
Michael und Rvbert,
Adieu, mon general,
Adieu Herr Leutnant...[7]

Cu priviri posomorâte, îl urmărim pe preot care face mişcări de înot, întins pe burtă, în praf. Nici unul nu are putere să-l ajute. Întreaga atenţie

---

7 Au fost doi legionari/ Michael şi Robert,/ Părăsiseră fortul/ Şi căutau drumul înspre mare./ Nu mai voiau să meargă niciodată în patrulă/ Şi niciodată să mai stea planton./ Au fost doi Legionari/ Michael şi Robert/ Adio, domnule general/ Adio, domnule locotenent…

ne e îndreptată spre noi înşine.

— Apă! strigă acesta. Râde dement, aruncându-şi praf roşu în cap, ca şi cum s-ar împroşca cu apă.

— Să-i crăpăm ţeasta, sugerează Heide, răguşit, ridicând mitraliera ca pe-o măciucă.

— Lasă-l în pace, tună Bătrânul, ştergându-şi faţa arsă de soare cu voalul care-i atârnă de pe casca sa tropicală.

Soarele e necruţător. Ai impresia că-ţi fierbe şi măduva din oase. Doi cincisutişti încep să se păruiască. Înainte de a apuca să-i despărţim, unul îi spintecase celuilalt stomacul cu baioneta. Măruntaiele i se revarsă afară şi muştele albastre-verzui roiesc în jurul unui ospăţ.

Sanitarul îl scapă din chinuri pe omul rănit mortal.

Nu e permis, fireşte, să-i administrezi cuiva lovitura de graţie. Însă aici e necesar. Bătrânul nu prea ştie ce să-i facă ucigaşului. E un fost Stabsfeldwebel. Convenim asupra unui verdict de nebunie trecătoare şi uităm întâmplarea.

Preotul a dispărut. Băgăm de seamă numai atunci când Bătrânul întreabă de el. Doi inşi sunt trimişi înapoi să-l aducă. E nevoie de ameninţări cu Procedura de urgenţă şi de automatul Bătrânului ca să-i determinăm să plece.

Târziu, în noapte, se întorc. Trântesc furioşi leşul preotului la picioarele Bătrânului.

— E, în sfârşit, în siguranţă, în sânul lui Avraam! mormăie Tango, dansând în nisip.

— Vai, sărmanul om! Ce păcat că a trebuit să moară tocmai în mijlocul încercării la care l-a supus Dumnezeu, oftează Porta, simulând părerea de rău.

Formaţia e din nou pe drum, cu Stoiko şi Bătrânul în frunte. Spinarea lată, gri-verzuie a Micuţului e tot în faţa mea. Nu văd nimic dincolo de el. Umerii i se leagănă în mers, precum cocoaşele unei cămile. Spinarea i se încovoaie sub greutatea mitralierei grele. Mai demult, singura armă pe care un soldat trebuia s-o care era o puşcă, dar uită-te la noi, soldaţii actualului război mondial. Puşti-mitraliere, afeturi, tambururi de rezervă, tambururi duble, pistol, pistol automat, staţie radio, muniţie o grămadă, echipament de semnalizare, şi apoi efectele personale. Singura pe care am aruncat-o e masca de gaze. Nu fiindcă ar fi fost din cale-afară de grea, dar cutia ei e bună să-ţi ţii în ea tot felul de mărunţişuri: ţigări, chibrituri şi alte chestii din astea. Dacă se vor porni să folosească gaze pe neaşteptate, războiul se va sfârşi brusc. Foarte puţini soldaţi şi-au mai păstrat masca. Jumătate din Europa e presărată cu măşti de gaze nedorite.

Deşertul pietros pare fără margini. Bolovani în stânga, bolovani în dreapta. Cât vedem cu ochii în faţa noastră, o mare nesfârşită de pietriş roşu ca tăciunii iadului. Soarele prăjeşte pietrele, care degajă o dogoare aidoma respiraţiei dintr-o gură de furnal. Noaptea e un frig cumplit, de ne clănţăne dinţii. Pe-aici nu zboară păsări. Le întâlnim la tot pasul hoiturile uscate de soare, cu aripile desfăcute.

— Oare ce le omoară? întreabă Porta, împingând cu ţeava automatului hoitul unei păsări negre.

— Ciuma. Ciuma păsărilor, spune Heide care, ca de obicei, e surprinzător de bine informat. Ţineţi-vă departe de ele. O poate lua şi omul.

Precipitat, Porta îşi freacă ţeava automatului în praful roşu.

— Ciumă? Doamne, ăsta-i un lucru scârbos, face Micuţul răguşit, privind împrejur la puzderia de păsări moarte. Război şi mizerie. Astea-s treburile în care se curăţă majoritatea speţei umane.

— Poţi trece şi prin ciumă şi prin război dacă te obişnuieşti să trăieşti în rahat, râde Porta, obosit, făcându-şi vânt cu jobenul său

galben.

Cădem într-un somn frate cu moartea. Un cincisutist se omoară cu o grenadă de mână. E o privelişte îngrozitoare. Măruntaie împroşcate peste tot. Acest lucru ne dă pentru un timp subiect de vorbă.

Micuţul e convins c-o să găsim apă. Se jură c-o poate adulmeca şi freacă aerul între degetul gros şi arătător.

— E umezeală în aer, declară el, plin de sine.

Mai-mai să ne luăm la bătaie din cauza acestei afirmaţii.

Porta găseşte o mână de melci galben-maronii, pe jumătate morţi. Au un gust acceptabil. Trebuie doar să-i înghiţi repede. Întreaga formaţie se târăşte în patru labe căutând melci, până când Micuţul strică treaba, întrebându-l pe Heide dacă melcii sunt purtători de ciumă păsărească.

Vomităm cu toţii. Numai Porta, indiferent, adună melcii de la cei care nu-i mai pot mânca. După ce-i aruncă în aer, îi prinde în gură şi-i înghite ca o barză care înghite broaşte. Îi poţi vedea alunecând de-a lungul gâtlejului său lung şi subţire.

Eu nu pot înghiţi decât cinci. Al şaselea începe să mi se plimbe prin gură şi sunt nevoit să-l scuip.

Ciudat, melcii par să ne mai potolească setea. Ne simţim ceva mai bine şi ne continuăm drumul.

Stoiko ne conduce printr-o trecătoare dintre creste. Pereţii de granit se înalţă deasupra noastră de ambele părţi. Cerul senin, cu soarele său dogorâtor, nu mai e decât o fâşie îngustă, departe, deasupra capetelor noastre.

— Doamne, mărşăluim într-un mormânt, geme Gregor, sfârşit. E în pragul deznădejdii.

N-ajută nici conversaţia pe care o începe Porta despre maşinile Ferrari.

— Şi cum zici că arată Mercedes-Benz-ul cu înaltă compresie pentru curse? îl întreb. Aveai şi tu cu generalul tău aşa ceva în care să vă plimbaţi?

Gregor se uita la mine cu o privire stinsă. Şi-a pierdut tot interesul pentru maşinile de curse. Nu reuşim să-l înviorăm nici măcar atunci când îi cerem să ne descrie cutia de viteze din porţelan Meissen a generalului său, asta fiind de obicei cheiţa magică.

În cursul zilei, ieşim din trecătoare şi ne trezim din nou în faţa întinderii bolovănoase. Suntem bucuroşi că am scăpat de întunecimea apăsătoare.

Heide le-a văzut primul. Schelete. Sute de schelete. Oase care strălucesc, albe, în verdele cactuşilor. Sunt şi oase de măgar. De jur-împrejur zace echipament împrăştiat. Unele dintre schelete mai poartă căşti de oţel. Majoritatea sunt bulgari, dar zărim *şi* câţiva bersaglieri italieni. Îi recunoaştem după căştile împodobite cu pene.

— Sfântă Maria, ce-a fost pe-aici? întreabă Barcelona, neliniştit.

— Numai Dumnezeu ştie, răspunde Bătrânul. Partizani, probabil, şi se poate să nici nu fie prea mult de-atunci. Pe-aici, soarele, vântul şi seceta fac urgent dintr-un cadavru un schelet.

— Şi furnicile, adaugă Porta.

Regimul nostru devine ciudat şi variat. Legionarul găseşte câţiva gândaci învârtindu-se în jurul scheletelor. Sunt mari şi graşi şi au un gust minunat.

— În deşert, obişnuiam să-i halim, explică el, rupând unul.

După-amiază, târziu, ne târâm într-un sat unde, de asemenea, peste tot sunt schelete, dar aici s-a dat o luptă.

În piaţă, spânzură un şir întreg de schelete. Îmbrăcămintea le ţine întregi.

Porta şi Micuţul dispar între ruine. Nu putem să ne credem ochilor

când îi vedem apărând cu un burduf plin cu apă.

Bătrânul e nevoit să ne ţină la distanţă cu automatul. Suntem ca animalele sălbatice şi nu ne liniştim decât atunci când e nevoit să împuşte un fost locotenent care refuză să-i asculte ordinele.

Corpul însângerat ne încremeneşte. A înnebunit Bătrânul? De obicei e în stare să menţină disciplina şi fără să folosească arma. Îşi învârteşte automatul în semicerc.

— În formaţie, nenorociţilor! Mai vrea careva un bilet în rai?

Îmbrâncindu-ne şi mârâind ca nişte câini turbaţi, intrăm în rând.

Porta îi întinde burduful Bătrânului. Ne umplem bidoanele pe rând şi burduful se goleşte.

În ciuda avertismentelor Bătrânului, ne bem pe loc întreaga raţie. Apa are un gust oribil, dar nu ne pasă. Ne mai astâmpără setea o vreme.

Porta e atât de fericit încât îşi scoate flautul din carâmbul cizmei şi cântă.

În umbra spânzurătorilor în care atârnă mulţimea de schelete, care zornăie şi se leagănă, cântăm cu toţii, laolaltă:

Germanie, nobilă casă,
Atârnă stindardele însângerate.
Lasă-le să fluture şi să se întindă,
Dumnezeu e cu noi pe soare şi furtună.

Ni se face foarte rău din cauza apei. Oamenii se cufuresc peste tot, cu pantalonii în vine.

— Dezinterie, comentează doctorul.

Şase inşi au murit deja. Noi, ceilalţi, zăcem întinşi câteva zile, în vreme ce temperatura ne răvăşeşte trupurile. Doctorul ne dă ce are la dispoziţie. Încet-încet, ne revenim.

Porta a găsit din nou apă. De data asta, doctorul insistă s-o fierbem. Nu e prea multă, dar ne e de folos.

— Aţi văzut? Ce v-am zis eu? N-am găsit apă? rânjeşte Micuţul, triumfător.

Primul care i-a văzut pe cei doi a fost Bivolul. Aproape că ne-am lovit nas în nas. Lucru ciudat, dar n-au băgat de seamă prezenţa noastră.

Îi urmărim tăcuţi. Se mişcă sprinteni, părând să aibă o treabă importantă.

Mărşăluim toată noaptea. Luna îşi trimite lumina palidă asupra pustiului bolovănos. Undeva urlă un câine. Unde sunt câini trebuie să fie şi apă, şi, în general, oameni.

Casa e de fapt o cocioabă aruncată pe-o creastă, gata să se prăvale, în orice clipă, în hăul de dedesubt. Cei doi indivizi grăbiţi dispar în spatele ei.

Porta şi cu mine ne strecurăm în urma lor. Grupa se desfăşoară. Mitraliera grea e instalată îndărătul unei stânci. În noaptea care freamătă de încordare, nu se aude nici un zgomot. Cei doi, parcă au fost înghiţiţi de creste. Luăm poziţie în spatele unui balot de paie, care ar trebui să ne protejeze de gloanţe.

Se aud parcă nişte bătăi într-o uşă, şi noaptea e sfâşiată de o voce aspră.

— Delco! Olia! Aveţi musafiri! Ieşiţi afară şi întâmpinaţi-ne!

Nici o replică. Doar fluieratul înăbuşit al vântului nocturn şi un zgomot de lemn crăpat sub lovitura unui pat de armă.

— Afară, porcilor! Nu vă puteţi ascunde de judecata noastră.

— Judecata nocturnă, şopteşte Porta, chicotind.

Cei doi năvălesc în cocioabă. Cizme ţintuite răsună crunt. Pasul călăilor.

— Delco şi Olia! Ieşiţi şi apăraţi-vă, trădători nenorociţi! Prietenii voştri germani nu mai sunt aici să vă apere.

— Se mai înşală omul! şopteşte Porta, mângâindu-şi tandru automatul. Moartea vine cel mai adesea ca urmare a unei erori!

Îndărătul geamurilor înguste pâlpâie ceva ca o lumină, aruncând umbre prelungi. Îl putem vedea limpede pe cel care o ţine.

— Ce ţintă perfectă, spune Porta, ridicând automatul! Crezi că nimeresc punctul negru?

— Arde-i, şoptesc, cu respiraţia tăiată.

— *Niet*, rânjeşte Porta. Stai să aflăm ce au de gând candidaţii ăştia la călătoria verticală înainte de-a le vărsa creierii. Nu-s decât nişte momâi, nimic altceva.

O lumânare lungă şi subţire începe să ardă obosită. Într-un colţ, pe un pat scund, stau oameni lipiţi de perete. O femeie tânără, un bărbat şi un copil de vreo cinci ani.

— Iată-i pe Olia şi pe Delco, şopteşte Porta. Trădători, dar depinde, bineînţeles, din care parte priveşti lucrurile. Cunosc o grămadă de trădători cumsecade care sunt de departe mai cinstiţi decât naţionaliştii ăştia de ultimă oră. Îşi pune o ţigară în gură.

— Doar n-o s-o aprinzi acum, fac eu, îngrozit.

Porta mă priveşte dispreţuitor, scoate o scânteie din tăişul unei lame de ras, suflă într-o cârpă arsă şi-şi aprinde ţigara de la jar. „Bricheta" rusească e făcută pentru fumatul în război pe timp de noapte. Primitivă ca şi poporul care a inventat-o, dar fără vreo flacără care să te dea de gol.

Suflă fumul, ţinând ţigara în căuşul palmei, ca să nu poată fi văzută bobiţa de jar.

— O distracţie cere şi-un fum, şopteşte el.

Omul din interior râde mulţumit.

— De ce n-aţi deschis uşa? De ce-a fost nevoie s-o spargem? Vino-ncoa, Liuco! Toată familia-i adunată, dar, la vederea noastră, le-a pierit graiul de bucurie. Râde zgomotos şi prelung.

Liuco, tovarăşul său, care stătea în cadrul unei uşi înguste din capătul colibei, intră cu paşi apăsaţi. Un ţigaret îi joacă între dinţi. Râde parcă ar cârâi, ciudat şi sec. Doar călăii mai râd aşa când povestesc despre câte-o execuţie deosebită.

— Aveţi ceva şnaps? întreabă, deschizând uşile dulapurilor şi aruncând pe podea oale şi crătiţi. Ustensilele sărăcăcioase de bucătărie se fac ţăndări pe podeaua de piatră.

— Ce... ce vreţi? bâiguie bătrânul de pe pat, cu o voce tremurătoare. Întreaga încăpere miroase a groază.

— Să stăm niţel de vorbă cu tine, dragă Delco. Să vorbim în nemţeşte sau poate preferi limba noastră? Hai să vorbim nemţeşte. Precis ţi-ai uitat limba maternă după atâţia ani petrecuţi cu prietenii tăi germani!

— N-am nimic de-a face cu nemţii, se apără Delco. Dacă aş fi avut, crezi că aş mai fi locuit aici?

— Delco dragă, ce prostie! Ştim totul despre tine. Te-ai lovit cumva la cap de ţi-ai afectat memoria în halul ăsta? Nu-ţi mai aduci aminte de Peter, de Pone, de Ilieco? De frate-miu?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ştiu ce i s-a întâmplat fratelui tău, dar n-am nici un amestec.

— Pierderea memoriei! Un caz elocvent, face omul cu ţigaretul şi cu râsetul acela uscat. A dibuit o sticlă de şliboviţă şi o goleşte pe jumătate înainte de a o pasa tovarăşului său.

— Se pare că e contagioasă. Nimeni nu-şi mai aminteşte nimic. Boala se pare că-i foarte răspândită în vreme de război. Dar tu, Olia,

te-ai contaminat şi tu de amnezie?

Femeia nu-i răspunde. Din ochii ei larg-deschişi răzbate groaza. Îl ţine pe băiat strâns lipit de ea.

— Aerul uscat de prin partea locului face gândurile atât de uşoare, încât, până la urmă, zboară şi se duc, râde omul cu ţigaretul, după care sloboade o râgâitură sonoră.

— De ce daţi buzna aici la miezul nopţii şi spargeţi uşa? De ce nu veniţi ziua, ca nişte oameni cinstiţi?

— Delco, Delco, ţi-am simţit lipsa atât de tare încât, pur şi simplu, n-am mai avut stare când am aflat unde eşti. Prietenii tăi, nemţii, au fost destul de amabili şi ne-au ajutat. Ştii că şi noi facem niţică treabă pentru ei. Sau poate nu ştii? Sunt foarte mulţumiţi de tine şi de Olia. SD-Obersturmführer Schandt ne-a cerut în mod special să vă vizităm şi să avem grijă de voi. Şi iată-ne, am venit. (Aruncă o privire prin camera sărăcăcioasă.) Locuinţa voastră de la Sofia era mult mai drăguţă. Omul cu ţigaretul râde sinistru şi atonal, parcă ar scârţâi o spânzurătoare în bătaia vântului.

Tovarăşul său cântă încet:

Wenn was nicht klappt, dann sag ich unverhohlen,
Wie man so sagt: „Die Heimat hat'sbefohlen"
Es ist so schön gar keine Schuld zu kennen
und sich nur einfach ein Soldat zu nennen[8]

Se urcă gălăgioşi pe masă şi dau din picioare. Cizmele lor de călărie, lustruite, sclipesc în lumina candelei. Au ceva ameninţător în ele. Ăştia doi sunt nişte soldaţi şi totuşi lasă impresia că ar fi pe jumătate civili.

— Nu vă plictisiţi aici, în munţi? întreabă răutăcios omul cu ţigaretul. Numai între scorpioni, şerpi şi ciupitori din alea mici şi roşii care să vă ţină tovărăşie?

Cu degete tremurânde, tânăra femeie îşi încheie rochia de noapte până la gât. Băieţelul se lipeşte mai strâns de maică-sa. Nu pricepe limba germană, dar simte încordarea din aer.

Omul cu ţigaretul ia o chitară din perete, se urcă din nou pe masă şi începe să zdrăngăne.

— Ţineţi şi seri muzicale pe-aici? Scoate de pe corzi câteva acorduri aspre şi disonante.

Mica familie se înghesuie mai tare în perete, ca şi cum ar spera că acesta-i va înghiţi. Feţele le sunt doar nişte pete palide. Greierii cântă asurzitor, înecând aproape sunetele turbate ale chitarei.

Mă uit la Porta, nesigur, şi ridic automatul.

— Încă nu, şopteşte, dând din cap. Încă nu-i treaba noastră. Asta-i o chestie între greci şi bulgari. Dacă se întâmplă ceva ilegal, atunci intervenim. O să ne ocupăm de situaţie în locul poliţiei, care nu-i cu noi în momentul de faţă.

Zâmbesc obosit şi-mi doresc să fiu oriunde, numai aici nu.

În interiorul colibei, vânătorii triumfă. Prada lor e încolţită. Băiatul îşi lipeşte capul ciufulit de pieptul tatălui.

— De ce-aţi trecut de partea diavolilor ălora bruni? întreabă şeful.

— Pentru că au crezut că e în folosul lor, e limpede, zice omul cu ţigaretul râzând. (Îşi apucă încet carabina de pe umăr, o dezasigură cu zgomot şi scoate din buzunar o şină cu gloanţe. Le expune la lumină. Cele şase gloanţe strălucesc ca aurul.) Drăguţe, aşa-i? şopteşte el. Gloanţe nemţeşti! (Scoate unul de pe şină şi-l cercetează atent.) Sunt

8 Dacă ceva nu-i in regulă, atunci spun fără tăgadă,/ Aşa cum se spune: „Patria a dat poruncă."/ E atât de bine să nu porţi nici o vină/ Şi să te numeşti pur şi simplu Soldat.

nou-nouţe. Făcute la Bamberg, în 1943, şi cred că au numele voastre pe ele.

Olia plânge încet.

— V-am căutat multă vreme, zice şeful, cu răceală. Nu v-am dat de urmă decât după ce-am întrebat de voi pe la prietenii voştri nemţi. Şi-acu' am venit!

— Şi nu păreţi din cale-afară de fericiţi că ne vedeţi. (Omul cu ţigaretul râde.) Aţi fost condamnaţi la moarte! V-aţi trădat poporul şi noi am venit să executăm sentinţa.

— N-am trădat pe nimeni, strigă Delco, sălbatic, luându-şi nevasta sub braţ. Ţara noastră e aliată Germaniei. Armata noastră se bate în Soviete. Eu sunt poliţist bulgar.

— Delco, pricepi atât de puţin. Ai fost poliţist, sărmană unealtă a regaliştilor ce eşti. Poporul bulgar nu vrea să lupte pentru rege şi vasalii săi fascişti, împotriva marii noastre surori, Uniunea Sovietică.

— Regele a poruncit să ne luptăm cu sovieticii, strigă Delco, disperat.

Cele două ţevi de carabină se ridică încet, până când sunt îndreptate exact înspre el. Omul cu ţigaretul scoate un râs fără nici o urmă de amuzament în el.

— Cât de proşti sunt oamenii, oftează. Pur şi simplu nu vor să priceapă.

Olia scoate un ţipăt sfâşietor şi-şi ascunde faţa în palme. Delco încearcă să se ridice în picioare, dar cade înapoi, disperat. E pus în faţa inevitabilului. Băieţelul pare că se face mai mic, înghesuindu-se între părinţii îngroziţi. Cu ochii negri, se uită la musafirii ăştia înfricoşători care au apărut brusc din noapte.

În cameră domneşte tăcerea morţii.

Omul cu ţigaretul zdrăngăne, visător, la chitară. Brusc, o azvârle cât colo. Corzile vibrează şi plesnesc. Râde zgomotos.

Două împuşcături trosnesc aproape simultan.

Olia alunecă încet de pe pat, cu faţa încă îngropată în palme. Delco se ridică pe jumătate, apoi cade de-a curmezişul patului, agăţându-se de pernă. Corpul i se contorsionează şi devine inert.

În clipa imediat următoare împuşcăturilor, în încăpere se lasă o linişte stranie. Cei doi călăi rămân câteva minute aşezaţi ţeapăn pe masă.

O chemare de pasăre, lungă şi ascuţită, vine dinspre grupul nostru. Porta le dă de ştire cu un cârâii de corb, că suntem în regulă.

— De ce nu i-ai chemat şi pe ei? întreb, în şoaptă.

— *Niet,* Bătrânul ar fi stricat ultimul act şi nu cred că bunului nostru Dumnezeu german i-ar fi plăcut. Porta râde cu răutate.

— Ce facem, intrăm?

— Nu, nu! Lasă-i să se mai distreze puţin. Rahaţii!

Cei doi călăi încă mai stau aşezaţi pe masă şi privesc la băiat. Acesta mângâie drăgăstos părul tatălui.

— Mă împuşcaţi şi pe mine? Acum am rămas singur.

Călăii se uită întrebător unul la altul. Omul cu ţigara ridică arma.

— Nu, şuieră şeful, lovindu-l peste mână.

— De ce nu? face celălalt, surprins. Aşa-i trebuie micului trădător.

Îmi pregătesc o grenadă. Dacă-l omoară pe puşti, o arunc. Sunt atât de furios, încât mă trec fiori.

— Tăticule, mămico, am rămas singur. Unde-o să mă duc?

Vocea micuţului tremură. Se vede că e pe cale să izbucnească în plâns. Războiul ăsta „mare" i-a călit pe copii într-un mod neobişnuit. Chipul brutal al morţii a devenit pentru ei o imagine comună.

Călăii sar sprinteni de pe masă. Omul cu ţigaretul râde,

apucându-se din nou să răscolească şifonierele să vadă dacă nu dă peste ceva ce i-ar putea folosi. Examinează cadavrele cu ţeava carabinei.

Olia încă mai respiră. Îi propteşte gura ţevii în ceafă. Trosneşte o împuşcătură. Ţeasta explodează. Bucăţi de os şi de creier împroşcă încăperea.

Porta mă priveşte. Nu spunem nimic, dar ne înţelegem asupra a ceea ce e de făcut.

Părăsesc gălăgioşi coliba.

Un căţel mic şi alb apare sprinten de după colţ. Omul cu ţigaretul îl omoară cu câteva lovituri de pat de puşcă, iar cu un şut îi proiectează corpul în colibă.

— Ar fi mai bine să omorâm copilul, zice el, după ce-au mers o bucată de drum. Dacă vin nemţii, ne poate identifica.

— Ai dreptate, spune şeful, du-te şi fă-o!

Omul cu ţigaretul râde sec şi sacadat. Râsul i se frânge într-o horcăitură în clipa în care mai-mai că se ciocneşte de ţevile automatelor noastre.

— Hai noroc! zice Porta amabil, ducând mâna la jobenul său galben.

— Ooo, exclamă uimit omul cu ţigaretul.

— Booo! râde Porta.

— Avem Ausweis, zice şeful, neliniştit. Suntem în, slujba SD-ului.

— Aveţi pe dracu, răspunde Porta, brutal, izbindu-l fără avertisment cu automatul peste faţă. Cătarea îi sfâşie obrazul.

Îmi înfund arma în plexul omului cu ţigaretul şi trag piedica de siguranţă.

— Uşurel, amice, sau îţi zbor măruntaiele prin spinare.

Ca toţi ucigaşii, şi el e îngrozit de moarte.

— Ce-aveţi de gând? întreabă şeful, ştergându-şi sângele de pe faţă.

— Ghici, răspunde Porta, aspru.

— Să-i spunem?

Porta îl scuipă în faţă pe şef.

— Zici că aveţi Ausweis! Zici că sunteţi în slujba SD-ului! Zici că sunteţi prietenii noştri, aşa-i?

— Bineînţeles că suntem, se grăbeşte să răspundă omul cu ţigaretul. În ochii săi se citeşte panică şi groază.

— Aşa, aşa! face Porta, cu un rânjet teribil. Eraţi prieteni şi cu decedaţii ăia doi dinăuntru?

— Erau trădători, zice şeful. Comunişti, spioni sovietici.

Porta fluieră, surprins:

— Şi voi doi le-aţi luat piuitul? Îmi pare rău, puişorilor, nu ţine. V-am urmărit toată noaptea. Un lucru: voi doi vă pricepeţi să creaţi o scenă de execuţie interesantă, dramatică. O să primiţi de la un critic cinci stele pentru lucrul ăsta.

— N-am făcut decât să executăm ordinele, se precipită, neliniştit, omul cu ţigaretul.

— Ordinele? şuieră Porta. Şi coaiele tot din ordin le purtaţi, aşa-i? Uite ce-i, copilaşi, noi suntem plătiţi ca să ucidem. Plătiţi de către statul german. Ne-au dat pentru asta grade pe mânecă şi tinichele pe piept. Suntem buni în meseria asta, pricepeţi? Aşadar, în general, o facem doar pentru bani, dar voi, băieţi, sunteţi SD-işti şi sunteţi prietenii noştri. Aşa că de dragul vostru o vom face pe degeaba. O să vi se zboare maţele gratis. Şi încă de către nişte experţi!

Auzim călcaturi de cizme şi zornăituri de echipament venind dinspre cărare. E grupa, cu Bătrânul în frunte. Îi arunc o privire scurtă lui Porta. Dă încet din cap.

— Roiu, prieteni, le spune celor doi călăi. Dacă fugiţi mâncând

pământul, încă vă mai puteţi salva.

Pentru o clipă, nu par să priceapă ce le-am spus. Figurile noastre sunt prietenoase. Părem că le vrem binele. Se răsucesc fulgerător pe călcâie şi o şterg cât pot de iute.

— Salutare, băieţi, strigă Porta, ducând mâna la jobenul său galben.

Automatele noastre scuipă foc. Cei doi se prăbuşesc şi se rostogolesc pe cărare în jos.

— Ce dracu se-ntâmplă, strigă Bătrânul, din urma noastră. (Vede cadavrele.) Ce-i asta? întreabă, ameninţător.

— Câţiva păgâni, rânjeşte Porta. Tocmai au asasinat un bărbat şi o femeie. Le-am poruncit să se oprrească, dar n-au vrut. Au fugit şi noi am deschis focul, conform regulamentului.

Bătrânul ne cercetează, bănuitor.

— Dacă aţi aranjat o "încercare de evadare", vă paşte procedura de urgenţă!

Micuţul apare, cu un râs scurt, şi ne arată trei dinţi de aur.

— I-aţi aranjat cum trebuie, băieţi. Aproape că i-aţi tăiat în două. Trebuie că erau nebuni de legat de-au încercat s-o şteargă.

Băiatul încă mai stă lângă trupul tatălui său mort, mângâindu-i părul. Mâinile îi sunt acoperite de sânge.

— Acum sunt singur. Unde să mă duc? repetă el automat, încremenit.

Bătrânul îl ia şi-l mângâie.

— O să vii cu noi!

Pe părinţi îi îngropăm în spatele casei, apoi controlăm prin cocioabă, dar nu găsim nimic. Nici apă nu e multă. Două burdufuri, pe jumătate goale.

— Trebuie să fi luat apa de pe undeva, face gânditor Legionarul şi continuă căutarea.

Încercăm să-l întrebăm pe băiat, dar acesta e ca paralizat şi repetă întruna: „Acum sunt singur. Unde să mă duc?"

Ajungem din nou la întinderile dezolante de stânci şi grohotiş. Într-un fel de poiană, dăm peste cadavrele a cinci soldaţi bulgari. Când le atingem, se fărâmiţează.

— Setea, face Bătrânul, laconic.

— Mai degrabă dezertori. Obosiţi de război şi de tot rahatul, e de părere Porta.

Micuţul caută dinţi de aur. Nu găseşte.

— Hai să mergem, strigă Bivolul, disperat. În ultima vreme slăbise considerabil.

Doctorul le dă roată.

— Isprăviţi! Isprăviţi! murmură acesta.

Suntem epuizaţi de sete şi nu putem mărşălui decât câţiva kilometri dintr-odată. După fiecare pauză, e nevoie de paturi de armă ca să ne punem din nou în mişcare.

Un cincisutist e înţepat de un scorpion şi moare în convulsii groaznice. Stăm înspăimântaţi în jurul lui şi-l privim cum moare.

În timpul unei pauze din ziua a patra, suntem speriaţi de o împuşcătură de pistol. S-a împuşcat sanitarul. Zace cu capul într-o baltă de sânge. Muştele albastre au acceptat deja invitaţia la cină.

— Asta-i o soluţie, zice Gregor, cu o voce morbidă.

— Fără prostii acum, şopteşte răguşit Bătrânul.

Nu ne putem aduna forţele ca să-l îngropăm pe sanitar. Furnicile roşii îşi iau imediat în primire sarcina şi-l vor curăţa în curând. În câteva zile, rămân doar o uniformă şi un schelet. Îi înfigem carabina cu ţeava în pământ, după ce i-am scos închizătorul, şi-i aşezăm o cască în vârf.

— Hai mai departe, mormăie Barcelona. Foloseşte o puşcă drept

cârjă. Un picior îi e teribil de umflat şi emană un miros de carne putredă.

După-amiază se iscă o gâlceavă între Micuţul şi fostul colonel. Arată ca nişte păsări care stau gata să se încaiere.

Colonelul trage. Glonţul şterge beregata Micuţului. Legionarul îşi ridică automatul şi-l doboară pe colonel, apoi se aşază tăcut, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Colonelul cade în genunchi, ţinându-se cu mâinile de stomac. Sângele îi şiroieşte printre degete.

— Ucigaşilor! Horcăie şi se prăbuşeşte înainte.

Brusc, băieţelul începe să râdă. Un râs ascuţit şi penetrant. Pentru o clipă, îl privim surprinşi. Apoi ne punem şi noi pe râs.

Colonelul îşi ridică privirea. Are faţa schimonosită şi nouă ni se pare că seamănă cu un clovn de la circ.

Râdem croncănitor, ca o grămadă de ciori maniace. Bătrânul e singurul care nu râde. Îl priveşte pe colonelul mort, ca şi cum n-ar pricepe ce se întâmplă.

— Generalul a murit în zori! urlă Bivolul nebuneşte şi dă un şut în capul colonelului.

Nu vom şti niciodată cine i-a tăiat capul. Tango e pe cale să-l proiecteze cu un şut, când o rafală de automat se înfige înaintea picioarelor sale.

— Ajunge, şuieră Bătrânul, vârându-şi un încărcător plin în automat.

Ne revenim şi cădem la pământ, care pe unde apucăm. Când Bătrânul ne zoreşte din nou, patru dintre noi mor ca în somn.

Ne simţim picioarele ca şi cum am umbla pe cioburi de sticlă. După-amiază, dăm peste un cactus al cărui suc e bun de băut. Legionarul ştie treaba asta de pe vremea când era „şobolan al deşertului". Ne simţim atât de împrospătaţi încât mai mărşăluirăm vreo zece kilometri înainte de a ne odihni din nou.

Porta mărşăluieşte în faţa mea, mormăind ca pentru sine.

— Raţa trebuie lăsată întotdeauna să atârne. Jumulirea penelor trebuie făcută cu mare grijă. Pielea nu trebuie găurită în nici un caz. Aripile pot fi tăiate. Capului, îngăduiţi-i să rămână şi el. Pipota trebuie scoasă, pentru că orătăniile mai au obiceiul de a se umple cu nisip şi aceasta crănţăne între dinţi când mănânci, dar restul trebuie lăsat înăuntru, în pasăre. Apoi, legi o felie subţire de slănină în jurul dihaniei. Niţică sare şi piper şi, pe urmă, o azvârli în cuptor. Dar, pe sfânta Elisabeta, fă orice, numai n-o lăsa acolo mai mult de opt minute. Sosul trebuie subţiat atent doar cu un strop de apă. Coniacul trebuie lăsat să se ardă. Coniacul ars şi cu untul îi dau arătării aroma ei adevărată.

Un timp îşi continuă drumul în tăcere. Apoi se linge pe buze şi îşi ridică privirea spre soarele arzător.

Mărşăluieşte şi vorbeşte de parcă ar fi absolut singur.

— Sper că iepurele a fost lăsat să se îmbibe cel puţin două ore în rachiu şi-n vin roşu. Cepele le punem în unt. Opt sute grame de carne de porc, tăiată felii groase, trebuie fiartă uşor. Şi, hop, iese la suprafaţă lighioana noastră cea iute de picior. Rotiţi-l cu gingăşie ca să se rumenească peste tot. Mai apoi presăraţi pe corpul delict o mână de făină. Totul trebuie lăsat să se prăjească niţel. Trei pahare de vin roşu, puţină supă, un căţel de usturoi pisat şi, dacă nu vreţi să atrageţi asupra capetelor voastre mânia Maicii Preciste din Kazan, nu uitaţi sarea şi piperul. Acum lăsaţi alergătorul să se perpelească în cuptor vreo oră, timp în care pregătiţi verdeţurile. Un chil de bureţi, tocaţi atât de mărunt de parcă ar urma să fie presăraţi pe sânii delicaţi ai unei tinere fecioare. La asta adăugaţi nişte măceşe tocate mărunt. Mai apoi, se prepară cepele rumenite. Înlăturăm coaja de pe opt roşii fără sămânţă şi le stoarcem bine. Un mic rozmarin în vârf şi ne alegem vinul. Pentru desert,

aş alege Hamantaschen, pe care jidanul îl savurează la marea sărbătoare de Purim.

— Ce naiba, delirezi? îl întreb, uimit.

— Îmi fixam numai un ospăţ pentru propria-mi pomană în binecunoscuta mea bucătărie.

— Taci din gură, te rog, spune Gregor, cu vocea înecată în lacrimi. Mai am puţin şi crăp de foame.

— Dacă-om ajunge vreodată p-acasă, spune Porta, oprindu-se o clipă, vă recomand o mâncare de păstrăv în sos cu unt, sau poate nisetru, dar aveţi grijă ca peştele să fie servit veritabil. Pentru felul doi, nu veţi fi dezamăgiţi dacă veţi alege o musaca de miel, gătită în stil franţuzesc. Asta însă trebuie servită din străchini de lut. Între aceste feluri, puteţi încerca şi nişte melci burgunzi, în suc propriu. Ăştia măresc pofta de mâncare. Dacă vă hotărâţi asupra mielului, atunci trebuie să încheiaţi masa, se înţelege, cu creveţi prăjiţi.

— Încă o vorbă şi-ţi zbor blestematele tale de fălci, urlă Bătrânul, îndreptându-şi pistolul-mitralieră către Porta, care e tocmai pe cale să explice care fel de vin l-ar alege pentru meniul recomandat de el şi de ce.

Ne reperează un Fieseier Storch[9]. Pilotul ne dă ocol de câteva ori. Stăm împrăştiaţi pe culmea platoului, într-o stare de epuizare totală.

Bătrânul trage cu toată muniţia noastră de semnalizare.

Câteva ore mai târziu, Storchul e înapoi. Ne aruncă burdufuri cu apă.

În ziua următoare, eram destul de înzdrăveniţi ca să ne continuăm marşul.

Ne găseşte o coloană blindată. De-abia mai suntem în stare să ne suim în camionete, care ne duc spre Corint. Petrecem câteva zile în infirmerie. Băieţelul e preluat de autorităţile greceşti. Nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat cu el. Grupa noastră s-a oferit să-l adopte, dar NSFO[10] respinge ideea, cu dispreţ. Să adoptăm un Untermensch? Nu e permis.

„Odată ce-ai executat un ordin pentru SD eşti legat de noi pentr totdeauna. Ai priceput? Pentru totdeauna... Nimeni nu părăseşte viu Serviciile de Securitate"

SD — Obergruppenführer Heydrich către
SS Hauptsturmführer Alfred Naujock,
aprilie 1936 ;

Ceasul arată puţin după ora unsprezece, într-o dimineaţă călduroasă de duminică a anului 1944.

Străzile oraşului Essen sunt pustii. A fost dată alarma. Toată lumea e în adăposturi. Nu, nu toată lumea! Din Rottstrasse îşi face apariţia o patrulă SD în uniforme de culoarea şoarecelui, cu capete de mort argintii sclipind pe caschete. În faţa lor, merg doi puşti de treisprezece ani, cu mâinile împreunate la ceafă.

Patrula o coteşte pe Kreuzekirch Strasse. Puţin mai jos, de-a lungul străzii, intră într-o curte bombardată.

---

9 Fieseier Storch — avion triloc multifuncţional, capabil de a decola şi ateriza pe spaţii mici, putând zbura şi planat; atingea înălţimi mari şi avea câmp vizual în toate direcţiile. A fost folosit îndeosebi ca avion de legătură între comandamentele de trupe.

10 NSFO — Nationalsozialistischer Führungsoffizier — ofiţerul politic

— Treceţi acolo! comandă Unterscharführerul SD, arătând cu ţeava automatului spre un zid înnegrit de funingine.

Puştanii trec la perete şi se postează cu spatele la el. Îşi coboară mâinile. Ochii, adânc înfundaţi în orbitele scheletice, privesc îngroziţi. Amândoi sunt mici şi din cale-afară de slabi.

— Faţa la perete, ţipă Unterscharführerul cu o voce ascuţită şi penetrantă. Mâinile la ceafă!

SD-iştii fac câţiva paşi înapoi şi-şi ridică automatele.

Puştii încep să plângă. Se lipesc de zidul negru, ca şi cum ar aştepta ajutor de acolo.

— Opriţi, strigă deodată o voce.

Un civil bine îmbrăcat se apropie grăbit.

— Ce cauţi aici? întreabă Scharführerul, coborând încet ţeava automatului.

— Sunteţi nebuni? Nu puteţi împuşca copiii, pur şi simplu.

— Nu putem, ai? Putem, ba chiar mai mult decât atât.

— Dar nu sunt decât nişte copii! zice civilul, pe un ton stăruitor.

— Nu mă mai freca la cap, răspunde Scharführerul. În timpul unui raid aerian, jaful se pedepseşte, pe loc, cu moartea. Nu-mi pasă nici dacă sunt copii de ţâţă.

— Sunt profesorul Kuhlmann, Oberstabsarzt şi Supraintendent al Spitalului auxiliar nr. 9 de aici, din Essen.

— Ia te uită, rânjeşte Scharführerul, privindu-şi oamenii. Nici unul dintre noi nu-i beteag în clipa asta, doctore.

— Vă interzic să-i împuşcaţi pe copiii ăştia! M-ai înţeles, Herr Scharführer?

— Lasă-l pe „Herr" la o parte, răspunde Scharführerul, în timp ce un licăr periculos îi apare în ochi. Îşi ridică automatul şi-i vâră ţeava în stomacul profesorului. Acum, ascultă-mă, prăpăditule! Pentru mine nu eşti decât un civilaş tâmpit, aşa că-ţi ordon s-o ştergi de-aici, şi repede!

— Îţi poruncesc să le dai drumul copiilor ăstora, strigă profesorul, înroşindu-se.

— Număr până la trei, şuieră Scharführerul. Dacă nu dispari până atunci, o să le ţii tovărăşie. Unu...

Profesorul se dă înapoi încet, pas cu pas:

Scharführerul zâmbeşte mulţumit şi-şi concentrează din nou atenţia asupra celor doi copii de la zid. Trupurile lor plăpânde tremură în spasme convulsive.

— Foc! strigă el. Ecoul comenzii răsuflă prin curte.

Cinci pistoale-mitralieră latră.

Puştii se prăbuşesc. Sub ei, se formează o baltă de sânge, care se întinde pe betonul curţii.

Profesorul fuge din locul ăsta, astupându-şi urechile cu mâinile.

SD-iştii îşi aruncă nonşalant automatele pe umăr şi ies zgomotoşi din curte. N-au făcut decât să execute ordinul:

PURICII

Două corpuri se leagănă încet, încolo şi-ncoace, în adierea călduţă. Bârne uscate trosnesc.

Plutonul doi şade sub spânzurătoare, jucând zaruri. Micuţul priveşte îngrijorat în sus.

— Sper că prăpădiţii ăia doi n-or să ne cadă în cap pe neaşteptate.

Nici unul dintre noi nu ştie cine i-a spânzurat pe generalul german şi pe femeia-căpitan rusoaică. Toţi şi totul a fost ucis în acest sat. Până şi câinii, şi pisicile. Compania a fost trimisă încoace pentru o operaţiune de

„măturare", dar în dimineaţa asta, când am ajuns, satul era deja un sat-fantomă.

Cadavrele începuseră să miroasă din cauza căldurii.

În dosul clădirii şcolii a fost ridicată o spânzurătoare, de care atârnă doi partizani şi un SS-ist din Divizia musulmană. Musulmanul mai are încă pe cap fesul său cenuşiu. De crengile copacilor din pădure atârnă o grămadă de civili. Generalul şi căpităneasa se pare că au fost puşi să stea pe un butoi cu vin care le-a fost apoi smuls de sub picioare. O bună parte din vin s-a vărsat, dar mai rămăsese destul în butoi pentru a ne umple bidoanele de apă.

— Unde naiba a dispărut Porta? întreabă Bătrânul, aruncând un şase.

— La vânătoare, spune Gregor, agitând vertiginos, deasupra capului, cornetul cu zaruri.

— N-are nimic altceva în bilă, mormăie Bătrânul. Numai la dinţi de aur îi e gândul.

— Uşurel, Bătrânule, uşurel, protestează Micuţul. Cum ar putea un amărât să facă altfel rost de capital pentru a-i ţine piept ticălosului ăluia de Wolf, mecanicul-şef, fără să mai ciupească niţel din când în când?

— Lasă asta, şuieră Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu capac de argint. N-o să mai tolerez aşa ceva, luaţi aminte! Asta se cheamă jefuire de cadavre şi vă costă capul în oricare armată aţi fi.

Porta apare de după colţ, fluierând fericit. Duce pe umăr trei blănuri albe.

— Ce ungher lovit de sărăcie, ne strigă. Nimic altceva decât astea trei piei.

Bătrânul îi cumpără una pe loc. Pe celelalte două, le păstrează Porta pentru el. Nopţile sunt reci şi noi îl invidiem.

Micuţul îi cere lui Porta să-i împrumute o piele pentru o jumătate de noapte ca să simtă şi el o dată cum e să dormi în ceva moale şi călduros.

— După ce mă voi lăfăi în ele câteva nopţi, am hotărât să le închiriez, face Porta, de pe poziţia proprietarului. Vei fi primul pe listă, fiule.

Dormim într-unul din bordeiele ţărăneşti. Înfăşurat în blană, Bătrânul scoate un oftat de mulţumire.

La miezul-nopţii, izbucneşte tărăboiul. Bătrânul aleargă, urlând, prin bordei, scărpinându-se ca un apucat. Tot corpul îi e acoperit cu ciupituri de purici. Faţa îi e presărată cu pete roşii, care se transformă curând în băşici.

În scurt timp, sărim cu toţii în picioare, ţopăind şi scărpinându-ne. Mii de purici ne-au atacat trupurile lipsite de apărare. Blănurile mustesc de mulţi ce sunt.

Ne precipităm afară din încăpere, departe de micii vampiri.

Numai Porta doarme mai departe netulburat. Stă întins în acelaşi loc, înfăşurat în cele două blănuri ale sale.

Nu pricepem nimic. Pe noi mai-mai că ne-au ciupit până la os. Micuţul e de părere că Porta a scăpat din cauză că e roşcovan.

— Aveam o târfă pe Reeperbahn care era roşcată şi-şi avea tarlaua în jurul lui Cafe Keese, explică el. „Fund încins" îi spuneam noi. Şi nu lua niciodată purici. Chiar şi atunci când tot Sankt-Pauli era plin, ea n-avea treabă. Toţi scandinavii ăia tâmpiţi care veneau să bea una ieftină plecau încărcaţi de purici germani.

— Dacă te apropii cu blestematele alea de incubatoare de purici, le dau foc, spumegă Bătrânul, scărpinându-se în continuare nebuneşte.

— Ho, ho! strigă Porta, indignat. Nu există purici în blănurile astea. Trebuie că i-ai avut dinainte.

A doua zi după întoarcerea noastră la Corint, Porta se plimbă cu

blănurile pe umăr. Nu apucă să se depărteze prea mult, când îl ajunge din urmă Kübelul comandantului.

— Ce blănuri sunt alea pe care le ai acolo, Porta? întreabă colonelul Hinka, aplecându-se curios în afară.

— Trăiţi, don' colonel, sunt cadou de la unchiul meu din Suedia, să trăiţi! Trebuiau să fi ajuns de ziua mea, dar, din Suedia până aici, au întârziat, domnule. Poşta suedeză se face cu reni, să trăiţi!

— Chiar ai un unchi în Suedia? se interesează colonelul Hinka, uimit. N-am ştiut.

— Trăiţi, don' colonel, familia Porta se întinde în toată lumea. Feldwebelul Blom a întâlnit câţiva în Spania, iar pe când eram staţionat în Italia am dat de numele ăsta pe o grămadă de firme, să trăiţi! Suntem o adunătură nomadă, domnule, nu facem niciodată purici într-un singur loc, să trăiţi!

— Şi unde mergi cu blănurile alea? Ai de gând să le vinzi?

— Don' colonel, s'trăiţi, unchiul meu suedez nu vrea să-mi fie frig noaptea, dar pătura ersatz germană, pe care ne-o asigură Führend, e destul de călduroasă pentru mine. Da, domnule, niciodată nu mi-e frig noaptea, aşa că acum mă îndrept spre Corint ca să vând blănurile astea.

— Cât costă? întreabă colonelul Hinka, trecându-şi mâna peste blănuri.

— Don' colonel, să trăiţi, dumneavoastră vi le vând ieftin. Un kilogram de cafea, o sticlă de şnaps şi un cartuş de ţigări, ăsta-i preţul.

— E-n regulă, zâmbeşte colonelul Hinka. Te poţi duce să-ţi iei mărfurile de la popota ofiţerilor.

Porta aruncă cea mai mică dintre blănuri pe bancheta din spate a Kübelului şi le saltă pe celelalte două înapoi pe umăr.

— Ce-i asta? îl cercetează surprins colonelul Hinka, ridicând blăniţa cea mică. Am crezut că le iau pe toate trei.

— Nu, să trăiţi, don' colonel! Aţi cumpărat numai o blană.

— Nu crezi că eşti cam prea şmecher, Porta?

— Don' colonel, ăsta-i un preţ foarte ieftin şi numai pentru o singură blană.

— Nu mă-ndoiesc, murmură colonelul Hinka. Bine. Dă-le-ncoa pe toate trei. Chiar aşa scumpe cum sunt.

— Don' colonel, să trăiţi! Blănurile suedeze şi tot ceea ce are de-a face cu ele sunt acum proprietatea unică a domnului colonel, zbiară Porta, punând celelalte două blănuri pe bancheta din spate, îndărătul adjutantului.

— Oberst Hinka o să te vâre în puşcărie până putrezeşti, prooroceşte Bătrânul, în clipa în care află de la Porta unde sunt acum blănurile puricoase.

— Nu l-am obligat să le cumpere, rânjeşte Porta, nepăsător. Era înnebunit să pună mâna pe ele. L-am atenţionat că i-am vândut mai mult decât blănurile, aşa că n-are de ce se plânge.

— Să vinzi un asemenea circ de purici propriului comandant, asta-i sinucidere curată, strigă Gregor, cu un râs sec.

A doua zi, în zori, Porta primeşte poruncă să se prezinte de urgenţă la reşedinţa comandantului.

Colonelul Hinka îl întâmpină dezbrăcat până la brâu şi acoperit cu o puzderie de pişcături de purici.

Urlă neîntrerupt la Porta, vreme de douăzeci de minute.

— Îmi dau seama, ţipă el, în cele din urmă, că ai în faţă o carieră promiţătoare de cămătar. Dar cu mine să nu-ţi mai permiţi una ca asta, întrucât îţi promit că-ţi va fi întreruptă fulgerător. Ai fost la Germersheim. Ce părere ai de locul ăla?

— Să trăiţi, don' colonel, răspunde Porta, pocnindu-şi călcâiele cu

toată forţa, de pe celălalt mal al Rinului, Germersheim face o impresie plăcută, care-ţi aminteşte puternic de marele nostru trecut imperial. N-am auzit însă pe nimeni în toate minţile care să-l găsească atractiv, văzut din interior.

— Piei din ochii mei! urlă Hinka, arătând violent cu degetul spre uşă.

Afară, Porta dă nas în nas cu adjutantul, căruia colonelul Hinka îi împrumutase, cu generozitate, peste noapte una dintre blănuri.

— Se pare că eşti de părere, şuieră ofiţerul torturat, că sângele meu e bun pentru purici?!

— Domnule adjutant, să trăiţi, nu ştiu nimic despre purici. Probabil că vreun păduchios de ofiţer, domnule, din Statul-Major, domnule, s-a apropiat de blănurile alea suedeze.

Câteva minute mai târziu, Porta e în stradă, cu blănurile şi puricii săi.

În susul străzii adormite se întâlneşte cu preotul regimentului care trage invidios cu ochiul la blănurile albe pe care Porta le poartă nonşalant pe umăr.

— Ale tale sunt astea? întreabă el, prudent.

— Da, domnule Überfeldkapellan, răspunde Porta, salutând ţeapăn.

Preotul îşi trece cu gingăşie, degetele lungi şi subţiri peste blănuri, gândindu-se ce bine le-ar sta pe post de şa pentru calul său.

Calul se uită la Porta şi Porta se uită la cal cu figura preocupată a unui negustor de cai sadea.

„S-ar putea scoate din tine nişte fripturi zdravene", îşi spune el în gând şi calculează rapid ce câştig i-ar aduce calul, măcelărit cum trebuie, pe piaţa de carne din Corint.

— Ce ai tu acolo sunt nişte blănuri foarte frumoase, le laudă preotul, cu convingere. N-am mai văzut aşa ceva.

— Da, sunt suedeze, zice Porta, cu emfază.

— Marfa suedeză e marfă de calitate, zâmbeşte sfetnicul militar spiritual, aplecându-se înainte pe gâtul calului. De unde a obţinut bunul nostru Obergefreiter aceste blănuri minunate?

— Mi le-a dat colonelul meu. Le-a primit de la o fermă de blănuri din Finlanda, explică Porta, cu nişte ochi mari şi inocenţi.

— Aşa deci, colonelul tău are o fermă de blănuri în Finlanda? (Se pare că au fost trezite bănuielile înnăscute ale preotului, căci, pentru o clipă, se uită cercetător la Obergefreiterul lung şi slăbănog dinaintea sa.) Parcă ai spus că blănurile sunt suedeze!

— Îmi pare rău, domnule, blănurile astea sunt din partea suedeză a Finlandei, pe care cei de acolo o numesc Nyelanda.

— Dar cum de-a ajuns colonelul tău să posede o fermă de blănuri în Finlanda?

— Vă cer scuze, domnule, mama colonelului meu e una dintre marile fiice ale Finlandei, zice Porta, uitându-se la preot cu o expresie care trădează atâta naivă bunăvoinţă încât ar fi de ajuns să-l facă până şi pe cel mai dur gardian NKVD-ist să izbucnească în lacrimi.

— Are doi metri şi zece centimetri înălţime, adaugă el, după o scurtă pauză, oftând destul de tare. Mama colonelului meu a moştenit o fermă de animale cu blană, cum ar fi urşii polari, samurii şi toate celelalte care mai trăiesc în partea suedeză a Finlandei. Vă rog, domnule, cunoaşteţi Finlanda?

Preotul militar trebui să admită că n-o cunoaşte.

— Regimentul nostru a fost odată pe-acolo, în războiul ăsta, i se destăinuie Porta, scărpinând calul preoţesc după ureche. Eram partizani voluntari conduşi de un căpitan Guri care era şi el partizan. Credeţi-mă, domnule, aproape toţi vecinii pe care i-am întâlnit au murit de atac de cord. Era aproape ca o epidemie pe care-o duceam cu noi. Bineînţeles,

domnule, acest căpitan Guri al nostru nu era german, ci un fel de lapon, şi un ofiţer foarte pios, domnule. Niciodată nu-l vedeai omorând un vecin înainte de a spune o rugăciune pentru sufletul lui.

— Da, da, bineînţeles, răspunde preotul, dus pe gânduri, trecându-şi încă o dată degetele peste blănuri. De vânzare, Obergefreiter?

— Ce, domnule? Eu, domnule? întreabă Porta, prosteşte. Experienţa l-a învăţat că, ajutându-te de prostie, faci ce vrei cu preoţii militari. Oamenii evlavioşi sunt de cele mai multe ori oameni stupizi.

— Nu, omule, blănurile, bineînţeles, face preotul iritat. De multă vreme n-a mai dat peste un asemenea idiot ca Obergefreiterul ăsta roşcovan. Ce vrei pe ele?

— Păi, domnule Uberfeldkapellan, să trăiţi, mă gândeam la cinci sticle de şnaps şi trei kilograme de cafea. Şi mă mai gândeam şi la cinci cartuşe de ţigări, dar, dacă blănurile vor servi cauza cea bună, o să cer numai trei.

— N-ar trebui să bei alcool, îl mustră preotul, cu severitate.

— Nu, domnule, nu! Nu pun nici o picătură pe limbă, niciodată. Îmi fac frecţie la genunchi cu el, domnule. Ajută contra reumatismului grecesc.

— Îmi pare rău, nu am şnaps. Cafeaua şi ţigările, de asemenea, nuintră în discuţie. Îţi voi da, oricum, cinci sute de mărci pentru ele.

— Nu, domnule, îmi pare rău, să trăiţi! Dar nu pot primi mai puţin de două mii, oftează Porta, cu tristeţe. Sunt un biet soldat german, domnule, care nu am pe lume altceva de dat ţării decât viaţa şi blănurile mele suedeze. Şi în ce priveşte viaţa, nu prea mai pot spune că-mi aparţine, nu-i aşa? Führerul şi Armata hotărăsc în privinţa asta, domnule. Sunt ultimul din cei şaişpe fii ai bietei mele mame, domnule. Toţi ceilalţi cinşpe au fost oferiţi Vaterlandului, domnule.

— Asta e foarte greu pentru mama ta, spune preotul cu blândeţe, gândindu-se la ororile războiului.

— Se descurcă, domnule, ca o adevărată mamă germană, spune Porta, mândru. Simte că cinşpe fii e minimum ce poate da pentru Führer şi Vaterland când ştie că în viitor ne aşteaptă o mie de ani de pace şi libertate. Mama mea spune că nu i-e dat oricărei ţări să-i vină Führerul trimis de Dumnezeu via Austria.

Preotul îl părăseşte derutat pe Porta, cu blănurile atârnându-i de oblâncul şeii şi cu punga uşurată de o mie de mărci.

Porta a descoperit dintr-o dată că în blănurile astea zace o mină de aur. Dacă le foloseşte cum trebuie, afacerea poate continua la nesfârşit.

— Ce-a avut de spus Oberst Minka? întreabă Bătrânul, cu interes, în clipa în care Porta intră în bordei.

— Nimic deosebit. A avut o noapte neliniştită cu puricii. Mi-a înapoiat blănurile şi acum au intrat în serviciul Sfinţiei Sale. Nu orice păduchelniţă are o asemenea ocazie.

Micuţul îşi bea cafeaua şi râde atât de tare încât se îneacă.

— Pun pariu zece contra unu că popa te va blestema toată noaptea şi mâine-dimineaţă îţi vei primi pieile înapoi fără binecuvântare, prooroceşte Gregor, frecându-şi mâinile în aşteptare.

În dimineaţa următoare, părintele soseşte în galop cu calul numai spumă.

— Vei suferi pentru asta, fornăie, azvârlind blănurile peste faţa lui Porta.

Porta îşi ridică braţul ca pentru salut, dar şi-l îndoaie şi-şi loveşte interiorul cotului cu mâna stângă. Clasicul semn internaţional, pe înţelesul oricui.

— O să mai auzi de mine, Obergefreiter! ţipă preotul, palid de furie. Să nu crezi c-am terminat cu tine.

— Înapoi la tăticu, drăguţii mei, se adresează Porta râzând puricilor, în timp ce scutură blănurile de praful drumului.

Numai vederea blănurilor ne dă mâncărime, dar între Porta şi purici pare că s-a instaurat un armistiţiu. Sunt prieteni şi nu se atacă reciproc.

O motocicletă BMW cu ataş coboară zgomotos de pe deal. În ataş, cu un aer de general, şade mecanicul-şef Wolf. Pe motocicletă stau cocoţate cele două gorile chinezeşti ale lui, înarmate cu Kalaşnikovuri.

Wolf se opreşte într-un nor de praf, în clipa în care privirea i se loveşte de blănuri.

— Ce-ai acolo? întreabă el, arogant, plesnind blănurile cu nagaika, o moştenire de la NKVD.

— Ce-i? Ţi s-au căcat în ochi câinii ăia ai tăi? Nu ştii ce-s nişte blănuri când le vezi? aruncă Porta, cu dispreţ.

— De unde le-ai şutit? insinuează Wolf jignitor.

— Crezi că toţi suntem ca tine? îi înapoiază Porta insulta, cu un aer degajat.

— Se confiscă, declară Wolf, categoric. Conform HDV, tot ce se găseşte în zonă trebuie depus la cea mai apropiată magazie. Aia-s eu, amice. S-a-nţeles, pui de căţea?

— Beşi! Vâră-te în propriul tău cur, face Porta, dispreţuitor. Eu şi forţele armate germane avem idei diferite pe tema „ce-i proprietatea privată" şi „ce aparţine prăpădiţilor de nemţi".

— Limba aia a ta te va duce într-o zi la ştreang, ţipă, acuzator, Heide din interiorul colibei, unde zace cufundat în Mein Kampf.

— Ce vrei pe ele? întreabă Wolf, tăios. Sare din ataşul BMW-ului, deschizându-şi tocul pistolului, în timp ce se apropie. Experienţa l-a învăţat să nu rişte nimic atunci când face afaceri cu Porta. Se poate întâmpla orice.

— Nu-s de vânzare! I-o întoarce Porta glacial, şi îşi aprinde un trabuc imens. De fapt nu suportă trabucul, dar consideră că, într-un moment critic, e bine să se învăluie într-un nor de fum şi să i-l sufle adversarului în faţă. Al Capone din Chicago avea mereu un trabuc în gură când trata afaceri. E singurul din şaizeci şi două de milioane de italieni la care Porta priveşte cu admiraţie şi pe care vrea să-l imite.

— Nu-s de vânzare? Lui Wolf nu-i vine să-şi creadă urechilor. Până şi cei doi câini-lupi ai săi par scandalizaţi. Să posede Porta ceva care să nu fie de vânzare? Cu neputinţă! S-ar vinde până şi pe el însuşi negustorilor arabi de sclavi dacă preţul ar fi destul de bun.

Wolf se joacă distrat cu puşca-mitralieră montată pe ataş şi, ca din întâmplare, ţeava armei se pune pe direcţia lui Porta.

— Lasă prostiile, jidan scârbos, şuieră Wolf, iritat, agitând mitraliera de parcă ar vrea să pună la pământ întreg plutonul 2 dintr-o singură rafală.

— Sunt gata să cumpăr blănurile alea, şi când zic că sunt gata, atunci cumpăr. Ai băgat la cap? Ce zic eu e bătut pe muchie. Dacă nu le vinzi, le iau pe gratis, înţelegi? Ţi-a intrat în mizeria dintre urechi ceea ce-am zis? Aruncă-le în ataş şi poţi veni la următoarea chenzină să-ţi iei un coşuleţ cu mere, să-ţi faci o plăcintă. Socoteşte-te norocos că nu te raportez la Gefepo[11] pentru hoţie.

— Ar trebui să intri într-un circ ambulant, Wolfi, băieţaş! se hlizeşte Porta. O să te descurci foarte bine căzând în fund în pauzele dintre două numere.

— Vreau blănurile alea! Iatră Wolf, şfichiuind aerul cu nagaika.

— Una e să vrei, alta să poţi, ripostează Porta, pufnind cu dispreţ. Îşi aruncă blănurile pe umăr, ca semn că subiectul e încheiat, şi începe s-o

---

11 Gefepo — Geheime Feldpolizei — Poliţia secretă de campanie

ia pe drum în jos.

— Ia stai, glumeţule, strigă Wolf, alergând în urma lui, nu te pişa împotriva vântului, n-o să faci decât să te uzi. Noi doi putem rezolva o afacere la fel de bine ca nişte fiice de preot.

Porta îl ignoră şi măreşte pasul. Îl observase pe prietenul său, preotul micuţului sat grecesc, cocoţat pe clopotniţă, şi-i face amical semn cu mâna.

Preotul îi răspunde zâmbitor la salut şi începe să tragă de funie. Aerul se umple cu dangăt de clopot. Sătenii ies din case şi se adună în piaţetă.

Wolf îşi dă o palmă peste frunte, încercând să-şi pună creierul în funcţiune. Mai-mai că se înăbuşă de furie din cauza încăpăţânării lui Porta, care intră în crâşma ţinută ilicit de către podar tocmai în clipa în care un infanterist beat-criţă e azvârlit afară şi ameninţat cu moartea dacă încearcă să se mai întoarcă.

— Acid pentru amigdale, comandă Porta, ciocănind cu automatul în tejghea. O halbă mare cu „şampania săracului" alunecă pe tăblie spre el şi, cu o mişcare bine sincronizată a braţului şi a cefei, o dă de duşcă pe nerăsuflate.

Tango îşi croieşte drum spre el, cu Bivolul pe urmele sale.

— Ştiu unde se află o încărcătură întreagă de vin, şopteşte Bivolul, conspirativ. Grecoteii o pot livra la noapte şi se poate întoarce în Germania în cutii de muniţii goale.

— Mai avem o alternativă, rânjeşte Tango, şiret, schiţând câţiva paşi de dans. O putem trimite la Bielefeld ştampilată „Gekados", în cutii de zinc sigilate. N-ar îndrăzni s-o atingă nici măcar SS-iştii lui Heini.

— Ne întâlnim la preot diseară la unşpe, spune Porta, dând peste cap încă o halbă, şi acum întindeţi-o, copilaşi, şi daţi-mi pace. Trebuie să gândesc.

— E mai mult decât poţi tu cumpăra, ricanează Tango, aruncând o privire plină de înţeles mecanicului-şef Wolf, care dă uşa de perete în aceeaşi clipă.

Porta suflă fumul trabucului uşurel în nasul lui Tango.

— Uite ce-i, Tango, băiete, tu exişti numai pentru că eu sunt un om de treabă. Sorocul tău în Wehrmachtul Marii Germanii va veni în clipa în care simt că nu mai vreau ca tu să respiri acelaşi aer cu mine. De-alde-ăştia de teapa ta, care nu sunt în stare să numere până la douăzeci fără să-şi scoată cizmele din picioare, ar trebui să fie fericiţi pentru fiecare minut în care le permitem să umble drepţi pe faţa pământului.

Wolf râde mulţumit. Putea să guste o glumă, cu condiţia să nu fie îndreptată împotriva lui.

— Ştiai că ai o mutră de tâmpit când râzi? îl întreabă Porta, cu dispreţ.

Lui Wolf i se pune un nod în gât şi e pe cale să spună ceva grosolan, dar îşi aminteşte de blănurile acelea atractive. Îl bate pe Porta pe umăr, cu amiciţie forţată.

— Atunci când are loc un război e momentul potrivit pentru oamenii cu vederi largi să facă afaceri. Ştiu eu ce-i cu cutiile alea de zinc. Sunt ca şi ale mele, dar, bineînţeles, că mă voi da la o parte şi ţi le voi lăsa ţie, dacă-mi vinzi blănurile.

— Ai arăta grozav într-o caricatură, îi aruncă Porta, făcându-i semn unei fete drăguţe, cu părul lung, care şade pe genunchii unui Wachtmeister de artilerie.

— Ce vrei? întreabă fata, cu o expresie rece pe frumoasele ei trăsături slave.

Porta îi ridică fusta.

— Ţi-o arăt pe-a mea, dacă mi-o arăţi pe-a ta!
— Porc! mârâie fata.
— Obergefreiter, completează Porta, înclinându-se.
— O adunătură cultivată, grecoteii ăştia, rânjeşte Wolf. Îşi rostesc numele îndată ce-i întâlneşti. Să lăsăm gluma, Porta, prietene, ce-ai zice de trei chile de caviar, cinci cartuşe de Camel şi o ladă întreagă de şliboviţă pentru vechiturile tale de blănuri, şi ăsta-i preţul maxim!
— Trei chile de caviar! O să-mi crească aripioare de peşte în urechi şi bronhii în fund până când l-oi termina de mâncat, spune Porta, sarcastic. Hai, deschide vorba despre whisky şi cafea, ca să avem măcar un punct de plecare.
Pornesc de la o sticlă de şnaps şi, după trei ceasuri de discuţii încinse, presărate din abundenţă cu ameninţări grele, târgul e încheiat. Beau adălmaşul şi, cu paşi nesiguri, se duce fiecare la treburile sale, Wolf purtând blănurile sub braţ. Hotărăşte să le inaugureze imediat, culcându-se cu o Blitzmädel pe ele.
— Va fi cea mai înfocată ciocnire pe care-o vor avea cei doi, rânjeşte Porta, nerăbdător.
— O să te sfâşie, prooroceşte Bătrânul, sumbru.
Porta mai-mai să se-nece cu mâncarea la gândul nopţii pe care-o vor petrece Wolf cu Blitzmädel şi cu puricii.
— Aş vrea să le împrumute şi neisprăviţilor ălora chinezi o blană, zice Micuţul. Ce n-aş da să-i văd pe cei doi năpădiţi de purici!
În ziua următoare, apare Wolf cu toată gaşca. Blitzmädel şade în Kübelul blindat între el şi unul dintre chinezi. Puricii au făcut-o să arate ca o găină fiartă.
— Ce dracu s-a-ntâmplat cu mutra ta? strigă Porta, cu prefăcută nedumerire, privind cu interes trăsăturile umflate ale lui Wolf.
— Doar n-o să crezi, lepădătură de jidan, că o să scapi după ce m-ai tras în piept pe mine? urlă Wolf, scrâşnind din dinţi şi azvârlind blănurile în capul lui Porta.
— Închide-ţi gura aia puturoasă, Wolf. Faci o gălăgie ca un porc care şi-a prins boaşele în maşina de tocat, răspunde Porta, cu un aer condescendent. Nu te-ai târât tu în genunchi prin faţa mea ca să-ţi vând blănurile alea minunate? Eu n-am vrut să le vând.
— O să plăteşti pentru asta! rage Wolf, îndreptându-şi automatul către Porta. Furios, îl loveşte pe unul dintre chinezii săi.
— Calm, calm, îl sfătuieşte Porta, părinteşte, oamenii pot muri din cauza tensiunii prea mari.
— Să-mi returnezi tot ce ţi-am dat, zbiară Wolf, în pragul nebuniei. Ţi-am înapoiat blestematele alea de păduchelniţe.
— Crezi că stai de vorbă cu un idiot? râde Porta, scuturând din cap. Treaba ta dacă te lipseşti de blănuri, dar îţi datorez eu ceva? Nu, fiule, nu aici. Nu ştiai că suntem în Grecia?
— Dar tu ştiai că-s purici în blană? urlă Wolf, scărpinându-se cu disperare.
— Adevărat, admite Porta, nonşalant.
— De ce n-ai zis? fornăie Wolf.
— Pentru că n-ai întrebat, zâmbeşte Porta.
Wolf izbucneşte într-un răcnet prelung de animal, proferând ameninţări sângeroase despre răzbunări stranii şi nemaipomenite.
— Faci o impresie proastă din clipa în care deschizi gura zice Porta. Până şi un italian hămesit n-ar îndrăzni să primească de la tine o cutie gratuită de spaghete.
— O să-ţi trag pielea peste urechi, făgăduieşte Wolf, arătându-şi colţii.
— O să-ţi scuipăm pe mormânt, prăpăditule, îi promite Micuţul, din

întunecimea bordeiului.

— Eşti fraier, Wolf, zâmbeşte Porta ironic, şi fraierii se ard!

— Linişte, băieţi, spune Wolf, mângâindu-şi dulăii, care-l asculta orbeşte. Voi doi o să căpătaţi un cadou frumuşel. O să primiţi capul unui ticălos într-o cutie drăguţă, roz, legată cu o fundă albastră.

— Nici nu-ţi închipui ce ne gândim noi să-ţi pregătim ţie striga Micuţul de la fereastră.

— Ia te uită, râde Wolf sarcastic şi scuipă în direcţia Micuţului. Tu să gândeşti? Ţi-am văzut hârţoagele, băiete. La şcoala de instrucţie ai avut coeficientul de inteligenţă treizeci şi nouă şi chiar numai pentru atât au fost nevoiţi să te dea cu căpăţâna aia idioată de un perete de beton timp de zece zile De atunci îţi tot scade nivelul, încet, dar sigur. Tu eşti ăla căruia-i scriu pe frunte numărul de la cizme atunci când i se dau altele de la magazie. Oamenii de ştiinţă ai lui Adolf de la Buchenwald încep să intre la idei. Dacă sunt în stare să înveţe un dobitoc ca tine să tragă cu puşca, atunci ar trebui să încerce şi cu maimuţele acelaşi lucru.

— Dă tu din gură, dă! Arunci cu rahat în jur ca o stropitoare din câmp care împrăştie apă, strigă Micuţul din bordei Eu stau mult mai bine decât tine, Wolf. Am acte care spun că-s ţicnit, dar tâmpit nu sunt, amice, ţine minte! Şmecher da, şi gorobeţii ăştia şmecheri, de teapa mea, sunt cei care vor scăpa vii din războiul ăsta. Indivizii deştepţi se aleg cu o moarte eroică, aşa-i?

— Mecanic-şef, Wolf, eşti puiul rătăcit al unei târfe de cinci mărci şi, în calitatea asta, îţi vom scoate cu gloanţe buricul prin şira spinării la prima ocazie, promite Porta, solemn.

— Mai avem unul şi pentru gămălia ta, câine mizerabil, zbiară Micuţul, fericit.

— O să slobozim o încărcătură dintr-o puşcă cu ţeava retezată direct în curul tău, Wolf, chiuie Gregor, vesel.

— Pentru voi, adevăratul război începe din clipa asta, urlă Wolf, lovindu-şi automatul. O să vă halesc, unul câte unul.

— Dacă mă-ta a fost scroafă, înseamnă că tu eşti un porc avortat, Wolf! i-o întoarce Porta, scuipând pe fereastră.

— Toată lumea ştie de ce nu capeţi niciodată permisie, strigă, triumfător, Gregor. Pentru că ţi-ai violat toate cele cinci surori!

În aceeaşi zi, Wolf îşi transpune ameninţările în fapte.

Numai printr-o minune, nu moare Porta otrăvit. Luase de la căruţa-bucătărie două budinci, dintre care, una i-a aruncat-o unui câine aflat pe-acolo din întâmplare. Două secunde mai târziu, câinele a murit. Palid şi tremurând, Porta a zvârlit-o şi pe cealaltă unui porc care a trecut în eternitate la fel de repede ca şi câinele.

A doua zi, descoperim cu toţii scorpioni în cizme, iar Bătrânul găseşte în buzunarul jachetei lui Porta un şarpe mic şi veninos a cărui muşcătură ucide instantaneu.

Micuţul zboară prin acoperişul closetului căci o mină „S" explodează exact în clipa în care se aşezase comod pentru a răsfoi un nou teanc de poze pornografice.

Treaba devine atât de groasă încât nu mai îndrăznim să ne vânturăm singuri pe-afară. Nu mâncăm nici măcar din sectorul Crucii Roşii înainte de a testa mâncarea pe altcineva.

Într-o noapte, târziu, aşezaţi în bordei, croim planuri cum să-l pierdem pe Wolf. Porta nu e de acord cu nici una dintre propunerile noastre. Micuţul îşi freacă fruntea în sus şi-n jos de perete. A auzit el că asta ajută atunci când trebuie să te gândeşti bine la o problemă.

— Dac-ar fi să-l întâlnim întâmplător pe o cărare de munte, zice el, şiret, nu l-ar putea cuprinde vreun beteşug?

— Ba da, s-ar putea, de exemplu, îneca din greşeală, oftează Porta,

luând o înghiţitură de vodcă.

— Am cunoscut odată la Hamburg un tip care a făcut stop cardiac exact în clipa în care au venit să-l viziteze câţiva prieteni cu cuţite, spune Gregor, agitând prin aer un cuţit de luptă ascuţit ca un brici.

— Wolf nu-i atât de slab de înger. Şi-ar fi greu să te apropii de el cu un cuţit, mormăie Porta, abătut. Ce n-aş da să am o asemenea ocazie!

— *Pas question!* Trebuie să aflăm o metodă deosebit de rafinată prin care să ducem treaba la bun-sfârşit, afirmă Legionarul.

Porta se îndreaptă spre uşă şi aruncă o privire afară. Becuri electrice care se leagănă în vânt îl fac să gândească cum i-ar sta lui Wolf bălăbănindu-se acolo, cu capul în jos şi cu gâtul rupt.

— Spurcăciunea dracului, urlă Micuţul, dându-se cu capul de perete. L-aş spinteca cu mă-sa cu tot!

— Ce-i de făcut? oftează Porta, aşezându-se pe prag. Nu-l putem scoate din bârlog. S-a baricadat în şandramaua aia ca Adolf în vizuina lupului.

— În fiecare miercuri suie-n munţi ca să-ntâlnească pe cineva, spune Barcelona brusc. Am auzit-o întâmplător de la un negru neamţ care-i gornist într-un regiment de infanterie.

Micuţul scoate o fluierătură prelungă şi ascuţită.

— Şi ce-ar fi dacă i s-ar opri motorul în trecătoare, iar nemernicul ar coborî să vadă ce-i?

— Cu niţel ajutor din partea cuiva, ar putea cădea şi s-ar răni grav, e de părere Bătrânul, după o clipă de gândire.

— Poate că printr-un boschete zace şi-un cuţit lung şi ascuţit, în care s-ar putea tăia la burtă, vărsându-şi maţele, nu? rânjeşte Micuţul, fericit la acest gând.

— Nu, nu maţele, respinge Porta ideea. Un glonţ în frunte. Cum le fac vitelor la abator.

— Şi pe urmă îi vom azvârli creierul ăla ciupit de vărsat până în Creta, ca să-l halească jivinele sălbatice, jubilează Micuţul.

— Ce grămadă frumuşică de sânge va curge din ticălos, hohoteşte Gregor.

— O să-l ardem drept între ochii ăia mici, de şobolan, urlă Micuţul, scoţându-şi naganul şi ţintind pe fereastră.

— O să vă scurteze de-un cap pe toţi pentru crimă, prooroceşte Heide, sumbru.

— Numai cei dovediţi sunt executaţi, şopteşte Porta, confidenţial. Băieţii care ştiu cum să tragă rezolvă o treabă ca asta fără probleme. Sunt genul de indivizi care încasează după aceea recompense şi felicitări.

— Astea-s regulile societăţii, oftează Gregor. Numai tâmpiţii sfârşesc îngropaţi cu capetele între picioare şi cu nume de criminal. Cei cu vederi largi fac aceleaşi fapte, dar sunt lăudaţi pentru că nu sunt prinşi.

— Wolf ăsta e cel mai laş porc de neamţ pe care-l ştiu, strigă Micuţul, indignat. L-am urmărit deunăzi prin Atena, dar tot timpul caută adăpost îndărătul femeilor şi al copiilor. E convins că nimeni nu va omorî femei şi copii numai pentru a-l curăţa pe el. Nu ştiu decât pe unul dintre noi care e în stare de aşa ceva.

— Cine-i ăla? întreabă Gregor.

— Eu, răspunde Micuţul, râzând zgomotos.

— Ce ziceţi de asta? strigă Tango. Îi putem trimite căpăţânile chinezilor în pacheţele, sub formă de cadou.

— Mai bine pe cele cinci surori ale sale şi câinii, sugerează Porta. Nu dă doi bani pe gălbezele lui.

— I-ar putea zdruncina totuşi nervii, e de părere Micuţul. Atât de tare încât ne va cere, probabil, iertare şi va pune capăt războiului său

personal.

— Vom afla în curând cât e de tare, spune Porta, muşcând dintr-o halcă de friptură de porc.

În aceeaşi seară, în timp ce ne îndreptam spre tripoul preotului grec, este aruncat asupra noastră un cocteil Molotov. Micuţului îi ia foc uniforma, dar se salvează aruncându-se în râu.

Câteva zile mai târziu, Porta capătă permisia să viziteze un Feldwebel de la Pionieri, o cunoştinţă de pe vremea când era la Şcoala de explozibili din Bamberg. Asistă interesat la pregătirile unui test de importanţă majoră cu toluen rusesc. Încărcăturile sub formă de bastonaşe sunt plasate, de către pionieri, în jurul unei stânci uriaşe. Mai târziu, Porta va susţine că era de trei ori cât Stânca Gibraltarului.

Feldwebelul îi explică lui Porta cu atâta mândrie principiul acţiunii acestui explozibil, de parcă el, în persoană, ar fi inventat toluenul.

— Funcţionează de fiecare dată? vrea să ştie Porta. Nu există rateuri?

— „Bum" de fiecare dată, garantează Feldwebelul.

Pe înserat, echipa se pune la adăpost. Feldwebelul ataşază două fire la o cutiuţă neagră.

— Acum ai să vezi ce n-ai văzut, îl anunţă pe Porta, aducând câteva ajustări cutiei. Apasă pe un buton şi uriaşa stâncă devine un imens nor de praf.

— Fir-aş al naibii, strigă Porta, cu admiraţie, când i se permise să ţină aparatul în mână. Seamănă niţel cu aparatele alea noi de telecomandă. Apeşi pe un buton şi sare în aer vreun borfaş din Paris, apeşi pe altul şi se lasă cu ploaie de măruntaie la Viena.

— Ai dreptate, râde Feldwebelul, numai că rezultatul e puţin diferit.

După ce-au mai aruncat în aer câteva tancuri rablagite, Porta le dă pionerilor o mână de ajutor la împachetarea explozibililor şi urmăreşte unde aşază prietenul său, Feldwebelul, detonatorul.

Câteva ore mai târziu, bine-dispus, face semn unei maşini-amfibie a SS-ului să-l ia şi pe el. Se tolăneşte fericit pe banchetă şi-şi întinde picioarele peste parbrizul lăsat. Bagajul său e pe bancheta din spate şi conţine destul explozibil pentru a curăţa străzile din Tokio la o oră de vârf.

— Ia te uită, face Micuţul, privind cu ochii mari la sârmele colorate, la bateriile şi bastoanele cu explozibil pe care le scoate Porta din sac. Ce radiou de buzunar drăguţ ai tu aici, zice el, mângâind cu gingăşie detonatorul electric.

— Tu ai spus-o, fiule. E atât de drăguţ că nu-ţi vine să crezi. O să-l punem pe postul „MS" („moarte sigură"), şi Porta izbucneşte în râs până ce-l umflă sughiţul.

Micuţul dă cu pumnul în masă cu atâta forţă încât îi sare o scândură şi-l pocneşte drept în bărbie, dar, la gândul decesului iminent al lui Wolf, e atât de fericit încât nici nu bagă de seamă.

— Minunat, pe cinstea mea, strigă el, jonglând neglijent cu un baston de explozibil. Chestiile astea ne vor produce o muzică plăcută.

— Jos cu diavolul de pe tron, rânjeşte Porta, maliţios; îl vor trimite pe Wolf, împreună cu chinezii şi câinii săi, în călătoria cea mai lungă. După ce-o să-l vedem dispărând la orizont, o să tragem o beţie cum nu s-a mai pomenit.

— Vezi să nu dai greş! îl previne Bătrânul, amar.

— Mă îndoiesc, spune Heide, cercetând bănuitor explozibilii.

— Nu sunteţi zdraveni, râde Gregor, din toată inima. E destul explozibil pentru a elibera tot regatul elenilor de prezenţa nedorită a nemţilor.

— Dacă vrem să-l aranjăm pe Wolf cum trebuie, şi asta am de gând,

afirmă hotărât Porta, ne trebuie cel puţin douăşpe bastoane. Îl ştiu eu pe nemernicul ăla. Cred că e agentul Mafiei în armata germană. Când a fost citat ca martor într-un consiliu de război la Bielefeldt, ofiţerul cu apărarea a spus: „Oberfeldwebel Wolf, dacă te-ai fi născut în Sicilia, ai fi fost unul dintre primii trei capi ai Mafiei!"

— Vă sfătuiesc să vă asiguraţi că detonatorul e pus pe lungimea de undă care trebuie, zâmbeşte Heide, tăios. Ar fi neplăcut să explodeze încărcăturile sub fundul vostru.

— Sfântă Maria, Doamne fereşte! mormăie Porta, speriat, făcându-şi cruce.

— E uimitor, am mai spus-o, face Micuţul, ţinând detonatorul în palmă şi răsucind discul. E de necrezut câte putem inventa noi, oamenii. E nevoie doar să te dai cu capul de pereţi atât cât trebuie. O cutiuţă ca asta şi, ia gândeşte-te, îl face pulbere şi pe cel mai mare nemernic.

— Pe toţi dracii, omule! strigă Porta, îngrozit, smulgându-i detonatorul din mână. Ne poţi trimite la dracu pe toţi răsucind chestia aia. Cum naiba era poziţia ei? Nu te amesteca în treburi tehnice pe care nu le pricepi. Asta-i numai pentru oameni ca mine, care-au călcat pe la şcoala de bubuituri din Bamberg.

— Acum mai avem necazuri şi cu detonatorul ăla blestemat, oftează Gregor, cu resemnare. Duceţi-l în câmp mai repede, înainte de-a ne sălta în aer.

— Eu n-o să păţesc, nimic, anunţă Micuţul, făcând un gest elegant cu mâna. Mie mi s-a prezis viitorul şi ştiu că o să mor de o moarte liniştită şi drăguţă.

— Cum dracu să-l răsucesc? întreabă Porta, nesigur, învârtind discul.

— Pune-l pe treişpe, sugerează Micuţul, optimist. Treişpe e numărul meu norocos.

Barcelona dă discul înapoi şi îl fixează pe numărul treisprezece.

Totul e împachetat în două cutii de trabucuri lungi şi, ca o ultimă trăsătură de penel, acestea sunt legate cu o panglică din mătase albastră. La unul dintre capete i se face o fundă mare.

— Poftim, face Porta, înmânându-i Micuţului pachetul. Du-te, prietene, şi livrează cadoul nepotului lui Frankenstein.

— Cum? zbiară Micuţul, îngrozit. Crezi că-s născut alaltăieri? (Împinge cu gingăşie pachetul din dreptul lui.) Mai ales în situaţia asta când nici măcar nu ştiu dacă radioul ăla mic şi afurisit a fost conectat cum trebuie sau nu!

— Ai zis că treişpe e numărul tău norocos! strigă Porta, acuzator. Şi tot tu spuneai că ţiganii ţi-au promis c-o să mori în linişte. Atunci ce te roade?

— Nu poţi să crezi tot ce ţi se spune, nu? zice Micuţul, precaut. Treburi de genul ăsta sunt pentru oameni betegi.

Ne aşezăm şi chibzuim. Cele două cutii periculoase de trabucuri stau pe masă înaintea noastră.

— Am găsit! strigă Micuţul, cu seninătate. Noaptea trecută am dat peste un caraliu italian căruia i se spune „Moacă rece". Era băiat bun, am auzit, dar asta a fost înainte ca Armata să-l ia în primire şi să-i asigure o reputaţie proastă. A fost trimis aici la grecotei drept pedeapsă pentru că torturase oameni undeva, într-o puşcărie, la nord de Neapole. Obişnuia să le zdrobească toate deştele de la picioare în acelaşi timp, sau aşa ceva. El se laudă cu treaba asta. Îl cheamă Mario Frodone şi ţine la afaceri. Se zice că dezgroapă cadavrele după execuţie şi le vinde la o fabrică de cârnaţi, dar nu ştiu dacă-i adevărat sau nu. E genul de individ care poate rezolva o treabă ca a noastră.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, răspunde Porta. Din câte ştiu, Wolf are

ceva scheme cu nişte macaronari, aşa că n-ar fi mare minune dacă un halitor de spaghete va apărea cu un cadou pentru el.

— Prefer să zac toată viaţa într-o puşcărie din China decât să deschid cadoul ăsta, strigă Barcelona, lovindu-se fericit cu palmele peste coapse.

Puţin mai târziu, Micuţul revine însoţit de caporalul din poliţia italiană. Porecla de „Moacă rece" i se potriveşte de minune. Nici unuia dintre noi nu-i fusese dat să vadă până acum nişte trăsături atât de brutale şi respingătoare. Probabil c-a fost trimis în Grecia drept pedeapsă pentru brutalitate.

Porta îi strânge mâna cu pretinsă cordialitate.

— După ce duci cutiile astea două cu trabucuri unde trebuie, te aşteaptă la noi cinci cartuşe de ţigări şi trei sticle cu şnaps.

Caporalul Mario Frodone îşi dezveleşte două rânduri de dinţi albi, strălucitori, într-un zâmbet. E convins că asta-i cea mai simplă afacere care i-a ieşit până acum în cale.

— Nu-l lăsa să te refuze, îl previne Porta. Domnul care trebuie să primească acest cadou e un om foarte bănuitor.

Mario se îndepărtează cu pachetul sub braţ, fluierând fericit. Porta stă la geam, odihnindu-şi uşor degetul pe butonul de declanşare al detonatorului.

— Lasă-mă pe mine să-l apăs! se roagă Micuţul. Ştii că-mi plac lucrurile care bubuie.

— Nu! (Porta i-o retează brusc.) Vreau să am plăcerea de a face asta singur. Du-te şi fii cu ochii pe macaronar, şi fă-mi un semn când a înmânat trabucurile.

Micuţul o şterge şi, ascunzându-se îndărătul caselor, îl urmăreşte pe asasin, care fluieră vesel.

Mario traversează piaţa cea mare, la capătul căreia e cantonată compania de transport a lui Wolf. Toate drumurile de acces în interiorul ei sunt închise, zăvorâte şi nituite, iar paza dindărătul sacilor cu nisip a fost dublată.

— Halt, cine-i acolo? urlă Wolf de după un paravan de oţel, în clipa în care-l zăreşte pe italianul care se apropie fluierând.

— Caporal în Poliţia Regală Italiană, Mario Frodone. Prieteni buni aduc cadou de la alţi prieteni buni! Ţine cele două cutii de trabucuri deasupra capului.

— Ce fel de cadou? întreabă Wolf, ridicând, curios, capul peste muchia paravanului de oţel.

— Trabucuri, urlă Mario. Trabucuri din Brazilia!

— Cine dracu să-mi trimită mie trabucuri? întreabă Wolf, bănuitor.

— Căpitan din Corpul Regal Italian de Bersaglieri, minte Mario.

— Apropie-te încet, ordonă Wolf, tăios. Ţine cadoul meu în mâinile întinse. Şi, fără figuri, că-ţi zbor căpăţâna aia plină cu spaghete.

Mario observă limpede vreo cinci-şase ţevi îndreptate asupra lui.

— Gesu, Gesu, omoară încetişor oamenii ăştia răi cu cancer dacă ceva rău se întâmplă la caporal Mario Frodone, se roagă el, în şoaptă, cu ochii spre cer.

Micuţul freamătă de nerăbdare şi se apropie ca să nu piardă nimic din spectacol.

Puţin mai încolo, unul dintre tancurile Puma ale companiei îşi verifică aparatul de semnalizare radio.

Caporalul Mario Frodone e la jumătatea drumului prin piaţă în clipa în care Gefreiter Schmidt apasă pe butonul de emisie. Se aude un strigăt în difuzorul radioului său, urmat de o explozie prelungă.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Ge'freiter Schmidt, scoţând capul prin trapa turelei.

O coloană de foc se înalţă spre cer şi întreaga piaţă pare că se scufundă în pământ. Casele din jur se fărâmiţează. Sute de găini albe fâlfâie afară din ferma de orătănii care este pulverizată într-un nor de moloz şi praf roşcat de cărămidă.

Caporalul Regal Italian Mario Frodone dispare fără urmă în ciuperca de fum neagră care se ridică, aidoma unei umbrele, deasupra satului.

Mecanicul-şef Wolf, gaşca lui, câinii-lup, cei doi gardieni chinezi şi cinci tractoare zboară prin zidul opus al casei şi aterizează în ruinele clădirii grădinarului, două sute de metri mai încolo.

Wolf plânge, în timp ce gorilele sale chinezeşti se jură să dezerteze înapoi, spre o viaţă mai liniştită, la plutoanele de execuţie ale NKVD-ului. Amândoi sunt de acord că nemţii au un fel ciudat de a face cadouri.

— Isuse, ce băşină! icneşte Micuţul, apoi e ridicat în aer şi purtat într-un gigantic nor de praf, zburând orizontal prin văzduh, împreună cu două camioane şi un tun antitanc, pe lângă bordeiul în care Porta mai stă şi acum, holbându-se, uimit, la butonul detonatorului electric pe care încă n-a apucat să-l apese.

Deplasându-se, suflul ajunge la bordei şi-l ridică în aer dimpreună cu toată strada.

Sunt aduse, în grabă, din Atena formaţiuni de salvare. Vina cade pe partizani, ca de fiecare dată când nimeni n-are habar de ce s-a întâmplat.

Suntem transportaţi la Spitalul auxiliar nr. 9 din Atena. Wolf, cu ambele picioare rupte şi în tracţiune, Micuţul, bandajat ca o mumie egipteană, iar noi, ceilalţi, cu răni mai mult sau mai puţin grave.

O lună mai târziu, se poate citi în ziarul italian „Il Giorno", ediţia din Neapole, la rubrica „Decese" următorul anunţ:

„Iubitul nostru fiu, frate, cumnat, văr, unchi şi prieten, caporal în Corpul Regal Italian al Poliţiei militare, ataşat Regimentului 4 Alpin,

MARIO GIUSEPPE FRODONE

decorat cu *Ordine militare d'Italia şi* cu *Croce di guerra al valore militaria* pentru servicii mai presus de chemarea datoriei, în războiul care a fost impus scumpei noastre Patrii, a fost răpit foarte, foarte brusc dintre noi, ucis într-un mod îngrozitor de către persoane afurisite şi rele. Fie ca boala şi moartea să-i doboare! Soldatul ucis era fiul lui Giuseppe şi al Catarinei, fratele iubit al Vittoriei, al Mariei, al lui Fabio şi Roberto. Familia va primi condoleanţele duminică la ora douăsprezece, la cârciuma Bombolini de pe Corso Mussolini".

Cu puţin timp înainte de a ni se da drumul din spital, doi infanterişti ruşi declanşează o încăierare teribilă. Ei susţin că cei două sute cincizeci de mii de cazaci de-ai lui Vlasov aflaţi în serviciul nemţilor valorează de două ori mai mult decât tot restul Armatei germane, care, luată la un loc, nu ştie decât să defileze în pas de gâscă. De aceea, spun ei, Germania pierde toate războaiele sale.

— Hău, hău! urlă un caporal de vânători bulgar, aruncând un borcan plin cu urină spre sora-şefă, care intră să vadă de ce-i atâta gălăgie.

Sora, care are grad de ofiţer, îl înşfacă de urechi şi-l dă cu capul de un perete. Caporalul o loveşte între picioare şi aceasta se rostogoleşte, ţipând, sub pat.

Porta ciocăne de zor în piciorul de ghips al lui Wolf. Cei doi chinezi se grăbesc să-i sară în ajutor cu cârjele ridicate, dar Porta se apleacă şi loviturile îl nimeresc pe şeful lor.

Micuţul rage ca un taur sălbatic şi, învârtindu-şi braţele prin aer ca pe nişte pale de moară, loveşte în tot ce-i intră în raza de acţiune, fie prieten, fie duşman. Pune mâna pe doi ruşi şi-i azvârle afară pe coridor, unde Bivolul îl vânează pe un caporal italian chel, care nu are pe el decât

bocancii de alpinist. Urlând şi gemând, cad grămadă peste cei doi ruşi şi alunecă toţi patru pe coridorul lustruit-oglindă drept în sala de operaţii, în care un Leutnant este pregătit pentru o operaţie de apendicită. Cu locotenentul pe ea, masa de operaţie, dispare pe terasa care duce în grădină. Crezând că ruşii au ajuns la Atena, locotenentul se târăşte în patru labe spre adăpost.

Cu figura schimonosită de furie, un sergent român îşi aruncă pipa aprinsă în aer şi-şi desface braţele ca şi cum ar fi pe punctul de a se îneca într-un curent vertiginos, prăvălindu-se apoi cu o horcăitură în jos, pe scări.

Un soldat bătrân de la aprovizionare, care a fost pe-afară să cumpere lucruri de pe piaţa neagră, vine şontâncăind pe cârje, cu o geantă mare atârnată de gât. În aceeaşi clipă, apare, duduind pe scări, cu pistolul în mână, sergentul de serviciu, şi bătrânul soldat, închipuindu-şi că a fost prins, îşi învârte geanta cu cumpărături deasupra capului, azvârlindu-o drept în mutra sergentului. Ouă, cârnaţi, dulceaţă, macaroane fierbinţi, muştar şi o cantitate enormă de ketchup împroşcă în toate direcţiile, în timp ce geanta îi sparge sergentului capul.

Ţopăind, cu un scaun pliant într-o mână şi cu un cârnat din care picură ketchup în gură, apare un sergent italian lung şi slăbănog. Când îl zăreşte pe unul dintre vlasovişti, crede că au năvălit ruşii şi-l pocneşte pe cazac cu scaunul în cap. Acesta se prăbuşeşte ca lovit de o bombă.

Doctori, asistente, surori şi pacienţi dau cu toţii buzna pe scări, în jos, inundând coridoarele. Prin aer, zboară scaune, mese, cârje şi recipiente medicale.

Cât ai clipi din ochi, spitalul arată de parcă ar fi încasat un bombardament masiv de artilerie. Toate geamurile sunt ţăndări şi nici o mobilă n-a rămas întreagă. Până şi cei doi simulanţi încăpăţânaţi de la rezerva 19 se numără acum printre cazurile de rănire gravă.

Micuţul aleargă ca din puşcă cu chinezii lui Wolf pe urmele sale. Unul dintre ei agită un satâr cu mâner scurt, pe care, fără îndoială, îl va folosi dacă va pune cumva mâna pe Micuţul. Tot ce le stă în cale zboară în lături. O cotesc pe pista acoperită pentru biciclişti, despre care localnicii spun c-ar fi cea mai mare din lume.

Urlând ca o fiară, Micuţul încalecă o bicicletă nou-nouţă şi porneşte în urmărirea propriilor urmăritori. Aceştia se aruncă la o parte, peste barieră, drept în scaunele spectatorilor. Micuţul apasă pedalele cu toată forţa şi ţâşneşte spre curba cea mare. Picioarele i se mişcă precum pistoanele unui motor la viteză maximă.

— Slăvite Buddha! strigă Wu, cu admiraţie. Om ăla şi bicicletă, bine împreună!

Într-o viteză ameţitoare, Micuţul intră în curbă şi iese imediat în linie, dreaptă cu vacarmul unui tren rapid. La priveliştea acestei goane, urmăritorii lui uită de supărare. Micuţul însuşi e în extaz. Dintotdeauna şi-a dorit să fie unul dintre marii ciclişti de pistă, cu numele şi fotografia în toate ziarele. De aceea, când a intrat în Armată, a vrut să se alăture unei unităţi cicliste, să devină un dragon al pedalelor.

Calcă şi mai aprig în pedale, stând aplecat peste ghidon şi, în plin avânt, ia curba dinaintea „optului", în care intră cu o viteză pe care m-ar putea-o obţine nici un profesionist.

Când intră din nou în linie dreaptă, vede, cu groază, că ceva mai încolo pista e blocată de o construcţie din scânduri în formă de butoi. Pipăie precipitat după frâne, dar o bicicletă de curse nu are frâne. Apasă pedalele înapoi, dar acestea se rotesc liber fără a reduce din goana sa nebunească.

Cu o viteză incredibilă, ţâşneşte peste baricada rotunjită şi, pentru o fracţiune de secundă, rămâne suspendat în aer; pare că se înalţă înspre

grinzile din tavan, se dă peste cap în aer şi cade înapoi pe pistă, izbind-o cu un trosnet asurzitor.

— Pe toate sfintele temple din China! exclamă Wang cu admiraţie, gorila aia îşi pierde timpul în armată!

În ziua următoare, după ce-am ieşit din spital, Porta dă peste un intendent din Statul-Major care caută un cadou pentru ziua de naştere a generalului său. Intendentul a auzit prin intermediul lui Wolf de cele trei blănuri ale lui Porta şi e nerăbdător să pună mâna pe ele, convins că acesta ar fi cadoul cel mai potrivit pentru ziua de naştere a generalului. Wolf fusese convins că în felul ăsta îi face rost lui Porta de o şedere îndelungată în închisoarea militară. Care general ar trece cu vederea faptul că a fost ciupit aproape mortal de purici? Şi încă de ziua lui de naştere!

Se înţeleg repede asupra preţului şi intendentul pleacă, în tovărăşia celor trei blănuri, zâmbind fericit.

Două zile mai târziu, blănurile şi puricii se întorc, ca de obicei, la Porta.

Generalul îi telefonează colonelului Hinka şi cere ca Porta să fie aspru pedepsit.

Porta e chemat din nou la reşedinţa comandantului, însă de data asta colonelul Hinka îi porunceşte să îndepărteze blănurile din zona regimentului.

Amărât, coboară la baza navală, unde întâlneşte un vechi prieten, un Oberbootsmann, pe care însă nu-l interesează în mod deosebit blănurile, întrucât doarme întotdeauna lângă cazanele de la bordul crucişătorului. Dar un Kapitänsleutnant din flotila puitoarelor de mine, fără să se târguiască prea mult, cumpără blănurile pe loc.

O oră mai târziu, puitorul de mine părăseşte Pireul, ducând cu el toţi puricii.

— Sper că sărmanii micuţi n-or să facă rău de mare, spune Porta, îngrijorat, fluturând în urma lor un minuscul steag al Greciei.

Câteva zile mai târziu, află de la Oberbootsmann că puitorul de mine a fost capturat de englezi şi că întregul echipaj se află prizonier în Anglia.

Porta nu-şi poate reţine o lacrimă, gândindu-se că a pierdut pentru totdeauna blănurile, cu micuţii lor purici zglobii, căci, fără îndoială, primul ofiţer englez care le va vedea le va confisca.

După o vreme, când colonelul Hinka îl va întreba ce s-a întâmplat cu blănurile şi cu puricii, Porta îi va putea răspunde fără a minţi:

— Herr Oberst, să trăiţi! Vă aduc la cunoştinţă, cu regret, că puricii au trecut la englezi, domnule!

„Hitler s-a proclamat suprema autoritate juridică în Reich. Din acest moment, el singur hotărăşte ce e bine şi ce e rău. Şi nimeni nu-i va contesta hotărârea".

Dr. Goebbels, 30 ianuarie 1934

Fortăreaţa Germersheim,

24 decembrie 1944

La 25 decembrie 1944, Maiorul Bruno Schau, condamnat la moarte pe 2 iulie 1944 la Paris, va fi executat de către un pluton de execuţie la Fortăreaţa Germersheim la ora unsprezece.

Ofiţer-comandant: *Maior Klein*

Comandantul plutonului de execuţie: *Leutnant Schwarz.*

Ofiţer-magistrat: *Auditor Brandt*

Ofiţer-medic: *Stabsartzt Dr. Koch*

Preot: *Oberfeldkapellan Almann*

Plutonul de execuţie va fi format din zece oameni, numai ţintaşi buni, aleşi din compania a doua.

O companie disciplinară formată din cincizeci de prizonieri. Zece oameni aleşi din fiecare companie.

Un grup care să-l lege pe condamnat la stâlp. Un Feldwebel şi doi Unteroffizieri să fie aleşi pentru această acţiune.

Echipament:

Alte grade: uniformă de serviciu, cizme de infanterie, cască de oţel, echipament din piele, două cartuşiere, baionetă, carabină K98.

Ofiţeri: sabie, pistol de serviciu şi cască de oţel.

Restul personalului de serviciu detaşat pentru execuţie: uniformă de serviciu şi bonetă de campanie, centiron şi baionetă.

Unteroffizier Faber va fi responsabil cu ridicarea stâlpului de execuţie care va fi livrat de magazia intendenţei la ora nouă.

Maiorul Schau va fi informat despre ora execuţiei la ora nouă. Va fi întrebat ce dorinţe are, cum să fie înmormântarea şi ce sfaturi are pentru rudele apropiate. Apoi, încătuşat la mâini şi la picioare, va fi dus în faţa părintelui pentru consolarea spirituală. Cătuşele nu vor fi slăbite sau înlăturate nici în timpul consolării spirituale şi nici în timpul examinării medicale. Condamnatul va fi tot timpul supravegheat strict de către doi Unteroffizieri înarmaţi cu pistoale-mitralieră.

Adjutantul va da ordin să fie legat condamnatul la stâlp. Stabsfeldwebel Albert va fi însărcinat cu ataşarea a şase bucăţi de sfoară cu lungimea de 1,65 metri de inelele stâlpului. De asemenea va procura şi o bucată de pânză care va servi drept ţintă.

Plutonul de execuţie va bate pas de defilare în faţa pavilionului companiei a doua, la ora zece şi jumătate.

Comandantul plutonului de execuţie, Leutnant Schwarz, e răspunzător pentru ca deplasarea spre locul execuţiei să se desfăşoare în cea mai strictă ordine şi disciplină militară. Orice fel de manifestare va fi suprimată pe loc prin cele mai severe mijloace. Pot fi folosite arme de foc dacă nu se dă ascultare primei somaţii.

Fluieratul, şoptitul şi făcutul cu ochiul vor fi privite ca manifestări nepermise.

După execuţie, patru oameni vor lua cadavrul, îl vor dezbrăca şi îl vor aşeza gol în sicriu. Echipamentul executatului va fi înmânat intendentului, care va răspunde de repararea uniformei.

Unteroffizier Buchner va fi responsabil cu aşezarea sicriului în spatele zidului protector la ora unsprezece fără un sfert. De asemenea, va fi responsabil cu livrarea sicriului după execuţie către autorităţile de înmormântare la cimitir, de unde va obţine o chitanţă. Documentele necesare vor fi obţinute de la adjutant.

Maiorul Schau va fi legat de stâlp cu două frânghii petrecute în jurul pieptului, două în jurul taliei şi două sub genunchi. Frânghiile vor fi bine strânse.

Preotul îl va însoţi pe prizonier până la stâlpul de execuţie şi va recita un „Tatăl Nostru". Pe urmă va face patru paşi lateral şi comandantul plutonului de execuţie va da comanda: „Ochiţi!"

Comanda „Pe loc repaus!" nu va fi dată decât în clipa în care ofiţerul-medic îl declară pe omul executat mort. Plutonul de execuţie nu va pleca până când corpul nu va fi dezlegat de la stâlpul de execuţie şi întins în sicriu. Doi oameni din compania întâi vor fi însărcinaţi să îndepărteze urmele de sânge. Pentru acest scop vor fi echipaţi cu cârpe şi lopeţi.

Feldwebelul Reincke va fi responsabil cu curăţarea stâlpului de

execuţie şi înapoierea acestuia la magazie.

Începând cu o oră înaintea momentului execuţiei, până când sicriul va fi îndepărtat şi operaţiunile de curăţare vor fi terminate, locul execuţiei nu va fi accesibil personalului care nu este însărcinat cu servicii legate de execuţie.

Semnat: Heinicke Oberst şi

Comandant Fortăreaţa Germersheim

SERVICIU DE ESCORTĂ

— Cum te simţi fără stele? îl întreabă Micuţul pe Feldwebelul Schmidt în timp ce străbat împreună câmpiile întinse şi mlăştinoase de anghinare.

— În regulă, în regulă, căposule, mormăie Schmidt, ursuz. S-ar putea ca, în curând, să te îndrepţi şi tu spre groapă fără dungi pe umăr.

— Şi ce dacă? face nepăsător Micuţul, scuipând în vânt. Viaţa la Barras[12] e a naibii de nesigură.

— Asta aşa-i, oftează Carl, abătut. Acu' o săptămână, Feldwebel şi acu' un rahat, şi totul pentru că am refuzat să trag într-o turmă de greci prăpădiţi.

— Cine-a fost capiul care te-a făcut Feldwebel? întreabă Porta, dând din cap şi întinzându-i lui Carl o bucată de cârnat de berbec. Să refuzi să împuşti un civil, ce chestie!

— O să înveţe el la Germersheim să asculte de ordine, rânjeşte maliţios Micuţul.

— Nu cred că-i aşa de rău cum se spune, îngăimă Carl.

— Ai fost pe-acolo? întreabă Porta, trăgând la el cu coada ochiului.

— Nu, dosarul meu e curat.

— Acum e plin de rahat, fiule, spune Porta.

— Zece ani în coteţul ăla blestemat, strigă Micuţul, vesel.

Indiferent, Porta taie încă o felie din cârnatul lung de berbec.

— Pot să-ţi povestesc o grămadă de chestii despre Germersheim care nu li se spun copiilor la şcoală.

— Ştim şi nişte povestioare simpatice despre Torgau, Glatz şi Fort Zittau[13], rânjeşte Micuţul, înghiţind o bucată de cârnat.

— Basme! refuză Carl ideea, încăpăţânat.

— O să rămâi uimit, zâmbeşte Porta. I-am văzut pe tipii cei mai duri spărgându-se ca nişte coji de ou la cinci minute după ce-au pocnit din călcâie în faţa „Cerberului" Heinrich.

— Te-a luat dracu! strigă Micuţul, punând o mână încurajatoare pe umărul lui Carl. Nenorocitul de tine, o să-ţi blestemi zilele că nu i-ai curăţat pe grecii ăia, fiule.

Ies în şoseaua spre Corint şi încearcă să se alăture vreunui convoi de maşini, dar nimeni nu opreşte pentru ei.

Micuţul trăncăneşte de zor despre păţaniile sale de la Germersheim.

— Am făcut instrucţie cinci ore încheiate, în apă până la gât, şi totul sub comanda personală a lui Gustav cel de Fier. Nu făcusem decât să-i scap un ţucal plin în cap, dar să ştii că nu-i băiat rău. E în stare să-ţi rupă coastele atât de repede că nici nu simţi.

— Fereşte-te de „Cerberul" Heinrich, spune Porta cu un zâmbet calm. Dacă te aruncă în celula 42, o să intri acolo în pas de gâscă şi o să

---

12 Barras — argou pentru Armată

13 Torgau, Glatz, Fort Zittau — oraşe germane în care se aflau închisori militare cărora le mersese faima în timpul războiului datorită regimului de detenţie extrem de dur şi chinurilor inumane la care erau adesea supuşi deţinuţii

ieşi tocătură.

— Lipeşte-te de Ausbildungskompanie[14] 3, îl sfătuieşte Micuţul. Acolo-i şef „Puricele", Rittmeisterul Lapp. Ţopăie pe nişte picioare de tinichea care scârţâie atât de tare că-l auzi venind de la doi kilometri. Şi mai e şi pe jumătate chior, dar asta-i bine pentru că mai tot timpul habar nu are cu cine stă de vorbă.

Cei trei ajung la Corint după-amiaza târziu şi prind un tren de marfă spre Atena, unde a doua zi de dimineaţă tocmai ploua, iar expresul de Salonic plecase, îşi ştampilează ordinele de serviciu la ofiţerul din gară şi se pun de acord, dacă tot erau acolo, să viziteze centrul istoric al oraşului.

— Avem trei săptămâni la dispoziţie, strigă Porta, extaziat. Trei săptămâni, drace, cu bani de drum şi merinde! Vă daţi seama ce pot face nişte tipi inteligenţi cu aşa ceva?

Intrară în fiecare cârciumă ce le-a ieşit în cale.

Carl se teme să nu piardă trenul.

— Ia-o uşurel, fiule! spune Micuţul. Noi, superiorii tăi, ne asumăm răspunderea. Tu eşti prizonierul nostru şi în curând o să intri la pârnaie. Nu uita că durata călătoriei face şi ea parte din sentinţa ta şi orice-ai păţi cât eşti cu noi tot e mai bine decât ce-ţi va pregăti „Cerberul" Heinrich când va pune gheara pe tine.

— Nu-i iese din cap că a fost Feldwebel şi că acum doi Obergefreiteri îi spun ce are de făcut, zice Porta, înţelegător.

— E greu, după zece ani de grad, oftează Carl, apatic.

— Las' că o să ai zece ani la dispoziţie să te obişnuieşti, rânjeşte Micuţul.

— O să afli acolo ce valoare au însemnele de Obergefreiter. Ăştia deţin toate cheile.

Trec prin Ermos Epmoi şi ajung la localul Sintagma, locul de întâlnire al aristocraţiei ateniene.

Într-un restaurant de trotuar din faţa hotelului Grand Bretagne, Micuţul dă cu ochii de un domn obez, legănându-se pe un scaun alb din fier.

— Ia te uită la dihania aia osânzoasă, răsună strigătul său prin preajmă. Îl cercetează cu interes pe omul cel gras. Fesele îi atârnă de ambele părţi ale scaunului.

— Cântăreşte cel puţin trei chintale, gândeşte Porta, cu voce tare, mestecându-şi buza de jos.

— Patru, ghiceşte Micuţul. Aşază-l pe un elefant, şi face bietul animal hernie.

— Şi asta în toiul războiului, cu raţionalizare şi foamete la tot pasul, strigă Porta, indignat. Înnebunesc când văd aşa ceva.

— El foarte mulţi bani. Mult vapoare în Pireu, mult vile pe insule, şopteşte precaut un lustragiu.

Un chelner servil pune cu lingura mure în farfuria grăsanului. Un altul presară zahăr şi un al treilea toarnă frişcă. Nici unul nu ascunde faptul că se aşteaptă la un bacşiş consistent.

— Drace, ia uite-l cum mănâncă, face Porta, hămesit.

— E imoral, spune Micuţul şi înşfăcând o lingură, o repede de trei-patru ori în farfurie. Murele zboară în toate direcţiile.

Milionarul cel obez cade pe spate, scoţând nişte sunete aidoma unei locomotive cu abur.

Se iscă panică. Din partea opusă a pieţii, sclipesc zgărzi de câini poliţişti. O patrulă combinată a poliţiei germane şi greceşti se apropie în fugă, dinspre Ministerul de război, cu bastoanele ridicate.

— Oamenii afurisiţi n-au pace, uite-aşa! strigă Micuţul furios,

14 Ausbildungskompanie — companie de instrucţie

punând un bocanc pe burta grăsanului şi lăsându-se cu toată greutatea pe ea.

— Voi veniţi, strigă lustragiul, alergând înaintea lor de-a lungul străzii Miltropo. Traversează o curte interioară şi se caţără printr-o fereastră deschisă într-o încăpere în care câteva doamne probează nişte rochii.

— Verificăm gazele, spune Porta, ajutându-l pe lustragiu să intre pe geam.

Când apare şi Micuţul, doamnele se pun pe ţipat.

— Uşurel, uşurel, se hlizeşte Micuţul. Amânăm citirea contorului până data viitoare.

— Târfe stricate! ţipă lustragiul, scuipând pe un portret al regelui.

— Eşti o fată drăguţă, spune Porta, ciupind-o de fund pe una dintre ele.

Aceasta îi strigă nişte blesteme grele şi o bucată de lemn de foc îi zboară pe lângă cap.

— Muierile care înjură şi vorbesc murdar sunt cele mai straşnice, afirmă Micuţul, cu un aer de cunoscător. Aveam şi noi una în Sankt-Pauli. Cum deschidea gura, cum împroşca cu mizerii. Toţi o credeau o putoare din cauza asta, dar se înşelau. Cenuşăreasa ştia ea ce face. A sfârşit-o măritându-se cu un baron şi mergând la biserică trasă de patru cai albi. De-atunci n-am mai văzut-o pe Reeperbahn, dar proxeneţii de lux o mai întâlneau din când în când pe la intersecţiile de la Alster şi-şi scoteau pălăriile în faţa ei, cu toate că ea nu catadicsea niciodată să le răspundă. A ajuns atât de sus în societate încât nici nu era în stare să tragă adânc aer în piept şi să le arunce o înjurătură. Pufnea pe nas sonor, ca o vacă atunci când miroase un taur în cur. Tipii din Sankt-Pauli s-au scârbit în aşa hal încât întorceau privirea de fiecare dată când o vedeau, ca să nu şi-o polueze.

Ajung în faţa unei agenţii de turism unde „Kraft durch Freude"[15] anunţă excursii la Veneţia.

— Măi, ce-ar fi să facem şi noi o excursie şi să ne dăm pe-acolo cu gondola? întreabă Porta, arătând spre un afiş colorat.

— Ai căpiat sau ce? protestează Carl, neliniştit. Nu putem merge la Veneţia când avem de mers la Viena.

— Şi mai zici c-ai fost Feldwebel într-un batalion de cincisutişti! oftează Micuţul, clătinând, dezamăgit, din cap. Fă ce-ţi ordonăm, omule, pentru numele lui Dumnezeu! Nimeni nu-l poate trage la răspundere pe prizonier pentru aranjamentele de călătorie făcute de cei din escortă. Cine naiba poate demonstra că n-am crezut că Veneţia e o scurtătură către ţinta călătoriei? N-am prea avut note mari la geografie noi, aşa-i?

Se îndreaptă cu toţii spre Acropole, într-un taxi tras de cai.

— Acum că tot suntem aici, hai să admirăm priveliştea, e de părere Porta. Chiar pe-aici pe unde mergem în clipa asta au trecut odinioară legiunile Romei, explică el, cu patos.

— Şi mai trec şi-acum, spune Micuţul, deloc impresionat, arătând spre doi Bersaglieri, urcând dealul împreună cu trei fete.

— Hei, puicuţelor, ce ziceţi de o excursie, strigă Porta, arătându-şi ospitalier prohabul.

Fetele râd şi se urcă în trăsură. Bersaglierii mârâie ca nişte tigri flămânzi cărora li s-a luat prada.

— E ceva de văzut acolo sus? întreabă Porta, arătând spre Acropole.

— Nu cine ştie ce. Bolovani şi trepte ciuntite, care te-ajută să-ţi rupi

---

15 * „Kraft durch Freude" (în traducere: Forţă prin plăcere) — organizaţie specială, creată în 1934, în cadrul „Frontului German al Muncii", menită să asigure membrilor ei petrecerea timpului liber şi al vacanţelor într-un mod plăcut prin excursii, călătorii, sport, programe culturale.

vreun picior.

— Întoarce, îi porunceşte Porta vizitiului. O să ne povestiţi voi ce-aţi văzut pe-acolo, şi în felul ăsta nu mai pierdem timpul.

Se opresc la un restaurant de mâna a şaptea, proprietatea fratelui vizitiului. După cea de-a treia sticlă de vin, Micuţul şi vizitiul dansează sirtaki de se cutremură casa.

— Soţul meu e pe front, spune Sula, o brunetă foarte drăguţă.

— Pe care? se interesează Porta, practic.

— Nu ştiu, mărturiseşte ea. E ofiţer. Erou grec.

— Îmi dai voie să te ating? întreabă Porta, chipurile copleşit. N-am întâlnit niciodată o soţie de erou.

Se plimbă cu toţii prin parcul regal, oprindu-se la templul lui Zeus, unde mănâncă păsări din pădurile Seich-Sou. Se luminase aproape de ziuă în clipa în care păşeau pe scări, în vârful picioarelor, spre apartamentul Katinei.

— Te rog, mergi încet, şopteşte ea. S-ar isca necazuri dacă ar afla cineva că ţinem nemţi pe-aici. În cartierul ăsta sunt numai comunişti.

— Ar trebui împuşcaţi, strigă Micuţul, scuipând pe o seceră şi-un ciocan grosolane, desenate pe perete.

— Frontul Roşu! strigă Porta în direcţia unei babe care trage iscoditor cu ochiul dindărătul unei uşi întredeschise.

Femeia mormăie ceva către el şi trânteşte uşa.

— Partidul are întotdeauna dreptate, rânjeşte Carl, dând un picior uşii.

Apartamentul miroase a parfum ieftin. Sula se aruncă pe spate într-un pat larg şi îşi ridică picioarele, descoperind o bucată de coapsă goală deasupra marginii ciorapilor.

Micuţului îi joacă ochii în cap şi o împinge pe Katina pe o blană mare de oaie întinsă pe podea.

Fata ţipă indignată, îşi lipeşte strâns coapsele, îşi trage fusta în jurul lor şi o ţine strânsă cu ambele mâini.

— Aşa, aşa, chiuie Micuţul, satisfăcut. Fetele drăguţe nu-şi scot singure chiloţii. Găseşte o pană de gâscă şi începe s-o gâdile sub braţ ca s-o facă să dea drumul fustei, dar fata nu se gâdilă.

— Ce e asta, ce faci tu? întreabă ea mirată. E vreo nouă perversiune nemţească? Am avut odată un căpitan care mă zgâria cu un cui. Când cuiul lăsa urme pe picioarele mele, îşi dădea şi el drumul.

— Stai că-ţi las eu nişte urme, fetiţo, promite Micuţul solemn, dar nu cu un nenorocit de cui grecesc. O înşfacă de glezne şi o ţine în aer de parc-ar fi o găină atârnând spre vânzare într-o piaţă siciliană.

Katina se cabrează în aer ca un acrobat şi-şi înfige dinţii între picioarele lui. Cu un urlet de durere, Micuţul îi dă drumul şi se apucă cu ambele mâini de prohab.

— Trebuie să fac pipi, chicoteşte ea şi aleargă spre closetul incredibil de curat ca o măsură de precauţie împotriva bolilor genului.

Micuţul se năpusteşte pe urmele ei. Din experienţă, se aşteaptă ca ea să încerce să evadeze. Corpul său uriaş blochează intrarea, dar ea fredonează fericită un cântecel, în timp ce apa pleoscăie în apă.

Micuţul îşi vâră un trabuc între dinţi şi scoate un nor de fum.

— Te-ai pişat destul pentru un copil de talia ta, strigă el nerăbdător şi, înşfăcând-o de păr, o târăşte înapoi în cameră.

Fata scoate un ţipăt ascuţit, îl pocneşte în fluierul piciorului şi-i muşcă aproape complet o ureche.

— Isuse, mă iubeşte! răcneşte Micuţul, cu vocea lui dogită de bas.

— Te urăsc, ticălosule! şuieră ea, zbătându-se să scape din strânsoare.

— Mă iubeşti, căţea! zbiară Micuţul, încântat. Dă-mi un pupic! Trage

de hainele ei, dar acestea sunt făcute dintr-un material rezistent, care nu se rupe uşor. Poartă o fustă tricotată care se lungeşte pe măsură ce el trage de ea.

Se rostogoleşte iar şi iar, până când seamănă cu ceva făcut sul. Cei doi se luptă îndârjiţi pentru fustă. Haina, bluza şi sutienul au fost de mult făcute bucăţi. El are aerul că vrea s-o lege noduri-noduri. Gemetele sale de pasiune alternează cu răcnete de durere. Pentru un moment, e în genunchi în pat, pentru ca, în clipa următoare, capul să-i atârne dincolo de marginea mesei. Amândoi ajung cumva în vârful dulapului enorm. Acesta se clatină şi se prăbuşeşte cu un trosnet asurzitor.

Dintr-odată, amândoi, sunt în bucătărie bând apă. Un urlet de groază alarmează toată casa. Micuţul atârnă pe geam afară cu capul în jos, în timp ce ea îl pocneşte între picioare cu un sucitor.

— Porc împuţit, duşman al ţării mele, ţipă ea şi varsă un bidon de gaz peste el.

Porta şi Sula ajung tocmai la vreme, pentru a o împiedica să-i dea foc.

Cu două salturi gigantice, Micuţul şi fata sunt înapoi în sufragerie şi reîncep bătălia pentru rămăşiţele îmbrăcăminţii ei.

— Isuse Hristoase, eşti cea mai grozavă muiere pe care am întâlnit-o în viaţa mea, gâfâie Micuţul, muşcând-o de coapsă, dar acum o s-o încasezi cu totul.

Înainte ca ea să se dezmeticească, nu-i mai rămăseseră decât un ciorap şi un pantof. O minge încâlcită, formată din bocanci, curele de piele, ciorapi, pantofi şi suspensoare, se rostogoleşte până sub pat.

Pentru o clipă, se lasă linişte. Apoi se aude un urlet prelung şi patul e ridicat de la un capăt încât Carl şi Sula zboară din el. Micuţul goneşte prin cameră, prin bucătărie, şi în sus pe scara îngustă, cu Katina călărindu-l ca un jocheu.

După scurt timp, apar din nou, târându-se, Micuţul având buza de sus plesnită şi un smoc de păr negru în mână. Se rostogolesc peste masă, cad pe podea cu o bubuitură surdă, dar orice-ar face Micuţul, Katina se pune de fiecare dată de-a curmezişul. Cu o priză de luptător, îi imobilizează mâinile şi picioarele, dar ea se eliberează din nou. Continuând lupta lângă fereastră, sunt pe punctul de a se prăbuşi pe scara de incendiu.

— Dacă o să cadă, şopteşte Porta fascinat, o să merg mâine la o înmormântare.

Cei doi îşi redobândesc echilibrul în chip misterios şi cad înapoi în cameră. Katina sare în sus şi-n jos pe stomacul lui şi-l pocneşte peste faţă cu un pantof cu toc înalt. El o învârte ca pe-un fus, încercând s-o ameţească. Se prăbuşesc peste dulap cu un zgomot infernal şi trec prin tăblia subţire într-o ploaie de lemne şi aşchii. Dulapul se răsuceşte, uşile se deschid şi apare Katina. Micuţul e pe urmele ei, cu un ochi însângerat.

Carl şi Thea abia au timp să se aplece, când cei doi zboară pe deasupra capetelor lor. Micuţul ajunge deasupra, în timp ce ea îşi înalţă picioarele, către tavan. Răzbat molfăieli, gâfâituri, clipoceli, icnete, parcă ar frământa un brutar aluatul.

— Poate acum vom avea linişte, oftează Porta, încolăcindu-şi mâinile în jurul Sulei. Se pun energic pe treabă în patul cel mare.

Când li se face foame, prăjesc cârnaţi pe balconaşul cel mic. Apoi schimbă partenerii. Katina se suie în pat cu Carl, spunându-i că e bărbatul pe care îl aşteaptă de-o viaţă.

Micuţul se întinde pe podea şi susţine că e mort, dar Sula îl trage în pat şi se aşază deasupra lui.

Thea şi Porta li se alătură. În curând se fac auzite oftaturi şi gemete de satisfacţie.

În mijlocul întregii scene, e sfâşiată o pilotă şi camera se umple cu pene mici şi rotitoare, aidoma fulgilor de zăpadă.

Sula face crampe la stomac de atâta râs.

Deodată, uşa este izbită de perete cu un trosnet, şi un bărbat uriaş, complet chel, năvăleşte în cameră învârtind un peşte uscat în mână.

Katina, care atârnă de gâtul lui Carl, se smulge brusc şi se porneşte să ţipe cât o ţine gura.

— Porcul ăsta neamţ m-a violat!

— Oare? urlă bărbatul chelios.

Înşfăcând-o de păr, o pune de-a curmezişul unei canapele demodate şi-o bate amarnic cu peştele cel uscat. Apoi ridică capacul canapelei, o azvârle înăuntru, îl apucă pe Carl şi-l aruncă peste ea, aşezându-se cu toată greutatea ca să se închidă bine.

— Continuaţi, urlă el sălbatic. Ardeţi-vă până când v-o cădea părul şi-o să fiţi pleşuvi ca mine. Daţi-i bătaie, că după aia vă iau eu în primire şi vă târăsc prin toată Atena.

Se prăbuşeşte apoi greoi pe masă.

— Nevastă-mea-i o curvă, se adresează el văzduhului. Se cuplează cu inamicul, scroafa! Îi omor pe amândoi. Al dracului să fiu de n-o fac!

— Asta-i soluţia, spune Porta, pe un ton amical, împingând o sticlă de bere spre soţul dezolat, care zace plângând deasupra mesei.

— Bătrâna Grecie se duce de râpă, geme el, muierile noastre şi-au vârât nasul în nădragii duşmanului.

— Adevărat, adevărat! (Porta scoate un oftat profund. Oamenii şi-au pierdut fundamentul moral. Şi asta pentru că regele vostru v-a părăsit.

Sula se îmbracă încet. Mai întâi îşi trage ciorapii peste picioarele întinse, apoi se zbate să intre într-un corset cu dunguliţe roşii şi negre. Se joacă puţin cu sutienul înainte de a-l îmbrăca şi de a-l încheia între sâni. Un furou scurt şi negru zace întins peste masă.

Micuţul stă în genunchi în pat şi o urmăreşte cu interes. Tot mai are bocancii în picioare.

Deasupra mesei, bărbatul cel chel plânge tot mai tare.

— Strip-tease din cap până-n picioare, îngaimă Micuţul, privind fermecat la fată.

— E îndeajuns ca să-i înţepenească toate degetele până şi unui arab castrat, spune Porta.

— Şi să-l transforme într-un violator, şopteşte Micuţul.

Sula zâmbeşte şi-şi mişcă fundul în pantalonaşii ei negri şi strâmţi. Are tot ceea ce-şi poate dori un bărbat, şi ea ştie lucrul acesta.

Micuţul scoate becul electric şi-l aruncă în stradă, dar nu se face mai întuneric. Nici n-a observat că între timp se luminase de ziuă.

Un tramvai răpăie pe străzi. Două Messerschmitturi scheaună în văzduh.

Sula se îndreaptă spre uşă, legănându-se şi aruncându-i în trecere bărbatului bocitor de pe masă o oală cu apă în cap. Apoi se întoarce şi îi aruncă Micuţului, în pat, o jumătate de cârnat.

— Aici, Fido, rosteşte cu dispreţ.

Înainte ca ea să apese pe clanţa uşii, au şi ajuns-o din urmă şi au azvârlit-o înapoi în pat. Hainele zboară de pe ea mai repede decât şi-ar fi putut închipui vreodată.

Când pleacă cei trei, e aproape întuneric. Omul cu chelie şi cele trei fete le fac semne de la balcon.

Ei merg de-a-ndăratelea pe stradă, răspunzându-le prin semne, până când nu-i mai pot zări.

— O să fie plictisitor după ce nemţii o să părăsească Grecia, spune Sula cu un oftat adânc.

— Pe urmă or să vină englezii, zâmbeşte Thea. Şi cu ei te poţi distra.

Doar uniforma diferă, restul e la fel.

Pentru a masca aparenţele, când se apropie de gară, îi pun cătuşele lui Carl. La urma-urmei e totuşi un prizonier în drum spre puşcărie.

— Face o impresie mai bună, spune Porta, scuzându-se, în timp ce-i închide cătuşele. Uite aici cheia de rezervă, adaugă el, punând-o în buzunarul lui Carl. În felul ăsta le poţi scoate urgent dacă pe noi ne curăţă careva sau dacă războiul se sfârşeşte brusc şi de bucurie uităm să-ţi dăm drumul.

— Nu le poţi acoperi cu ceva ca să nu vadă toată lumea că-s umflat? mormăie Carl, ţinând în faţă cătuşele lucitoare.

— Nu, omule, nu! declară Porta. Dacă oamenii nu le văd e ca şi cum nu le ai. Hai, înviorează-te şi fă pe posomorâtul. Poate-ţi dă careva ceva din milă, ceva ce mai apoi să putem împărţi.

— Dacă ne întreabă cineva, spunem că i-ai dat în cap unui Oberst, face Micuţul convins. Oamenilor le plac treburi de genul ăsta.

— O, Doamne, oftează Carl, amărât.

— Şi să nu te superi când o să te lovim cu bastoanele pe spinare, continuă Porta. Trebuie să arătăm ce va să zică disciplina socialistă în armata prusacă. Ia-ţi figura aia încruntată, îi spune el Micuţului în clipa în care păşesc zgomotos în clădirea gării.

Escorta şi prizonierul reuşesc să stârnească atenţia şi majoritatea oamenilor îi aruncă lui Carl priviri pline de compasiune, uitându-se cu ură la cei doi însoţitori cu trabucuri.

— Ăsta ne-ar omorî dacă ar îndrăzni, şopteşte Micuţul, fericit, suflând un nor de fum în figură unui bărbat mărunţel cu melon.

O bătrână cu nişte porci în lesă îl mângâie pe Carl pe obraz şi îşi plimbă miloasă mâinile pe cătuşe.

— Îl aşteaptă vremuri grele pe bietul soldăţel!

Carl încuviinţează din cap.

— Nu-ţi fă griji, dragul meu. Viaţa pe-aici oricum nu valorează prea mult, iar dac-ai împuşcat un ofiţer sau i-ai jefuit pe bogaţi, te aşteaptă un loc în rai.

Îl înghionteşte în coaste pe Porta, furioasă.

— Dar ăştia de-alde voi care fac hatârurile grangurilor şi duc băieţi sărmani la pierzanie or să sfârşească în iad!

Îl mângâie din nou pe Carl pe obraz.

— Mergi cu Dumnezeu, soldăţelule. Nu te pot spânzura decât o dată. Uite-aici o bucată de brânză pentru lunga călătorie pe-care-o mai ai înainte.

Îi pune lui Carl sub braţ o bucată mare şi rotundă de brânză de capră.

— Târşeloşi, şuieră dei Gefreiten, care joacă zaruri pe-o bancă.

— Obergefreiter Joseph Porta, se înclină Porta drept răspuns.

— Trenul, trenul, ţipă lumea îngrămădindu-se pe peron, ca o avalanşă.

Poliţia civilă şi militară încearcă în zadar să menţină ordinea. Femeia cu porcii vine de-a lungul trenului în goană ca un berbece. Porcii guiţă ca turbaţi.

— Crezi că asta-i una dintre călătoriile de le zice „Kraft durch Freude"? întreabă mirat Micuţul şi-şi roteşte braţele ca o morişcă pentru a-şi face loc prin mulţime.

Conductori transpiraţi aleargă în lungul trenului, trântind uşile. Bagajele sunt aruncate prin ferestre şi proprietarii se caţără după ele.

Trenul se urneşte. S-au urcat toţi şi nu mai încape un ac. Toţi, cu excepţia a doi grăsani de poliţişti militari.

— Trebuie să urcăm şi noi, strigă ei.

Încearcă să sară înăuntru, dar nimeni nu le face loc. Unul cade în

nas pe peron şi casca de oţel i se rostogoleşte sub tren.

În gara din Lamia, Crucea Roşie distribuie carne de porc, fasole şi cafea turcească. Porta, bineînţeles, face rost de trei porţii.

Trenului i se ataşază un vagon-închisoare, un vagon lung de marfă, cu uşi zdravăn zăvorâte şi cu guri de ventilaţie.

— Dachau, Buchenwald, spune Porta, lingându-şi gamela. Mă întreb dacă le-or da şi lor fasole.

— Un şut în cur, asta le dau, mormăie acru un infanterist.

O soră de la Crucea Roşie îl raportase că a încercat să facă rost de o porţie în plus. Asta îl va costa un an fără permisii şi de trei ori câte trei zile de carceră.

— Soră de caritate, cică. Pe bune că e, oftează un prizonier. Să mori de râs, nu alta.

La Salonic, trenul aşteaptă ore în şir şi e încontinuu cercetat. Târziu după-amiază, se anunţă că nu va pleca până a doua zi, deoarece calea ferată a fost aruncată în aer. Soldaţii pot merge la barăci după raţii. Civilii aprind focuri pe peron ca să-şi pregătească mâncarea.

După o noapte plăcută în oraş, cei trei ajung la gară numai ca să afle că reparaţia liniei va fi gata doar peste trei zile.

Un poliţist militar pistruiat şi morocănos le ştampilează actele.

— Escortă şi prizonier, buchiseşte, el şi priveşte fericit la cătuşele lui Carl. Ce-a făcut maimuţoiul ăsta?

Porta îşi dă seama că adevărata crimă — refuzul de a executa ordinul — nu-l va impresiona îndeajuns pe copoiul pistruiat şi se lansează, în stilul său caracteristic, într-o poveste sângeroasă.

— Un monstru, un adevărat monstru, asta e, spune el înghiontindu-l pe Carl. Omul ăsta şi-a împuşcat maiorul, a spintecat burta comandantului său de companie şi i-a halit ficatul şi ochii. Se pregătea să-i facă de petrecanie şi Hauptfeldwebelului său, când a fost prins cu organul şi cu boaşele omului în mână. Un maniac religios. (Porta îşi dă ochii peste cap şi se bate cu degetul la tâmplă.) Nebunul credea că va putea salva lumea împiedicând poporul german să se reproducă.

— Nebunie curată! face copoiul uluit. Nu-i aşa uşor să ne împiedici pe noi, germanii.

— Te cred, încuviinţează Porta, dar el a fost membru onorific al societăţii „Fără război", aşa că, probabil, i se părea logic să încerce.

— Unde îl escortaţi? întreabă poliţistul, incapabil să-şi desprindă ochii de la Carl.

— Germersheim, zâmbeşte Porta, amabil. O să-i scoată sufletul din el pe-acolo.

— Asta şi merită, decide poliţistul, răguşit. Taică-miu e Hauptfeldwebel într-o adunătură de infanterie.

— Şi încă nu şi-a pierdut pendula? rânjeşte Micuţul, izbind vesel cu pumnul în masă, făcând toate ştampilele să danseze.

Puţin mai încolo, în oraş, sunt opriţi de un Leutnant pentru că n-au salutat regulamentar. Trebuiră să-l încătuşeze pe Carl de un stâlp şi să treacă de patru ori prin faţa Leutnantului salutând corect. În urma acestei întâmplări, încep să-i salute pe toţi cei care poartă uniformă, inclusiv pe poştaşi şi pe îngrijitorii de parcuri.

După o vreme, intră cu toţii la „Vulturul semeţ", ca să-şi odihnească braţele şi să bea bere.

— Sper că n-o s-o iei la sănătoasa şi să ne bagi în belea cu Poliţia militară, îl atenţionează Porta pe Carl, în timp ce-i scoate cătuşele.

— Ar şterge-o ca din puşcă, dac-ar avea ocazia, comentează Micuţul, izbind cu halba în tejghea.

— Opriţi gălăgia! strigă proprietarul, un Volksdeutscher[16], cu

16 Volksdeutsche — în traducere liberă: germani din popor — persoane

emblema partidului la butonieră.
Caraba uriaşă a Micuţului îl înşfacă de cravată.
— Cu ce drept ne dă o lepădătură de Volksdeutscher ordine nouă?
— Hai, plimbă ursul, strigă cârciumarul furios, eliberându-se din strânsoare. Pot chema Poliţia militară cât ai zice peşte.
— Poliţia militară? izbucneşte Porta, aruncându-şi automatul pe tejghea şi trântind lângă el o banderolă a copoilor militari. Auzi. Poliţie militară! Cu cine dracu-ţi închipui că stai de vorbă? Noi suntem Poliţia militară, idiotule! Tacă-ţi gura aia spurcată pentru ultima oară, sau vei fi tu ăla arestat. Ia spune, vrei să fii executat în propria-ţi budă?
— Hai să ne cărăm de-aici, zice Micuţul, scuipându-l în faţă pe cârciumar. Caralii cinstiţi ca noi nu pot bea bere în văgăuna asta.
— Mulţam pentru băutură, încuviinţează Porta, plecând fără să plătească.
Se duc cu toţii la „Sânul ospitalier", ceva mai la vale, unde servesc chelneriţe.
— Noi suntem Poliţia, tună Micuţul, aplecându-se peste tejghea, în aşa fel încât toată lumea să-i poată admira banderola Poliţiei militare.
— Ce doresc domnii? întreabă ospătăriţa, ridicând cotul Micuţului ca să lustruiască tejgheaua.
— Trei amestecuri, comandă Porta, punând automatul pe tejghea.
— Saltă fierul ăla! şuieră ospătăriţa.
— Nu cotizezi la fiare vechi? întreabă Micuţul. Cu aşa ceva îţi poţi lichida datoriile.
Porta îndepărtează arma fără o vorbă.
Fata toarnă în trei halbe pe jumătate bere, apoi şliboviţă şi suc de roşii, după care le amestecă folosindu-se de o baghetă de sticlă.
Îşi urează unii altora sănătate, şi golesc halbele dintr-o înghiţitură prelungă.
— Are un gust scârbos, icneşte Carl, da-şi face efectul rapid.
— Până în clipa asta mă îndoiam că pământul se-nvârteşte, spune Micuţul, uluit, dar acum chiar simt că o face. Ţineţi-vă bine de masă, băieţi, să nu cădeţi de pe el.
Cântă „Die Zeit Kennt Keine Wiederkehr", în timp ce împleticesc de-a lungul străzii Metropolis în direcţia bordelului „Curcanul verde". În mod inexplicabil însă, aterizează la secţia de poliţie de pe strada Nicodemus, unde îşi strâng mâinile cu poliţiştii greci, uimiţi, şi spun că au fost rugaţi să le transmită salutări de la prieteni anonimi.
— Când or să te spânzure, o să ai dreptul la niţică mântuire sufletească, susţine Micuţul pe la miezul nopţii, în timp ce stau toţi trei aşezaţi pe marginea unei fântâni arteziene, pescuind peştişori aurii pe care-i mănâncă de vii.
— Regulamentul militar prevede toate posibilităţile, sughite Porta aprobator.
Micuţul cade în fântână, încercând să demonstreze că e în stare să stea pe buza ei într-un picior şi cu celălalt la spate.
— Mult zgomot pentru nimic, explică Porta unui public invizibil.
— Să nu-ţi închipui că ai putea scăpa de noi, bolboroseşte, ameninţător, Micuţul, înşfăcându-l de guler pe Carl şi trăgându-l în fântână. Să nu crezi că suntem doar nişte sălbatici, cu creierii între picioare.
— Noi, şi împreună cu noi Armata, nu ne jucăm când e vorba de servicii de escortă, zbiară Porta, cu degetul ridicat.
Se împleticesc pe stradă, salutând un pisoi căruia i se adresează cu „Herr General".
— Aha, aici erai? ţipă Porta, aruncându-se de gâtul unui domn care

---

de origine germană şi vorbitori de limbă germană, cetăţeni ai altor state

tocmai trecea pe-acolo, întorcându-se de la amanta lui. Va trebui să dai o raită pe la şcoala de infanterie din Hammelsburg ca să înveţi să haleşti bocanci vechi milităreşti la micul-dejun.

— Mai târziu, în viaţă, e foarte folositor pentru oricine, sughite Micuţul.

— Cavaleria e baza, îngaimă Carl, fericit, încercând să se caţere pe un gard de fier şi căzând, în repetate rânduri, de partea cealaltă.

Civilul se smuceşte şi pleacă grăbit în josul străzii.

— Salutări mamei, strigă Porta după el, numai tu şi cu mine ştim c-a fost nemţoaică.

— Trebuie să instituim un exemplu, spune Micuţul când se trezesc, în zori, în mijlocul pieţii de legume.

Din toate părţile sosesc căruţe de la ţară. Îşi propteşte ţeava pistolului său P-38 în fruntea unui măturător de stradă, care moţăie sprijinit în coada măturii.

— Ce-ai zice dacă te-aş împuşca? Ţi-ar plăcea?

— Heil Hitler! Heil Hitler! ţipă măturătorul. Sunt singurele cuvinte în germană pe care le ştie. A descoperit că merg de minune la majoritatea soldaţilor germani.

Micuţul coboară pistolul şi-l îmbrăţişează, căzând într-un tomberon, de unde de-abia îl scot câţiva oameni.

— La Bruxelles, am pus mâna pe un grup deghizat în uniforme ale Armatei Salvării, îi explică Porta unui zarzavagiu.

— Salvaţionişti! urlă Micuţul. Îmi place când aud de ei. Sunt drăguţi. Când e cazul, se duc la spânzurătoare fără să crâcnească.

Trenul opreşte la Stoby. Partizanii au aruncat şinele în aer. Unităţi ale poliţiei croate spânzură trei civili de stâlpii de telegraf. Cineva trebuie s-o încaseze în locul partizanilor, care au scăpat.

În depărtare ţăcăne puştile-mitralieră.

— Iar mai lichidează un tren, spune ofiţerul conductor, bătându-l pe umăr pe mecanic. Ai avut noroc, maiorule, c-ai întârziat la Salonic.

Dintr-un vagon iese o femeie care aleargă, ţipând. Pe urmele ei, un soldat beat, fără veston şi cu prohabul larg deschis.

Un infanterist rezemat de un stâlp, mestecând o bucată de pâine, întinde un picior, ca din întâmplare, şi soldatul se dă de-a berbeleacul pe peron. Doi indivizi din paza gării se aruncă asupra lui ca nişte lupi flămânzi.

— Îi iau eu actele, maiorule, ca să-i anunţăm unitatea când l-om spânzura? întreabă ofiţerul conductor.

— O să-l spânzuraţi? face mecanicul, uimit.

— Bineînţeles, aici suntem în campanie. Un frumuşel de consiliu de război fulger în care un ofiţer şi doi soldaţi vor analiza cazul. Fireşte, soldaţilor li se va spune dinainte care va fi verdictul. Am improvizat o spânzurătoare în dos, la grajduri, nu cine ştie ce, doar un buştean pus pe nişte bârne. Putem spânzura zece inşi dintr-odată. Călăul nostru, un civil, încasează cinci mărci pentru fiecare om şi e foarte mulţumit.

— Doamne! exclamă mecanicul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Şi nu crezi că într-o zi veţi avea necazuri din cauza asta?

— De ce oare? întreabă ofiţerul mirat. Curţile noastre marţiale sunt regulamentare şi toate cazurile se înregistrează. Persoanele executate sunt îngropate în pământ sfinţit. Totul e-n perfectă ordine. Noi nu suntem ca ăia din SD. Cei mai răi dintre cei răi sunt trataţi aici legal şi, aş putea spune, chiar cu căldură -sufletească.

Spre seară, trenului i se ataşază câteva vagoane de marfă pe care sunt montate tunuri cu tragere rapidă.

În faţa locomotivei sunt cuplate două vagoane descoperite, pline cu saci de nisip, ca măsură de protecţie împotriva minelor. Prizonierii sunt

aşezaţi peste saci. Dacă linia e minată, ei vor fi ucişi primii.

Trenul porneşte, târziu în noapte. Nu ia viteză până când nu intră în Valea Strumei. Aceasta este considerată porţiunea cea mai periculoasă a traseului.

Prizonierii de pe vagoanele descoperite din faţă sunt puternic iluminaţi, ca un avertisment pentru partizani. Încet-încet, pasagerii adorm.

Porta joacă zaruri cu un fruntaş de la Marină. Are de recuperat o restanţă de plată de vreo doi ani, şi reuşeşte.

La ultima aruncătură, trenul e zguduit de fulgerul unei explozii. Scrâşnet de fiare şi trosnet de lemne creează un vacarm îngrozitor. Tunurile sincronizate ripostează instantaneu şi cascade de flăcări luminează povârnişurile munţilor. Tremurul puternic al exploziilor zguduie întreaga vale a Strumei, mitralierele latră furioase, aruncând dâre fosforescente spre valul de figuri întunecate, care coboară pantele, azvârlindu-se în râul înspumat.

— Ne vedem în groapa comună! strigă Porta, sărind prin geamul spulberat, urmat de Micuţul şi de Carl.

Un ciob de sticlă i-a retezat aproape complet capul marinarului, precum o ghilotină. Întregul compartiment e împroşcat cu sânge.

Porta şi Micuţul se târăsc până sub vagonul pe jumătate răsturnat. Carl se îndreaptă în goană către o movilă, unde zace o mitralieră părăsită. Încarcă rapid şi trage rafale scurte înspre partizani, care se află acum dincoace de râu.

Câteva mortiere scuipă grenade. Pentru o clipă, atacul e respins, dar alte şi alte valuri se năpustesc de pe râpele şi povârnişurile munţilor. Par inepuizabili. Neîntrerupt, figuri întunecate se aruncă înainte.

Cei de la mortiere reuşesc să regleze tirul şi opresc atacul. Urlete ascuţite sfâşie noaptea care ascunde masacrul pe toată lungimea căii ferate.

Atacatorii se retrag la fel de brusc cum au şi apărut. Gloanţe-trasoare le muşcă urma. Grenade de mână zboară prin aer, iar flacăra albastră a exploziilor dislocă stânci şi răscoleşte pământul. Pentru o fracţiune de secundă, retina înregistrează imaginea unui corp uman suspendat în aer. Se aude un urlet prelung de moarte.

În apropierea căii ferate, într-o cazemată veche, s-au adăpostit câţiva partizani. O legătură de grenade smulge din ţâţâni uşa de oţel. Câteva cocteiluri Molotov dispar în întuneric. Urmează o explozie înfundată şi prin nişele de tragere răzbat flăcări. Supravieţuitorii se împleticesc afară, cu hainele arzânde, devenind ţinta mitralierelor.

Porta îşi şterge sudoarea de pe faţă şi se târăşte de sub vagon împreună cu Micuţul. Obrazul lui Carl a fost sfâşiat de o bucată de şrapnel. Un sanitar îi închide rana cu două fâşii mari de leucoplast.

— Pe toţi dracii! strigă Carl. Se cheamă că suntem în serviciu de escortă şi, conform regulamentului, prizonierul trebuie să ajungă la destinaţie nevătămat. Partizanii ăştia nu par să fi citit regulamentul.

O explozie asurzitoare sparge liniştea şi flăcări albastre ţâşnesc spre înălţimi. E ca şi cum întregul munte ar fi sărit în aer. Bolovani enormi se rostogolesc pe povârniş, ducând cu ei, în adâncuri, partizani şi soldaţi germani. Cu un bubuit prelung, avalanşa trece peste tren, smulgând câteva vagoane şi aruncându-le în râu.

— Doamne Atotputernic! face Micuţul, gâtuit de emoţie, dacă n-am fi avut norocul diavolului în persoană, n-am mai fi trăit până la vârsta asta.

Într-o oră, totul se termină. Partizanii dispar în noapte, în urmă nu rămân decât morţii.

Locomotiva cea mare e neatinsă. Pistoanele ei pompează cuminţi şi

un şuvoi subţire de abur ţâşneşte dintr-o parte.

Mecanicul şi fochistul sunt morţi. Cadavrul unuia dintre ei atârnă în deschizătura uşii, cu capul pendulându-i inert. Celălalt zace întins pe cărbuni, cu beregata tăiată. Erau sârbi, ucişi de către alţi sârbi. Îl ajutau pe duşman.

Personalul civil al trenului a dispărut fără urmă. Au fost luaţi de partizani şi ca un avertisment, înainte de căderea serii, corpurile lor mutilate vor fi găsite pe străzile celui mai apropiat oraş.

Cazacii lui Vlasov ajung la faţa locului pe cai asudaţi, spintecând leşurile cu săbiile lor lungi. Un Rittmeister german, în uniformă căzăcească, primeşte ordine de la comandantul trenului.

— Es-ca-dri-i-i-lă, v-aliniaţi! Înainte! ţipă el cu o voce spartă.

Multă vreme după ce aceştia s-au mistuit în depărtare, se mai poate auzi tropotul copitelor.

În zare se înalţă o flacără şi se fac auzite mitraliere furioase.

— Acuma-i măcelăresc şi pe ei, mormăie un Feldwebel de la Pionieri, continuând să-şi cureţe arma.

— Cine pe cine măcelăreşte? întreabă Porta, cu dispreţ.

— Cazacii pe partizani, rânjeşte Feldwebelul, mulţumit.

Vântul se joacă prin vagoanele devastate, suflând asemănător corzilor unei mandoline prost acordate. Câinii pornesc să latre. Soarele, răsărit deasupra munţilor, îşi trimite razele fierbinţi peste trenul distrus. Cadavrele de pe coastă încep să se umfle. Milioane de muşte roiesc în sclipiri negre-albăstrui şi se hrănesc din rănile larg-deschise.

— Războiul e un sezon bun pentru muşte, spune Porta, gonind un roi de pe un braţ smuls.

Mâinii îi lipsesc trei degete.

— Mă întreb unde-o fi restul, face Micuţul, interesat.

— Dracu ştie, spune Carl, dar trebuie c-a fost marinar. Ia uite câte tatuaje!

Porta ridică braţul şi îi examinează mai atent tatuajele.

— A fost la Bankok. Desenul ăsta e chinezesc. Păcat că un asemenea braţ artistic va fi mâncat de un roi de muşte de rahat iugoslave.

Micuţul se tolăneşte comod pe spate, îşi vâră mâna sub cămaşa sa jegoasă şi scoate la iveală un pachet turtit de ţigări. Scoate nerăbdător o ţigară şi o apucă între buzele însângerate care au fost recent în contact cu un pat de puşcă. Fără o vorbă, întinde pachetul celorlalţi doi. Ţigările sunt de tipul celor care se fumează în marina engleză. Le-a luat de la un partizan mort.

— Aşa întins şi cu o ţigară bună, mai-mai că-ţi vine să uiţi de războiul ăsta sângeros, spune Carl, visător, întinzându-şi picioarele pe o uşă smulsă. Aţi observat cât e de plăcut pe-aici?

— Al naibi de plăcut, spune Porta, mulţumit, împingându-şi cutia măştii de gaze sub cap, drept pernă.

— Poate că scârba asta de război s-a terminat cât am stat noi culcaţi pe-aici, visează Micuţul. Durează mult până să ajungă ştirile într-un loc ca ăsta.

— Aş avea chef de-o negresă grasă, râde Porta, obscen, suflând fumul pe nas.

— Câte târfe or fi pe lume, toate-s ocupate la ora asta, afirmă Micuţul, slobozind o băşină prelungă.

— Târfele ar trebui să ne fie distribuite de la popota Armatei, e de părere Porta.

— Vezi şi pune mâna pe cât poţi de multe cât mai suntem în călătoria asta de escortă, îi spune Micuţul lui Carl. Din clipa în care-o să te trezeşti la pârnaie, prietene, fii sigur că nu mai pupi niciodată aşa

ceva.

— Cum adică, niciodată? întreabă Carl, scoţând ţigara din gură. În zece ani o să fiu din nou liber.

— O să te omoare, fiule, prooroceşte Micuţul, ascultă ce-ţi spun. Pe toţi ăştia cu şederi lungi îi curăţă. Or să te bage într-o unitate de dezamorsare a minelor şi acolo o s-o duci cinci zile dacă eşti foarte norocos.

— De ce m-ar omorî dacă-mi văd de treabă?

— Oricine care face purici pe-acolo mai mult de-un an vede prea multe, afirmă hotărât Micuţul. Oficial, nu există închisori în Germania, nu uita că suntem un stat socialist cu tentă de dreapta.

— Ce porci, oftează Carl.

— Acum spui adevărul! râde Porta. Noi am descoperit asta de mult,

— Când lucrezi în gropile comune, abia atunci trebuie să fii cu ochii-n patru, explică Micuţul. E posibil să te îngroape şi pe tine laolaltă cu morţii adevăraţi.

— Ai văzut tu aşa ceva? întreabă Carl, cu îndoială.

— N-am văzut nimic, rânjeşte Micuţul. Am citit despre asta în poveştile fraţilor Grimm.

— N-o să ajung între mine şi nici în gropile comune, spune Carl. Nu mă prezint voluntar pentru nimic, chit că mă vâră la carceră zece ani.

— Habar n-ai ce spui! râde Porta, sarcastic. O să vrei să haleşti şi rahat, numai să te scoată din celula aia.

— N-o să dureze decât jumătate din zece ani, spune Carl. Războiul se va termina în cinci ani şi o să mărşăluiesc acasă ca un erou.

— Poate, răspunde Porta sceptic, ridicând din umeri.

— Cum ar trebui să arate târfa aia neagră de care vorbeai? întreabă Micuţul, revenind la lucruri mai interesante.

— Nu prea grasă şi cu plete lungi şi negre, spune Carl. Nu le pot suferi pe muierile creţe.

— La naiba cu părul, rânjeşte Porta. Nu asta cauţi la ele. A mea să fie grasă şi cu nişte muşchi la ţâţe care să-ţi rupă falca dacă ţi le repede în mutră.

— Eu vreau una lungă şi slabă care să dea din cur, urlă Micuţul, vesel. Am auzit că fetişcanele negre sunt cele ,mai grozave din lume. Când şi-or mişca o dată coapsele, ţi se face de poţi scoate dopuri cu ea, în vecii vecilor, amin!

Un proiectil de semnalizare explodează departe, pe cealaltă coastă a muntelui, dar sunetul nu ajunge până la ei.

— Iar pun ceva la cale banditţii ăia, e de părere Micuţul. Nu trag ei cu rachete numai ca să admire nişte culori drăguţe.

— Crezi că se vor întoarce? întreabă Carl, neliniştit.

— Nu se lasă până când nu împrăştie trenul ăsta peste toată Valea Strumei, afirmă Micuţul, cu tărie.

— Propun s-o ştergem urgent, înainte de-a începe hora, spune Porta. La urma-urmei, nu prea avem motive de întâlnire cu indivizii ăia.

— Ai căpiat? Asta-i dezertare, şopteşte Carl, îngrozit. Nu pot face una ca asta. Mi-am făcut întotdeauna datoria de soldat.

— Probabil că din cauza asta ai încasat zece ani, rânjeşte Micuţul. Te-ai născut într-un pat prea alb. Fă ca noi şi-o să fie bine.

— Fă-ţi boarfele şi la drum! hotărăşte Porta, ridicându-se ferm. Sunt câteva cutii cu proiectile în vagonul ăla stricat O să arunc un ou într-una din ele, şi-n clipa în care pornesc şi bubuie facem paşi. Or să se uite cu toţii în direcţia aia şi n-o să bage nimeni de seamă că executăm o retragere tactică.

— Asta ne poate scurta de-un cap, oftează Carl, resemnat.

— Sau ne poate prelungi vieţile, spune Porta, cu un rânjet scurt.

— Băieţii deştepţi părăsesc întotdeauna corabia în prima barcă de salvare, filosofează Micuţul, ridicând o grenadă de mână de pe jos. Căpitanul e idiotul care pleacă ultimul.

Carl îl priveşte îngrozit cum deşurubează capacul albastru al grenadei.

— Ţineţi-vă chiloţii! face Micuţul, fericit. Vine furtună.

Îşi leagănă braţul şi grenada cade cuminte între cutiile cu proiectile.

Râde, mai-mai să se-nece în clipa în care se ridică în văzduh rachete de semnalizare şi flăcări, şuierând printre vagoane şi cărucioare.

— Pa şi pusi, dragilor! Cheia e sub preş, strigă Porta, luând-o la sănătoasa.

Un automat latră furibund şi gloanţele răscolesc pământul chiar în spatele Micuţului, care s-a încurcat în nişte sârmă ghimpată.

— *Iob tvoie mati!* urlă el şi, răsucindu-şi automatul, goleşte tot încărcătorul înspre tren, în timp ce toată lumea se aruncă la adăpost. Eliberându-se din sârma ghimpată, goneşte şi el pe urmele celorlalţi.

Cu răsuflarea tăiată, aterizează într-o crevasă îngustă din pământ.

— Ce mai duş de oţel! blesteamă el. Ticăloşii au tras în mine. Un neamţ de-al meu.

— Toţi germanii sunt nemernici, spune Porta, dar nu-ţi pierde vremea cu asemenea consideraţii. O să fie aici în câteva minute. În clipa de faţă suntem mai în siguranţă la partizani decât la ai noştri.

— În ce rahat m-aţi băgat, afurisiţilor! spumegă Carl. Să fiu împuşcat ca un dezertor mizerabil înainte de-a ajunge măcar la puşcărie!

Gâfâind, îşi croiesc drum prin desiş şi ajung într-o vale lungă. În clipa în care ies de după o stâncă, le şuieră gloanţe deasupra capetelor. Sus, pe creasta dealului, stă comandantul trenului, ameninţându-i cu automatul.

— Ne ducem după ajutoare, domnule! zbiară Porta, încurajator, agitându-şi jobenul galben.

— Înapoi, porcilor! urlă maiorul, răguşit.

— Tot acasă-i cel mai bine, răcneşte fericit Micuţul şi dispare după un paravan de stânci din preajmă, nu înainte de a-i face un semn de rămas-bun comandantului.

Mărşăluiesc toată ziua, ocolind satele şi şoselele.

Spre miezul nopţii, cerul se aprinde şi o explozie prelungă, răsunătoare, cutremură pământul.

— Ăsta a fost trenul, spune Micuţul, privind înapoi.

— Deci nu mai e nevoie să chemăm ajutoare, face Porta.

— Atunci asta-i tot! râde Micuţul.

— Ghinionul celor care-aşteaptă, spune Carl, încet.

— Întotdeauna ghinionul e de partea celor care aşteaptă, răspunde Porta, desfăcându-şi braţele, dar epocile mari cer sacrificii pe măsură. Ce vrei, aparţinem unei generaţii ghinioniste.

După un scurt răgaz, pornesc mai departe şi a doua zi de dimineaţă ajung în dreptul unei şosele largi. Când se pregătesc să intre pe ea, Micuţul ridică mâna şi se aruncă în şanţ. Un Mercedes negru cu trei osii trece, în plină viteză, pe lângă ei şi opreşte un kilometru mai încolo, la o fermă. Din maşină sar cinci bărbaţi în uniforme cenuşii.

Se aude o rafală scurtă de automat. Pe urmă se lasă din nou tăcerea.

— Fantome ale SD-ului, şopteşte Micuţul. Pe onoarea mea de Obergefreiter al Marii Germanii, dacă ăştia nu-s vânători de capete.

— S-o ştergem, bâlbâie Carl, nefericit.

— Păi asta şi facem, rânjeşte Porta, cu nepăsare.

— Ce-ar fi să le şutim gondola? întreabă Micuţul, plescăind, gânditor, din limbă.

— E mai puţin obositor să conduci decât să mergi, afirmă Porta.

— Să nu vă-nchipuiţi că mă amestec în furtul unei căruţe chiar de sub fundul Gestapoului, protestează vehement Carl.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, hotărăşte brusc Porta! Eşti un prizonier sub escortă. Poţi să te dai şi cu curul de pământ, până una-alta execuţi ce spune escorta sau vei fi tu însuţi executat pe loc.

— Şi acum, îţi ordonăm să mergi într-un Mercedes negru! comandă sever Micuţul. Prizonierii trebuie să asculte de ordine. Unde-am ajunge altminteri?

— Sunteţi amândoi nişte descreieraţi, strigă Carl, bătând furios cu piciorul în pământ. Când o să ajungem la Germersheim, o să înşir totul într-un raport.

— Raport? râde Porta din toată inima. Va fi un roman. Şi nimeni no o să creadă o iotă.

— O să-l trimită la balamucul din Gressen, e de părere Micuţul.

Se apropie precauţi de imensul Mercedes mirosind de la o poştă a Gestapo, parcat sub un copac.

Carl se ghemuieşte pe bancheta din spate, blestemând, cât pe ce să izbucnească în lacrimi, de frică.

Purtând o banderolă şi o insignă a Poliţiei militare, Porta ţopăie în vârful picioarelor, înconjurând de câteva ori maşina.

— N-o s-o fac, şopteşte Carl, încăpăţânat, înghiontindu-l pe Micuţul.

— Atunci rămâi aici şi explică Gestapoului cine-a fugit cu gondola lor, rânjeşte Micuţul. O să fie atât de încântaţi încât o să toarne la plumb în tine până o să-ţi iasă pe dincolo. Şi pe urmă or să te halească la micul-dejun. Nu ştiu dacă ai aflat, dar asta fac ei cu prizonierii.

Porta le face semn cu mâna.

— Sunt patru canistre cu benzină de rezervă, şopteşte el. Cu căruţa asta ajungem la porţile iadului.

— Probabil că ştie şi drumul, spune Carl. Să furi de la Gestapo, Doamne Sfinte! O să albesc de tot până la Germersheim.

— Am încurcat-o dacă n-au lăsat cheile în maşină, face Micuţul, vesel. Ai crede că vor să scape de ea. Mă-ntreb dacă n-au furat-o şi ei, la rândul lor.

— N-o să ajungem prea departe cu numerele astea ale SS-ului, bâiguie Carl, nenorocit. Şi mai sunt şi negre. Pute a Gestapo de la un kilometru.

— Şi cine zice că nu suntem de la Gestapo? întreabă Micuţul. Ticăloşii ăia umblă şi ei în uniforme ale Armatei.

— Ar trebui s-o împingem puţin mai la vale, spune Porta, deblocând frâna de mână.

Pietrişul zornăie sub cauciucurile late.

— E a naibii de grea, mormăie Micuţul, punând umărul la spatele maşinii.

Porta se strecoară la volan, iar Micuţul sare cu îndemânare peste el şi ocupă locul de lângă şofer. Cu mâneca îşi lustruieşte grijuliu plăcuţa în formă de semilună a Poliţiei militare.

Carl se caţără pe bancheta din spate, ghemuindu-se cât poate de mult.

— Ţine-mă, Doamne! şopteşte el, pierdut.

— Şi acum trebuie să pornim, copăcel-copăcel, zice Porta, bâjbâind pe la bordul maşinii.

— E o splendoare, face Micuţul, cu admiraţie, mângâind căptuşeala portierei. Ce mi-ar mai plăcea să mă plimb pe Reeperbahn cu dulceaţa asta. Nemernicul ăla de Nâss o să-şi piardă pardesiul de piele şi pălăria lui cu boruri lăsate când m-o vedea.

Motorul tuşeşte scurt în clipa în care Porta răsuceşte cheia în

contact. Lor li se pare ca un urlet, dar nici măcar găinile din preajmă nu reacţionează.

Porta apasă ceva mai tare pe acceleraţie, iar motorul geme încet şi emană un miros puternic de petrol.

— Dacă vin SS-iştii, îi dau drumul, şuieră Micuţul, punându-şi automatul în poziţie de tragere.

Carl îşi muşcă mâinile cu disperare şi înalţă o rugă fierbinte către ceruri, cu toate că nu e credincios.

— Ce dracu se-ntâmplă? întreabă Porta, ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Chestiile astea de înaltă compresie pornesc de obicei numai când te uiţi la ele.

— Poate că n-ar fi rău s-o întindem, spune Micuţul, suflându-şi nasul cu degetele. Chiar dacă suntem un fel de Poliţie militară, o să fie cam complicat să le explicăm ălora din SS ce facem noi aici, în maşina lor.

— Nu înţeleg, oftează Porta, dând din cap. S-o fi înecat motorul? Pute ca un câmp petrolier arăbesc.

— Ia încearcă să demarezi brusc, sugerează Micuţul, întotdeauna un adept al soluţiilor dure.

Porta apasă nebuneşte pe accelerator şi joacă cheia în contact. Motorul sforăie încetişor.

— Drace, strigă, călcând furios pe accelerator.

Motorul porneşte cu un tunet şi bubuie ca o baterie de artilerie.

— Isuse! icneşte Porta. Parc-ar fi un pachet de dinamită sub capota asta.

Un SD-ist dă buzna pe poartă în clipa în care maşina se pune în mişcare.

— Staţi! ţipă el. Aia-i maşina noastră. Opriţi, ticăloşilor!

Dar nimic în lume nu-l mai poate opri pe Porta.

Maşina cabrează şi ţâşneşte înainte ca o ghiulea, în timp ce Porta se lasă cu toată greutatea pe accelerator.

O rafală de pistol automat le trece şuierând pe deasupra capetelor.

— Las' că v-arată mandea cum se mânuieşte pocnitoarea, mârâie Micuţul, întorcându-se furios. Îşi ridică automatul şi sloboade două rafale scurte spre SD-ist, care cade la pământ.

Mercedesul greu trece urlând pe şosea, luând virajele cu o schelălăi-tură ascuţită. Eşapamentul scoate încontinuu flăcări.

— Maică precistă din Kazan, mormăie Porta. În armată, am avut de-a face cu o grămadă de vehicule ciudate, dar asta le depăşeşte pe toate. Trebuie s-o schimbăm cumva, înainte de a face omletă din ouăle mele.

Micuţul pune sirena să urle, aruncând priviri semeţe în toate direcţiile.

— Căpiaţilor, strigă Carl, înnebunit, de pe bancheta din spate. Într-un minut o să aveţi pe urme tot Gestapoul.

Îşi fac intrarea în localitatea Brod cu o viteză mai mult decât respectabilă. Porta opreşte în faţa unui atelier de reparaţii, cu lungi şiruri de maşini hodorogite, aşteptând afară să le vină rândul. Smulge două tăbliţe cu numere ale Armatei de pe un Opel şi i le întinde Micuţului.

— Pune-le p-astea în locul numerelor jegoase ale SS-ului. Până atunci, dau o raită prin zonă.

— Asta-i falsificare, fraudă, protestează Carl. Până şi o Curte Marţială formată din beduini surzi, muţi şi chiori ne-ar spânzura pentru ce-am făcut până acum.

— Ajunge, porunceşte Micuţul. Tremuri ca o piftie, omule!

Porta dispare în atelier, fluierând fericit, şi dă nas în nas cu un mecanic cu grad de Obergefreiter.

Un cartuş de ţigări dispare urgent în salopeta mecanicului. Porta

capătă trei cutii cu vopsea şi un steguleţ triunghiular de comandant din hârbul unui Horsch.

— Totu-i în regulă cu ordinele de deplasare? întreabă mecanicul Obergefreiter, dând dovadă de un excelent simţ practic.

— Da, spune Porta, gânditor, ai nimerit-o. Ce-ai zice dacă te invit să bem câte ceva la popotă?

— Niciodată n-am refuzat o aşa ofertă, răspunde colegul său. Vezi biroul ăla cu multe geamuri? Cum intri pe uşă, pe stânga, o să dai de un dosar îndărătul unei perdele albastre. Acolo sunt păstrate ordine de deplasare în alb. Ia un teanc. O să ai destule să-ţi ajungă până-n America.

— Şi ştampilele? întreabă Porta, cu un zâmbet obraznic, în timp ce al treilea pahar le urmează primelor două. În ce-i priveşte pe prusaci, un ordin neştampilat nu-i bun pentru ei nici să se şteargă la fund.

— După ce-ai pus mâna pe ordinele de deplasare, explică tovarăşul său, împingând paharul pentru a-i fi umplut a patra oară, ia-o-n sus pe scări spre galerie, a doua uşă pe stânga. Acolo găseşti toate ştampilele de care ai nevoie până la adânci bătrâneţe. Ia una cu număr de FPO. Sunt în plasa aia galbenă. Modelele le găseşti în plasa neagră. Fereşte-te de „Porc". Ăsta te-mpuşcă pe loc dacă dă de tine.

— De unde ştiu cine-i „Porcul"? întreabă Porta, practic.

— O să-l auzi cum grohăie, răspunde colegul său.

— Hai să trăieşti până la moarte, şi să fii un hoit drăguţ, rânjeşte Porta, încurajator, şi dă buzna pe scări spre galerie, după ce-a şterpelit un teanc întreg de ordine de deplasare. Aruncă precaut o privire prin birou şi, văzându-l gol, intră nonşalant şi subtilizează două ştampile.

— Ce cauţi aici? vine o voce falsă dindărătul lui.

Porta trage adânc aer în piept, se răsuceşte şi pocneşte din călcâie.

Un maior de la Corpul Tehnic, cu o faţă asemănătoare cu cea a unui porc, se află în faţa lui.

— Domnule, strigă Porta, permiteţi să raportez, îl caut pe şeful mecanic Lammert de la ateliere, să trăiţi! Porta văzuse numele scris pe geamul uşii de la biroul de jos.

— Ce treabă ai cu şeful?

— 'Trăiţi, am un mesaj pentru el din partea unui prieten, domnule!

— Nu are timp de pierdut cu mesaje prieteneşti. Lucrează pentru câştigarea războiului, grohăie „Porcul", morocănos. Ce cauţi în biroul meu? Face un inventar fulgerător al obiectelor mutate de la locul lor.

— Domnule, cer permisiunea să folosesc telefonul, să trăiţi!

— Ce dracu îţi închipui că-i aici? Cabină telefonică? ţipă „Porcul". Ieşi imediat afară, măi încurcă-lume, şi să nu te mai prind prin sectorul meu, că te dau pe mâna Gestapoului.

În spatele unui zid, vopsesc Mercedesul cel negru în culoarea de camuflaj a Armatei. Pentru autenticitate, Porta îi mai aplică şi câteva lovituri cu un baros. Patina frontului de est, cum o numeşte el.

— Ce păcat, era o maşină drăguţă, se lamentează Micuţul.

Trec încet cu maşina prin oraş.

— Hai să luăm o cafea, propune Porta, arătând spre o clădire pompoasă care aduce a hotel de lux. Îi lipsesc doar mesele de pe trotuar şi umbrelele.

O cotesc elegant până în faţa intrării.

— Nu opri! strigă Carl. Uite santinelele.

— Isuse! murmură Porta. Se pare că aici nu-i de noi.

— SD-işti, mormăie Micuţul, grijuliu. Dacă ne-ntreabă cineva ceva, eu nu-s cu voi.

Porta ambalează motorul şi maşina ţâşneşte înainte, slobozind prin ţeava de eşapament limbi lungi de flăcări care-i determină pe SD-işti să

sară la adăpost.

Se strecoară pe lângă o mulţime de patrule ale poliţiei şi blocaje rutiere, dar, de fiecare dată când poliţiştii dau cu ochii de steagul triunghiular de comandant, fac semn maşinii să treacă mai departe, şi astfel ies în curând din oraş.

În ziua următoare, îşi fac intrarea în localitatea Kukes, unde întâlnesc un „ajutante di battaglia" italian, care e bucătar-şef la o unitate de stat-major.

Spre surprinderea lor, află de la acesta că sunt în Albania.

— Mergem pe drumul spre Germerscheim, via Viena, spune Carl, cu tristeţe.

— Deci aveţi o mică deviere de la traseu, zâmbeşte italianul. Dar acum că tot sunteţi aici, ce ziceţi de o gustărică?

Două ordonanţe de bucătărie aşază o masă pe pavaj, sub o umbrelă mare în culorile verde, roşu şi alb ale Italiei. Felul întâi e un curcan într-un sos verde.

— Asta trebuia să fie comandantul meu de divizie, spune italianul, numit Luigi Trantino. Lui am dat altceva. Oaspeţii lui Luigi au dreptul la mâncare bună.

Stropesc curcanulcu vin de munte dintr-o stacană enormă.

— Eu sunt soldat viteaz, afirmă Luigi, arătând spre baretele viu colorate de pe pieptul său. Asta am căpătat în Abisinia.

— Ce, şi tu ai fost pe-acolo să-i înveţi pe negri ce-i aia credinţa romană? întreabă Micuţul.

Luigi încuviinţează, cu gura plină.

— Aia pricep repede. Dumnezeu este unul!

— Normal, încuviinţează Porta, lăsându-se pe spate şi aruncând o bucată de carne în gura-i larg-deschisă.

— Cum sunt negrii? întreabă Micuţul, curios. Muşcă?

— Sunt oameni de treabă, spune Luigi, gesticulând cu furculiţa prin aer. Nu put, cum zic americanii. Chestia asta cu rasa e o mare tâmpenie.

— Pe mine mă lasă rece, strigă Porta, rânind cu pâinea prin sosul verde.

— Înainte de război, aveam hotel prima categorie, izbucneşte Luigi: Toţi ştabii veneau la mine la masă. Şi Musso a halit de două ori. Aveam harem mare, muieri de tot felul, orice. Pe urmă, porci fascişti au făcut italieni paşnici să meargă la război, oftează el. Soldaţii luat hotelul. Făcut pe mine să port uniformă. Ce rahat! Teribilă Africa. Multe luni de zile fără „zuppa de calamaro". Acolo nu cultură. Răi ca nemţii. Italianul moare fizic şi moral dacă acolo multă vreme.

Ordonanţele vin cu următorul fel de mâncare.

— „Pasta con le sarde", proclamă Luigi mândru. Asta mănâncă Mafia când mare Capo plănuieşte mare lovitură.

Porta plescăie din limbă.

— Voi romanii ştiţi să vă bucuraţi de viaţă.

— Ne descurcăm bine, admite Luigi.

— Spaghete aveţi? întreabă Porta. Ştii de care, cu boia şi brânză deasupra.

— Avem, bineînţeles!

Comanda e dată imediat la bucătărie.

— Când aveam bordello, nu luam niciodată fată care nu a fost crescută cu „spaghetti alla Carbonara", zbiară Luigi fericit. Unge totul de minune pe dinăuntru.

Micuţul îşi toarnă o porţie uriaşă de spaghete din castronul aşezat în mijlocul mesei. Mestecă, înghite şi se opinteşte în ele cu stoicism. Pare că spaghetele nu-i vor dispărea niciodată pe gâtlej. Încet-încet, faţa i se învineţeşte.

— Trebuie să le mănânci cu brânză, spune Luigi cu un aer de cunoscător.

Micuţul dă din cap a încuviinţare, cu gura plină. Presară brânză pe nişte fire kilometrice de spaghete.

— O să moară, spune Porta, privind cu interes la faţa vânătă a Micuţului.

În disperare de cauză, Micuţul apucă spaghetele cu ambele mâini şi le rupe.

— Mamma mia, cum supravieţuiţi voi italienii unei astfel de porţii de spaghete? geme el.

— Trebuie înveţi să mănânci, explică Luigi. Uite-aşa! (Răsuceşte fulgerător spaghetele pe furculiţă.) Fii atent, spune el, sigur de sine, şi repetă figura de câteva ori.

Porta şi Carl se dau bătuţi imediat, dar Micuţul, în încăpăţânarea lui, se încurcă în gesturi. În cele din urmă, renunţă şi mănâncă restul cu degetele.

— Locul ăsta o cloacă împuţită, declară sumbru Luigi, după un timp în care au râgâit cu toţii în tihnă. Ofiţerii, nişte rahaţi. Mă bagă în balamuc. Tot timpul lacomi. Vinul ba prea rece, ba prea nou. Vor raţă prăjită, friptură de căprioară, homar. Pare că nu au aflat că suntem în plin război de treizeci ani, cu foame şi mizerie la tot pasul. Mie mi-e scârbă.

— Se vede treaba că mai şi beţi straşnic, face deodată o voce dintr-o parte a mesei.

— Ce dracu? sare Luigi ca ars, şi nu-i vine să-şi creadă ochilor.

Un negru tuciuriu, cu un fes roşu pe cap, purtând un veston iugoslav gri-albăstrui la două rânduri, stă în rigolă, zâmbind cu toată gura. În piciorul stâng poartă un bocanc de vânător de munte italian, în dreptul o lungă cizmă de călărie germană.

— Mâncaţi bine, repetă, arătând spre mâncărurile de pe masă. Daţi-mi!

— Manierele îl fac pe om, fiul meu negru, spune Porta cu demnitate. Te afli într-o tovărăşie albă.

— Vezi-ţi de treabă, neamţule. Vrei să-ţi sparg dinţii?

— Fir-aş al dracului, urlă Micuţul indignat. Te-au învăţat coloniştii să vorbeşti şi acum te-ntorci acasă în Reich, aşa-i, amice?

— Dacă aşa stă treaba, o să aibă un şoc, oftează Porta. Socialismul nu-i ceea ce se spune că ar fi...

— De unde vii, negrule? întreabă Luigi, curios.

— Du-te şi tu dracului, Spaghetti! Eu nu te-am întrebat pe tine de unde-ai apărut. Dă-mi nişte mâncare! Trage un scaun şi se aşază la masă fără să mai aştepte vreo invitaţie, împingând la o parte farfuria lui Carl, ca să-şi facă loc.

— Beppo! strigă Luigi în direcţia bucătăriei. Adă un homar. Îţi place sosul iute? i se adresează el negrului, cu un zâmbet şiret.

— Pot mânca şi foc, dacă vreau.

— Doamne, asta vreau s-o văd şi eu, zbiară Micuţul. Am văzut-o pe una de pe Reeperbabn făcând asta, dar aia era o târfă.

— „Diavol roşu" extra, numărul unu! comandă Luigi cu o privire nerăbdătoare pe faţă.

Porta se ridică şi se îndreaptă spre bucătărie spre a-i da o mână de ajutor lui Beppo.

— Boia, comandă el, golind o cutie întreagă de praf roşu în sos. O lingură sau două de piper şi nişte sos picant. Tocmai la timp îşi aduce aminte şi de ardei iute roşu.

— Paprika e plină de vitamina C, spune Beppo, oferindu-i o cutie mare cu condimente.

— O gustărică minunată, rânjeşte Porta, amestecând şi o cantitate uriaşă de praf de usturoi.

Beppo râde atât de tare încât e cât pe ce să scape cei cinci homari, în timp ce se îndreaptă, spre masă.

— Servire leneşă! strigă negrul albanez.

— Uite-aici şi sosul special, spune Porta, dar sunt sigur că o să fie mult prea tare pentru tine. Numai albii îl suportă.

— Nimic nu-i prea tare pentru mine, latră negrul, cu îngâmfare, şi, înşfăcând un homar, smulge carnea de pe el, îi sparge cleştii în dinţi şi scufundă conţinutul în sosul „Diavol roşu".

Porta îl urmăreşte cu ochi mari, ca un om care asistă la o încercare de sinucidere.

— Să chemăm pompierii? întreabă Beppo, cu ochii la victimă.

Negrul îşi vâră homarul în gură şi-l înghite. Faţa îi devine dintr-o dată cenuşie, înţepeneşte, cască gura şi grimase groaznice îi trec peste chip. Pentru un moment, pare că e deja mort. Dă să vorbească. Nici un cuvânt nu i se desprinde de pe buze.

Politicos, Porta îi întinde nişte vin. Negrul înşfacă stacana şi şi-o toarnă pe jumătate pe gât.

Abia acum începe sosul să-şi facă pe deplin efectul. Ca o rachetă, negrul ţâşneşte în aer, căutându-şi respiraţia, aleargă în cerc, pe urmă în bucătărie, de unde se aruncă printr-o fereastră deschisă. Scoate un ţipăt prelung şi ascuţit şi se opreşte pentru o clipă la masă.

Automat, Porta îi oferă stacana cu vin. Restul conţinutului zboară în stomac şi sosul arde de o mie de ori mai tare decât înainte.

— Aa-a-a-a-a-ah! urlă el, ca un lup împuşcat în burtă. O mână i se crispează pe stomac, cealaltă pe beregată. Se trânteşte pe spate şi-şi azvârle picioarele prin aer. Bocancul alpin italian îi zboară, îşi arcuieşte corpul şi, întins pe spate, se mişcă pe stradă ondulându-se ca un şarpe. Pe urmă e din nou în picioare. Se aruncă în râu şi bea de parcă ar vrea să-l sece.

La scurt timp după aceea, iese din apă şi se caţără pe o faleză, aproape verticală, cu agilitatea unei capre de munte.

— E uimitor de câte sunt în stare canibalii ăştia când vor, nu-i aşa? strigă Micuţul.

— Ce naiba ai pus în „sosul diavolului"? întreabă Luigi.

— Ceva tranchilizante care or să facă un băiat bun din el, rânjeşte Porta.

În următoarea clipă, negrul se întoarce. Arată ca un om care a traversat Deşertul Gobi pe jos. Le întinde mâna politicos.

— Pleci deja? întreabă Porta.

— Mă duc înapoi în Libia.

— De ce? vrea să ştie Micuţul.

— Mâncarea de pe aici nu-mi face bine!

Homarii lui Beppo au depăşit şi cele mai mari aşteptări. Porta îi laudă generos.

Luigi ridică o gheară, de parcă ar fi un baston de mareşal.

— În curând vor închide dugheana. Când îmi fac bagajul, nu vreau să plec înapoi în Italia sărac, şopteşte el confidenţial.

— Ai dreptate, plescăie din buze Porta. Numai proştii ies dintr-un război mai săraci decât au intrat.

— Cei mai mulţi sunt idioţi, afirmă Luigi, înmuind o bucată de homar în maioneza de usturoi.

— Domnul fie lăudat, zâmbeşte Porta, fericit, e opera Lui!

— O să fie bine înapoi în Italia, spune Luigi. Mie nu pasă de război. În Italia am ce-mi trebuie.

— Aşa văd şi eu lucrurile, e de acord Porta. Tot ce vor obţine din

treaba asta e că noi germanii şi voi italienii vom sfârşi-o cu fundurile tăbăcite.

— Salută-i pe ăi din Italia din partea noastră, spune Micuţul, între două îmbucături de homar. Poate că n-o să fim cu mult în urma voastră.

— Gesu, Gesu, ţipă Luigi, îngrozit, cât pe ce să se înece cu propriul homar. *Madre di Chtisti*, nu lăsa să se întâmple asta! (Îşi face cruci, şi ridică ochii către ceruri). Sper şi mă rog ca ultimul dintre nemţi să fi părăsit Italia înainte de a ajunge eu înapoi.

— Ce, nu-ţi suntem pe plac? întreabă Porta, surprins. Suntem aliaţi şi luptăm umăr lângă umăr într-un război care ne-a fost impus.

— N-am spus că italianul nu iubeşte pe neamţ, intervine Luigi, dând din cap. Când, ca acum, oameni de treabă, dar când mulţi la un loc, fac prea multă gălăgie, ocupă spaţiu.

— Ai întrucâtva dreptate, admite Micuţul, lingând platoul cu maioneză de usturoi.

— Voi puşcaţi tot timpul, insistă Luigi, nu pricepeţi că asta periculos. Când puşti într-un om, de obicei el puşcă înapoi.

— Destul de adevărat, oftează Porta.

— Ce ziceţi, luăm un coniac de cafea? întreabă Luigi, ridicându-se.

— Am mâncat atât de mult, încât nu mă mai pot mişca, râde Porta, descheindu-se la pantaloni. Iubesc haleala. Sunt în stare să trăiesc doar ca să mănânc.

— Te-ai aranjat binişor pe-aici, îl laudă Carl pe Luigi, în timp ce gustă din coniac, cu un aer de cunoscător.

— Aici e bine, admite Luigi, întinzându-şi picioarele mai comod. Vreau doar libertate. Poate vine Tommyn în curând şi ne bumbăceşte atât de tare încât n-o să ne mai ardă să puşcăm înapoi.

— Mai ai? întreabă Porta, împingând spre Luigi paharul de coniac gol. Numai Dumnezeu ştie când ne vom mai întâlni cu licoarea asta.

Zâmbind, Luigi îi umple paharul până la buză, astfel încât Porta e nevoit să se aplece şi să soarbă. Suge lichidul ca un bivol care bea apă.

— Chiar în clipa asta ai tăi încasează o ciomăgeală zdravănă, spune Micuţul, scuipând în direcţia unui desen de pe un afiş de recrutare înfăţişând un SS-ist idealizat.

— Ieri am văzut general în retragere, urmat de camion plin cu pradă eliberată, spune Luigi. Asta semn bun.

— Peste tot dai de consilii de război fulger, spune Porta, slobozind o băşină răsunătoare. În curând vor fi pe-aici mai mulţi copoi decât soldaţi. Nici măcar lipsa de muniţie nu-i mai opreşte. Întotdeauna se găseşte un copac şi o frânghie. Nu foloseşte frânghia, răsfeţi copilul, cum zic pedagogii.

— Wehrmachtul Marii Germanii e pe butuci, am putea spune, oftează Micuţul, aruncând peste umăr o bucată de plăcintă cu mere, spre marea fericire a unui câine din spatele lui care o devorează.

— O să-mi închei la Germersheim socotelile cu campania asta faimoasă şi o să mă acopăr de glorie când voi apărea acasă ca persoană persecutată politic, râde Carl mulţumit. De aici poate ieşi ceva. Ticăloşii de ieri sunt eroii de mâine.

— Nu te bucura prea devreme, i-o retează Porta, sec. N-o să dureze prea mult până când îngrămădiţii îşi vor reveni din şocul de a fi pierdut un război.

— Se aude că toată afurisita de Armată a 9-a a şters-o la inamic, zice Micuţul conspirativ.

— Armata a 9-a? Asta a fost curăţată de mult! face Carl cu mirare.

— Generalfeldmarschall von Manstein şade pe un bolovan în Polonia şi plânge de sare cămaşa de pe el, spune Porta, confidenţial.

— Nu-i nici un von Manstein, urlă Micuţul, atoateştiutor. E născut

Lewinsky, un nume care nu-l face prea fericit pe Adolf. Puteţi spune ce vreţi, dar e un lucru al dracului de surprinzător.

— E haios. Veştile bune în armată nu le afli niciodată din ziar, filosofează Luigi.

— Führerul a spus că nu mai e nevoie de genii tactice operaţionale, explică Porta. De-acum vom avea comandanţi gen „cap de lemn", care ne vor călăuzi în bătălie cu urlete vesele, şezând alături de noi.

— Atunci, ăsta chiar că e sfârşitul, confirmă Micuţul, important. O armată de vite care stă nemişcată va fi curăţată de către artileria vecinului nostru din două băşini.

— Ce grămadă de minciuni împuţite ni s-au servit în ultimii ani, spune Carl, cu dispreţ.

— Cu excepţia câtorva dintre noi, în rest toţi le-au crezut, zâmbeşte Porta, superior.

— Şi ce-i mai rău e că mulţi încă le mai cred, şopteşte Luigi.

— Căpeteniile noastre din război au scăpat hăţurile din mână, decide Porta. Picioarele la spinare, băieţi!

— Dar au avut vreodată în mână hăţurile? întreabă Luigi, surprins. Dintotdeauna am crezut că nemţii oameni ciudaţi. Capete pătrate.

— Grofaz[17] se va perpeli în curând în suc propriu, spune Micuţul, optimist.

— Ne aşteaptă vremuri grele, zice Porta. N-o să apucăm să facem stânga-mprejur, că imediat am fi numiţi dezertori.

— La Cartierul General al Führerului sunt nebuni cu toţii, e de părere Carl.

— Pe cel pe care Dumnezeu vrea să-l bage în rahat, mai întâi îl orbeşte, explică Porta, cu voce patetică.

O companie de recruţi coboară, cântând, de pe poteca şerpuită de munte. Cizmele şi echipamentul le sunt curate şi căştile, cu vulturul pe o parte, sclipesc de noi ce sunt. Porta se scarpină pe spinare cu baioneta şi-i priveşte îngândurat.

— Când vezi o şleahtă de eroi germani dichisiţi ca ăştia, ţesălaţi din cap până-n picioare, mai-mai că-ţi vine să crezi că mitul despre eroismul german continuă să existe.

— În trei zile, partizanii îi vor fi curăţat pe băieţii ăştia, afirmă Luigi, sec.

— Slavă Domnului că am intrat în horă de la început, spune Porta. Dacă nu, n-am mai fi fost acum în viaţă.

— Soldaţii vechi nu mor niciodată, proclamă Carl, întinzându-se atât încât scaunul de răchită pe care şade e cât pe ce să se rupă.

Micuţul sloboade o râgâitură prelungă, în urma căreia Feldwebelul companiei rămâne ca trăsnit.

— Sunteţi în stare să salutaţi? întreabă el, nervos.

Toţi patru salută în tăcere, dar fără a se ridica din scaunele lor de răchită.

Un zgomot de tunet se porneşte dinspre răsărit şi se apropie ca o furtună. O salvă de obuze se prăvăleşte cu un urlet peste oraş. Pământ şi foc se înalţă către cer. Un şir lung de case dispare într-un nor de praf. Şcoala de dincolo de drum e săltată în aer şi se prăbuşeşte, bucată cu bucată. Acoperişul cade intact peste pereţii pulverizaţi.

Feldwebelul de companie e tăiat în două şi bucăţile azvârlite pe coasta muntelui. Compania de recruţi se topeşte într-o mare de flăcări.

Luigi dispare cu o iuţeală uimitoare într-o tranşee îngustă, urmat îndeaproape de Porta şi Micuţul. Carl ridică un scaun de răchită şi-l ţine

---

17 GROFAZ — poreclă dată lui Hitler, reprezentând iniţialele expresiei „Grösster Feldherr aller Zeiten" (Cel mai mare conducător de oşti al tuturor timpurilor).

deasupra capului, în speranţa nebunească că se poate apăra de schijele care plouă în jur.

Suflul exploziei unui obuz îl proiectează într-o adâncitură din pământ.

Un alt obuz loveşte din plin casa în care s-a stabilit bucătăria diviziei. Se înalţă nori negri de fum şi casa se surpă încet. Numai hornul şi un cazan imens de aramă rămân neatinse.

Marea umbrelă verde-alb-roşie pluteşte prin aer şi se aşază încet pe tranşeea îngustă.

— Culorile bătrânei Italii! spune Luigi, mândru. Aduc noroc!

O nouă salvă se prăvăleşte, gurile li se umple cu praf de cărămidă. Copacii de pe povârniş se rup precum chibriturile şi zboară prin aer. Corpuri dezmembrate sunt azvârlite pe deasupra acoperişurilor. O pereche de cai e aruncată departe în sus, pe pantă. Strada devine un vulcan de schije de lemn şi bolovani proiectaţi prin văzduh.

— S-o ştergem de-aici! strigă Porta. Vii, Spaghetti? Ăştia de-aici nu mai au nevoie de arta ta culinară.

Luigi rămâne un moment dus pe gânduri. Apoi îşi îndeasă pe cap căciula cu pene de Bersaglieri, aruncând o ultimă privire umbrelei colorate.

— *Si!* Acuma plec acasă în Italia!

Carl vine în goană de pe stradă, purtând încă deasupra capului scaunul de răchită.

— Cine dracu trage în halul ăsta? strigă el agitat.

— Ia telefonul şi întreabă la „Informaţii" sugerează Porta.

Spre mirarea lor, găsesc Mercedesul neatins în mijlocul grămezii de ruine.

— Diavolul are grijă de Gestapo, rânjeşte Porta.

Părăsesc oraşul în viteza maximă, urcând pe o şosea îngustă de munte. Instinctul lui Porta îl previne să nu folosească şoseaua principală, pavată.

— Unde mergem? întreabă Luigi, aranjându-şi penele.

— Într-un loc îndepărtat, murmură Micuţul, misterios.

— Sfinte Sisoe, războaiele astea moderne sunt groaznice! face Porta.

— Crezi că erau mai distractive în vremurile de demult? întreabă Carl.

— Erau foarte diferite, răspunde Porta. Un şmecher pe nume Marius i-a bătut pe Verceleni pe câmpiile Provenţei cu ajutorul câinilor de război[18].

— Asta-i o minciună sfruntată, zbiară Micuţul, dar probabil, c-ar fi mai distractiv. Auzi, câini de război! Cu ăştia le-am veni de hac ticăloşilor de dincolo.

Un maior de la Vânători îi opreşte şi le ordonă să-l ia şi pe el.

Micuţul se aşază pe bancheta din spate, între Carl şi Luigi.

Intră în Kralfero în fruntea unui batalion de vânători.

Maiorul cercetează Mercedesul cu un ochi bănuitor.

— Ce căutaţi aici? întreabă el, suspicios.

Porta îi întinde, în tăcere, documentele, falsificate.

— Oho-ho! face maiorul, răsfoind gânditor ordinele de deplasare şi foile de drum. Nu v-aţi abătut niţel de la ruta spre Viena?

— Cu tot respectul, domnule, partizanii nu ne-au permis să urmăm

---

18 Aluzie la generalul roman Caius Marius, care în anul 101 î.Hr. a zdrobit armatele cimbrilor la Vercellae (azi Vercelli). Fondator al armatelor profesioniste romane, pe lângă o serie de alte inovaţii organizatorice şi tactice, a folosit în lupta corp la corp şi câini de război, obicei practicat de altfel şi de către triburile celtice, galice, iberice, germanice şi chiar de către greci.

ruta directă, zâmbeşte Porta, genial.

— Ce caută italianul ăla alături de Armata germană? mormăie maiorul, sceptic, şi-i cere lui Luigi actele.

Luigi se caută disperat prin buzunare.

Maiorul le face semn unor poliţişti militari, dar înainte ca aceştia să ajungă la maşină sunt seceraţi de o rafală de mitralieră. În stradă plouă cu grenade de mână. De pe acoperişuri se porneşte focul asupra batalionului de vânători. Soldaţi răniţi se târăsc gemând la adăpost. Cocteiluri Molotov explodează cu un şuier sec. Lichidul arzând împroşcă oameni şi materiale.

— Partizani! icneşte maiorul, sărind în lături de lângă maşină.

Porta salută şi zâmbeşte idiot.

— Da, domnule, se pare că ne curăţă.

O rafală de puşcă-mitralieră mătură strada şi gloanţele scutură trupurile celor morţi deja.

Porta pune maşina la adăpostul unui zid, de unde pot observa drama în oarecare siguranţă.

O maşină blindată, dotată cu un tun automat, îşi face apariţia de după colţ, ciuruind pereţi şi acoperişuri. Grenade zboară prin ferestre, în case. Un cearceaf lung şi alb se desfăşoară în cădere de la una dintre ferestre. Soldaţii iau cu asalt uşile din stradă. În curând zboară pe geamuri corpuri de bărbaţi şi femei, care lovesc caldarâmul cu un sunet înfundat.

Două tancuri Puma apar huruind şi puştile lor mitralieră trimit limbi de flăcări prin ferestre.

Deodată, maiorul e din nou lângă ei.

— Sunteţi arestaţi! urlă, ţintindu-l cu pistolul pe Luigi, dar se prăbuşeşte înainte, horcăind.

Micuţul se rostogoleşte într-o parte spre a evita corpul în cădere.

Automatul lui Carl latră. O siluetă cade de pe acoperiş, după care cade, zornăind un pistol-mitralieră.

O oră mai târziu totul s-a terminat. Prizonierii sunt îndesaţi într-o biserică şi în jurul lor roiesc soldaţi turbaţi.

— Căţeaua asta l-a omorât pe bătrânul Herbert dintr-a 4-a! zbiară un Wachtmeister gras de la Artilerie. Îi repede femeii un pumn în figură, spărgându-i buzele, şi apoi o loveşte cu cizmele între picioare.

— Târfă! urlă şi alţii. Termină cu ea!

Un locotenent îşi croieşte drum prin mulţime.

— Atenţiune! strigă el, cu vocea înecată de furie.

Până ce nu trage un foc de pistol în aer, soldaţii nu-l bagă în seamă.

— Prizonierii trebuie trataţi corect, ordonă el. Noi nu suntem nişte bandiţi, cum sunt duşmanii noştri. Vom constitui un tribunal de urgenţă şi vor fi împuşcaţi cu toţii, dar mai întâi trebuie judecaţi.

— Staţi numai, blestemaţilor! O să vă scoatem maţele prin gâtlejuri, îi ameninţă un Oberjaeger pe cei trei prizonieri, care stau cu faţa la perete şi cu mâinile împreunate la ceafă.

— De ce să mai pierdem timpul cu judecata, întreabă un Gefreiter, dintr-un batalion de pionieri. (Arată spre o tânără femeie care stă într-un colţ.) Căţeauaa asta îmi aparţine. Pe toţi dracii, o să cânte înainte de-a crăpa!

— Aţi auzit ce-a ordonat locotenentul, îi previne un Wachtmeister de cavalerie pe câţiva soldaţi, care încep să facă mai mult decât doar să, ameninţe. Noi suntem Herrenvolk, dar nu suntem brute.

— Când o veni Ivan Untermensch, aşa ca noi, ticăloşii ăştia vor pricepe care-i diferenţa, strigă maliţios un Feldwebel.

Un soldat înalt şi slab îl pocneşte pe un tânăr cu ţeava automatului.

— Porcul ăsta ne-a distrus căruţa-bucătărie. El e nemernicul căruia

trebuie să-i mulţumim că nu vom mânca nimic astăzi la cină.

— Sparge-i faţa, sugerează un infanterist bătrân, cu un cârnat sub braţ.

Un ofiţer magistrat s-a instalat îndărătul altarului, care, cu ajutorul unui steag, a fost transformat într-un pupitru al judecătorului. Ochelarii săi fără rame reflectă lumina asupra celor două şiruri de prizonieri aliniaţi înaintea sa. Îşi drege glasul, scoate la iveală o listă lungă şi, cu o voce piţigăiată, începe să le recite numele. După fiecare nume, ridică privirea şi spune solemn:

— În numele Führerului şi al poporului german, te condamn la moarte prin împuşcare!

Repetă această formulă de şaizeci şi şapte de ori.

Condamnaţii sunt duşi afară din oraş într-o carieră de piatră, la o milă depărtare de Samaila, iar pionierii le înmânează câte o cazma. Trebuie să sape cu toţii o groapă comună. Ăsta-i cel mai practic mod de-a rezolva lucrurile.

După ce-au terminat, şterg cazmalele înainte de a le înapoia străjerilor lor. Sunt ţărani săraci şi cunosc valoarea unei cazmale.

Un locotenent foarte tânăr comandă plutonul de execuţie. Transpiră şi se bâlbâie agitat.

Prizonierii sunt aliniaţi de-a lungul marginii gropii, în aşa fel încât să se prăbuşească pe spate direct în ea.

— Haide, haide! strigă locotenentul. Următorul, următorul, să vedem ceva mai multă mişcare pe-aici!

Tânărul care a distrus căruţa-bucătărie e atât de speriat încât cade în groapă, şi ceilalţi prizonieri sunt nevoiţi să-l ajute să iasă.

Câţiva dintre ei cântă „Internaţionala" şi strigă „Nazişti ucigaşi!".

Colonelul, care a venit să asiste la execuţie, îşi exprimă admiraţia faţă de comportamentul prizonierilor.

— Excelent, excelent! spune el. Au ceva de învăţat trădătorii germani de la oamenii ăştia. E o plăcere să-i vezi!

— Fără îndoială că Domnul va ţine cont de asta, face adjutantul, cu un nod în gât.

— Li se cuvine, spune colonelul, un om foarte pios.

După ce a fost executat şi ultimul condamnat, se aruncă pământ deasupra lor şi pionierii îl bătătoresc.

Porta o coteşte cu Mercedesul pe o stradă lăturalnică, acoperită cu pietriş. Un pod de pe şoseaua principală a fost aruncat în aer.

Deodată are loc o explozie răsunătoare şi şoseaua se despică. O perdea de flăcări se înalţă spre cer, în timp ce Mercedesul e săltat în aer şi cei patru oameni aruncaţi din el.

— Şi-acum ce facem? piuie Luigi nefericit, la adăpostul unei căpiţe de fân, privind Mercedesul distrus. Singurul obiect rămas neatins e steguleţul de comandant pe care Porta îl vâră la centură. Poate că, mai târziu, va fi de folos.

— Şi-acum? întreabă Carl, îngrijorat. O să ajung vreodată la Germersheim, să încep să-mi execut cei zece ani?

— Fiecare zi pe care-o petreci cu noi e o zi mai puţin din condamnarea ta, îl linişteşte Micuţul.

— De ce nu am rămas eu la ai mei? se tânguie Luigi, cu glasul înecat de lacrimi. Aş fi primit bucătărie nouă de divizie. Niciodată armata italiană face război fără bucătărie pentru „spaghetti Carbonara".

În timp ce păşesc abătuţi pe şosea, începe să plouă. De pe culmile munţilor coboară frigul. Jos, în vale, şerpuieşte Dunărea, cenuşie şi tristă, iar în depărtare latră puşti-mitralieră.

Când se înserează, se adăpostesc într-o vilă rece şi neospitalieră de la marginea unui sat, dar nici nu apucă să aţipească că sunt treziţi de un

grup de infanterişti care caută, la rândul lor, adăpost.

Un locotenent se răsteşte la ei şi le ordonă să-şi prezinte actele. Acestea arseseră însă o dată cu Mercedesul.

— Mâine veţi fi daţi pe mâna Poliţiei militare, latră el, brusc.

— Noi suntem Poliţia militară, spune mândru Micuţul, scoţându-şi la iveală plăcuţa.

În aceeaşi clipă, afară încep să răpăie pistoale-mitralieră şi grenade de mână sfâşie şoseaua. Voci aspre strigă ordine în sârbeşte.

— Mişcaţi! ţipă locotenentul. Partizanii!

— S-o ştergem de-aici, şopteşte Porta şi se strecoară precaut prin uşa din dos urmat îndeaproape de ceilalţi trei.

În timp ce pleacă, un grup de partizani pătrunde în vilă. Siluete sălbatice apar de pe străzile lăturalnice, Cocteiluri Molotov pătrund prin ferestrele caselor.

— Hai mai departe, rânjeşte Porta, săltându-se într-un camion al unui convoi care se îndreaptă spre Belgrad.

Cu puţin înainte de a pătrunde în Belgrad, convoiul e supus unui atac aerian. Camionul cu care au călătorit e azvârlit în mijlocul unui câmp. Porta e lovit în umăr de câteva şrapnele. Piciorul Micuţului e zdrobit sub o ladă cu muniţie. Braţul lui Carl e rupt.

Se târăsc optimişti până la Belgrad şi se prezintă la un spital de campanie. Micuţul foloseşte o puşcă drept cârjă. Luigi speră că va găsi un tren din Belgrad cu direcţia Italia.

— Mai bine erai şi tu rănit, spune Porta, fixându-l pe Luigi cu privirea şi mângâindu-şi automatul. Ţi-ai fi făcut rost de acte noi.

În Ubi, nimeresc din nou în mijlocul focului. O grenadă explodează în faţa lui Luigi, smulgându-i jumătate din faţă şi un braţ. Zace gemând şi, înainte ca ceilalţi să apuce să-i acorde primul-ajutor, e mort din cauza sângelui pierdut.

Îl îngroapă în grădina din faţa casei unui lucrător de la Căile Ferate, şi-i agaţă casca cu pene de Bersaglieri de crucea de mesteacăn înfiptă pe mormânt.

— Opt zile sunt de ajuns, spune cu acreală un ofiţer medic din Lazaretul de Rezervă 109 din Belgrad.

Un tunar de la Antiaeriană le spune, cu un aer vesel, că pacientul care ocupase mai devreme patul lui Porta murise cu o oră în urmă.

— Asta-i baftă, izbucneşte Porta, mulţumit. Nu, mor prea des doi inşi unul după altul în acelaşi pat.

— Mi-au trecut o dungă roşie prin acte, spune încet un infanterist, din colţul în care şade privind o muscă de pe abajurul lămpii cum îşi aranjează aripile. Credeţi că mă vor împuşca după ce mă înzdrăvenesc?

— Bineînţeles că te vor împuşca, spune Gefreiterul de la Artilerie, care se află în spital de multă vreme. Tu, frăţioare, eşti de sus până jos o rană provocată prin automutilare. Cei mai mulţi indivizi de pe-aici sunt bătuţi în cap, spune, întorcându-se către Porta. Dacă inamicul ar infiltra un spion pe-aici, ăla s-ar duce înapoi şi-ar raporta că întreaga Armată germană e formată numai din maniaci. Avem şi un tip din Corpul de mecanici constructori. Trebuia să construiască un horn pentru bucătăria Corpului de aprovizionare. În mod ciudat, s-a trezit cu hornul gata construit şi cu el însuşi în interiorul hornului, fără a fi în stare să mai iasă. Asta s-a întâmplat într-o aripă mai puţin folosită a clădirii şi, în consecinţă, a fost dat ca dezertor. Dacă nu trecea un brutar prin încăperea în care acesta zăcea în interiorul hornului, nu l-ar fi găsit nimeni niciodată. L-au scos pe diliu de acolo cu ajutorul câtorva ciocane pneumatice. Stătuse în horn doişpe zile şi când l-au scos delira. Acum vor să-l facă să mărturisească cum c-ar fi fost o tentativă de dezertare. El zice că nu şi-a dat seama ce face şi că mortarul s-a uscat înainte ca el

să realizeze unde se află. Nu putea să iasă pe sus, pentru că hornul se îngusta pe măsură ce se înălţa. Acum aşteaptă o comisie de la Berlin. Au fotografiat hornul şi i-au făcut schiţe. Au încercat să se şi, caţere în sus pe el, pe dinăuntru, ca să se convingă că într-adevăr tipul n-avea cum să iasă pe-acolo. Dar tot mai vor să demonstreze c-ar fi fost o tentativă de dezertare din partea acestuia.

— Dacă nu putea ieşi din horn, spune Porta cu seriozitate, ar fi fost cam complicat să dezerteze.

— Asta-i şi părerea noastră, râde artileristul, dar ăia cu epoleţii roşii sunt de altă părere. Unul din Poliţia militară îl vizitează în fiecare zi şi şade lângă patul său, urlând: „Mărturiseşte, omule, sau o păţeşti. Ai încercat să dezertezi!"

— Au şi ei nevoie de un amărât în care să poată trage cu puşca, spune Micuţul, sumbru. Un război fără execuţii nu-i un război în regulă.

— Sunt o grămadă de grav-răniţi pe-aici. Eu însumi mi-am pierdut ambele picioare şi jumătate din stomac.

— Atunci n-o să-ţi mai haleşti întreaga raţie de mâncare, aşa-i? spune Porta, cu un aer practic. Trebuie să te gândeşti şi la genul ăsta de probleme pe timp de război. Cum s-a întâmplat?

— Adormisem, într-o livadă. ,

— Nu sună periculos.

— Dar este atunci când o mitralieră autopropulsată trece peste tine, spune artileristul, cu tristeţe în glas.

— Nu vei fi acuzat de automutilare? întreabă Carl.

— Nu, totul s-a spart în capul comandantului bateriei. Livada era în afara perimetrului câmpului de instrucţie. Se afla sub comanda Diviziei, şi eu o păzeam. Dormeam în timpul pauzei de masă. Comandantul bateriei se târăşte acum pe frontul de răsărit, culegând mine. Şoferul a încasat-o şi el pentru conducere neglijentă. În beci la Torgau.

— În Pavilionul B se află doi inşi, unul a orbit şi celălalt a amuţit, spune artileristul. Se pregăteşte o rezervă şi pentru surzi. În clipa de faţă nu-i decât unul surd, şi pe ăsta îl împuşcă săptămâna viitoare. Refuz de executare a ordinului. Uitase să-şi vâre dopurile în urechi. Era de la artileria de pe căile ferate. Au ţinut consiliul de război lângă patul său şi au fost nevoiţi să-i comunice sentinţa în scris, pentru că nu era în stare s-o audă, De atunci plânge întruna şi încearcă să se prezinte voluntar pentru orice, dar cine are nevoie de un soldat căruia să i se scrie toate ordinele?

— Nu, nu prea-i timp pentru aşa ceva, consimte Porta, gânditor.

— În Pavilionul A îi avem pe simulanţi. Pe-acolo, viaţa e mai dinamică. În fiecare dimineaţă, toarnă în ei o doză de purgative şi una de vomitive, indiferent de boala pe care o acuză. Acelaşi regim şi înainte de culcare. Un banal caz de tifos a murit alaltăieri din cauza asta. E unul acolo care face pe nebunul deja de un an întreg. Îndată ce se apropie cineva de el, mârâie ca un câine şi sare să-l muşte de picioare. Dar cel mai interesant caz dintre toate e al puştiului din patul de lângă noi. Şi-a rupt gâtul încercând să le arate camarazilor cum se dansează Prisiadska. S-a încins prea tare dansând şi, când a venit clipa saltului celui mare în aer, a calculat greşit distanţa, sărind pe geam. În cădere, a rupt un catarg pentru steaguri, s-a dat peste cap, şi ar fi aterizat în picioare dacă nu ar fi fost dat din nou peste cap de către un panou cu o lozincă pentru regiment. Aşa stând lucrurile, a căzut în gămălie şi şi-a frânt gâtul. Dar unde mai pui că-l şi costă. I s-a spus că accidentul nu s-a produs în timpul serviciului, ca urmare trebuie să plătească toate pagubele, plus tratamentul medical.

— Asta îl va învăţa minte să evite afurisitele alea de dansuri ruseşti, filosofează Porta. Mie-mi plac jocurile mai liniştite. Când te arunci într-un

vals, cel puţin ai o parteneră de care să te agăţi.

— Ar fi nevoie să punem mâna pe preot şi să ne mai spălăm conştiinţele de păcate, spune un dragon.

— Şi-o s-o luăm imaculaţi de la început. Ai dreptate! consimte Porta.

Uşa se dă în lături, izbindu-se de perete, şi un soldat mic de statură, în uniformă finlandeză, pătrunde gălăgios în salon. Poartă pe umăr o uniformă nou-nouţă de căpitan. Pocneşte din călcâie şi salută.

— Caporal de vânători Iussi Lamio din Taijala, nimerit aici din greşeală!

Îşi atârnă uniforma de lampă, se caţără pe masă, îşi taie câteva felii dintr-un codru mare de pâine şi trânteşte o bucată groasă de cârnat între ele.

— Care dintre voi a fost la Naesset? întreabă el, cu gura plină.

— Dezbracă-te şi vâră-te în pat, ordonă o soră, intrând în salon. Jos de pe masă şi ia uniforma de *pe* lampă!

— Voi, căţelelor germane, sunteţi bune să daţi ordine, strigă Iussi, dar ai grijă. Eu sunt caporalul Lamio din Batalionul 3 Sissi şi la Kariliuto mi se spunea „scursoarea lui Dumnezeu". În Karelia nu suportăm să ne spună nici o căţea germană când să mergem la culcare. Dacă vrem să stăm pe masă, atunci stăm pe masă, pe Dumnezeul meu! Urăsc muierile care încearcă să dea ordine. Locul femeilor e la bucătărie sau să ne facă să ne simţim bine la saună.

Sora dă din cap şi pleacă de îndată ce a făcut patul.

— La Naesset, am aranjat un batalion de fuste din Leningrad, pe cinstea mea! Erau adevărate fiice ale lui Satan, nu ca golitoarea asta de ţucale care îşi închipuie că poate porunci unui caporal finlandez. Dacă vreau să stau pe masă, atunci stau pe masă.

— Femei-soldat? întreabă artileristul, cu mirare.

— În Rusia nu-i nevoie să ţi se bălăbăne un mădular între picioare ca să duci în tranşee o viaţă împuţită de infanterist. Ticăloasele alea comuniste ne-au aruncat gloanţele lor de mitralieră atâtea câte au avut. Şi pe urmă au sărit la bătaie cu paturile armelor. Aveam două companii de trupe de vânători din Batalionul Sissi, şi eram pe urmele lor încă de la Suomisalmi. A fost un drum greu. Deseori eram în teritoriul inamic. Ne deplasam atât de repede încât era greu să duci o viaţă normală. Ruşii ăştia parcă simt în fiecare clipă respiraţia noastră, a finlandezilor, în ceafă. Comandantul nostru de companie, fiul unor păgâni din Lahti, care n-avea în cap decât moarte şi femei, hotărâse ca unele dintre femeile astea de la Leningrad să fie ale lui. Oamenii care citesc şi altceva decât numai Biblia, şi care ştiu despre ce e vorba, spun că e minunat să te tăvăleşti prin fân cu una dintre căţelele astea ideologice. Poate că n-ar fi stricat să citim câteva cărţi din bibliotecile pe care le-am ars pe drum. Cred că n-am mai fi fost atât de veseli. De două ori am fost cât pe-aici să punem mâna pe ele. Phiii, ale dracului mai erau! Poţi adulmeca în aer febra asta comunistă şi fanatică. Le promiteam de toate, doar să ridice mâinile şi să se predea. Căpitanul nostru avea un aparat care îi amplifica vocea şi mai ştia Vorbi şi ruseşte, aşa că înţelegeau ce le spuneam: *Veruski roi!* Dar n-au vrut să arunce armele. Nu ştiu de câte ori le-a strigat: *Stoi!* prin aparatul său. Nici un om creat de Dumnezeu nu le poate determina pe ticăloasele astea comuniste să arunce armele şi să sfârşească lupta.

Iussi trimite un jet lung de scuipat pe geam şi mai ia o bucată de cârnat. În acelaşi timp, mestecă şi tutun.

— E bun la gust? vrea să ştie Carl.

— Dacă n-ar fi, n-aş face-o, nu? răspunse, nepăsător, micuţul finlandez, muşcând din pâine. În cele din urmă, le-am tot urmărit pe muieri până la mare, de unde nu puteau ajunge înapoi acasă decât înot,

continuă el, dar politica lor nu le-a făcut chiar atât de năroade. Acuma, cei mai mulţi dintre noi suntem creştini şi simţim că e păcat să împuşti femei, chiar dacă sunt şi nişte căţele de soldăţoaice comuniste.

La început, le-am luat cu binişorul, dar, în curând, a trebuit să ne răzgândim. Ele cântau cântece păgâne şi se dădeau la noi cu cazmale de infanterie, aşa că am fost nevoiţi să le înţepăm, pe ici, pe colo, cu gloanţe. Suomi[19]-le noastre erau încinse la roşu. Dar trebuia să continuăm până când fiecare dintre ele era moartă ca un hering în piaţa din Wiborg. Pe urmă am eliberat ce mai era pe-acolo, şi am luat cu noi multe lucruri folositoare. Căpitanul, fiul ăla de diavol, le-a luat tot părul. Din el şi-a făcut perii fine pe care să şi le-atârne pe pereţii din casă, pentru a-şi aminti de soldaţii ăştia cu fustă din Leningrad.

Sora revine împreună cu doi Feldwebeli din Corpul medical, care caută gâlceavă, dar, înainte ca aceştia să scoată vreo vorbă, Iussi coboară de pe masă, îşi îndeasă bereta lui finlandeză de schi pe cap, salută şi izbucneşte într-un cântec răcnit:

Războiul ne călăuzea paşii
Prin grindină, zăpadă şi mocirlă,
Plecam unde şuieră gloanţele,
Departe de patrie, prieteni şi blândeţe.
Viaţa de-aici din tranşee
Nu-i doar distracţie şi bere,
Şi poate că-n cele din urmă
Vom muri pentru ceea ce apărăm.

— Nu mai spune nimic, se întoarce el către soră. Mă voi da jos de pe masă, îmi voi lua uniforma de pe lampă şi mă voi băga în pat. Asta o fac pentru că vreau eu, nu pentru că mă obligi tu.

Fără să-i învrednicească pe cei doi Feldwebeli şi pe soră cu vreo privire, atârnă uniforma de căpitan finlandez pe cuierul din spatele patului, o perie grijuliu, cu o mică perie de haine, lustruieşte leul Finlandei de pe revere şi îl salută. Apoi se dezbracă tăcut şi-şi împachetează uniforma, după obiceiul din armata finlandeză.

— Ce uniformă ai acolo? întreabă Porta, curios.

— Doar vezi că e uniforma unui căpitan finlandez de Jaegers![20]

— Pentru ce naiba o cari după tine? Doar nu eşti căpitan! intervine Micuţul.

— Doamne, da' proşti mai sunt nemţii. Nu pricep cum de-aţi avut îndrăzneala să intraţi într-un război. Nici măcar nu ştiţi că găina e mai mare decât puiul. Cine a zis că aş fi căpitan de vânători? Dacă a spus-o cineva, acela e un mincinos. Sunt caporal în Batalionul Sissi şi uniforma am şterpelit-o de la croitorul din Kuusamo. Trebuia s-o poarte căpitanul Rissanen la o petrecere distinsă, dar, slavă Domnului, n-am plătit încă nici o marcă pentru ea. Fără îndoială că distinsul căpitan mai şade şi acum în izmene şi mă aşteaptă. N-avea decât un veston de campanie în care-l hărţuise pe inamic luni de zile, astfel încât acum se tocise şi se pătase niţel. Nimeni nu se poate prezenta la o petrecere cu femei drăguţe şi ofiţeri eleganţi într-o vestă veche de vară de combatant finlandez, chiar dacă are stele pe guler. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-i duc uniforma asta. Cred că trebuie să-l sun înainte de a mă întoarce. Trebuie să vă mărturisesc că domnul căpitan Rissanen poate deveni foarte agitat la cap. O vreme, a fost la azilul Lapintahti, de lângă Helsinki, pentru că, în timpul unei crize, a împuşcat un pădurar, dar când a venit războiul ăsta a fost lipsă de ofiţeri, aşa că l-au declarat vindecat.

---

19 Suomi — denumire dată în jargon pistoalelor-mitralieră finlandeze
20 Jaegers — vânători

Colonelul are ordin să nu-l enerveze. Când nu e furios, e un om foarte cumsecade. Dacă n-aţi fi fost voi, nemţi tâmpiţi, căpitanul Rissanen şi-ar fi primit de mult uniforma şi ar fi putut merge la multe baluri şi petreceri distinse.

— Nu vorbiţi prostii, râde artileristul. Cum puteam fi noi, germanii, răspunzători pentru faptul că nu şi-a primit uniforma căpitanul tău?

— Dacă ai fi întâlnit vreodată regimentul vostru SS Alpin „Nord", n-ai mai întreba ca un tâmpit, răspunde Iussi, desfăcându-şi braţele într-un gest neputincios. Mi-au ordonat să merg cu ei, au făcut gălăgie mare şi au spus o grămadă de prostii în nemţeşte. După cum auziţi, sunt în stare să vorbesc bine germana, dar ţăranii ăia nu puteau să mă înţeleagă. La Oulu, m-am trezit, dintr-o dată, prin nu ştiu ce întâmplare ciudată, la bordul unui mare vapor cu aburi care purta numele de „SS Niedeross" şi am călătorit pe vaporul ăsta printr-o grămadă de locuri, pe care nu le-aş fi văzut niciodată dacă oamenii ăştia cu capete de mort nu m-ar fi luat cu ei. M-au trimis apoi de la regiment la regiment. N-ar fi exclus să-mi fi vrut binele şi să mă scape de monotonia războiului ăstuia. Am fost la Ssennosero, Klümasware, Rovaniemi şi Karunki, ca pe urmă, într-una din zile, să mă trimită împreună cu Divizia 169 turingiană de infanterie la Hammerfest. De acolo am mers mai departe cu vaporul, un ţucal scârbos de vapor, şi aveam impresia că fiecare e oarecum speriat. Ne deplasam de parcă Satan, în persoană, era la curul nostru, strângând şurubul. În clipele alea, acostam, apoi o luam repede din loc. Am fost prin multe, multe locuri din Norvegia. Nu cunosc numele tuturor oraşelor. Nu erau nişte denumiri sonore, astfel încât n-aveam nici un motiv să le ţin minte.

Într-o dimineaţă, ajungem într-o altă ţară, în Suedia. Toate vagoanele au fost sigilate şi suedezii ăia se învârteau pe-acolo înarmaţi, încercând să pară înfricoşători. Dar erau ridicoli. Dacă i-ar fi văzut duşmanul, putea pleca acasă mulţumit. La Engelholm, au dispărut douăştrei de oameni. Nemţii spuneau că pe-acolo mereu dispăreau oameni, oricât de severă ar fi fost paza. Era ca şi cum i-ar fi înghiţit cineva sau ceva. Călătoria a fost neobişnuită. Cu toţii cântau şi erau fericiţi, până când au ajuns la Engelholm. Dar, îndată ce-au plecat de-acolo, nu vedeai decât chipuri posomorâte şi dezamăgite. La Trelleborg, m-am dus să mă plimb, lucru pe care n-ar trebui să-l faci dacă nu eşti suedez. Totul e şui şi cu curu-n sus în ţara aia! Aştepţi cuminte să traversezi strada, uitându-te la stânga, aşa cum ai fost învăţat, şi apare, deodată, un camion care mai-mai că-ţi zboară nasul. Intri în panică şi începi să alergi, uitându-te mereu în dreapta, dar diavolii ăştia dau peste tine de unde te aştepţi mai puţin. Când ajungi în mijlocul şoselei şi te uiţi la dreapta, cum fac toţi oamenii cu bun-simţ, se năpustesc asupra ta din stânga şi te vânează ca pe-un şoarece. M-am înfuriat atât de tare încât mi-am scos baioneta şi am început să urlu străvechiul strigăt de luptă al armatei finlandeze: *Hug ind, nordens drenge!*[21].

Şi închipuiţi-vă că suedezii s-au pus în mişcare. Vecinii noştri ruşi n-ar fi putut-o face mai iute. Un poliţai, cu o sabie la şold, a încercat să-mi stea în cale.

— Bagă-te pe unde-ai venit. În orificiul mă-tii, am strigat eu. Cale deschisă pentru fiii liberi ai Finlandei!

Au venit mai mulţi şi-au încercat să mă aresteze, dar n-au reuşit. Nici un suedez cu picioarele lui ca nişte scobitori nu, e în stare să i se opună unui caporal finlandez din Jaegers, care a trimis mai bine de o sută de vecini de-ai noştri lipsiţi de Dumnezeu în braţele lui Satan. Apoi au apărut poliţiştii militari nemţi, cu căştile lor de fier victorioase şi cu toată artileria personală pe care-o puteau căra, agăţată de ei. Îmi zbierau în faţă tot felul de cuvinte păgâne. Suna ca o petrecere

---

21 *Loviţi tare, băieţi ai Nordului!*

rusească. Ne-am distrat cam vreo jumătate de oră. Sângele curgea gârlă şi uniformele erau în zdrenţe. A fost o zi minunată.

„Slavă Domnului", gândeam eu, când am ajuns din nou la bordul vaporului. „Acum ne îndreptăm din nou către Finlanda, cu uniforma cea nouă a căpitanului Rissanen". Dar am fost din nou dezamăgit. Am aterizat în Germania! "Foarte bine, mi-am spus. Acum, Iussi, vei vedea Germania. O să ai ce povesti când te vei întoarce în Karelia!" Dar or să creadă cu toţii că spun minciuni. Vreţi să-mi faceţi plăcerea şi să vă înscrieţi numele în carnetul meu de serviciu? E ştampilat peste tot. N-aş fi bucuros gândindu-mă că mă pot pune la zid drept trădător când o să ajung din nou acasă.

— O să ai nevoie de o grămadă de ştampile ca să ţi se creadă toată povestea asta, chicoteşte Porta.

— Atunci lasă-i să mă bănuiască, urlă Iussi, dând cu pumnul în pătură. Bănuiala nu face rău. E un lucru sănătos. Ce-ar fi dac-am crede toate minciunile pe care politicienii le îndrugă săracilor? La Berlin, am dat peste un maior finlandez, un bărbat lung şi slăbănog, cu boneta trasă pe ochi, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie recunoscut şi dus în faţa Curţii Marţiale să răspundă pentru crimele sale. Era un om rău, cu pinteni şi cizme negre de călărie, cu toate că nu era nici măcar dragon. Nu-mi plac indivizii ăştia care poartă pinteni, dar nu ştiu nici să meargă pe bicicletă. Avea pe chip aceeaşi expresie pe care-o au toţi domnii, ăştia distinşi şi radia de militarism. Se lăuda că mă poate expedia urgent înapoi în Finlanda. Doi tipi de la Misiunea militară finlandeză m-au condus la tren. În drum spre gară, am aruncat o ocheadă prin oraş şi am reuşit să-i tragem o bătută finlandeză. După câteva discuţii cu nemţii din gară, ni s-a permis să trecem de bariere. Nemţii m-au ajutat să mă urc în tren, şi-am plecat. Cei doi prieteni mi-au făcut semn cu mâna şi-au strigat „Ura!" cât timp au fost în stare să zărească trenul.

Ce s-a mai întâmplat la Berlin, nu ştiu, dar trenul mergea în direcţie opusă. În loc să ajung la Helsinki, sunt acum la Belgrad şi aici am fost rănit. Toţi au căpiat în locul ăsta. Împuşcă oameni peste tot. „Opriţi, fii ai lui Satan! Eu nu sunt neamţ! Eu sunt un caporal finlandez în Jaegeri, care n-are treabă cu războiul de pe-aici!", le-am strigat. Dar tot au continuat să tragă în mine şi, în cele din urmă, m-au nimerit, dracii!

Îşi trage pătura peste cap, se culcuşeşte ca un câine şi adoarme imediat. Tot restul şederii lui la spital n-a schimbat o vorbă cu nimeni.

Într-o dimineaţă, devreme, sunt eliberaţi şi li se dau ordine noi de deplasare. Au devenit, după cum spune Porta, oameni noi, cu toate vechile lor păcate iertate.

La gară, li se spune că trenul lor nu va pleca decât târziu, în noapte, aşa că se duc la „Tri Sesira", unde Porta comandă cu extravaganţă „bosansk cufe". Găluştile le mănâncă reci, dar asta nu le face mai puţin gustoase.

Dau peste trei prostituate şi se duc cu ele acasă. Vorba lui Carl, „doar ca să vadă cum trăiesc".

Porta nu-şi aminteşte din episodul ăsta decât nişte despuiate şi un scaun care se prăbuşeşte.

— E-n regulă, vrem numai câteva delicatese, explică Porta, amabil, ospătarului-şef, în costum de seară, de la restaurantul de lux „Zlatni Bokal".

O orchestră de coarde cântă Strauss şi în aer pluteşte un miros de parfumuri scumpe. Oameni eleganţi se înghesuie în foaier.

— Numele meu nu e Nico, spune ospătarul-şef, cu răceală.

— Nu? Asemănarea e izbitoare! zâmbeşte Porta, legănându-se pe picioare. Dă-te la o parte, Nico, şi lasă-ne să intrăm!

— Numele meu nu e Nico! şuieră ospătarul-şef, înroşindu-se în obraji.

Numele meu este Pometniks!
Porta se înclină de la mijloc şi-şi ridică jobenul galben.
— Obergefreiter Joseph Porta, şi ăsta-i Obergefreiter Creutzfeldt. Vino-ncoa, Micuţule, şi salută-l cum se cuvine pe monsieur Nico!
— Salut, amice, rânjeşte Micuţul şters, înşfăcând mânuţa albă a ospătarului-şef şi zdrobind-o în pumnul său uriaş.
Pometniks inspiră adânc şi-şi aranjează cravata albă.
— Îmi pare rău, domnule Porta. Acesta e un restaurant select. Nu v-aţi simţi în largul dumneavoastră aici şi, din nefericire, toate mesele sunt ocupate.
Micuţul izbucneşte într-un hohot stupid de râs şi-şi trece caraba prin părul dat cu briantină al ospătarului-şef, făcându-l să stea în smocuri.
— Nico, Nico, eşti o lozincă afurisită. Uite acolo o masă goală, cu două scaune. Îl ridică în aer pe Pometniks astfel încât să poată vedea pe deasupra capetelor mulţimii de oaspeţi
— Mare brânză! zbiară Porta. O să luăm unul din scaunele astea! Şi, cu un scaun sub braţ, îşi croieşte drum prin restaurantul aglomerat.
Pometniks e nevoit să alerge ca să ţină pasul cu ei. Înjură încet, dar amarnic, în sârbă şi germană.
— Masa asta e rezervată, gâfâie el, vă puteţi aşeza la cea din colţ, dar numai pentru o oră. Pe urmă va fi şi aceea rezervată.
— Şi tu când eşti rezervat, Nico? întreabă Porta, gâdilându-l sub bărbie.
— Pometniks, gâjâie acesta.
— Vrei să spui că nu eşti Nico, celebrul criminal sexual? De necrezut, ce asemănare!
— Eşti în regulă, rânjeşte Micuţul, trecându-şi din nou mâna prin părul ospătarului-şef. Îşi dezbracă vestonul şi-l atârnă de spătarul scaunului, se descheie la cravată şi la cămaşă şi îşi scarpină pieptul păros.
Oaspeţii se holbează spre masa lor. Orchestra îşi pierde ritmul pentru că dirijorul uită să mai mişte bagheta. Un chelner mititel, cu o mutră de şoarece, le înmânează meniul şi aşteaptă cu creionul pregătit.
— Micky, ia chestia asta de citit de-aici! spune Porta. Doar nu suntem la bibliotecă!
— Îl cheamă Micky? întreabă Micuţul, privind la chelner cu o expresie de motan flămând.
— Nu-i limpede? râde Porta. Dac-ar intra într-un spital, n-ar mai fi lăsat să iasă. L-ar închide cât ai clipi într-o cuşcă, la un loc cu ceilalţi cobai.
— Ce doresc domnii? întreabă micuţul chelner, ostil.
— „Prase", comandă Porta arogant, lăsându-se pe spate şi legănân-du-se cu scaunul.
— Îmi pare rău, monsieur, nu avem purcel de lapte prăjit pe proţap.
— Atunci, cur-de-şoarece ne poţi aduce, djuvic?
— Cu plăcere, monsieur. O doriţi iute?
— Bine-nţeles, Micky. Doar nu-ţi închipui că halim tocană sârbească fără să fie iute. Dar mai întâi adă-ne câte o porţie zdravănă de Poddvarac, să ne stârnim pofta de mâncare.
— Pui cu varză acră înainte de tocană, se miră chelnerul. Nu cred că domnii vor fi în stare...
— Nu crezi nimic, rânjeşte Micuţul. Ad-o mai repede, amice.
— Adu-ne înainte de toate ceai de prune ca să ne curăţăm rahatul dintre dinţi. Două sticle, dar imediat! ordonă Porta.
Nici n-apucă chelnerul să deschidă bine prima sticlă, că deja era goală.
— Ăsta-i cel mai bun ceai pe care l-am gustat în viaţa mea, răcneşte

Micuţul, încântat.

— N-are nimic comun cu ceaiul, răspunde Porta. E spirt.

— Atunci de ce-i spun ceai? întreabă Carl, uluit.

— În felul ăsta, nu-s nevoiţi să-şi mintă nevestele când le spun c-au fost să bea un ceai, explică Porta.

După ce-au terminat cea de-a doua sticlă, Micuţul îşi aruncă braţul după umerii unei doamne de la masa vecină, care poartă o rochie foarte decoltată, şi îi dă un bobârnac peste un sân de i-l scoate afară.

Porta începe să cânte un cântec obscen, cu o voce ţipătoare.

Carl o înşfacă pe fata cu ţigări şi începe să danseze spietka. Ţopăie şi ţigările sunt presărate pe podea.

Ospătarul-şef se apropie în fugă, urmat de doi chelneri şi un portar.

— Ajunge, strigă el, încet. Aici nu-i bordel. Afară cu voi!

— Încă n-am mâncat, protestează Porta. Fii băiat bun, Nico! Mama ne-a dat voie să venim aici singuri.

— Afară, sau chem Poliţia militară.

— Nu te osteni, suntem deja aici! Porta scoate la iveală nepreţuita sa banderolă.

— Azvârliţi-i afară! porunceşte ospătarul-şef portarului.

Acesta întinde o mână destul de masivă către Micuţul.

— Haide, să n-avem necazuri!

— Sparge-i dinţii! urlă Porta, înşfăcând un platou cu varză acră de pe masa vecină şi repezindu-l în figura ospătarului-şef. Acesta aruncă în Porta cu un pahar de vin roşu. În câteva secunde n-a mai rămas nimic pe masă care să poată fi aruncat. Micuţul îşi balansează cizma ţintuită, numărul patruzeci şi nouă, şi-i dă drumul. Aceasta percutează gamba portarului, care scoate un ţipăt şi începe să ţopăie într-un picior.

Doi chelneri în jachete verzi de husar pun mâna pe Carl, care le dă în cap cu o scândură pe care se taie carnea.

Fata cu ţigările vine alergând şi zgârie faţa Micuţului. Acesta o azvârle în orchestră, care cântă neîncetat valsul „Dunărea albastră".

Porta înfige o furculiţă în mâna ospătarului-şef. O supieră zboară prin aer, împroşcând cu supă de miel în toate direcţiile.

Oaspeţii hohotesc de râs.Cred că e un spectacol înscenat, La „Zlatni Bokal" e mereu câte un eveniment-surpriză.

Un Generalmajor râde atât de tare încât îi cade proteza în supă.

La plecare, Porta ia două sticle de şliboviţă de pe un raft şi le declară confiscate de către Poliţia militară pentru analiză.

În timp ce Micuţul trece pe lângă bufet, este împinsă prin ghişeu o oală cu tocană sârbească. O ia ca pe un dar, însă mai întâi vâră capul prin deschizătură ca să mulţumească.

Nu protestează nimeni. Chelnerul-şef e bucuros că-i vede îndepărtându-se. Putuse vedea întreaga sa clădire pe cale de a fi făcută bucăţele.

— O să pun odată un cocteil Molotov în dugheana aia, zbiară Porta, în timp ce se suie într-o trăsură-taxi şi se îndreaptă spre gară.

Se duc în sala de aşteptare a clasei întâi, unde scaunele sunt moi, instalează sticlele de şliboviţă şi oala cu tocană între ei şi se pun pe treabă.

— Ar trebui să ne întoarcem şi să-i zburăm scăfârlia ticălosului de Nico, rage Micuţul, cu gura plină. Pe urmă ar trebui să-i dăm foc portarului şi să privim cum se coace. Asta-i părerea mea. Ne-am pierdut demnitatea. I-am lăsat să-şi bată joc de noi. N-am reprezentat Vaterlandul cum ar fi trebuit!

Un agent de la Căile Ferate, care se îndreaptă spre ei să-i dea afară din sala de aşteptare a clasei întâi, se răzgândeşte când aude cuvintele Micuţului.

Trenul hurducăie printre munţii întunecaţi şi trece graniţa fără să oprească. Are deja două zile întârziere. La marginea Budapestei, opreşte, aşteptând semnalul de intrare.

Privirea lui Carl cade pe nişte morminte soldăţeşti, cu căşti ruginite atârnate de cruci rudimentare.

— Sărmanii băieţi, spune el, cu o voce melancolică. Vaterlandul nu prea le oferă multe eroilor morţi, aşa-i?

— Vaterlandul nu-i decât o adunătură de jidani şmecheri! afirmă Porta.

Un pescăruş mare aterizează pe una dintre cruci. Protestează ţipând când este gonit de o cioară.

Curioasă, cioara îşi vâră ciocul sub cască, se opreşte o clipă ca să-şi aranjeze penele, pe urmă continuă cercetarea.

— Uite-o cum caută, spune Porta. Scârba asta neagră n-a uitat vremurile bune în care cadavrele soldaţilor erau lăsate pentru ca ciorile să-şi obţină delicatesa lor preferată, ochi de oameni.

Un soldat le arată ciotul braţului său.

— Bang, şi s-a rupt, nemţilor, explică el într-o ciudată „lingua franca" autohtonă, gesticulând, în acelaşi timp, frenetic cu mâna lui întreagă. Mulţumesc frumos. *Job tvoie mati!* N-avem ce mânca.

Trenul se târăşte în gara principală din Budapesta. Trei ore de aşteptare. Au prioritate transporturile de trupe.

În restaurantul jegos din gară, care duhneşte a soldaţi nespălaţi, încearcă să mănânce ceva.

Meniul e foarte variat. Aleg supă de pui condimentată. Dacă ar fi să fie adevărat meniul, acesta conţine carne de pui, ţelină, morcovi, ghimber uscat, ceapă, fasole verde, ouă şi lămâi tăiate felii. Până la urmă, se dovedeşte a fi doar apă gălbui-albicioasă, în care cea mai atentă inspecţie nu poate descoperi nici măcar urme de grăsime la suprafaţă. Supa de pui condimentată mai e pe deasupra şi rece.

— Supa asta-i rece! spune Porta, arătând spre farfuria sa.

Ospătarul, în cămaşa lui unsuroasă, vâră un deget în supă ca s-o verifice şi dă din cap, zâmbind.

— E caldă, domnule soldat german.

— E rece, domnule chelner ungur! replică Porta.

Chelnerul îl cheamă pe bucătar, un individ gras, cu o căutătură rea pe faţă, care apucă, fără o vorbă, lingura lui Porta şi gustă supa.

— Caldă, rânjeşte el, dezvelind nişte dinţi negri; pe urmă se răsuceşte pe călcâie şi dă să plece.

Micuţul îl înşfacă de ceafă şi-l împinge cu faţa în supă.

— Atunci bea, ţigan nenorocit! răcneşte el, turbat.

Bucătarul bea ca un cal însetat, pentru a nu se îneca în supă. Celelalte două farfurii i le varsă în pantaloni. Urmat de ameninţări serioase cum că-i vor zbura creierii, ţâşneşte ca o săgeată spre bucătăria lui.

Când părăsesc restaurantul, purtându-şi mai departe foamea nepotolită, veteranul ungur dă fuga după ei.

— N-am de mâncare, strigă el, disperat.

Trenul e mai mult decât aglomerat. Nu e loc decât la clasa întâi. Îşi pot întinde picioarele, în timp ce peste tot pasagerii sunt înghesuiţi ca sardelele. Au loc chiar şi la toaletă, de unde râd de cei care au nevoie s-o folosească.

— Pişaţi-vă pe geam, îi sfătuiesc ei, dar nu împotriva vântului, vă rugăm! Aici e o doamnă care vrea să se sloboade. Are careva un buzunar de cauciuc?

La tot pasul, întâlneşti uniforme din toată Europa centrală. Poliţişti militari, cu tăbliţele lor în formă de semilună, îşi croiesc brutal drum prin

înghesuială. Dau discret din cap în faţa civililor cu pardesie din piele şi cu pălăriile trase pe ochi. Gestapo. Tot timpul are loc câte-o verificare. Dă-ţi numai puţin drumul la gură şi vei simţi o mână grea pe umăr în clipa în care părăseşti trenul.

— „Geheime Staatpolizei!"

Şi încă o persoană dispare fără urmă.

Trei mii de oameni se află împachetaţi în trenul special care se târăşte cu luminile stinse spre Germania. Germania, aşezată ca o tumoare în măruntaiele Europei, cu cazărmile, închisorile, lagărele de concentrare, spitalele, locurile de execuţie şi cimitirele ei. O ţară în care milioane de oameni torturaţi îşi petrec majoritatea nopţilor ascunşi prin pivniţe.

Mecanicul locomotivei ia un gât din termosul său cu cafea. Conduce neîntrerupt de optsprezece ore. Regulamentul spune „nu mai mult de opt ore", dar acum e război şi e criză de mecanici de locomotivă.

Colegul său, fochistul, azvârle cu lopata cărbune în cuptorul încins de sub cazan.

În vagoanele de clasa întâi, călătorii se pregătesc să meargă la culcare. Un Oberst în izmene ascultă povestea unui maior din Poliţia secretă.

— La Odessa, îi puneam pe toţi să stea în picioare într-un camion. Când camionul o lua din loc, rămâneau cu toţii agăţaţi în aer, râde maiorul. Era un spectacol caraghios.

Oberstul dă încet din cap, continuând să-şi stoarcă grijuliu un coş în faţa oglinzii.

Gemete prelungi răzbat din vagonul alăturat, unde un mecanic român are grijă de nevasta unui colonel german. Ea fusese la Bucureşti în vizită la soţul ei grav-rănit. Mecanicul o sărută şi-şi plimbă palma pe fundul ei rotund. Ea chicoteşte şi îl împinge încet. El o întinde pe bancheta capitonată cu pluş, îi ridică fusta cenuşie plisată în aşa fel încât iese la iveală suspensorul ei negru. O ridică puţin mai mult.

Ea râde excitată, desfăcându-şi picioarele.

— Nu, şopteşte ea. Nu trebuie!

O înşfacă de dos şi-o împinge spre el. În ritmul trenului, cei doi savurează plăcerile dragostei.

Într-un alt vagon, o infirmieră germană stă întinsă cu fusta deasupra şoldurilor. Un locotenent de infanterie e cu faţa între picioarele ei. Ea îşi încolăceşte picioarele după grumazul lui, gâfâind de plăcere.

Pe bancheta din faţa lor, un ofiţer din Marină trage în jos o pereche de chiloţei, prăzulii peste coapsele soţiei unui renumit doctor din Viena. Degetele lui trag de nasturii de la pantaloni. Ea priveşte fascinată la cuplul de pe bancheta opusă.

Porta tocmai a încheiat o afacere în legătură cu un porc negru care umblă în lesă ca un câine. Carl şi Micuţul joacă barbut cu doi marinari. Cornetele sunt împrăştiate pe podeaua care ţine loc de masă. Între aruncături, Micuţul mângâie o ţărancă unguroaică între coapse.

— Când ajungi în Hein Hoyer Strasse, întreabă de Albert Şmecherul. Te va ajuta să găseşti o meserie potrivită. O muiere ca tine n-ar fi trebuit să se spetească într-o nenorocită de fabrică.

— Ce-o să spună Gestapoul? întreabă fata, neliniştită.

— Fereşte-te de ei, şi pe urmă ce naiba-ţi pasă ţie ce-o să spună?

Urlete şi sunete ca de orgă se fac auzite în noaptea neagră. Mecanicul scapă din mână termosul cu cafea şi se năpusteşte la frâne. Colegul său e în uşă, pregătit să sară.

Oberstul în izmene trage neliniştit cu urechea, în mână cu periuţa de dinţi. Maiorul sare de pe cuşeta de sus şi începe să-şi caute febril uniforma.

— Avioane, strigă. N-au pace, afurisiţii! Dacă nu-i una, atunci e cealaltă. Ar fi timpul să se inventeze arma finală.

— Ce se-ntâmplă? întreabă infirmiera, care stă acum cu capul între picioarele Leutnantului.

— Ascultă! spune soţia maiorului către mecanicul ei. Fundul ei e ridicat în aer.

— Dă-o naibii! gâfâie mecanicul, care e pe cale să termine. Şi e hotărât să termine chiar dacă întreaga aviaţie americană ar ataca trenul în acelaşi timp. O înşfacă de coapse şi se opinteşte înverşunat în ea.

Ofiţerul de marină şi soţia doctorului sunt pe podea. Ea e deasupra. Sunt atât de preocupaţi de ceea ce fac, încât nu aud glasul războiului de afară.

— Ce dracu? urlă Micuţul, care tocmai îi dăduse chiloţii jos ţărăncuţei. Nu puteau ticăloşii ăia zburători să mai aştepte zece minute?

— Plecăm, spune Porta, luând porcul cel negru la subţioară.

Carl se aruncă la podea şi-şi ţine mâinile deasupra capului, ca un mijloc de protecţie împotriva a ceea ce va veni.

O fată în pielea goală aleargă pe coridor ţipând, urmărită de iubitul ei în ciorapi şi cămaşă scurtă.

— Soldatul german poate fi numit murdar, însă niciodată nu este murdar, afirmă mândru un General maior. Se adresează într-un vagon izolat unui grup de ofiţeri români şi unguri. Nu ajunge până la ei zgomotul Jabo-urilor care se prăbuşesc din nori urlând şi aruncând proiectile-trasoare spre linia ferată.

Pământul ţâşneşte în cascade de ambele părţi ale liniei ferate. Bolovani şi noroi se prăvălesc peste tren ca grindina.

La următoarea măturare, lovesc locomotiva. Fochistul se salvează, aruncându-se în gol. Se dă de-a berbeleacul pe pantă, se ridică şi ţâşneşte înspre pădure precum un iepure. Nu e prima oară când îşi salvează viaţa în felul ăsta. Se aruncă într-o mică vale şi urmăreşte cu privirea trenul care pierde încet din viteză.

— Doamne Sfinte! Doamne Sfinte! icneşte el. Ăştia fac curăţenie în toată regula.

Tunuri automate bubuie. Un alt vagon se rostogoleşte pe pantă în jos, cade într-o rână şi dispare. Un vagon german şi unul iugoslav se ridică în aer, cap la cap, ca într-o îmbrăţişare tandră. Roţile se prăbuşesc cu greutate peste linii.

Oberstul în izmene aleargă plângând peste calea ferată. Un proiectil-trasor trece prin el. Se rostogoleşte pe pantă ca un porc măcelărit.

O pereche de roţi smulse trece drept peste el, tăindu-l în două.

Maiorul de poliţie aleargă cu mapa sa neagră, marcată „Gekados ", sub braţ: o mapă conţinând condamnări la moarte. Cade într-o groapă, dar nimereşte în ea în acelaşi timp cu o bombă. Nu rămâne nimic din el, nici din mapa lui „Gekados".

Fata cea despuiată s-a adăpostit sub un vagon-restaurant. Suflul unei bombe aruncă vagonul pe pantă în jos. Fata e mânjită de o latură a lui, precum untul de o felie de pâine caldă.

Infirmiera şi locotenentul aleargă de-a lungul trenului.

Nimeni nu băgă de seamă că fata poartă doar ciorapi şi suspensor. Aleargă drept în deflagraţia unui Jabo şi nici măcar nu simte sărutul morţii.

Soţia doctorului din Viena e proiectată pe fereastră. Un ciob lung şi ascuţit de sticlă o despică de-a lungul. Măruntaiele ei atârnă de geamul spart al ferestrei.

Ofiţerul din Marină dispare cu totul. Nu mai rămâne din el decât boneta, aruncată pe podeaua compartimentului.

Majoritatea pasagerilor zac risipiţi printre pinii subţiri. Ciori zboară lin pe deasupra trenului distrus.

Bombele au penetrat până în interiorul trenului, azvârlindu-i pe călători între pomi. Ţipete şi urlete se ridică din grămada măcelărită de carne, creier, oase şi membre.

General-maiorul vomită deasupra unui cadavru. Strigătele răniţilor îneacă zgomotele produse de el. De obicei, e mândru de duritatea sa. A văzut destul sânge în viaţa lui şi e obişnuit cu priveliştea corpurilor mutilate. Dar imaginea măruntaielor vânăt-roşietice acoperite de o mulţime de muşte, îndopate şi lucioase, e prea mult chiar pentru un dur comandant german de divizie, care speră o moarte eroică.

Puţin mai adânc în pădure, zace un ofiţer SD. Privind printr-un păienjeniş de ace de pin şi de lumină difuză a zorilor, vede rămăşiţele unei femei răstignite în vârful unui copac. Braţele i-au dispărut. Picioarele îi atârnă într-o parte, precum aripile unei păsări moarte. Pe cap încă mai are o pălărie cu o pană albastră. Probabil c-a fost lovită de suflu, gândeşte el, incapabil să-şi desprindă privirea de pe cadavrul grotesc, legănându-se în vârful copacului. Nu se poate mişca. Un par l-a străpuns, ţintuindu-l la pământ, dar nu simte nici un fel de durere.

Câteva vagoane rămân pe linie. În interior, arată ca nişte abatoare. Răniţi şi morţi într-un amestec de oase zdrobite şi carne sfârtecată.

Un soldat aleargă urlând de-a lungul căii ferate. Sângele îi ţâşneşte din umăr.

— Ticăloşii! Ticăloşii! Uite ce-au făcut cu braţul meu! Se împiedică, se prăvăleşte înainte şi moare.

Un Gefreiter care n-are mai mult de şaptesprezece ani şade pe o uşă smulsă dintr-un vagon şi-şi priveşte picioarele. Îi atârnă de câteva fâşii de tendon. Faţa îi e însângerată. Numai ochii îi sunt vii. Îşi pipăie Crucea de fier clasa întâi. O fărâmitură de plată pentru tinereţea pierdută. Mulţumirile mizerabile ale Vaterlandului pentru o generaţie trădată.

Un tren auxiliar soseşte din direcţia opusă şi opreşte chiar în faţa locomotivei răsturnate.

Un Oberstabsartzt în cizme lungi şi lustruite, de călărie, cercetează impasibil scena măcelului. Latră câteva ordine şi agenţi sanitari dau năvală cu brancarde sub braţ. Mai întâi soldaţii germani răniţi, pe urmă soldaţii germani morţi. Apoi civilii germani şi, în cele din urmă, cei din teritoriile ocupate.

— Doamne, strigă Porta, care şade pe un parbriz între Micuţul şi Carl. Bombele astea ştiu să facă curăţenie. Mai ceva ca obuzele.

— Ce-are ăla în mână? întreabă Micuţul, arătând spre cadavrul unui cavalerist.

Carl se apleacă deasupra lui şi deschide mâna crispată. Apare o bancnotă de o sută de mărci şi trei zaruri.

— Se pare c-a dat cu şase, spune Carl.

— Maică Precistă din Kazan! izbucneşte Micuţul, uluit.

— Şi-a câştigat un colţişor în rai, e de părere Porta.

— Amărâtul! A murit cu trei şesari şi-o miză de o sută de mărci pe joc, oftează Carl, scoţând dopul unei sticle de şnaps. O prinsese în timp ce zbura prin aer, aruncată din vagonul-restaurant.

— Jigodia aia de porc al tău haleşte un mort, rânjeşte Micuţul.

— E mereu flămând porcul ăsta, spune Porta, clătinând din cap. A fost prea multă vreme împreună cu nemţii.

Trec pe lângă ei doi agenţi sanitari, purtând pe targă un locotenent mort. I-a fost smuls piciorul, pe care l-au întins de-a curmezişul trupului. Acesta cade şi se rostogoleşte pe pantă. Lunga cizmă lustruită e neatinsă. Pintenul sclipeşte în soare.

Carl culege piciorul de pe jos şi-l aşază peste leşul locotenentului.

— *Sag zum Abschied, leise servus*[22], cântă Porta în urma brancardei cu locotenentul mort.

— Au dat destui de dracu' pe-aici, spune Micuţul. Vaterlandul e un ticălos lacom.

— Îţi vine să urli când te gândeşti la toţi oamenii ăştia ucişi atât de repede, spune Carl.

— Un bărbat care se înduioşează la asemenea privelişti nu e un bun german, n-are vlagă în el, declară Porta, ridicând porcul şi luându-l sub braţ.

— Sunt atât de flămând! face Micuţul. Mă-ntreb dacă ne-or da ceva potol.

Se opresc lângă trupurile a două Blitzmädel.

— Rahat, strigă. Ce coapse! Ştie el, dracu, ce face dacă asta e ceea ce vrea.

— Saltea militară de campanie model 39/40, rânjeşte Micuţul, ridicând curios una dintre fuste. Mai sunt şi din ăia care o fac cu cadavre, şopteşte el confidenţial.

— Ai înnebunit? protestează Porta. Ai ajunge direct în iad.

Din nişte tufişuri, răzbat până la ei blesteme şi gemete. Dau crengile în lături şi descoperă un Unteroffzier muribund, cu un obuz de 20 mm, neexplodat, răsărindu-i din piept.

— Să blestemi în halul ăsta când eşti pe ducă, spune Carl, contrariat.

— Dacă nu-l vrea Dumnezeu, va trebui să-l ia Satana, spune Porta cel practic.

Sanitarii îl ridică şi-l duc. Un tren-atelier înlătură rămăşiţele garniturii distruse.

La Viena, călătoria lor este întreruptă pentru câteva zile. Porta vrea să meargă la Grinzing.

— Întotdeauna te poţi alege cu ceva pe-acolo, le explică el celorlalţi doi. Trebuie să arăţi ca Frankenstein în criză, ca să pleci de-acolo fără să-ţi potoleşti poftele.

La München dau peste o cunoştinţă de-a lui Porta. Un Gefreiter de la Vânători de Munte care sărbătoreşte ziua în care maică-sa era cât pe ce să moară, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Este invitat şi porcul negru. La petrecerea aceea, învaţă să bea bere.

Când părăsesc Münchenul, plouă; e o zi umedă şi sumbră. Vagonul miroase a îmbrăcăminte udă şi a trupuri transpirate.

Carl e prost-dispus. Nu se mai grăbeşte.

Stau înghesuiţi unul într-altul pe coridor şi privesc afară la peisajul mohorât care trece pe dinaintea lor. Peste tot ruine. La intrarea în Stuttgart sunt nevoiţi să aştepte câteva ore, în timp ce are loc un atac aerian.

— Ciuguleşte-l de cap pe mândrul războinic german! spune Micuţul.

Porta muşcă, gânditor, dintr-o bucată de pâine.

— Cât suntem de norocoşi că ne-am născut în Germania, oftează Carl, necăjit.

— E vreunul pe-aici care e de părere că eu iubesc Vaterlandul şi am de gând să mă las omorât pentru el? întreabă Porta, provocator, adresând întrebarea şi celorlalţi pasageri, de asemenea prost-dispuşi.

Micuţul se scutură de râs, şi-l fixează cu privirea pe un ţăran neamţ, care e pe cale să ia un gât de băutură dintr-o sticlă de şnaps.

— Dacă mi-ai oferi şi mie un gât, crezi c-aş spune „nu"?

Ţăranul îi întinde sticla, mormăind.

Micuţul ia o înghiţitură uriaşă şi trece sticla lui Porta şi lui Carl, care aproape că o golesc.

---

22 *La despărţire spune încetişor servus*

Ţăranul priveşte cu amărăciune, la ce-a mai rămas şi se hotărăşte să bea şi el restul.

Într-o după-amiază ploioasă de duminică, ajung la Karlsruhe, de unde iau un tren regional.

Un ofiţer saşiu de la Căile Ferate îi opreşte şi le cere actele. Îl cercetează pe Carl din cap până-n picioare, pufnind. Pe urmă arată spre porcul cel negru care-l urmează pe Porta, în lesă.

— Ce-ai acolo? şuieră el.

— Câinele meu! răspunde Porta, pocnind din călcâie.

— Ăsta-i un porc jegos, protestează maiorul.

— Nu, domnule, e curat! răspunde Porta.

Maiorul dă din cap şi pleacă zornăind din pinteni.

Călătoresc scurt timp cu trenul regional. Linia este bombardată. La vreo treizeci de kilometri de Germersheim, se hotărăsc să parcurgă ultima porţiune pe jos. Plouă cu găleata. Porcul grohăie prea tare şi e acoperit cu foile de cort.

— E flămând! spune Micuţul.

— Dacă-am avea niţică făină, am putea face clătite, sugerează Porta, lingându-şi buzele. Şi porcilor le plac clătitele.

— Sfinte Sisoe, clătite! Clătite cu zahăr şi dulceaţă, zbiară Micuţul, întărâtat. Poate că se găseşte şi nişte rom prin preajmă! Ar fi prea frumos.

— Ar fi şi o masă de rămas-bun pentru Carl, înainte de-a intra în Purgatoriu, spune Porta! Să ştii că o să mâncăm clătite cu rom, cu zahăr şi dulceaţă. Al naibii să fiu, vom mânca!

— Încetează, răbufneşte Carl. Mă înnebuniţi.

— O să ai parte de-o masă pe cinste înainte de a te livra la ticăloşii ăia de la pârnaie, promite Porta, solemn.

— Chiar de-o fi să facem rost de ea cu armele, răcneşte Micuţul. Aşa or să afle nemernicii ăia de sedentari halitori de cârnaţi că vizitatorii lor vin din Est.

După cincisprezece kilometri de discuţii, se aşază obosiţi şi uzi până la piele într-un şanţ de la marginea drumului, să se odihnească.

— La naiba, am obosit, mormăie Carl, vărsând apa din bonetă. Dacă nu mi-aş putea vedea picioarele, aş zice că mi le-am tocit de tot.

— N-ai nici pe dracu, spune Porta, golindu-şi cizmele de apă. Tu nu mai ai decât cinşpe kilometri până la ţintă, dar noi avem de făcut tot drumul de întoarcere şi pe urmă cine ştie dacă regimentul nostru se mai află la Corfu? Poate c-au luat-o din loc. Poate că-s sus de tot, în nordul Finlandei. Trebuie să te gândeşti la probleme de genul ăsta când călătoreşti în interes de serviciu militar.

— Maică Precistă din Kazan! exclamă Micuţul, speriat. Din Corfu până-n nordul Finlandei! Nu cred că fac faţă.

— Cei iubiţi de Dumnezeu sunt trimişi în lumea largă să-l propovăduiască, spune încetişor Porta.

— Pe noi înseamnă că ne iubeşte al naibii de tare, e de părere Micuţul.

— Hai să căutăm un loc uscat, spune Porta, ridicându-se.

„Iată, vine El pe aripi cereşti
Şi-ţi aduce minunate veşti,

cântă Micuţul în gura mare. Vocea lui răsună peste câmpii.

În Russheim, se aşază pe cheiul umed al Rinului şi privesc şalupele.

— Dac-am putea subtiliza una din astea, face gânditor Micuţul, am putea naviga cât ai clipi până-n Olanda.

— Şi ce-ai face în Olanda? întreabă Porta, cu mirare. Eliberatorii

germani sunt şi pe-acolo, ştiai?

— Eşti tâmpit, strigă Micuţul, agitându-şi mâinile prin aer. Nu ştii că în Olanda te afli faţă-n faţă cu marea? În gara din München am văzut o hartă care arăta că Anglia nu-i mai departe de Olanda decât te poţi tu pişa cu vântul din spate.

— Ar fi grozav, oftează Carl. Se spune că Scoţia e foarte frumoasă.

— Ai duce-o bine pe-acolo în calitate de antigerman, rânjeşte Porta.

— Ia priviţi la curentul ăla! — spune Carl, arătând spre o şalupă care trece în viteză prin faţa lor cu curentul puternic de apă în spate.

— Rinul aleargă repede! spune Micuţul.

— Cum să nu! rânjeşte Porta. Doar trece prin Germania.

La Sondenheim, trag la un han vechi, pe al cărui stăpân îl cunoaşte Porta din timpul şederii sale în Germersheim.

Hangiul, un bătrân, e copleşit de bucurie când îl zăreşte pe Porta intrând pe uşă.

Îndată ce află destinaţia lui Carl, se pune pe făcut clătite.

— Doamne Sfinte! oftează nevasta lui. Se duce în fortăreaţă? Nu mai încetează domnii ăia să arunce oameni în spatele gratiilor?

— Ieri a plecat un batalion pe frontul de est, declară hangiul, aducând clătitele.

— Era şi un fost ofiţer din Karlsruhe cu ei, spune nevastă-sa, suflându-şi nasul. Un om atât de cumsecade. Se purta mereu omeneşte cu soldaţii lui.

— Probabil că ăsta-i şi motivul pentru care l-au înfundat, e de părere Porta. Slujba pentru Vaterland îţi pretinde să fii dur ca oţelul Krupp, în caz contrar n-o să fii în stare să trimiţi pe nimeni la luptă şi la moarte.

— Veniţi de departe? întreabă nevasta hangiului, întinzându-şi şorţul şifonat.

— Aşa s-ar părea, spune Porta. Venim din ţara zeilor.

— Aşa? spune zâmbind femeia, neînţelegând o iotă. Pune o grămadă zdravănă de clătite în fiecare farfurie şi toarnă deasupra dulceaţă din abundenţă.

— Cum e pe-acolo? întreabă hangiul, aprinzându-şi o pipă lungă din porţelan.

— Ruine, hoituri, necazuri şi durere, dar noi nemţii încă mai putem trece graniţa fără paşaport, spune Micuţul, cu emfază.

— Da, va fi o belea mare, oftează Porta, când n-om mai putea trece decât cu arma în loc de acte.

— Sunteţi de multă vreme în Armată? întreabă un client dintr-un colţ.

— De prea multă! se destăinuie Porta. Mi-era dor de casă după primul ceas.

— Subofiţerii nu-s mai omenoşi acum? întreabă femeia. Am auzit că unii dintre ei au fost împuşcaţi în spate de către propriii soldaţi.

— Din când în când, o mai păţeşte câte unul în felul ăsta, recunoaşte Micuţul. Un glonţ nichelat în ceafă produce impresie şi asupra celui mai tâmpit.

— Singurii subofiţeri buni sunt subofiţerii morţi, zice Porta, cu un râs scurt. Cel puţin tac din gură.

— Trebuie să fie îngrozitor pe front, adaugă femeia, dusă pe gânduri.

— Pe pământul ăsta poţi face tot ce vrei. Trebuie doar să te pricepi, îi destăinuie Porta.

— E adevărat ce se spune despre tratamentul aplicat deţinuţilor în fortăreaţă? întreabă bărbatul din colţ.

— La Torgau ne puneau să formăm un pod viu, cu scânduri în spinare, şi pe urmă treceau cu camionetele peste el, spune Micuţul,

grav, amintindu-şi de iadul de la Torgau.

— Apără-ne, Doamne! şopteşte femeia hangiului şi-i mai pune o porţie de clătite lui Carl.

Noaptea şi-o petrec la han.

— Suntem de atâta vreme pe drum, încât o zi în plus sau în minus nu mai contează, spune Porta.

În dimineaţa următoare, intră în satul Germersheim, cu Carl între ei. Un vânt rece bate dinspre râu şi continuă să plouă. Şi-au ridicat gulerele vestoanelor până peste urechi şi tremură în uniformele lor ude. Se opresc, privind încă o dată Rinul, înainte de a intra pe străduţa abruptă care duce la închisoarea militară. Carl se opreşte deodată în faţa crâşmei „Curtea habsburgică".

— Mai luăm încă una mică, ultima, pentru drum? Drumul vostru!

— De ce nu? spune Porta, care comandă cârnaţi cu salată de cartofi, bere şi „Wildkatze".

Mănâncă cu toţii în linişte înainte de a-şi continua drumul către închisoare. Când ajung aproape în faţa porţii, se opresc şovăitori.

Porta se uită la Carl, zâmbind uşor.

— Ce rahat, amice. Şi totul numai pentru că n-ai omorât câţiva oameni. Ştii, în general, se ajunge la pârnaie pentru c-ai săvârşit tocmai contrariul. Facem o plimbare prin parc?

Se aşază pe o movilă, între copaci. Porta îşi scoate flautul din cizmă, Micuţul pune mâna pe muzicuţă şi cântă încet împreună privind cum plouă:

So weit, so weit ist der Weg Zurück ins
Heimatland...[23]

Porta îşi lasă mâna pe umărul lui Carl.

— Fugi, dacă vrei! N-o să tragem şi n-o să raportăm câteva zile c-ai dispărut.

— O să intraţi voi la închisoare, spune Carl.

— La naiba, exclamă Micuţul. Am mai fost!

— N-aş ajunge prea departe. M-ar înhăţa vânătorii de capete, e de părere Carl.

— Du-te-n Olanda, sugerează Micuţul. Te-ai putea ascunde într-o şalupă şi-ai putea înota în Anglia, prietene.

— Nu poţi înota până în Anglia, protestează Carl.

— Câţiva norocoşi au reuşit, spune Micuţul, optimist.

— Cu puţin noroc, m-aş fi născut în altă parte decât în Germania, oftează Carl sfâşietor.

— Da, chestiune de noroc, spune Micuţul, scuipând în vânt.

— Vreau să vă mulţumesc pentru felul în care v-aţi purtat cu mine, spune Carl. N-am vorbit serios când am urlat la voi.

— Ne-am distrat niţel, aşa-i? întreabă Micuţul.

— Mie-mi spui? face Carl, cu un zâmbet uşor. Dar pe de altă parte, ar fi fost mai bine să ajung mai repede. Acum, împreună cu voi, închisoarea mi se pare mai sumbră.

— Te vei obişnui în curând, îl consolează Porta. Dar nu li te împotrivi. Orice spun, tu execută fără comentarii. Poţi obţine orice de la viaţă dacă ştii cum.

— Nu te poţi pune cu nemernicii ăia, spune Micuţul, cunoscător. Eu am fost ticălosul cel mai dur care le-a intrat vreodată pe mână. Tot mă mai bârfesc. Dar m-au frânt în două luni.

— Dar nu te-au înmuiat! spune Carl, cu un zâmbet şiret, privind la trupul uriaş şi musculos al Micuţului.

---

23 *Atât de lung, atât de lung e drumul înapoi în patrie...*

— Nu, nimeni nu e-n stare de aşa ceva, spune Micuţul, convins. Mai întâi ar trebui să mă omoare! Nu, am văzut lumina de la capătul tunelului şi-am făcut ce mi-au spus. Pe urmă, m-au lăsat în pace.

— Mulţumesc pentru sfat, încuviinţează Carl. N-o să-l uit.

— Fac cinste, spune Porta, „Wildkatze!"

Se întorc prin parc până la „Curtea habsburgică". Dau pe gât mult „Wildkatze".

— Hai să terminăm povestea, spune Carl, hotărât. Mă simt mai bine acum, m-am împăcat cu gândul.

Îşi aranjează ţinuta şi se verifică reciproc.

Un fost Feldwebel, prea bătrân pentru armata lui Hitler, îi inspectează atent. Dă din cap, mulţumit.

— Acum puteţi intra acolo fără grijă. Sunteţi mai corect îmbrăcaţi decât desenele din regulament.

— Ţintele din tălpi! strigă gazda, îngrijorată.

Feldwebelul le verifică cizmele. Micuţului îi lipsesc trei ţinte.

Unul dintre clienţi dă fuga afară şi face rost de ele. Sunt gata de plecare.

Îşi aruncă automatele pe umăr şi-l plasează pe Carl între ei.

— Dacă dau peste "Cerberul" Heinrich, îi vărs pe loc rahatul din căpăţână, promite Micuţul, mângâindu-şi automatul.

— Nu fă asta, spune bătrânul Feldwebel din armata Kaiserului. Aşteaptă până când se sfârşeşte războiul. În frământările care vor urma, vei putea să-l aranjezi cum vei dori.

— Atunci o să-i smulg ochii prin cur şi o să i-i vâr în urechi, urlă Micuţul, turbat.

— Uşurel, îl roagă Carl. Îmi ajung zece ani.

Clienţii se adună în uşă să-i petreacă.

Comandantul gărzii, un Feldwebel, îi priveşte bănuitor cu nişte ochi de gheaţă. Au intrat într-o altă lume. O lume rece şi sumbră. Aici nu sunt oameni. Numai maşinării.

— Duceţi prizonierul în birou, şuieră el.

Traversează toţi trei curtea. Poarta de fier se închide în urma lor. Câţiva deţinuţi aleargă în cerc. În mijlocul cercului stă proţăpit un Feldwebel, cu cizme lustruite şi cu un echipament sclipitor din piele. Tocul pistolului e deschis. În mână agită un baston lung de cauciuc. Cu ochi mijiţi, vânează greşelile din programul de instrucţie.

Din blocul A se aude zornăit de chei. Oţel se freacă de oţel şi uşi grele se închid cu zgomot. Şuieră fluiere şi se aud comenzi aspre.

În afara blocului B se face instrucţie. Pas alergător, cu saci de nisip în spinare.

Trei oameni zac în mijlocul curţii. Unul dintre ei e un Oberst distrus. Tuşeşte şi trage să moară.

Oberfeldwebelul îl înghionteşte în coaste.

Oberstul e mort.

În birou dau peste „Cerberul" Heinrich, notoriul Stabsfeldwebel Heinrich Lochte.

Carl îşi goleşte buzunarele şi predă echipamentul.

Mâini pricepute îl percheziţionează, apoi semnează câteva documente.

Doi Unteroffizieri, bine făcuţi, năvălesc înăuntru.

„Cerberul" Heinrich îl arată pe Carl în tăcere şi, înainte ca Porta şi Micuţul să-şi dea seama ce se-ntâmplă, închisoarea l-a şi înghiţit.

După ce s-au îndepărtat puţin, când să intre pe Fischerstrasse, se întorc şi aruncă o privire fortăreţei care se înalţă în ploaia deasă, cenuşie şi sumbră.

— E bine că ne îndepărtăm de locul ăsta blestemat, spune Micuţul,

ridicându-şi gulerul.

— Sărmanul Carl, amărâtul de el, oftează Porta. Închis pentru că nu a omorât oameni. Urâtă treabă.

— Da, nici măcar n-are plăcerea de a şedea acolo şi de a se gândi că l-a răcit pe vreun ticălos de teapa lui Heinrich, spune Micuţul.

Un camion al unui batalion de pompieri îi duce până la Karlsruhe. La München, îşi amintesc dintr-o dată de porcul cel negru. Nu-l mai văzuseră de la „Curtea habsburgică". Se vorbesc între ei să plece înapoi după el, dar hotărăsc, în cele din urmă, că e prea riscant.

Când ajung la Budapesta, sunt reţinuţi timp de trei zile întrucât le lipsea o ştampilă de pe ordinele de deplasare.

La Belgrad, vizitează spitalul pentru a mai sta la taifas, dar nu dau decât peste figuri necunoscute.

La marginea Nisei, nimeresc într-o luptă cu partizanii, iar între Salonic şi Atena, trenul lor e aruncat în aer.

În Atena, Feldwebelul din biroul comandantului gării priveşte lung la ei şi răsfoieşte numeroasele ordine de deplasare.

— V-aţi cam învârtit, aşa-i? Se pare c-aţi explorat, în loc să escortaţi. Daţi-i drumul, băieţi, mai aveţi de străbătut cale lungă.

Rânjind, le întinde noile ordine.

— Brest-Litovsk, exclamă Porta, aruncând o privire în documente.

— Regimentul vostru e în Rusia, băieţi, chicoteşte Feldwebelul, şi dacă vouă vă trebuie la înapoiere atâta timp cât aţi pierdut la plecare, al „treilea război mondial" va fi pe jumătate gata când veţi ajunge.

Aşa că o pornesc înapoi prin Praga, Berlin, Varşovia, unde sunt arestaţi în clipa în care Micuţul fură o găină care e proprietatea unui Oberst.

La Brest-Litovsk, sunt trimişi din greşeală la Riga. Nimeni nu vrea să creadă că au nimerit acolo întâmplător aşa că sunt arestaţi. Eliberaţi după numai câteva zile, sunt trimişi în direcţia Minsk.

— Dacă şi de-acolo ne mai trimit înapoi, spune Micuţul, obosit, o şterg la inamic! Trebuie să ajung din nou în luptă, ca să mă odihnesc niţel.

Într-o dimineaţă, devreme, merg de-a lungul unui drum noroios. Tancuri şi artilerie uruie, stropindu-i în treacăt.

În depărtare, aud urletul frontului. Mii de explozii pictează cerul în purpuriu. Ultima parte a călătoriei o fac pe motocicletă.

În fine, sunt înapoi.

— Văd că mai trăiţi, spune Oberst Hinka, deloc surprins în aparenţă. Cum e pe-acasă?

— Totul e răscolit, domnule, răspunde Porta. Duşmanii noştri sunt puşi să ne distrugă Vaterlandul. Au început să ia lucrurile mult prea în serios.

— Herr Oberst, domnule, rânjeşte Micuţul. Permiteţi să raportez, inamicul a aflat, în cele din urmă, ce înseamnă meticulozitatea germană!

„Datoria voastră este să executaţi ordinele pe care vi le dau, eu, şi să nu comentaţi.

Întoarceţi-vă la ale voastre, domnilor, şi nu vă încurcaţi în politică."

Hitler către un grup de generali,
octombrie 1937

— Fără colonelul nostru, n-am fi scăpat nici unul. Trăgeam în tot ce mişca, până şi în câinii noştri de semnalizare, povesteşte un Obergefreiter, cu ochii bandajaţi. Companiile scăzuseră la

cinşpe-douăzeci de oameni şi se trăgea din toate părţile. Mai bine de cinci sute de răniţi erau întinşi prin fabrică. O grămadă dintre ei s-au omorât rostogolindu-se până la macarale şi aruncându-se în gol. Nimeni nu se îndoia de soarta care-l aşteaptă în cazul în care cade în mâinile ruşilor.

— Dar cum de-aţi scăpat? întreabă un Gefreiter din mulţimea adunată în jurul patului.

— Vezi, ăsta a fost un caz deosebit. Ar fi însemnat ori sabotarea ordinelor, cum i se spune, ori moarte sigură, dar colonelul nostru a luat o hotărâre fermă şi a ordonat retragerea. Asta se întâmpla după ce i-au căzut amândoi fii. Fuseseră ambii locotenenţi şi comandau câte-o companie. Răniţii urmau să meargă cu noi, a ordonat colonelul. Au fost încărcaţi pe sănii şi-am pornit prin furtuna de zăpadă. O mulţime au murit în timpul marşului. Am trecut prin liniile ruseşti în frunte cu colonelul nostru, cu un automat sub braţ. Trupe de schiori ne hărţuiau încontinuu. Colonelul distrusese toate tunurile, astfel încât puteam folosi caii la transportul săniilor cu răniţi.

— Ce dracu spui, omule? ţipă indignat un Feldwebel. Să-ţi ruinezi propria artilerie? Halal comandant!

— N-ai fost acolo, frăţioare. Ar fi trebuit să treci prin asta, ca să ştii cum a fost. Cazaci cu săbiile scoase, schiori cu mitraliere, patruşcinci de grade sub zero, şi o furtună de zăpadă! Ţi-ar fi plăcut, ai, camarade?

— Pe cine numeşti tu camarad? urlă Feldwebelul Nu vezi că sunt un subofiţer?

— Acum nu mai văd nimic, frăţioare! Mi-am pierdut ochii în furtuna de zăpadă. Gheaţa, pricepi? Pentru mine nu eşti decât o voce.

— Orb sau nu, eşti încă soldat, Obergefreiter! rage Feldwebelul, stacojiu la faţă. Încă mai eşti în stare să iei poziţia de drepţi. Controlează-ţi atitudinea, sau te raportez pentru refuz de executare a ordinelor. Să-ţi văd carnetul de serviciu!

Orbul îi întinde Feldwebelului carnetul de serviciu, iar acesta notează, cu conştiinciozitate, numele şi unitatea într-un caiet. Peste tot în jurul lui horcăie soldaţi răniţi.

— Linişte, răcneşte Feldwebelul, sau vă raportez pe toţi.

Pleacă val-vârtej din spitalul de campanie.

— Ce s-a întâmplat cu colonelul ăla al tău care şi-a aruncat în aer tunurile? întreabă un pionier, cu ambele picioare amputate.

— Un Oberstleutnant de la GEFEPO a venit şi l-a luat la o zi după ce am trecut la ai noştri. Două zile mai târziu era în boxă. Toţi martorii erau de partea lui, şi generalul nostru de divizie i-a luat apărarea, dar tot l-au împuşcat, o zi mai târziu. Cunoaşteţi acuzaţia. Sabotarea ordinelor.

— Porcii! se aude din colţ.

Nimeni nu e de partea Feldwebelului.

CEAI NEGRU CHINEZESC

Imediat ce primim ordinul de a rupe rândurile, ne târâm în bordeie şi ne prăbuşim pe jumătate morţi. Compania trebuia să păstreze „Culmile Morţilor" pentru încă trei zile, dar ea nu mai exista. Majoritatea dintre noi zac în gropi comune. Cei mai norocoşi sunt în spitalul de campanie. „Culmile Morţilor" sunt exact ceea ce sugerează şi numele — un iad pe pământ pentru cei în viaţă.

Nici unul dintre noi nu are putere să se ducă după raţii. Suntem stăpâniţi de un singur gând: dormi, uită de cele zece zile prin care tocmai ai trecut! Ne împleticim până în adăpostul mucegăit şi cădem imediat într-un somn vecin cu moartea.

Comenzile aspre ale armatei ne readuc la realitate. Noul nostru

Spiess, Hauptfeldwebel Blatz, vrea să facă apelul. Încă se mai crede la Şcoala de subofiţeri de la Neuruppin, la fel ca şi Hauptmann von Pader, comandantul nostru vremelnic.

Mârâind, şi cu moartea în suflet, ne aliniem în piaţă.

— Unde-s ceilalţi? ţipă Blatz, isteric.

— Ăia s-au dus, rânjeşte Oberfeldwebel Berner, obraznic, şi acum îngraşă pământul.

— De la stânga la dreapta, număraţi! ordonă Blatz, tăios.

Repetă operaţiunea de mai multe ori până când e mulţumit.

— Raportaţi morţii! Raportaţi răniţii!

— O sută douăzeci şi cinci de morţi, nouăşpe dispăruţi, patruzeci şi doi de răniţi, domnule, latră Bătrânul, în poziţie de drepţi.

Blatz păleşte, dar se stăpâneşte repede. Nu degeaba îi mersese lui faima de teroare a şcolii de subofiţeri. Ne goneşte peste câmp. Ca să ne mai înviorăm, spune el. Nu e mulţumit decât în clipa în care doi oameni se prăbuşesc fără cunoştinţă.

— O să mă ocup eu de nemernic! promite Gregor, arătându-şi colţii.

— Nu, fiule, va fi plăcerea mea, râde Porta, cu răutate.

— Mai întâi îl înnebunesc pe spurcat, pe psihopatul ăsta de cinci bani, face Micuţul.

Se ridică în picioare cât e de lung şi urlă, spre surprinderea generală:

— Com-pa-a-a-a-nie, stai!

— Cine-a fost ăsta? rage Blatz, căruia i se înroşeşte ceafa.

— Fan-to-o-me-lee, vine ca un ecou din direcţia Micuţului.

Blatz explodează într-o furie turbată şi goneşte de-a curmezişul înspre companie.

— Tu! Cum te cheamă? şuieră Blatz, vârându-şi faţa aproape de cea a Micuţului.

— Eu? întreabă Micuţul, luându-şi un aer tâmp şi arătându-se cu degetul.

— Eşti nebun? întreabă Blatz tandru.

— Trăiţi', Herr Hauptfeldwebel, domnule, cică sunt dat peste cap, aşa zic doctorii ăia din Armată, domnule, spune Micuţul, cu un accent de ţărănoi.

— Te-am întrebat cum te cheamă!

— Mă gândeam că Herr Hauptfelwebel vrea să ştie dacă sunt idiot, aşa credeam, domnule!

— Ai să afli tu cine-s eu, n-avea grijă, pufneşte Blatz, ameninţător.

— Sunt încântat să aflu cine-i Herr Hauptfeldwebel, da! Doctorii spun că e bine să cunosc pe cât mai mulţi.

— Direcţia pădure! Pas alergător, nenorocitule, urlă Blatz, scos din sărite.

Micuţul porneşte agale spre pădure, cu un zâmbet prostesc pe faţă.

— Aleargă, omule, aleargă! strigă Blatz, disperat.

Micuţul se opreşte şi-şi ţine mâna pâlnie la ureche, de parcă ar fi surd.

— Aleargă, omule, aleargă! repetă Blatz.

Micuţul vine încet înapoi.

— Stânga-mprejur! latră Blatz. Înainte, marş! În pădure!

Micuţul continuă să se apropie de companie.

— Halt! ordonă Blatz. Culcat! Douăzeci de flotări! Rapid. Îndoaie genunchii! Braţele întinse!

În cele din urmă, se încurcă în propriile ordine. Sudoarea îi curge pe faţă. Arată ca o statuie din gresie erodată de ploaie.

Micuţul a rămas întins pe jos, ca şi cum ăsta ar fi fost ultimul ordin pe care-l înţelesese. Îşi sprijină bărbia în palme şi priveşte senin la

Hauptfeldwebelul disperat.

— Se vede treaba, Herr Hauptfeldwebel, că nu-mi intră în cap toate ordinele destul de repede. În perioada de instrucţie mi-au spus că un ordin trebuie să fie limpede. Ziceau c-aşa scrie în regulament. Aşa că nu mă pot ocupa de toate ordinele în acelaşi timp, deci îl întreb pe Hauptfeldwebel dacă e atât de bun să-mi spună ce să fac pentru el.

Fără o vorbă, Blatz se răsuceşte pe călcâie şi porneşte cu paşi apăsaţi spre comandamentul companiei. La scurt timp după aceea, apare alături de Hauptmann von Pader, care pare extrem de energic.

— Ce cauţi tolănit acolo şi făcând pe prostul? şuieră el către Micuţul.

— Herr Hauptmann, domnule, execut ordine, asta fac, răspunde Micuţul.

— Ridică-te!

Micuţul se ridică aidoma unui om foarte, foarte bătrân, ajutându-se de carabină.

Hauptmann von Pader devine stacojiu.

— Eşti consemnat în cazarmă pe timp nelimitat, spune el scurt.

— Asta pentru ce-am mai încasat-o, domnule? întreabă Micuţul, cu mirare.

— Porcule! urlă von Pader, pierzându-şi cumpătul.

Regretă ieşirea sa din clipa în care cuvântul îi pleacă de pe buze. Un ofiţer prusac trebuie să fie în măsură să-şi stăpânească furia.

— Cum vine asta, Herr Hauptmann, domnule, cum vine asta? Să arestezi un porc pentru că e ce e? De ce n-ar intra la răcoare întreaga Armată germană în cazul ăsta, pentru că nu-i nici unul în ea care să nu fie porc, nu credeţi?

— Ţi-ai pierdut minţile, soldat? ţipă von Pader, cu voce spartă. Vrei să spui că toţi soldaţii germani sunt porci?

— Păi, domnule, Herr Sauer, intendentul, cică suntem toţi nişte pui de târfă jidancă şi doctor Müler zice că nu suntem decât nişte porci simulanţi.

— Atenţiune! piuie Hauptmann von Pader, vânăt la faţă. Înainte marş! Pas alergător! Direcţia pădure!

Micuţul ţâşneşte ca din puşcă. Nimeni nu poate spune că nu execută ordinul. Ajungând în pădure, se opreşte într-un copac şi continuă să fugă pe loc, ţinându-l la piept şi ridicând un genunchi.

— Ocoleşte copacul! ţipă von Pader, bătând isteric cu piciorul în pământ. Pas de voie! Marş forţat! Ocoleşte toţi copacii!

Micuţul parcă are pe dracu în el. Aleargă drept peste creasta unui deal, dispare în valea dindărăt, apare pe creasta altui deal, fuge în zig-zag printre copaci, nechează fericit şi dă din copite ca un cal.

— Halt, halt! ţipă von Pader, dar Micuţul, care-i departe, se face că nu-l aude şi continuă să alerge săltând şi nechezând.

Coboară în spatele unui deal, dar mult timp după ce-a dispărut din vedere, îi auzim nechezatul.

— În clipa în care omul ăla se întoarce, se precipită von Pader, să fie pus în cătuşe şi încuiat în beci până când îl va putea lua Poliţia militară.

Compania rupe rândurile. Nu-l vedem deloc pe Micuţul. L-au înghiţit pădurile şi dealurile. Porta spune că a dezertat la Berlin şi că la viteza cu care alerga a ajuns acolo destul de repede.

Hauptmann von Pader scrie un raport de câteva pagini despre compania a 5-a, în general, şi despre Micuţul, în mod special. Oberst Hinka îl aşteaptă. A auzit din alte surse de spectacolul hipic al Micuţului.

Monoclul lui von Pader îi cade de pe ochi de uimire în clipa în care aude în receptor şuieratul comandantului.

— Ce dracu faci, von Pader? Program de frecuş cu compania ta în timpul unei perioade speciale de odihnă ordonate de către mine? Când

oamenii se întorc din prima linie, se odihnesc. Repaus. M-ai înţeles?

Maiorul trânteşte receptorul cu atâta forţă încât von Pader asurzeşte.

— Încă nu mă cunosc, afurisiţii, izbucneşte von Pader, dar or să afle ei cine sunt.

— Să trimitem raportul la regiment, domnule? întreabă Blatz, inocent.

— În viaţa mea nu vreau să mai văd un raport referitor la individul ăla oribil, ţipă von Pader furios, sfâşiind raportul într-o mie de bucăţele. Pentru mine nu mai există. Niciodată să nu-i mai pomeneşti numele în prezenţa mea.

Hauptfeldwebel Blatz dă iama prin companie, întrerupând jocuri de cărţi, confiscând provizii procurate ilegal, pretinzând de la şefii de grupă cifrele exacte ale muniţiei consumate şi împărţind corvezi în dreapta şi-n stânga. Când, târziu după-amiază, a ajuns, el însuşi, într-o stare de epuizare totală, convins că are compania a 5-a la degetul mic.

— Sunt moi ca rahatul! îi mărturiseşte el furierului de companie. Le arăt eu urgent pe cine au drept Hauptfeldwebell Au sosit listele alea de inventar de la mecanicul-şef Wolf?!

Furierul înghite în sec. Îl ştie pe Wolf şi-şi dă seama că vor fi necazuri.

— Listele de inventar! Au sosit? repetă Blatz.

— Nu, Herr Hauptfeldwebel, şi mă tem că nici nu vor sosi. Wolf mi-a spus să, ăă..., adică să-l pup în fund, domnule.

— Omul ăsta e nebun? spune, aproape şoptit.

Nu-şi credea urechilor.

Furierul dă din umeri. Nu vrea să şi-l facă duşman pe Wolf.

Blatz se duce la Wolf. Asta-i o chestiune de disciplină. Wolf îl întâmpină tolănit în scaunul său rotativ, cu picioarele pe birou. Îşi aprinde nepăsător un trabuc cât toate zilele, fără a-i oferi unul şi lui Blatz.

Alb de furie, Blatz se îndreaptă către el, dar se opreşte brusc în clipa în care cei doi câini-lup îşi arată colţii şi încep să mârâie ameninţător.

— Ce-ţi închipui că faci? întreabă el, tremurând de indignare. Unde sunt listele de inventar pe care ţi-am ordonat să le pregăteşti? Nu ştii cine-i Hauptfeldwebel în compania asta?

Wolf râde zgomotos şi îndreaptă spre Blatz o sabie căzăcească.

— Şterge-o, şi nu-ţi băga nasul în treaba mea.

— O să-ţi pară rău! şuieră Blatz.

— Cară-te, până nu pun câinii pe tine, rânjeşte Wolf, arătând spre uşă.

Blatz pleacă blestemând şi jurând răzbunare. Păşeşte încrezător în josul aleii principale a satului. Trecând prin faţa Cartierului Comandantului, aude un cântat zgomotos dindărătul casei. Precaut, se uită după colţ şi-l vede pe Micuţul tolănit lângă o tranşee şi cântând vesel:

Draga mea, dulcea mea, zâna mea,
Sângerez, mor după dragoste,
Vino-ncoace şi nu vom mai pleca niciodată
Din acest adăpost tăcut şi solitar
În care zac, în ger şi zăpadă.

Blatz e pe cale să dea colţul şi să dispară, când Hauptmann von Pader bate în geam şi-i face semn. Acesta n-are încotro, trebuie să intre, oricât de puţin îi surâde ideea.

— Blatz, goneşte idiotul ăla cântător! şuieră căpitanul furios. Împuşcă-l, dacă vrei!

Blatz scurmă podeaua cu picioarele, ca o găină pe cale să ouă.
— Herr Hauptmann…, se bâlbâie el, încurcat.
— E un ordin! Fă să dispară de-aici bufonul ăla, ţipă von Pader scos din minţi.
Blatz oftează ca un condamnat. Cu paşi nesiguri, se duce să-l alunge pe Micuţul.
Dindărătul perdelei, von Pader urmăreşte scena în tovărăşia unei sticle de coniac. Să frângă şi să zdrobească un soldat a fost până acum la fel de uşor pentru el ca strivirea unei muşte. Ia o înghiţitură lungă din sticlă. Cu puţin noroc, se va întoarce la Berlin şi apoi va avea grijă ca aceşti şobolani sălbatici de tranşee să afle cine e el.
Trage atent cu ochiul pe fereastră şi observă, spre satisfacţia lui, că Blatz îi vorbeşte Micuţului. Dacă e cineva care să-l poată frânge pe ţărănoiul ăla, atunci cu siguranţă că, acesta va fi Hauptfeldwebel Blatz, teroarea oricărei şcoli de subofiţeri, zdrobitorul de oase Blatz!
Von Pader râde în sinea lui, mai ia un gât de coniac şi începe să se plimbe încoace şi-ncolo prin încăperea joasă; s-a încartiruit într-un stil la care are dreptul un ofiţer german, cu sânge albastru. Proprietarul locuinţei a fost, bineînţeles, azvârlit afară şi s-a adăpostit într-o gaură din pământ. Baronul von Pader nu s-ar coborî să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un Untermensch rus. S-ar putea să-l umple de vreo boală. A tras în femeia rusoaică atunci când aceasta a făcut gălăgie în legătură cu nişte oale şi crătiţi pe care voia să le ia cu ea. La ce dracu-i mai trebuiau oale şi crătiţi? I se spusese că unul dintre gloanţe a lovit-o pe femeie, dar nu i-a permis Feldwebelului sanitar să se uite la ea. Medicii germani nu trebuiau să atingă nişte Untermenschen. N-au fost instruiţi cu atâta cheltuială ca să se ocupe de aşa ceva. Niciodată să nu fii drăguţ cu un rus. Sunt obraznici, ca şi negrii. Biciul, de asta au nevoie. Şi o execuţie din când în când nu e nici ea un lucru rău. Lui Hauptmann von Pader îi plăcea să spânzure oameni. Oberst Hinka se împotrivea la genul ăsta de practici. A dat ordin ca Untermenschen să fie trataţi asemenea germanilor. Dar colonelului ăstuia, plin de el, îi va pieri în curând graiul când îl vor duce pe Admiral Schröder Strasse. Defetist, pângăritor de rasă!
Micuţul cântă din ce în ce mai tare de lângă tranşeea acoperită cu frunze de sfeclă.
Hauptfeldwebel Blatz a dispărut.
Baronul von Pader strânge din buze, înşfacă pistolul de pe masă şi împinge perdeaua în lături. În aceeaşi clipă, un geam din spatele lui zboară în ţăndări. O grenadă de mână se rostogoleşte pe podea. Ţipă îngrozit şi se trânteşte pe burtă.
Micuţul năvăleşte înăuntru cu automatul pregătit, se opreşte în mijlocul camerei şi-şi plimbă privirea de la ofiţerul care bolboroseşte ceva la podea şi apoi la grenada de mână. Se apleacă, ridică grenada şi o aruncă elegant prin uşa deschisă.
Von Pader se ridică greoi, îşi şterge de praf uniforma sa cenuşie şi-i întoarce ostentativ spatele Micuţului.
Micuţului puţin îi pasă. Sporovăieşte vesel despre grenade de antrenament, partizani şi multe alte lucruri care fac parte din viaţa în spatele liniei frontului.
— Herr Hauptmann, domnule, sunt sigur că nişte ofiţeri de pe-aici vor să vă joace un renghi. Dac-aş face rost de un şobolan mort, care mai şi pute niţel, l-am putea arunca în mijlocul lor. Pentru că asta nu-i glumă, să arunce careva cu grenade false în tine, nu-i aşa? Unde mai pui că sunteţi şi nou pe-aici.
Hauptmann von Pader îşi strânge buzele şi-şi desface pumnii într-un efort de stăpânire. Bâjbâie la tocul pistolului. N-ar trebui să-l împuşte pe

omul ăsta şi să spună pe urmă că a fost atacat? Se hotărăşte să nu o facă.

Porta şade în faţa mecanicului-şef Wolf, la biroul masiv al acestuia; ducând tratative pentru patru camioane şi câteva lăzi cu provizii de la cantină. Wolf înfulecă o jumătate de cap de porc. Porta îşi confecţionează un sandvici aşa cum ştie el.

Mai întâi o felie de pâine uscată, unsă cu un strat de untură de gâscă. Pe urmă, o bucată apreciabilă de şuncă afumată, presărată cu felii de cârnat vânătoresc şi cu câte puţin din tot ce-i mai cade în mână. La sfârşit, totul e acoperit cu un strat de dulceaţă de mure.

Îşi deschide larg fălcile şi manevrează sandviciul enorm în gură. Îi vine greu să muşte din el, dar, până la urmă, reuşeşte.

— Sper c-ai să te îneci, spune Wolf, optimist.

Porta înghite şi ultima fărâmă, pe urmă ia un pui şi toarnă peste el un borcan de dulceaţă.

— Nu spera prea mult, Wolf, spune el, umplându-şi gura cu carne de pui. Sunt în stare să înghit pe de-a-ntregul un porc mărişor, să-l ascult cum grohăie în mine toată ziua şi pe urmă să-l cac afară sub forma unei grămezi de purcei de lapte.

— Nu m-ar mira, mormăie Wolf, încruntat, aruncând varză acră asupra unui picior de porc. Adu-ţi numai aminte că înfuleci din haleala mea şi, din câte ştiu, nu te-am poftit la masă.

Porta râde zgomotos, relaxându-şi fălcile.

— Nu-i nimic, Wolf, băieţaş, află că niciodată nu sunt poftit. Nici n-ar fi nevoie. Întotdeauna sunt gata de masă.

Mănâncă un timp în tăcere, studiindu-se reciproc. Singurele sunete sunt produse de oasele care trosnesc în fălci şi de vinul care spală gâtlejurile.

Wolf, bine-crescut, bea din pahar, Porta însă gâlgâie direct din sticlă. Wolf are propriul tacâm, Porta soarbe mâncarea direct din oală. În ceea ce-l priveşte, mâncare să fie.

— Împărţim capul de porc? întreabă el, plimbând un cuţit lung de bucătărie între ochii animalului care domină masa cu o roşie în bot.

Wolf mormăie ceva indescifrabil, care se termină cu cuvântul „rahat".

Porta despică în două capul porcului, oprindu-şi pentru el partea cea mare. O goleşte cu o sorbitură guturală prelungă, nepotrivită pentru stomacurile sensibile.

Wolf îl priveşte dezgustat.

— Spune-mi, fiule! Nu mănânci niciodată în sala de mese?

— Se-nţelege că da, zâmbeşte Porta. Pe-acolo se găseşte de mâncare, nu-i aşa?

Se tolănesc în scaune. Se fac auzite două râgâituri de mulţumire. Porta îşi scoate bocancii şi ciorapii şi-i pune pe masă. Din ei se ridică o aromă acră. Se uită ţintă la Wolf, care s-a apucat să mănânce o porţie caldă de budincă, şi împinge un ciorap mai aproape de el, cu degetul mare care nu-i din cale-afară de curat. Îşi mişcă degetele de la picioare cu un aer elegant.

Fără să clipească, Wolf toarnă sos de mere peste budinca lui neagră.

Porta începe să-şi taie unghiile. Schije de unghie îi zboară lui Wolf pe la ureche.

Câinii-lup pufnesc pe nas deranjaţi şi se îndepărtează de masă. Ciorapii lui Porta sunt prea mult pentru nasurile lor sensibile.

— Ce dracu pute aici, întreabă Wolf, brusc, ridicându-şi privirea de pe cârnatul pe care se pregătea să-l savureze.

— Pute? întreabă Porta, nevinovat. E de aşteptat, nu-i aşa, în tovărăşia ta?

— Nu deveni obraznic, fiule, îl previne Wolf mârâind. Nu uita cine-i mecanic-şef şi Stabsfeldwebel pe-aici şi nu uita cine-i deţinătorul Crucii Germaniei în argint. Ia ciorapii ăştia puturoşi de-aici, omule! Cine-a mai pomenit ciorapi pe o masă din sufragerie? Cu furculiţa îi azvârle pe podea. Ciorapii aterizează în faţa câinilor, care fug schelălăind.

— Ştiu un loc unde-s trei tractoare, spune Porta, după o tăcere prelungită. Tracţiune integrală, cum sunt alea cu care se joacă artileria grea.

— Ce fel de tractoare, întreabă Wolf, aparent dezinteresat.

— Scule clasa-ntâi. Nu-s ruinate de ulei sau combustibil prost. Au venit direct de la americani, pe adresa lui Ivan.

— Ce marcă, vrea să ştie Wolf, adunând grăsimea cu o bucată de pâine ţărănească din Ucraina. Dacă-s Forduri nu mă interesează. Tito a început să-i urască de-a binelea pe capitalişti în clipa în care i-au trimis câteva Forduri. Astea reprezintă răzbunarea Americii la adresa Europei, pentru că i-am trimis pe cap toate oile negre.

Porta îşi clăteşte gura cu o jumătate de sticlă de şampanie din Crimeea, pe care o înşfacă fără a fi poftit.

— Cine vorbeşte de Forduri? Eu mă refer la Caterpilar. Ce zici de asta?

— Minţi, vine din partea lui Wolf, înainte ca acesta să-şi aducă aminte de prima lege a cumpărării: nu te arăta interesat de ceea ce ţi se oferă.

Porta deschide o cutie de carne de vacă, fără a cere permisiunea, şi îşi împinge conţinutul pe gât cu ajutorul baionetei.

— Unde ţii Caterpilarele astea?

Porta isprăveşte cutia înainte de a răspunde şi se bucură vizibil de nerăbdarea lui Wolf.

— Nu le am. Ştiu doar unde se află în momentul de faţă.

— Ne pierdem timpul, hotărăşte Wolf, brusc. Nu poţi vinde ceva ce nu-ţi aparţine.

— Tu cu asta te ocupi tot timpul, râde Porta bine-dispus. Bem o cafea după aşa o masă modestă?

— O să aduc şi closetul încoace dacă vrei! şuieră Wolf. Ia-ţi picioarele astea împuţite de pe masă, trogloditule! N-o să te cizelezi niciodată, măi! Vârându-ţi picioarele în farfuria gazdei, nu vei ajunge popular. Mă gândeam să-ţi ofer o slujbă când terminăm războiul, însă ar fi ca şi cum aş da drumul unui porc turbat în mijlocul lumii nefericite.

— Mocca! Wolf îi porunceşte fără tragere de inimă servitorului său, un fost sergent rus, să vină cu cafeaua.

— Omul a spus: cafea! zbiară Porta în urma rusului.

— De când te ştiu pe tine, m-am uitat niţel mai bine la partidul ăla roşu şi nici nu-ţi închipui cât de mult urăsc mocirla socialiştilor proletari, mârâie Wolf, acru.

— Nu beau decât Java, urlă Porta, fără a se simţi deloc insultat.

— Java? De unde naiba crezi că pot procura eu Java? minte Wolf.

— Scoate-ţi rahatul din urechi, Wolf, râde Porta confidenţial. Ai şutit trei saci de Java luna trecută. Poţi fraieri întreaga Armată germană tot timpul, dar pe mine nu mă fraiereşti nici o dată, amice!

— Santos nu-i destul de bună pentru tine? Sărmanul popor german persecutat şi-ar da şi boaşele pentru o ceaşcă de Santos. Mai sunt şi câţiva din Herrenvolk care în viaţa lor n-au gustat Santos.

— Eşti un afurisit, Wolf, zâmbeşte Porta, triumfător. În primul rând, eu nu sunt un sărman neamţ persecutat, de care ai pomenit adineauri. Pe urmă, din partea mea se pot duce dracului cu toţii. Vaterlandul şi cu tot ce conţine el, inclusiv steagurile, l-aş vinde şi mâine lui Ivan. N-am nevoie de rahatul tău amar de Santos. Vreau Java. Şi, băieţaş, dacă

nu-mi dai acum, mâine nu vei mai avea nimic în stoc.

Wolf întoarce capul şi urlă în urma sergentului rus.

— Igor, Java! Aroma B!

— Aroma A, prietene! îl corectează Porta.

O aromă minunată umple toate încăperile. Alături de cafea, mănâncă tarte cu brânză.

— Am cinci chile de ceai, spune Porta, după cea de-a patra ceaşcă de cafea. Ceai negru, chinezesc, cu niţel ceai verde înăuntru, adaugă. E treabă aleasă. Îl face pe-un mandarin chinez să ţâşnească în sus, cu boaşele zornăindu-i *Radetzsky Marsch* pe tot parcursul drumului.

— Pe dracu! face Wolf. Ceaiul e absolut imposibil de procurat în ziua de azi. Ştiu sigur. Am încercat. China e destul de mare şi-i acoperită de ceai. Chinezii mei îmi spun că pe-acolo e destul, să se înece dacă vor. Dar aici nu suntem în China.

— Relaţiile, se laudă Porta, trufaş. Posed aşa ceva. Ce-ţi doreşte inima? Poate o caravană de cămile, cu un harem complet şi nişte eunuci arabi, sau poate un submarin englezesc, cu obuze şi torpile cu tot? Nimic mai simplu. Scotland Yardul e pe urmele comandantului, aşa că ţi-l dau şi pe el. Te poţi plimba după voia inimii, Wolf!

— Fleacuri, mormăie Wolf, indiferent. Cămile am. Cui îi mai trebuie cămile în ziua de azi? Cu toţii vor roţi. Ce să-ţi dau pe el?

— Ce ai? întreabă Porta, scobindu-se între dinţi cu cuţitul de luptă.

— Zece mii de mărci, oferă Wolf, cu o privire lacomă. Porta se lasă pe spătarul scaunului, râzând în hohote.

— N-am nevoie de hârtie de şters la cur, Wolf.

Wolf se ridică fără un cuvânt şi intră într-o cameră alăturată. Pipăie peretele cu degetele. Acesta se deschide şi iese la iveală un seif. Deconectează câteva fire şi deschide seiful. Oricare altul care ar fi încercat să-l deschidă ar fi fost făcut fărâme.

Când se întoarce, Porta e cocoţat pe masă şi întărâtă câinii-lup care mârâie turbaţi şi dau să-l muşte. Wolf râde din toată inima.

— Nu mai încerca să-mi hrăneşti câinii, copile! (Dă un şut unui cârnat de pe podea.) Te-aş putea face să-l haleşti. Cât crezi că ţi-ar trebui ca să dai ortu' popii?

— Sunt destul de rezistent, zâmbeşte- Porta, prietenos. Cred că mi-aş acorda treizeci de secunde.

Wolf goneşte dulăii într-un colţ. Aceştia stau întinşi şi-l urmăresc, mârâind, pe Porta, care coboară de pe masă.

— Poftim! spune Wolf, împingând spre el o cutie neagră. Ţi le dau pe astea în schimbul ceaiului.

Porta cercetează cu o lupă de bijutier trei diamante mari.

— Ai haz. O să ajungi cap de afiş la circul sătesc. Ştii, ăla care cade-n cur tot timpul. Arată rahatul ăsta unui jidan din Amsterdam, Wolf, şi te va duce la doctor cât ai clipi.

— Cum? face Wolf, insultat.

— Ştii tu ce vreau să spun. Te afli-n treabă. Vâră-ţi cioburile astea unde ştii şi păstrează-le până când o să ai de-a face cu un socialist, sau cu alt fel de idiot.

— Nu-nţeleg o iotă, oftează Wolf, închizând cu zgomot capacul cutiei negre.

— Arăţi ca un ziar ud cu tipăritura mânjită, zâmbeşte Porta, sarcastic.

— E-n regulă, las-o baltă! admite Wolf. Recunosc că-s false, dar cum era să ştiu că nu te-ai lovit la cap săptămâna trecută când ai fost aruncat în aer cu vagon cu tot? Trăim vremuri grele. Merită să-ncerc.

— Îmi dau lacrimile, Wolf! face Porta.

— Ce-ai zice de-o permisie de-o lună? zâmbeşte Wolf afectat. Sau

poate o călătorie în interes de serviciu prin toată Europa? Dar de-o spitalizare cu o boală căreia nu-i poate veni de hac nici un doctor? Vreau să spun, atâta timp cât nu vrei tu să te vindeci.

— Doamne, Wolf, prost mai eşti! (Porta dă din cap, resemnat.) Dacă aş vrea permisie, aş putea pleca de-aici în zece minute. Dac-aş vrea să mă-mbolnăvesc, am o gamă de zece mii de boli despre care tu n-ai auzit în viaţa ta, începând cu durerile de cap, până la ciumă şi tifos. Pe cinstea mea, orice spital m-ar aştepta cu covorul roşu dacă aş binevoi să le fac o vizită. Generalul Sauerbach, cel mai mare din ierarhie, s-ar sui urgent în avion pentru a se ocupa de cazul meu cât mai temeinic. Şi călătorii în interes de serviciu... Păi, Wolf, sunt expert în organizarea treburilor de genul ăsta. Hai mai bine să vedem ce mai ai tu prin seiful tău.

— Porta, apropie-te numai de seif şi vei avea mai multe găuri în corpul ăla de jidan decât un ciur. Ai avea nevoie de toţi generalii-medici din armatele, nemţeşti şi ruseşti ca să te peticească, fiule!

— E-n regulă, Wolf, n-am nevoie să-mi scot cizmele din picioare ca să număr până la douăzeci. E limpede că n-o să facem nici o afacere. (Porta se ridică şi se îndreaptă spre uşă. Îşi deschide tocul pistolului, trage piedica de siguranţă a automatului şi se retrage de-a-ndăratelea.) Din fericire, mai ştiu câteva persoane care cunosc valoarea ceaiului negru chinezesc şi a ceaiului verde. Am venit mai întâi la tine pentru că ne cunoaştem de mult, aşa că nu izbucni în lacrimi când o să afli peste zece minute c-am vândut stocul.

— Uşurel, uşurel, zâmbeşte Wolf, încercând să pară amabil. De unde-ai scos-o că nu vreau să-ţi cumpăr ceaiul?

Se aşază amândoi pe nişte perne arăbeşti. Şeful gărzii lui Wolf le mai serveşte cafea. Apare şi-o sticlă cu coniac Napoleon. Dintr-o cutie de argint, care a aparţinut odinioară unui prinţ român, răsar nişte trabucuri.

După trei ore de discuţii aprinse, ceaiul şi-a schimbat proprietarul. Se duc să-l ia. Zâmbind, se acoperă unul pe celălalt cu automatele. Se cunosc de multă, multă vreme.

Ceaiul e dosit după nişte baloţi imenşi de paie într-un colhoz. Wolf îl gustă sceptic. Experţii săi în ceaiuri, cei doi chinezi, îl cercetează mult mai ştiinţific şi, după un timp, declară că e ceai negru chinezesc cu un amestec de ceai verde.

— De unde dracu-l ai? întreabă el, bănuitor.

— Din China, răspunde Porta. De unde credeai? Acolo se face chestia asta.

— N-ai fost în viaţa ta în China, Porta!

— Ia te uită! Te-am întrebat eu de unde-ai făcut rost de biştari ca să-ţi cumperi ceai negru?

— Ceva nu-mi miroase a bine în treaba asta, mormăie Wolf, sumbru.

— Ceai bun, ceai foarte bun, strigă Wung. Garantez ceai bun. Nu alt ceai mai bun!

— Cred, spune Wolf, gânditor, dar am un instinct mai sigur decât cincizeci de jidani. E ceva în neregulă care nu-i în regulă. Îmi urlă în cap o sirenă de alarmă.

— Atunci las-o baltă, spune Porta, indiferent. O să scap de el destul de uşor. O să vezi unde te-au dus cei cincizeci de jidani ai tăi.

Wolf ia din nou ceai pe limbă şi ridică privirea la ceruri, ca şi cum ar aştepta un semn divin. Ceaiul e bun. E ceai de calitate formidabilă. Îşi revine şi îi aruncă lui Porta o privire crâncenă.

— Joseph! Dacă mă tragi în piept cu ceaiul ăsta, atunci Isus din cer şi Maica Precistă din Kazan să te aibă în pază. O să ai nevoie de mai mulţi. O să ai nevoie de fiecare sfânt în parte din tot calendarul ca să te ţină în viaţă, fiule.

Wolf plăteşte şi pleacă cu ceaiul.

Porta dă să se urce în maşina-amfibie a lui Wolf, dar gorilele sale îl îmbrâncesc brutal cu automatul.

— Târgu-i încheiat! Nu e loc pentru tine aici, Porta! Umblă ca toţi ceilalţi gândaci. Numai păturile superioare ale Armatei călătoresc în maşini.

— Ar fi trebuit să păstrezi niţel ceai din ăla negru şi pentru noi, spune, dezamăgit, Bătrânul la întoarcerea lui Porta.

— Chestia asta e mai bună decât ceaiul! rânjeşte Porta, scoţând la iveală o cutie plină cu monezi vechi de aur. Ceaiul îl pişi la gard, dar mălaiul ăsta galben îşi păstrează valoarea.

— Pe toţi dracii! explodează Micuţul, uluit. E destul aici pentru a cumpăra un ticălos de general înzorzonat cu statul său major cu tot.

— Poate că asta am să şi fac într-una din zile, răspunde Porta misterios. Indivizilor ălora le va creşte preţul văzând cu ochii în clipa în care inamicii noştri vor începe să facă procese pentru criminalii de război.

— I-ai ajuta? întreabă, dezgustat, Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu căpăcel de argint.

— Ajut pe oricine cu orice, atâta timp cât scuipă loveaua în cantităţi mulţumitoare. Vaterlandul şi agitatul steguleţelor nu sunt specialitatea mea.

— Ţi-ai vinde şi propria mamă dacă ai avea ocazia, spune Heide, cu dispreţ.

— Şi de ce nu, mă rog? răspunde Porta, zâmbind. Îndată ce-or s-o cunoască, or să fie dispuşi să-mi plătească, doar-doar oi lua-o înapoi. Acuma însă, vă rog să mă scuzaţi, mai am câteva tractoare ale Armatei de care trebuie să scap. Salut!

Când revine Porta, Wolf are oaspeţi. Un ofiţer de intendenţă de la Armata a 4-a Panzer, care a venit să cumpere săpun aromat şi fete. Privirea îi cade pe un săculeţ de ceai şi uită pentru ce a venit.

— Ce-ai acolo, Wolf, întreabă el, cu o privire lacomă.

— Ceai, răspunde Wolf cu jumătate de glas, blestemându-se în sinea lui că nu a ascuns săculeţul mai devreme. Există anumite limite ale preţului pe care-l poate pretinde ofiţerului.

Porta zâmbeşte cu toată gura, observând licărul de lăcomie din ochii intendentului, şi începe, fără cel mai mic spirit de camaraderie, să expună calităţile deosebite ale ceaiului. Wolf n-o să profite prea mult de pe urma ceaiului, şi Porta e vizibil încântat la acest gând.

— Cât e aici? întreabă intendentul cel gras, cântărind săculeţul în mână.

— Un chil şi ceva, mormăie Wolf, tentat să-l pocnească pe intendent în boaşe.

— Şi ce preţ te-ai gândit să ceri, Wolf? Vreau să spun, de la mine!

— Mă tem că nu pot să vi-l vând, domnule. Nu îmi aparţine. (Scoate nişte coniac şi speră că ofiţerul de intendenţă îşi va pierde interesul pentru ceai.) În schimb, vă recomand fermecătoarele tinere poloneze şi slave. Sunt adevărate maimuţe pe saltea, domnule. Ştiu să dea nu numai din urechi, ţipă el entuziasmat.

— Hai să revenim la problema proprietarului ceaiului, spune intendentul, cu un licăr şiret în dosul ochelarilor săi cu lentile groase. Aceştia îl fac să arate ca un broscoi aşezat pe un bolovan încins la soare.

— Regret, domnule. Ceaiul e proprietatea unui ofiţer mare în grad. Wolf se bate pe umăr şi-şi trece degetul de câteva ori peste partea stângă a pieptului pentru a arăta cât de mare în grad este ofiţerul respectiv.

— Ştiu cazuri în care s-a furat chiar şi de la ofiţeri înalţi în grad, în ciuda şirurilor lor de decoraţii, e de părere intendentul, umflându-şi

obrajii.

În sinea sa, mecanicul-şef Wolf îi dă dreptate.

— Domnule, domnule, nu! Deloc! Eu sunt un om cinstit. N-aş fi în stare de o asemenea faptă. Pentru o clipă, Wolf arată ca un sfânt într-un vitraliu.

Porta tuşeşte discret în colţişorul său şi-şi mai toarnă nişte coniac. Wolf l-a uitat de tot. Când dă să-şi toarne din nou, Wolf îi smulge sticla din mână, îşi umple propriul pahar şi pe cel al intendentului, cu figură de broscoi. Schimbă fulgerător paharul său gol cu cel plin al lui Wolf. Wolf îi aruncă o căutătură rea. Între Wolf şi intendentul „Broscoi" începe o lungă discuţie având ca subiect ceaiul. Intendentul îi explică, amabil, procedeul prin care ar putea, dacă ar dori, să intre în posesia ceaiului. La urma-urmei, e, după cum se ştie, şef al Serviciului de intendenţă al Armatei a 4-a Panzer.

Wolf îi răspunde cu o ameninţare delicată, pe care intendentul o lasă neobservată. Are prea multe afaceri dubioase cu Wolf pentru a-şi putea permite să se simtă insultat. Wolf joacă tare. Dacă va da de belea, întreaga Armată a 4-a Panzer va avea de suferit, împreună cu el, şi furtuna ce se va stârni îi va afecta şi pe mulţi alţii. S-ar ivi probleme până şi în Admiral Schröder Strasse.

După un timp, intendentul pleacă în tovărăşia săculeţului cu ceai. E în al nouălea cer. Pe de o parte, datorită coniacului, pe de altă parte, datorită obţinerii ceaiului. A uitat complet de domnişoarele alese pe sprânceană. Adoră ceaiul şi şi-a făcut socoteala că ăsta-i va ajunge pentru tot restul războiului, chiar dacă se va transforma într-un război de poziţii, cu tranşee şi cu tot soiul de gaze toxice.

Wolf a devenit fericitul posesor al unui urs mare şi brun care bea bere şi aruncă cu grenade de mână.

— Ce-ai de gând să faci cu monstrul ăsta oribil? întreabă Porta, uluit, în timp ce cercetează împreună cu Wolf ursul, care tocmai a sosit ca pasager al unui Mercedes impresionant. Şoferul, un Oberscharführer SS, îl salută în timp ce coboară din vehicul. Ursul poartă pe cap o bonetă verde de ofiţer NKVD şi e servit imediat cu o ladă de bere. Wolf ştie cum trebuie întâmpinat un ofiţer superior rus.

Porta râde până face crampe la stomac şi, în curând, leagă o prietenie strânsă cu ursul. Cei doi se pupă în stil rusesc. Wolf priveşte gânditor de la urs la Porta.

— Ţi-l vând, hotărăşte el. Îţi va fi extrem de folositor pe front. Învaţă-l să-i halească pe „roşii" şi când vei fi în recunoaştere le va adulmeca ascunzişurile în locul tău.

— Asta nu-i o idee rea, e de părere Porta, privind ursul cu mare interes. Am auzit că pe urşi îi poţi dresa mult mai uşor decât pe cai sau pe câini. L-aş putea învăţa să execute „salutul roşu" cu laba închisă. Băieţilor ălora cu trese din aur le va plăcea cu siguranţă. Nici măcar ei n-ar putea pedepsi un urs rusesc pentru că e fidel Moscovei. Mă rog, şi cât îţi dă voie conştiinţa să ceri pe el?

— Nu ştiu, spune Wolf, încet. Urşii nu prea sunt specialitatea mea. L-am primit de la un circ rusesc falit.

— Nu se caută pe piaţă, spune Porta, cu un aer de cunoscător. Siberia e plină de ei.

— Aici nu suntem în Siberia, Porta, îi aminteşte Wolf.

— O să ajungi şi acolo, mai devreme sau mai târziu, îl previne Porta, cu răutate.

— Da, judecând după felul în care soarele pare să apună peste Reichul german, cu acuta posibilitate a unei noi migraţii germane înspre Nord, poate că ai dreptate. (Wolf arată spre urs.) Se prea poate să fie mulţi ca el în Siberia, dar n-au învăţat toţi să bea bere şi să dea cu parul.

— Aici te-nşeli, omule, te-nşeli! Cum de n-ai auzit până acum? protestează Porta. Crâşmele siberiene sunt pline de ei până după miezul nopţii!

Se duc împreună să târguiască nişte Caterpilare. Când, în cele din urmă, se înţeleg şi Wolf le vede, băgând de seamă că sunt atât de noi încât nici n-a fost şters stratul protector de unsoare de pe ele, exclamă uimit:

— La naiba, Porta! Ţi le-au trimis yankeii direct ţie?

— Eşti pe aproape, se laudă Porta, gesticulând larg cu mâinile. Au venit pe calea ferată direct din Împărăţia Domnului, via Cercul Polar. E şi-o Biblie montată în dosul carburatorului!

— Pe cinstea mea, băiete! face Wolf, plin de admiraţie. Continuă în felul ăsta şi-o să ajungi să te prăjeşti la soare, alături de grecii bogaţi, la Monaco.

Merg împreună acasă la Wolf, ca să bea în cinstea târgului. Ursul se ghemuieşte într-un colţ şi le aruncă dulăilor o privire plină de dispreţ. Aceştia păstrează o distanţă apreciabilă.

— Ca să-ţi dovedesc că-ţi sunt cu adevărat prieten, începe Wolf solemn, îţi fac ursul cadou.

— Asta numeşti tu prietenie? întreabă Porta, bănuitor. Vrei să scapi de el, Wolf! E de nevândut, şi indivizii ăştia bruni halesc mai mult decât un neamţ flămând care a trecut prin ultimele trei războaie. Să fiu sincer, mă cam lasă rece cadoul tău. Cu siguranţă îmi va aduce mai multe necazuri decât bucurii. Poţi intra foarte uşor în bucluc cu un asemenea monstru. Îţi mai aminteşti de scroafa pe care am avut-o? Aia, pe care nu ne lăsa inima să o tăiem. Dacă vecinii noştri de dincolo n-ar fi capturat-o pe Sofia, am fi avut-o şi acum, dar voinicul ăsta brun pare mult mai simpatic decât Sofia. Animalele de casă n-au ce căuta în armată. Uită-te la ochii lui. Ceea ce-i trebuie e un cămin liniştit în care să îmbătrânească în voie. Că veni vorba, cum îl cheamă?

— L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi spună. Vrei să vezi cum bea bere?

Fără a aştepta un răspuns, Wolf aşază patru sticle de Schlosspilz pe masă şi îi face semn ursului.

— Nu i le deschizi mai întâi? întreabă Porta, mirat.

— Nu, nu, nu, nu! Asta o face el singur!

Ursul se leagănă înspre masă, înşfacă o sticlă şi-i sfarmă gâtul cu dinţii. Pe urmă îşi toarnă conţinutul pe beregată cu viteza unui docher însetat, azvârle sticla goală spre câinii-lup şi o apucă pe următoarea.

— Maică Precistă din Kazan! exclamă Porta, uluit. Să fiu al dracului! Crezi că poate fi învăţat să tragă cu un Kalaşnikov?

— Cum să nu? spune Wolf. Învaţă-l pe urs tot ce ştii! E un animal foarte inteligent. A fost la Moscova într-o unitate specială înainte de-a ajunge la circ.

Ursul se îndreaptă spre Porta, legănându-se, îi pune o labă uriaşă pe umăr şi îi dă un sărut mare şi bălos în mijlocul feţei.

— Mă iubeşte! strigă Porta, entuziasmat. Nu prea sunt mulţi ca el!

Porta şi Wolf sunt serviţi cu cafea. Hotărăsc să ridice tractoarele la miezul nopţii. De preferinţă, între orele două şi patru. Asta-i partea din noapte când santinelele sunt mai somnoroase.

Motanul mare şi alb al lui Wolf hoinăreşte arogant prin cameră venind din magazia alăturată.

Porta îl cheamă. Adoră pisicile. N-a încetat să sufere în urma pierderii lui Stalin. Motanul lui Wolf îl ignorează cu desăvârşire. Dă furios din coadă, când Porta îl strigă din nou şi vrea să-i ofere o bucată de pateu.

— E un pisoi franţuzesc, se făleşte Wolf cu animalul său. Din Paris!

— Se vede! Are un accentuat simţ al patriotismului.

— Aşa-i! spune Wolf. Prizonierii mei francezi sunt singurii pe care-i lasă să-l atingă şi să-i dea de mâncare.

— Nu te lasă să-l mângâi? întreabă Porta.

— *Non, monsieur!* Cred că nu ne-o iartă că i-am furat Alsacia şi Lorena în 1870.

— Ăsta a fost un gest tipic pe care-l puteau face nemţii unor vecini buni, recunoaşte Porta solemn. Priveşte cu admiraţie pisica, în timp ce aceasta trece prin faţa câinilor-lup cu coada sus şi cu un aer de profund dispreţ pentru toţi câinii, în general, şi pentru cei doi, în special.

Când aude Hauptmann von Pader despre urs, se duce ţintă la Cartierul general al regimentului.

— Porta cu un urs, ha! râde Oberst Hinka. Şi ce dacă? Regulamentul nu interzice păstrarea urşilor.

— Vreţi să şi defileze? întreabă von Pader, trăsnit.

— Treaba ta! Tu eşti comandantul! i-o retează sec colonelul Hinka.

Ursul defilează împreună cu compania. După un timp, toată lumea se obişnuieşte cu el. Singurul lucru care-l scoate din sărite e vederea uniformelor kaki. Acestea îl transformă dintr-un uriaş prietenos într-o fiară sângeroasă. Ochii i se îngustează şi sclipesc ameninţător.

Organizăm un botez de pomină în cinstea lui şi-i dăm numele de Rasputin. Ursul are ceva în el care ne aminteşte de călugărul rus. Mai ales când bea bere.

Wolf vine la petrecere însoţit de corul său personal.

Între cântece se ţin discursuri. Heide se îmbată în aşa hal încât se lasă convertit la comunism. Mai târziu, în aceeaşi noapte, când îi revine puţin luciditatea, devine catolic şi se spovedeşte lui Porta, care a făcut parte odinioară din Corpul de preoţi.

Bătrânul se ridică de pe bancă cu greutate. Încăpăţânat, încearcă să se aşeze într-un scaun rulant şi, în cele din urmă, reuşeşte. Rezultatul este minunat. Scaunul o porneşte prin magazie. Micuţul deschide politicos uşa dublă şi Bătrânul zboară de-a lungul potecii înguste drept în râu. Se organizează rapid un lanţ de salvare.

— Preacinstiţi cântăreţi, bolboroseşte după ce l-au tras la mal. Omul ăsta, sughite el, şi îşi plimbă degetul în direcţia lui Gregor, omul... ăsta! Cântă ca un porc! Întocmai ca un porc! (Îl priveşte din nou pe Gregor.) Şi are trei capete!

Gregor se pune pe picioare cu mare greutate. Şnapsul i-a ajuns la nivelul amigdalelor. Se sprijină nesigur de un tun de douăzeci de milimetri.

— Trebuie să-ţi spun ceva, domnule ! sughite el, încercând să scuipe în direcţia Bătrânului. Trebuie să-ţi spun că eşti dobitocul cel mai tâmpit pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Eşti un adevărat rahat, domnule!

Bătrânul se prăbuşeşte peste masă, cu faţa în ornamentele florale.

— Soldaţi germani! Habar n-au să cânte! Să fie împuşcaţi în zori! Nu merită să trăiască! mormăie, cu voce înăbuşită. Se apucă să mănânce florile de pe masă.

— Cântaţi, nenorociţilor! zbiară Gregor, căţărat pe scăunelul tunului de 20 mm. Un, doi, trei, cântaţi! Gata cu trândăveala, pufneşte. Dacă nu suntem în stare să cântăm, nu ne mai rămâne nimic. Cântecul e... e... e coloana vertebrală a Armatei! Bate darabana pe tun.

— Îm... Îm... Îm... Împuşcă-mă, bâlbâie Porta, şezând beat turtă lângă Rasputin.

— Împuşc pe cine vreau eu şi când vreau, îngaimă Gregor, şi vomită brusc peste tun.

— O să cureţi tunu' ăla, urlă Heide, turbat. Chiar de-ai fi de o mie de ori Unteroffizier, o să-l cureţi, băiete!

Tunul se declanşează, trimiţând o serie de obuze de 20 mm prin acoperiş. Din fericire, sunt obuze perforante, şi nu brizante.

— Gata cu prostiile, îi dojeneşte Wolf, pe un ton părintesc. Unul din obuze i-a smuls boneta. Suntem un cor serios, preocupat să onoreze un botez, şi nu o şleahtă războinică la instrucţia de tragere din parcul comunal, duminica de dimineaţă.

— Feldwebel Beier va cânta următorul cântec, mugeşte Gregor, cu o voce groasă, căzând de pe tun.

— O să te dau pe mâna Poliţiei militare, răcneşte Bătrânul. Încearcă să înghită tulpina lungă a unei garoafe. Îşi închipuie că mănâncă asparagus.

— Unteroffizier Gregor Martin! zbiară Heide. Eşti o ruşine pentru Corpul subofiţerilor germani. Ai ajuns de râsul lumii. Unteroffizier Martin, eşti o pată pe onoarea Armatei!

— Membri ai Corpului care nu pricep că trupele trebuie ţinute la respect printr-o disciplină severă n-ar trebui să ajungă subofiţeri, urlă Wolf, solemn. Încearcă să se ridice de pe scaun, însă dă greş. Aterizează, în schimb, sub masa sub care şade Legionarul, comandând o escadrilă de cămile. Se crede pe undeva, prin Sahara.

— *Mille diables,* adulmeci curmalii, *mon ami?* Înfloresc în perioada asta a anului. Allah el Akbar, îngenunchează şi roagă-te! ţipă el, pocnindu-se pios cu fruntea de podea.

Wolf dă să se urce iarăşi în scaunul său, dar se prăbuşeşte în ceafa lui Heide şi spune lumii cât e de fericit că a dat peste sora lui cea mare, al cărei soţ a părăsit-o din nou.

— O să zdrobesc mutrele câinilor ălora puturoşi! rage Heide.

— De noi vorbeşte, face Porta, insultat. (Îl ia pe Micuţul prieteneşte pe după umeri.) Nu pricepe diferenţele de rang din Armată, gunoiul ăsta brun.

Ursul îşi înalţă căpăţâna şi mormăie ameninţător la cuvântul „brun".

— Unteroffizier Julius Heide, spune Porta, condescendent, ai rahat acolo unde-ar trebui să-ţi fie creierul. Am fost cât pe ce să-ţi spun că eşti tâmpit ca un neamţ, dar m-aş jigni pe mine însumi.

— E un cretin, proclamă Micuţul. (Privirea i se înceţoşează şi se prăbuşeşte peste dulăi, care-l muşcă de picior. Din fericire, e prea matol ca să bage de seamă.) Julius, sughite el, nu ştii că noi, Obergefreiterii, suntem în anumite privinţe mai valoroşi decât ofiţerii de stat-major? N-o să găseşti vreun Unteroffizier sau vreun Feldwebel la Statul-Major, poate nici măcar un locotenent. O să aflii doar o grămadă de Obergefreiteri de-ai noştri, care se-nvârt prin preajmă şi mai ridică moralul din zonă.

— Micuţul ştie ce spune, îl laudă Porta. Noi purtăm cu demnitate şi mândrie cele două trese care sunt acordate numai soldaţilor cu materie cenuşie în ţeastă. Luaţi aminte, Unteroffizieri puturoşi, continua el cu o voce care domină vacarmul infernal.. În unele aşternuturi, Obergefreiterii îi depăşesc în grad şi pe amărâţii de generali!

— Nu uitaţi, adunătură de prăpădiţi, Comandantul suprem german nu-i decât Gefreiter, rânjeşte Micuţul, şters, şi n-a primit niciodată tresa următoare.

— Aşa-i, spune Porta, tărăgănat, e nevoie de materie cenuşie ca să ajungi Obergefreiter.

— Lasă-l să-şi poarte singur de grijă, avertizează Micuţul, ngâind sonor.

— *Brüder, zur Freiheit, zur Sonne*[24]*...,* cântă Porta, cu o voce ţipătoare.

— Înaltă trădare, mugeşte Heide, turbat. Ar trebui să vă arestez.

---

24 *Fraţilor, spre libertate, spre soare...* — cântec comunist german

— *Die Strosse frei. SA marschiert*[25]*...,* zbieră el, încercând să acopere imnul comunist al lui Porta.

— Să fie arestaţi, rânjeşte Wolf tâmp, căutându-şi pe podea, în patru labe, centura şi tocul pistolului.

Satan, câinele său lup, i le aduce în bot.

Wolf salută câinele şi-i mulţumeşte. Cu mare greutate îşi scoate pistolul din toc. Îl ţine cu ambele mâini întinse, încercând să-l ochească pe Heide. Ţeava se leagănă încolo şi încoace, ţintindu-l când pe unul, când pe celălalt.

— Unteroffizier Julius Heide, lepădătură beată, eşti arestat! Dacă încerci să scapi, te curăţ.

Se prăvăleşte peste masă şi pistolul i se declanşează. Un glonţ îi şuieră lui Heide pe la ureche şi se înfige în peretele din spatele lui. Heide priveşte în jur, îngrozit.

— Partizanii, şopteşte el, ţeapăn şi tremurând de spaimă.

— *Nix partizanschi,* rânjeşte Porta, şi cântă:

"Heute *sind wir rot,*
Morgen sind wir tot[26]*.*

— Ce naiba? bolboroseşte Wolf, clătinându-se periculos şi descriind cercuri prin aer cu ţeava pistolului. Nu te-am nimerit, Julius? Ia să mai încerc o dată. Dacă nu-ţi reuşeşte ceva din prima...

— Foc! porunceşte Bătrânul, pe jumătate adormit.

Heide scoate un ţipăt ascuţit de groază şi se ascunde sub masă. Două împuşcături fluieră pe deasupra lui.

— Sunt rănit, sunt mort, sanitarii!

— Eşti un rahat, se hlizeşte Wolf, sprijinindu-se de gorila lui rusească. Aşteaptă numai, Julius, te aranjăm noi! Dacă ni se permite să lichidăm comunişti, de ce n-am face acelaşi lucru şi cu naziştii?

— Dovedeşte-ne că eşti mecanic-şef şi responsabil cu ordinea, îl încurajează Barcelona, într-o beţie fericită.

— Drept înainte, în ţinta brună, foc! urlă Bătrânul, energic.

Wolf înşfacă un automat, îl îndreaptă spre masă şi sloboade o rafală. Cioburi, vin şi bere plouă peste noi.

— O să-ţi zbor mădularul cu puşca, promite Wolf, schimbând încărcătorul. Eşti la fel de greu de lovit ca şi mâţa ticălosului ăstuia rus.

— Mor, latră Heide de sub masă, fluturând un steguleţ mic din dantelă albă.

Wolf se resemnează şi-l salută pe paznicul său rus.

— Sergent Igor, suie-te pe bicicletă, aleargă la Moscova şi raportează c-am bătut un batalion de nazişti.

— Bicicleta mea e-n pană, domnule! răspunde Igor, ajutându-l pe Wolf să se aşeze într-un fotoliu, unde acesta adoarme instantaneu. Abia mai apucă să-i ordone lui Igor să repare pana.

Sanitarul îl pansează pe Heide. Vârful urechii stângi i-a fost retezat de un glonţ.

La scurt timp după aceea, Wolf se trezeşte şi vrea să ne dea afară pe toţi. E pe cale să asmută dulăii pe noi, când, deodată, telefonul se porneşte să sune, furios şi nerăbdător. Gorila lui Wolf răspunde.

— Domnul Stabsfeldwebel şi mecanicul-şef nu-i aici, spune el sec. Pe urmă pare că se face mai mic, pocneşte din călcâie şi ia poziţia de drepţi. Chiar dacă vine din armata rusească, e prizonier de atâta vreme încât poate deosebi anumite nuanţe vocale şi e în stare să-şi dea seama

---

25 *Eliberaţi strada, mărşăluieşte SA...*

26 Astăzi suntem roşii/ Mâine suntern morţi

dacă sunt sau nu periculoase.

— Cine-i rahatul ăla? urlă Wolf, din adâncurile fotoliului.

— Inspectorul de la Poliţia militară, Zufall, spune rusul, cu osândă şi prăpăd în glas. Tot ceea ce miroase a poliţie reprezintă un pericol mortar în închipuirea sa, mai ales atunci când sună între orele două şi patru din noapte. Orele morţii.

— Întreabă-l pe caraliul ăla imbecil, ce-şi închipuie de sună la ora asta! rage Wolf, făcând să răsune grinzile. Ticălosul poate suna mâine între zece şi unşpe.

— *Gospodin,* Inspector Zufall spune că-i important, raportează rusul, salutând cu receptorul.

Wolf izbucneşte într-un hohot de râs.

— Lămureşte-o pe cotarla aia de doberman că ce-i mai important pentru el nu-i şi pentru mecanicul-şef al Marii Germanii de aici!

Rusul turuie mesajul lui Wolf cu asemenea viteză, încât omul de la celălalt capăt al firului nu reuşeşte să-l întrerupă, trânteşte receptorul în furcă şi dispare din magazie să se ascundă până când se vor lămuri lucrurile.

Ceva mai târziu, sună din nou telefonul.

— Lasă că răspund eu, face Porta, sigur pe el. Noi, soldaţii profesionişti, nu ne lăsăm scuipaţi în pălărie de muştele astea de rahat. (Smulge telefonul cu siguranţa de sine a unui Rockefeiler pe cale de a accepta o ofertă pentru sondă secată.) Ascultă, căposule! zbiară el în receptor. Sună mâine între zece şi unşpe, dacă ţii morţiş să vorbeşti cu noi. Suntem în mijloculunui botez, aşa că-ţi poţi vârî problemele tale importante unde ştii, amice. Dacă vrei, poţi veni încoa' să te botezăm şi pe tine. Cu cine vorbeşti? Cu mine, tolomacule! Cu cine altcineva? Mă doare-n cur cine eşti, aşa că dacă asta vrei să aflu, nu mai e nevoie să vii. Fac ceva pe tine şi pe curtea ta marţială. Ţi-am mai spus. Vino, dacă vrei. Se vede treaba că nu ţii minte nici propriile-ţi cuvinte. E pentru a treia oară când îmi spui că vii. Păi atunci, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi degeţelul din nas şi hai! Dacă ştii să cânţi, cu atât mai bine. Am terminat! (Porta trânteşte receptorul hotărât. Nouă, celorlalţi, ne aruncă o privire superioară.) Nulităţilor ăstora de la poliţie trebuie să le vorbeşti cu hotărâre, explică el. Ai să vezi că imediat încep să-ţi lingă mâna. Acum s-a lămurit că noi şi Armata poruncim pe-aici.

— I-auzi, i-auzi! mormăie Wolf, din fotoliu. (Are în poală un buchet imens de garoafe îmbibate cu bere.) Puterea e în mâinile noastre, şi când vom obţine victoria finală s-a zis cu marţafoii ăştia. Nu sunt decât nişte lipitori inutile pe visteria statului.

— Alt cântec, ordonă Heide, care a adunat corul în cerc în jurul său.

Cu voci înecate în bere, se pun pe cântat:

Geht auch der Tod uns dauernd zur Seit
geht es auch drüber und drunter,
braust auch der Wind durchs finstere Heid,
uns geht die Sonne nicht unter[27]*.*

— Jos bonetele! Să ne rugăm! porunceşte Porta.

Îngenunchem în bălţi de bere şi resturi de mâncare şi ne strângem căştile la piept solemni.

Porta se roagă pentru ocrotire şi pentru ca sufletelor noastre să li se permită accesul la „Căminul Veşnic" atunci când va sosi vremea.

---

27 Chiar dacă moartea merge alături de noi,/ Şi ne urmează la fiecare pas,/ Chiar dacă vântul bate peste lunca mohorâtă/ Soarele nostru nu va apune.

— Dar mai întâi vom rezolva acest război, tună Wolf, pe urmă vom avea o vorbă şi cu Dumnezeu.

— Când o să fiu departe de frontul ăsta blestemat, în pace şi linişte şi-n afara oricărui pericol, n-o să mai dau doi bani pe toată chestia asta cu Doamne-Doamne, le explică Micuţul câinilor-lup şi ursului, dar înţelegeţi, prieteni, dacă nimeresc din nou acolo unde ţi se aruncă în cap tot felul de fiare, roşii, şi rişti să te cureţi în fiecare clipă, mă ţin aproape de Domnul şi sunt atât de credincios cum nici nu vă închipuiţi. Toate la timpul şi la locul lor.

— O să-l aranjăm noi pe copoiul ăla nemernic, promite Wolf, cu voce răguşită.

— Îi arătăm noi ce-s tipii duri, spune Gregor, străduindu-se să-şi ia o înfăţişare de dur.

— Aşa-i! Bună treabă, îngaimă Julius, făcându-mi vânt cu rămăşiţele jalnice ale unui buchet de trandafiri.

Gregor îşi repede pumnul cu hotărâre într-o baltă de şnaps.

— Să bei, asta-i soluţia! Ştii unde eşti. Ştii ce-o să păţeşti. Muierile-s mult mai primejdioase. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. V-am povestit cum am nimerit în aşternut cu amanta generalului meu? Căţeaua aia blestemată mai-mai c-a făcut să fiu împuşcat.

Uşa se izbeşte de perete. Un omuleţ gras, într-un pardesiu mult prea mare pentru el, se rostogoleşte în magazie. Are un cap rotund ca o ghiulea şi te face să te gândeşti la capul unui porc adult. Urechile îi ies în lături ca nişte clape de frânare, şi sunt singurele care împiedică imensa lui cascheta să-i cadă peste faţă. Se îndreaptă direct spre Wolf şi-i bagă în ochi fasciculul unei lanterne imense, cu toate că încăperea e puternic luminată.

— Mecanic-şef Wolf, confirmă el pe un ton ţipător, închizând lanterna.

— Şi Stabsfeldwebel, îl corectează Wolf, aruncând câţiva stropi de bere în capul musafirului său.

— Faci afaceri cu ceai, afirmă omuleţul.

Dintr-o dată, Porta e foarte grăbit. Vede că se apropie necazuri de la orizont. Două gorile imense, în uniforme cenuşii-metalice, îl opresc la uşă.

— Încotro, Obergefreiter? rânjeşte unul dintre ei, împingându-l pe Porta înapoi cu atâta forţă încât se prăbuşeşte peste masă. Nu pleca. O să ne distrăm niţel. Sunt sigur că n-ai văzut în viaţa ta aşa ceva.

— Cine naiba eşti? întreabă Wolf, condescendent, bătându-l pe umăr pe omuleţ.

— Zufall, inspectorul Zufall.

— Aşa şi arăţi, spune Wolf, izbucnind într-un hohot de râs[28].

— Eşti un adevărat comediant, spune inspectorul. În curând o să ai nevoie de tot simţul umorului de care eşti capabil. (Îşi scoate din cap cascheta enormă, îşi trece mâna peste ţeasta cheală şi-şi pune cascheta la loc.) Ştii care-i pedeapsa pentru cei care sabotează activitatea Statului-Major?

— Sunt puşi la zid şi împuşcaţi, declară Wolf, pe negândite.

— Suntem perfect de acord cu tine, zâmbeşte inspectorul Zufall, fericit. Mă aflu aici pentru a cerceta un caz de asemenea natură. (Îndreaptă spre Wolf un deget gros, cu gestul unui procuror public.) Şi tu eşti sabotorul.

— Nu-nţeleg ce vreţi să spuneţi, mormăie Wolf, începând să vadă nori negri la orizont.

— Bineînţeles că nu, zâmbeşte Zufall, făcând un efort eroic să pară

28 * „Zufall" - „coincidenţă".

prietenos, dar dând greş cu totul. (Scoate din buzunar un carnet cât toate zilele.) Ai vândut nişte ceai ofiţerului-intendent Zümfe, din Armata a 4-a Panzer. L-ai asigurat că e ceai negru chinezesc, în amestec cu ceai verde.

— E interzis? întreabă Wolf înţepat, tolănindu-se într-un scaun.

— Nu, se înţelege, râde inspectorul cu răutate, dar ai uitat să-i spui intendentului că în ceai mai era adăugat un articol-surpriză!

Wolf îi aruncă o privire întrebătoare şi tăioasă lui Porta, care în clipa aceea trage o înghiţitură zdravănă dintr-o sticlă, ca să se învioreze.

— Surpriză? Nu ştiu nimic despre vreo surpriză.

— În schimb, ştie Statul-Major German, urlă inspectorul, roşu la faţă ca un curcan. Sunt cu toţii pe cale de a se căca de moarte şi nu-i mai încap closetele.

Gregor explodează într-un hohot de râs molipsitor. Până şi cele două gorile de la uşă izbucnesc în râs.

Şi inspectorul se molipseşte, dar mustăceşte discret.

Numai Wolf şi Porta par că şi-au pierdut simţul umorului. Wolf e renumit pentru capacitatea lui de a vedea întotdeauna latura comică a lucrurilor, mai ales când e îndreptată împotriva altcuiva.

— De unde ai ceaiul ăla? îi aruncă Zufall întrebarea, şi râsetele amuţesc.

Wolf îl arată, în tăcere, pe Porta.

— Ah, da! Obergefreiter Joseph Porta, murmură inspectorul cel gras. Am auzit de tine şi de mult doresc să te cunosc.

— Sunt onorat, domnule, spune Porta, înclinându-se slugarnic.

— Şi de unde a obţinut Herr Porta ceaiul?

— Dintr-o paraşută, spune Porta sincer.

— Nu-ţi bate joc de mine, şuieră Zufall, furios. Ceaiul nu creşte-n cer. Voi amândoi, traficanţii de ceai, sunteţi arestaţi. O mulţime de generali vor să vă prăjească la foc mic. O să blestemaţi ziua în care aţi intrat în afacerea ceaiului.

— Noi nu ştim decât de ceai veritabil, se apără Porta. Poate că intendentul a băgat ceva în el în drum spre Statul-Major.

— Probabil că le-a afectat domnilor stomacul. Dacă nu-s obişnuiţi cu ceaiul ăsta, îi poate apuca cufureala, sugerează Wolf.

Inspectorul Zufall zâmbeşte fals.

— Ceaiul a fost analizat în laborator. Conţine un fel de laxativ puternic, al cărui efect doctorii noştri n-au fost în stare să-l oprească. În curând, aceşti domni se vor căca pe ei înşişi cu totul prin gurile closetelor.

— Ai pus tu ceva înăuntru? se întoarce Porta către Wolf.

— Crezi c-am înnebunit? Sunt om de afaceri, nu sabotor ordinar.

— Un lucru e sigur, oftează inspectorul. Ceaiul provine de la voi doi. Dacă inamicul ar ataca în clipa asta, ar avea o sarcină uşoară. Mulţumită vouă, întregul Stat-Major e scos din funcţiune. Se cacă deja de şaisprezece ore şi ăsta-i doar începutul. Un grup de specialişti zboară încoace de la Berlin. Dacă aţi avut de gând să sabotaţi, aţi reuşit mai presus de orice aşteptări. În treizeci de ani de serviciu, n-am văzut aşa ceva.

— Nu ştim nimic despre asta, şopteşte Wolf, pierdut. Are o senzaţie îngrozitoare de vid în regiunea stomacului. Parcă vede aievea întregul Stat-Major aşezat pe un rând în latrine, cu Generalfeldmarschall Model în faţa formaţiei, pe flancul drept. Unde altundeva ar putea fi plasat Generalfeldmarschallul într-o astfel de situaţie?

Porta priveşte neajutorat la inspectorul mic şi supraalimentat.

— Trebuie să vă daţi seama că n-am vinde niciodată ceai laxativ. Până şi un idiot în delir din celulele capitonate de la Giessen ar şti că nu

trebuie să facă una ca asta.

— Aşa cred şi eu, răspunde Zufall. De aceea vreau să aflu de unde ai ceaiul ăla. Îmi închipui că n-ai început să cultivi ceai pe-aici, prin Rusia.

— Am cumpărat ceaiul de la Obergefreiter Porta, declară Wolf, şi € convins că asta l-a spălat complet de păcate.

— Şi mie mi-a fost trimis din cer, agăţat de o pereche de paraşute galbene, afirmă Porta, însoţindu-şi explicaţia cu gesturi.

— Chiar aştepţi din partea mea să cred povestea asta? întreabă Zufall, care e în posesia unei mari cantităţi de neîncredere sănătoasă. Crede numai în ceea ce vede şi simte. De ce dracu ar arunca cineva ceai cu paraşuta?

— Se vede treaba că pentru a determina Armata germană să se cace pe ea, spune Porta, fără a-şi da seama că are dreptate.

— Din câte observ la voi doi, negustori de ceai, sunteţi în stare de orice pentru a vă asigura ieşirea din rândurile Armatei cu averi considerabile, spune Zufall, cu un zâmbet amar.

— Asta aşa-i. (Wolf emite un râs forţat.) Nu-i interzis să încerci să aduni ceva avere, dreptu-i?

— Oamenii cinstiţi, rareori ajung bogaţi, e de părere filosofic inspectorul.

— Să zicem că doar proştii rămân săraci, sugerează Porta, încet, şi majoritatea oamenilor rămân săraci.

— Oamenii săraci sunt oameni de treabă, spune Zufall, gândindu-se la el însuşi. Funcţionarii de stat nu se prea văd prin cercurile înstărite.

— Nu, Doamne fereşte! vine spontan din partea lui Wolf. Bătrânul meu a fost şi om de treabă, şi sărac, şi funcţionar de stat. N-avea prea multă materie cenuşie în cap, dar avea o reputaţie bună. Nimeni nu se îndoia de faptul că era demn de încredere. Era împăcat şi cu Dumnezeu, şi cu vecinii. În zilele sfinte, îl vedeai la biserică, şi noaptea îl puteai auzi cum doarme somnul liniştit al drepţilor. Dacă întreaga poliţie i-ar fi bătut în uşă noaptea, între două şi patru, ar fi continuat să sforăie liniştit. N-a fost niciodată bogat. Eram nouă fraţi, şi avea bătaie de cap să ne pună fiecăruia o haină în spinare.

— A călcat vreunul dintre fraţii sau surorile tale pe urmele tatălui tău, intrând într-o funcţie de stat? întreabă Zufall, interesat. Se şi simte Herr Wolf senior.

— Pe naiba, rânjeşte Wolf. Cu toţii am moştenit-o mai mult pe mama în ce priveşte inteligenţa. Avea în vine ceva mai mult decât numai sânge german.

— Jidănesc, poate? aruncă Zufall întrebarea, inocent.

— N-aş jura că n-a avut. Dar un strop sau doi de sânge jidănesc nu-s de refuzat. Limpezesc gândirea. Şi certificatul ăsta de arian nu va mai fi valabil în curând.

— Aşadar nu mai crezi în victoria finală? întreabă Zufall, cu un accent sumbru în glas.

— Tu crezi? rânjeşte Wolf.

Gorilele din uşă râd laolaltă cu noi. Numai că ele nu ştiu de ce râd.

— Nu doresc să-ţi răspund la întrebare de data asta, face inspectorul, întorcând capul.

Când ajung la Cartierul general al Statului-Major, prima persoană care le iese în cale e intendentul, Zümfe. Dă fuga la Wolf.

— Şacalule! Hienă! urlă el. O să atârni pentru asta. Cum de mi-ai putut face aşa ceva? Întotdeauna m-am purtat bine cu tine, ticălosule!

— N-am vrut să vă vând ceaiul ăla, afirmă Wolf. Din contră. M-aţi ameninţat că mi-l veţi confisca dacă nu vi-l vând. E treaba voastră că l-aţi vândut Statului-Major. Şi, cine ştie, poate că tocmai dumneavoastră

aţi amestecat praful de umblătoare în ceai. Arătaţi destul de hain, ca s-o fi făcut.

— Eşti martorul meu, ţipă „Broscoiul", apucându-l pe inspector de braţ. Omul ăsta face acuzaţii false la adresa mea. E în slujba Armatei Roşii şi foloseşte arme interzise de Convenţia de la Geneva.

Nu apucă să continue. Aleargă la closet. Se descheie, din alergare, la nădragi. Toate locurile sunt ocupate şi, cu un ţipăt disperat, năvăleşte în closetele de rezervă. Şi astea sunt toate ocupate. Apăsându-şi strâns, cu ambele mâini, bucile rozalii, cu pantalonii fluturându-i în jurul cizmelor de călărie, dă fuga la fereastra deschisă, sub care se leagănă uşor în vânt nişte trandafiri roşii. Oftând, îşi scoate fundul dincolo de pervaz şi împroşcă întocmai ca o mitralieră în plin avânt.

E o privelişte caraghioasă, dar nimănui nu-i arde de râs. Mai ales atunci când doi generali cu şnururi purpurii dau năvală, unul pe urmele celuilalt, şi practic aruncă afară un Major şi-un Oberstleutnant de pe scaunele lor. În Armata germană, gradul îşi are privilegiile sale, chiar şi la closet.

Porta şi Wolf îi urmăresc cu interes pe generalii cu trese aurii. Aceştia privesc drept înainte, cu nişte ochi inexpresivi.

— Arată ca o pereche de pisici înecate, îşi permite Porta o remarcă.

— Păcat că individul care-a avut ideea asta nu se află aici să-i vadă, rânjeşte Wolf.

„Broscoiul" revine gâfâind. Mai are să-i spună câteva cuvinte lui Wolf.

— Eşti cel mai afurisit om pe care l-am întâlnit în viaţa mea, îngaimă, agitându-şi pumnul sub nasul lui Wolf. Îţi dai seama c-am fost arestat datorită ceaiului tău blestemat? Nu, nu, nu, iarăşi! schelălăie el, ţopăind pe culoar. Se prăbuşeşte pe un scaun din closet, dând în lături un Rittmeister, pe care-l întrece în grad.

— Spune-mi, unde se basculează Generalfeldmarschall Model? întreabă Porta, cu interes.

— Şi-a comandat o privată în propriul birou, explică Zufall, nenorocit. Slavă Domnului că n-am gustat din ceaiul respectiv. Era cât pe ce s-o fac, dar snobul ăla ticălos de adjutant n-a vrut să-mi îngăduie să iau nici o înghiţitură şi m-a dat afară din popotă. Nu-i plac funcţionarii de stat.

— Dac-ar fi ştiut că-i explozibil pentru maţe în ceai, te-ar fi obligat să bei o găleată, rânjeşte Wolf.

— Are altceva de făcut acum, nemernicul, spune Zufall, fericit. S-a căcat în neştire.

Porta şi Wolf sunt duşi la Poliţia secretă a Armatei, care e într-o stare de activitate febrilă, pentru a descoperi provenienţa ceaiului. După o oră de interogatoriu, sunt închişi în celule separate. Pompează apa afară din closete şi-şi pot vorbi unul altuia.

— O să le arătăm rahaţilor ălora de nemţi, când ne-or executa, că ştim cel puţin să murim, strigă Porta, sumbru, prin scobitura veceului.

— Trebuie să ţinem fruntea sus, bâlbâie Wolf, neliniştit. Să zâmbim şi să privim înfrângerea ca şi atunci când am privit victoria.

— Da, ne consolăm cu gândul că asta-i ultima şi cea mai mare înfrângere, şi mai mult decât să ne împuşte o dată n-au ce ne face, spune Porta, cu demnitate.

După trei zile, cad de acord să înceapă greva foamei, dar, două zile mai târziu, gardienii aduc gamele, aburinde cu fasole brună, în fiecare gamelă plutind şi o bucată imensă de carne de porc, aşa că renunţă.

— Mâncarea mea preferată, spune Porta cu regret, şi conţinutul uneia dintre gamele îi trece în stomacul micşorat cât ai clipi.

Pun la cale o evadare. Să sape un tunel de ieşire e dificil, din moment ce nu au pentru treaba asta decât câte-o lingură de lemn. Un

Obergefreiter corupt din rândul gardienilor le face rost de două joagăre, dar, înainte de a se pune pe treabă, întreaga afacere e încheiată. S-a făcut o investigaţie temeinică şi Autorităţile au impresia că au descoperit răspunsul. Un Lankaster MK-II englezesc a fost observat zburând pe deasupra liniilor. Există dovezi cum că acesta ar fi aruncat containere. Perioada corespunde cu cea din declaraţia lui Porta. Ceaiul provine din Anglia sau, în orice caz, a fost aruncat de către englezi,

— Aţi avut noroc, oftează inspectorul Zufall, vizibil dezamăgit. (Arată spre un şir lung de carabine, în timp ce străbat un culoar întins.) Douăsprezece dintre ele sunt încărcate şi pregătite pentru voi doi. Cred că vom avea nevoie de ele.

— Se spune că speranţa poate muta munţii din loc, face Porta, virtuos, pe un ton solemn.

— Vă consider pe amândoi oponenţii mei şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă combat, spune" Zufall, sumbru.

— E bine să-ţi cunoşti duşmanii, zâmbeşte Porta.

Sunt duşi în faţa Generalfeldmarchallului Model, care s-a refăcut suficient de pe urma ceaiului pentru a fi în stare să-şi ţină din nou monoclul la ochi. E un om mic de statură, cu o faţă tăioasă, subţirel ca o fată mare. Curajul său personal e legendar, însă are un aer caraghios de învăţător. Timp de zece minute, se învârte în jurul lor, privindu-i prin monoclul său imens.

— Deci ăştia, sunteţi! începe el, pe tonul său specific. Pare că scuipă vorbele cu ură.

— Herr Generalfeldmarschall, să trăiţi! răcnesc Porta şi Wolf, într-un glas. Îşi pocnesc călcâiele violent. Sunt conştienţi că dacă acum fac o impresie proastă, s-a zis cu ei.

— Aţi întrecut măsura! Model îşi mângâie Crucea de Cavaler cu frunze de stejar şi spade.

— Da, să trăiţi, Herr Generalfeldmarschall!

— Dacă v-a mai rămas ceva din ceaiul ăla îngrozitor, vă sfătuiesc să-l trimiteţi cadou adversarilor noştri ruşi.

— Am înţeles, Herr Generälfeldmarschall. Să trăiţi!

— Ar trebui să dau ordin să fiţi spânzuraţi de picioare...

— Da, să trăiţi, Herr Generalfeldmarschall.

— Dar am de gând să vă iert, dat fiind că sunteţi parţial nevinovaţi în afacerea asta cu partida de ceai.

— Da, să trăiţi, Herr Generalfeldmarschall!

Porta îi dă un ghiont lui Wolf.

— Dar aici se spun câteva lucruri foarte interesante despre voi! Model îşi trânteşte mâna pe un maldăr de rapoarte adunate pe biroul său.

— Da, să trăiţi, Herr Generalfeldmarschallt

— Cer permisiunea de a vorbi, domnule! N-ar trebui crezute toate câte se spun, domnule, spune Porta precipitat.

Model îşi lustruieşte monoclul şi priveşte pe geam. Apoi se întoarce încet, îşi fixează monoclul la ochi şi-şi trece din nou degetele peste decoraţiile şi fireturile sale din aur.

— Nu v-a spus nimeni până acum că pedepsele pentru traficul pe piaţa neagră sunt dintre cele mai aspre? Că în anumite împrejurări, una dintre ele e moartea?

— Da, să trăiţi, Herr Generalfeldmarschall, ni s-a spus! izbucnesc, amândoi, într-un glas.

Model îşi îndoaie genunchii, le dă ocol celor doi de câteva ori şi-l priveşte pe adjutant care stă lângă perete ţeapăn ca o statuie de ceară. Se aşază pe marginea biroului. E atât de scund încât picioarele nu-i ating podeaua.

— Metodele voastre de a face afaceri amintesc perfect de piaţa neagră.

— Cer permisiunea de a vorbi, domnule. Nu, domnule, nu avem nimic de-a face cu piaţa neagră, domnule, strigă Porta. Nu ne atingem de lucruri fierbinţi, domnule, şi niciodată nu încălcăm regulamentul, domnule, şi, să trăiţi, nu cerem dobânzi mari.

— Mă crezi tâmpit?

— Nu, să trăiţi, Herr Generalfeldmarschal!

— Am impresia că mă iei peste picior! De ce râzi, omule?

— Cer permisiunea de a vorbi, domnule. Nu, să trăiţi, nu râd! (Porta începe să turuie.) Permiteţi să raportez, domnule, de vină sânt nervii, să trăiţi! Când mi-e frică, arăt ca şi cum aş râde, domnule. Ofiţerul medic spune că ăsta-i umor negru, să trăiţi!

— Dispăreţi din ochii mei! ordonă Feldmarchallul, arătând spre uşă.

Afară, în siguranţă, respiră amândoi uşuraţi. Politicoşi, salută un Generalmaior care se târăşte, palid şi chinuit, pe lângă ei.

— Sfântă fecioară, spune Wolf, cu uşurare. A fost cât pe ce s-o încurcăm! Englezii sunt nişte porci nemernici.

— Să ne facă nouă una ca asta, urâtă treabă, admite Porta, însă, cine ştie, poate c-o să le-o plătim noi odată.

Cad de acord c-ar fi o afacere proastă să arunce restul de ceai. Wolf îi promite lui Porta douăzeci la sută dacă scapă de el, dar Porta pretinde cincizeci, cu garanţia că numele lui Wolf nu va fi implicat în cazul în care treburile vor lua din nou o întorsătură nedorită.

Porta dă peste o divizie italiană şi, într-un timp record, vinde ceaiul unui intendent, care organizează în stil mare transporturi de bunuri de contrabandă la Milano.

— Dac-aş fi în locul tău, mi-aş face bagajele şi-aş şterge-o în Suedia, spune Gregor, sumbru, când află de la Porta despre afacere.

— Când or începe spagheţii să se cace, băiete, o să ai toată Mafia pe cap. N-aş vrea să fiu în locul tău, fiule, spune Bivolul.

Pentru un timp, Porta e pregătit s-o întindă la cel mai mic semn, când, pe neaşteptate, apare italianul, cu penele fluturându-i în vânt, în faţa garajurilor lui Wolf, unde Porta îşi soarbe cafeaua de dimineaţă.

Înainte de a apuca să schiţeze un gest, italianul se află lângă el. Dar nu e nici un pericol. Nu Mafia a sosit în Fiatul pentru teren, ci un italian fericit care-l îmbrăţişează şi-l pupă pe amândoi obrajii. E profund dezamăgit când află că nu mai există ceai de vânzare.

— Trebuie să mai faceţi rost de ceai minunat ca ăla, signor Porta! îl imploră intendentul împăunat de la Bersaglieri, scuturând din pene în faţa lui Porta. Signor tovarăşe, îţi promit. Medalia italiană pentru serviciu militar strălucit va arăta bine pe pieptul tău!

Dar Porta nu mai poate face rost de ceai. Nu se mai găseşte.

După plecarea italianului, Wolf şi Porta analizează fenomenul. Porta ajunge la concluzia că englezii au folosit un laxativ foarte rafinat, atât de iscusit preparat încât nu are efect decât asupra nemţilor.

„Hitler nu-i e nimănui credincios.
În câţiva ani, te va fi trădat şi pe tine,
Herr Generaloberst!"
General Ludendorff către Generaloberst von Fritsch,
primăvara lui 1936

Himmler îl priveşte glacial pe „Gestapo Müller", în timp ce acesta îi raportează că SS-Obergruppenführer Heydrich a fost rănit grav la praga,

într-un atentat, şi a fost internat în spitalul Bülow.

— Trăieşte? şopteşte Himmler, răguşit, încleştându-şi pumnii până ce încheieturile i se învineţesc. Voi zbura la Praga de îndată. Pregăteşte plecarea. Trimite-l pe Kaltenbrunner la mine!

— Prea bine, Herr Reichsführer!

Teleimprimatoarele se încing, serviciile telefonice sunt blocate de atâtea apeluri, la Praga a fost declarată starea de necesitate. Au fost făcute sute de arestări. Totul dă impresia unui stup de viespi răscolit cu un băţ.

Când vestea ajunge la RSHA, cu sediul pe Prinz Albert Strasse, izbucneşte infernul. În urlet de sirene, cu girofarurile aprinse, Mercedesul negru al lui Himmler goneşte prin Berlin spre aeroportul Tempelhof.

— Mai întâi trebuie să ajung la Praga, gândeşte el, lovindu-şi nerăbdător cu mănuşile lungile sale cizme negre de călătorie.

În scurtă vreme, aterizează la Praga. Se năpusteşte în sus pe scările spitalului Bülow cu faţa albă ca varul şi privirea fixă.

Doi doctori şi o infirmieră dau să-l împiedice să intre în sala de operaţie, dar îi îmbrânceşte cu brutalitate şi deschide năvalnic uşa.

— Afară, şuieră el spre doctori, care sunt pe cale să înceapă operaţia.

Aceştia îl privesc cu gurile căscate pe omul mic de statură în uniforma de culoarea şoarecelui.

— Afară! repetă el.

— Dar, Herr Reichsführer, bâlbâie chirurgul-şef. Generalul e sub anestezie!

— Treziţi-l! Trebuie să-i vorbesc imediat.

— Imposibil, răspunde chirurgul-şef, clătinând din cap. Vor trece trei sau patru ore până când Reichsführerul îi va putea vorbi generalului.

— Dacă nu este treaz în cel mult trei ore, astfel încât să-i pot vorbi, vei fi executat pentru sabotaj, ţipă Himmler, cu o voce stridentă, şi iese val-vârtej din sala de operaţie.

SS-Obergruppenführer Frank se precipită pe coridor şi se prezintă în faţa lui Himmler.

— Frank, începând din clipa asta, preiei funcţia lui Heydrich de Reichsprotektor al Boemiei şi Moraviei. Împrejmuieşte spitalul cu trupe SD şi, ia aminte, Frank, nimeni, dar absolut nimeni, nu intră sau părăseşte spitalul fără permisiunea mea personală. Frank, răspunzi cu capul de asta!

În câteva minute, spitalul e rupt de restul lumii.

SS-Gruppenführer Ernst Kaltenbrunner se prezintă la Himmler, care se plimbă ca un leu în cuşcă pe coridor, în faţa sălii de operaţie.

— General Professor Sauerbach e gata să preia personal tratamentul în acest caz, şopteşte Kaltenbrunner.

— Din al cui ordin? întreabă Himmler, furios.

— Al Führerului!

— Blestem! Vine de la Berlin?

— Da, Reichsführer! A aterizat deja în Praga.

Himmler strânge din pumni până ce trosnesc din încheieturi.

— Eşti informat că Führerul a semnat învestitura lui Heydrich în funcţia de ministru de interne şi Comandant suprem al tuturor unităţilor de poliţie?

— Ce...? face Kaltenbrunner, uluit.

Himmler încuviinţează nu prea încântat.

— Şi asta nu-i tot. Am mai auzit şi altele. Pleacă imediat la Berlin şi preia comanda RSHA. Pune sub pază toate birourile lui Heydrich. Izolează-i pe colaboratorii personali ai lui Heydrich, dar, fii atent! Ai de-a

face cu şerpi otrăvitori!

— Fiţi fără grijă, Reichsführer, zâmbeşte Kaltenbrunner. Ştiu cum să mă ocup de ei.

— Sper că ştii, pentru binele tău, ii întoarce Himmler, glacial, zâmbetul.

Două ore mai târziu, Himmler se apleacă deasupra patului lui Heydrich, fixându-i faţa palidă şi suptă.

— Heydrich, mă vezi?

— Foarte bine, Herr Reichsführer.

— Unde e „cutia explozivă"? Documentele tale secrete?

Heydrich zâmbeşte, dezvelindu-şi dinţii. Ochii săi oblici îl fixează cu răceală pe Himmler.

— Hârtiile, fir-ar să fie! şuieră Himmler, nerăbdător.

Heydrich închide ochii, fără să răspundă.

Himmler îl scutură.

— Heydrich, documentele! Heydrich, ascultă! Începând de azi, eşti ministru de interne. Eşti Şeful suprem al Poliţiei germane. Documentele!

După un timp, Himmler e nevoit să accepte faptul că Heydrich a căzut din nou în nesimţire. Stă, ca cioplit în piatră, la marginea patului şi priveşte figura lungă, tăioasă, cu ochii oblici, mongoloizi.

În aceeaşi seară, profesorul Sauerbach îl operează pe Heydrich. Himmler nu se mişcă de la căpătâiul pacientului. Fiecare murmur în delir e notat de către un stenograf. În dimineaţa zilei de patru iulie, Heydrich moare fără a-şi mai fi redobândit cunoştinţa.

Himmler zboară înapoi la Berlin şi conduce personal cercetările pentru descoperirea dosarelor secrete ale lui Heydrich. N-au fost găsite niciodată.

Din ordinul lui Hitler, i se face cadavrului autopsia. Raportul medicului patolog afirmă că moartea s-a datorat infecţiei organelor principale şi ţesuturilor din regiunea splinei. Fărâme de explozibil au străpuns şi pieptul. E posibil ca moartea lui Heydrich să fi fost provocată de substanţe toxice.

CULMILE DEMONULUI

Un tunet crescător şi descrescător se aude neîncetat, întrerupt când şi când de lătratul mitralierelor. Pământul de sub noi tresare aidoma unui animal muribund.

E o atmosferă încărcată. Teama ni se cuibăreşte în gâtlejuri. Singurul dintre noi care pare nepăsător e Porta — cântă din flaut fericit — dar, pe măsură ce ne apropiem de linia frontului, un sentiment ciudat de nepăsare pune stăpânire pe toţi. Acesta este un fenomen obişnuit la cei expuşi încontinuu morţii în forme violente şi neaşteptate. Mărşăluim în formaţie strânsă printre copaci, cărându-ne armele după bunul-plac al fiecăruia.

Micuţul păşeşte alături, purtând mitraliera grea pe umăr ca pe-o sabie.

— Păstraţi distanţa! se aude din faţă, dar suntem înspăimântaţi şi nesiguri, şi ne înghesuim căutând adăpost unul în altul.

Din punct de vedere militar, e o nebunie să mărşăluieşti în formaţie compactă. Un singur obuz de 105 mm e în stare să radă de pe suprafaţa pământului întreaga companie.

O coloană nesfârşită de răniţi trece pe lângă noi, mergând în direcţie opusă. Majoritatea sunt din 104 Puşcaşi, care au fost tocaţi îngrozitor de un baraj neaşteptat de artilerie.

— Au fost pârliţi de obuzele-alea noi despre care se vorbeşte atâta, explică Julius Heide, superior.

— Ce fel de obuze noi? întreabă Porta, degajat, dar fără a-şi putea ascunde o anumită curiozitate. Întotdeauna e bine să ştii ce te-ar putea omorî.

— Proiectilele cu aer comprimat, răspunde Julius, încrezut. Sunt în stare să cureţe o companie în cinci minute.

Rasputin păşeşte legănat în urma lui Porta, fără a fi deranjat de vacarmul frontului.

Se zvoneşte că vom primi *Tigri regali*[29]. Heide susţine că sunt deja pe drum. Vin de la Kassel. A aflat-o de la un tovarăş din Partid. Gregor susţine că acestea abia au fost desenate pe tablă şi că Wehrmachtul nu va mai primi tancuri, toate vor merge la SS. Porta e de părere că vor fi nevoiţi să taie întreg braţul mecanizat. E prea costisitor. A auzit el că au început să fie trimişi oameni în Armata Roşie ca să înveţe să călărească precum cazacii. Dar e ultrasecret, spune el, făcând un gest de avertizare cu degetul. Nu trebuie vorbit despre asta. Nu ştim nimic!

Puţin ne pasă dacă vom primi sau nu tancuri. Când eşti infanterist, ai şi avantaje.

Compania face popas la liziera pădurii. Câţiva încep să-şi sape gropi individuale. Sunt acei indivizi mai slabi de înger, care se pun la adăpost şi la zgomotul făcut de-o pietricică rostogolindu-se pe cărare.

Pădurea e un loc sinistru din care obuzele au muşcat hălci imense. Material de război zace risipit la tot pasul.

Porta, care a luat-o înainte pentru a obţine veşti, se întoarce încărcat cu zvonuri.

— O să luăm parte la o croazieră pe apă, strigă el, de la distanţă. Care nu ştie să înoate are la dispoziţie o juma de oră să-nveţe. Nu sunt destule bărci pentru plimbare.

— Ce tot îndrugi acolo? se răţoieşte Bătrânul, pufăind, neliniştit, din pipă. Nu există nici o mare în inima Rusiei!

— Ia mai gândeşte-te, Feldwebel Beier. Apă mai găseşti şi-n alte locuri decât în mare. Aşteaptă numai să vezi râul pe care-l avem de trecut. E mai multă apă în el decât îţi poţi închipui şi pontonierii spun că-i atât de adânc încât ajunge până în iad.

— Şi când te gândeşti că nu suport apa, strigă Micuţul, resemnat. Crezi că Rasputin ştie să-noate?

— Fii sigur că ştie, răspunde Porta, mândru, Ar putea cuceri medalia sovietică de aur pentru înot, dac-ar fi om. L-au supus la teste prelungite în toate stilurile pe când era la Şcoala de instrucţie pentru ofiţeri de la Moscova, şi a ajuns primul, fiule.

— Cât e de mare râul? vrea să ştie Barcelona, înfiorându-se. Păţaniile lui cu râuri din trecut n-au fost dintre cele mai fericite.

— Lat cât Oceanul Atlantic, declară Porta, încântat, desfăcându-şi braţele, pentru a arăta cât e de lat râul.

— Din nou în rahat, oftează Gregor Martin dezamăgit, tolănindu-se în iarba înaltă.

— Să luăm lucrurile aşa cum sunt, e de părere Bătrânul, curăţindu-şi pipa cu vârful baionetei.

— De ce e nevoie să îndurăm toate astea? întreabă Barcelona, clătinând din cap.

— Tu ar trebui să fii ultimul care să te plângi, se răsteşte Porta. Ai fost nebun după război de pe când aveai şaişpe ani. Voluntar în Spania, unde nu-ţi fierbea oala!

---

29 Străduindu-se încontinuu să perfecţioneze armele pe care le aveau şi să proiecteze, altele noi, germanii ajung în ultima parte a războiului să construiască un nou tip de tanc, mai mare şi mai eficient decât cele de până atunci; acesta a primit denumirea de „Tigru regal", constituind replica germană la redutabilul „T-34" al ruşilor.

— Simt că e de datoria mea să lupt pentru cei slabi, protestează Barcelona. Dictatura îi împinge spre sclavie.

— Pe dracu! Rahat! ricanează Porta. Dictaturi sunt cu duiumul, dar trebuie să recunosc că „roşii" sunt cei mai cinstiţi. Se arată în adevăratele lor culori. Le place priveliştea sângelui. Şi alor noştri le place, dar se ascund sub camuflajul lor brun.

— Ar trebui să mergi la nenea doctoru' să ţi se uite sub scufiţă, Barcelona, îl sfătuieşte Micuţul. Poate că-ţi dă o pastilă care să-ţi facă bine.

— Şefii de grupă la comandant! vine un strigăt din pădure.

Bătrânul se ridică, îşi aruncă automatul pe umăr şi porneşte agale, legănându-se pe picioarele sale crăcănate. Trece prin noroi şi băltoace, pufăind încrezător din pipa sa cu căpăcel de argint.

— *Mille diables*, strigă Legionarul, va costa multe vieţi trecerea dincolo de potopul ăla. Dacă au un dram de minte în cap, ne vor curăţa pe toţi înainte de-a ajunge pe malul celălalt.

— Suntem soldaţi germani şi vom executa ceea ce ne ordonă Führerul, decide Heide, mândru. Vaterlandului îi datorăm totul. Sunt fericit că slujesc în Armată. Numai bărbaţii cei mai vrednici fac parte din ea.

— Nu dau nici măcar o bucăţică uscată de rahat pentru Vaterland sau Armata sa mizerabilă, afirmă Porta, cu grosolănie. Nu-i datorez nici uneia nimic. Din contră, ele îmi datorează mie o grămadă!

— Pontonierii ăia de doi bani nu se ostenesc să arunce un pod peste râul ăsta afurisit, ca să-l putem trece fără să ne intre apă-n cizme, izbucneşte Micuţul, scârbit. Aruncă o piatră în direcţia a doi pontonieri care gâfâie sub povara unui colac mare de sârmă ghimpată ce-l poartă pe un par.

— Nu mai contează dacă dai în primire ud sau uscat, e de părere Barcelona, amărât.

— Se pare că înecul e o moarte plăcută, observă Heide, apatic.

— La dracu, fraţilor, în cazul ăsta avem noroc cu carul, zbiară Micuţul fericit. Ne frământăm c-o să crăpăm în cine ştie ce mod îngrozitor, şi acum ne dăm seama, dintr-o dată, că n-avem de ce ne face griji. Totul e-n regulă. Führerul şi preamilostivul nostru Dumnezeu german au avut grijă să ne curăţăm în mod plăcut, într-un râu din Rusia.

— Îţi spun eu altă poveste despre înec, intervine Gregor Martin. Eu şi cu generalul meu era cât pe ce să ne înecăm pe vremea când exersam invadarea Angliei. Ieşim noi, odată, în uneltele alea pentru debarcare, cu toată divizia în spate. Marina ne-a tras în mare cale lungă. La început, pe generalul meu l-a apucat răul de mare. Când am văzut aşa, i-am urmat cu toţii exemplul. Oricare divizie Panzer care se respectă îşi urmează generalul în toate. Îl apucă pe el răul de mare, ne apucă şi pe noi.

— Hai la mal, băieţi, ne-a ordonat el, verde la faţă, între două accese de vomă. Ăsta nu-i un loc pentru o divizie Panzer. Lasă Marina să-şi păstreze marea ei afurisită!

Mi-a poruncit să pornesc motorul Horchului său de stat-major, astfel încât s-o putem şterge de pe cada aia de baie, săltăreaţă, în care ne-a ademenit Marina de îndată ce vom atinge uscatul. În clipa în care-am simţit fundul căzii frecându-se de ceva solid, generalul meu a urlat:

— Jos clapele, decolarea şi haideţi să le dăm englezilor o lecţie să ne ţină minte.

Am decolat şi încă cum! Credeţi-mă, prieteni, într-o secundă am atins viteza maximă cu Horchul supraâncărcat. Cascheta de paradă, cu fire aurii, a generalului a zburat de pe ţeasta lui chealâ şi bastonul a luat-o prin aer ca un fluture. „Dar", îmi spun eu în sinea mea în clipa în care capul încetează să-mi mai ţopăie pe umeri, astfel încât să fiu în

stare să privesc prin parbriz, „unde dracu' s-a dus Franţa?" N-aveam în faţă decât marea aia afurisită şi udă. Nici urmă de pământ.

— Unde naiba mă duci, Gregor? a fost tot ce-a mai apucat generalul meu să mă-ntrebe.

În clipa următoare, Horchul o făcea zelos pe submarinul. Nu de ţărm se frecase nava, ci de un banc înşelător de nisip. Iată-ne deci pe drum în jos, salutaţi, în trecere, doar de câţiva peşti francezi luaţi prin surprindere. Cât am stat în Horchul scufundător, admirând priveliştea, nu mai ţin minte. Auzisem că-i bine să rămâi într-o maşină care se scufundă până se umple de apă. Pe urmă, ţâşneşti din ea ca balega dintr-o vacă. Asta nu era o problemă pentru noi, de vreme ce maşina pe care-o conduceam cucerind lumea era un cabriolet. Pentru a sublinia gravitatea situaţiei, generalul meu şi-a pus pe cap boneta de campanie şi şi-a fixat la ochi monoclul de rezervă. Arăta în sus, unde ar fi trebuit să fie lumea obişnuită. Zâmbea, dezvelindu-şi dinţii cabalini, pe care şi-i lăsase în timp ce fusese la cavalerie, mulţumit de supunerea personalului din Cartierul său general. P-3-uri şi întreaga staţie radio erau pe urmele noastre, scufundându-se împreună cu noi.

Dar, dintr-o dată, am început din nou să suim. Am descoperit curând cât de practic e să posezi bronhii când trăieşti sub apă. Când am ajuns la suprafaţă era o îmbulzeală, ca într-un magazin sătesc în prima zi de la inaugurare. M-am prezentat la ordine, salutând cât am putut de bine. Generalul meu mi-a mulţumit, rezervat, şi mi-a ordonat să dibui vreun mijloc de transport demn de un general, în aşa fel încât invazia să poată continua conform planului. Ce i se poate întâmpla unui general mai rău e ca lucrurile să nu decurgă conform planului, dar era mai uşor de spus decât de făcut rost de-un mijloc adecvat de transport. Vehiculul nostru se afla pe fundul înşelătorului Canal al Mânecii.

O vreme, am călcat apa. În timpul nopţii, a venit din nou Marina aia îngrozitoare, cu oribilele ei şalupe rapide, şi ne-a stropit complet cu apă, cu toate că nu mai era nevoie. Generalul meu s-a înfuriat de-a binelea. Niciodată n-a putut suferi Marina. Considera că-i anormal ca fiinţele umane să se învârtă prin apă. Dacă preamilostivul Dumnezeu german ar fi dorit una ca asta, ar fi avut grijă ca poporul german să se nască purtând aripioare pe spate.

— Ăsta e un caz de Curtea Marţială, a spus el grav, fixându-şi la ochi al cincilea monoclu de rezervă. A explodat de-a binelea când şi-a dat seama că mai întâi e salvat personalul tehnic. În timpul crizei, şi-a pierdut ultimele trei monocluri şi boneta sa de campanie ţesută cu fir de aur care a luat-o de una singură pe apă. I-am spus unui şofer de la P-4 să salveze boneta, iar generalul meu nu m-a uitat niciodată pentru asta.

— Unteroffizier Gregor Martin, eşti un erou german, a spus el, solemn. Pentru asta vei primi Crucea pentru Serviciu de Război. Dac-am fi avut mai mulţi oameni de calibrul tău, l-am fi făcut pe brutalul nostru duşman să regrete c-a declanşat acest război!

— Prea bine, Herr General, domnule! am spus eu, înghiţind jumătate din Canal în timp ce salutam.

Am ajuns la mal dimineaţa. Acolo l-am aruncat din Kübelul său pe-un colonel de infanterie şi pe adjutantul lui şi-am pornit ţintă spre Cartierul general al Corpului de armată pentru a ne plânge de Marină.

— Infanteriştii sunt născuţi să mărşăluiască, a spus generalul meu, în timp ce le aruncam un „rămas-bun" condescendent celor doi pedestraşi, care nu păreau prea fericiţi că le-am rechiziţionat Kübelul.

Exerciţiul de debarcare a fost abandonat. Eu şi generalul meu trebuia să ne mai obişnuim niţel cu înecul, dar să nu-mi spuneţi că moartea prin înec e una plăcută. A fost o experienţă pe care-aş putea-o numi amară. Generalul meu a spus întotdeauna că întreaga divizie a

nimerit pe fundul Canalului Mânecii numai, din vina Comandamentului suprem. „Caporalii ăia din Boemia", cum spunea el.

— E de dorit ca generalul tău să nu mai deţină nici un fel de comandă, spune Heide. Duhneşte a îngâmfare imperială.

— Imperiali! Află, prăpăditule, că asta am fost, strigă Gregor mândru. Nu l-am întâlnit niciodată pe bătrânul Hohenzollern, dar generalul meu mi-a povestit atâtea despre el, încât nu pot decât să-l simpatizez. Împăraţii trebuie să fie născuţi pentru slujba asta!

— Luaţi-vă armele, ordonă Bătrânul, întors de la comandantul de companie. Plutonul 2 o ia înainte, şi pentru asta mulţumiţi-i Micuţului, fiindcă l-a ofensat pe idiotul ăla de von Pader!

Aerul vibrează şi vuieşte. Explozia are loc la mare distanţă şi, probabil, a fost foarte violentă.

— Ghinionul nefericiţilor care s-au nimerit pe-acolo, spune Barcelona.

— La dracu', băieţi, ascultaţi! strigă Micuţul, cu admiraţie. Auzi-i pe vecini cum se cacă.

— Şi ce-i cu asta? face Gregor.

Întotdeauna când suntem pe cale să-i înlocuim pe cei din prima linie, simţim ură pentru inamic, însă, după numai câteva zile pe front, începem să nutrim simpatie pentru partea adversă. Zac şi ei în aceeaşi mizerie ca şi noi, iar obuzele nu fac nici o deosebire.

Cade o nouă salvă. Copacii înalţi se îndoaie sub suflu. Ne ghemuim involuntar. Unii dintre noi îşi pun căştile de oţel pe cap.

— Bubuie frumos, aşa-i? face Micuţul. E surprinzător ce forţă poate să zacă într-un obuz.

Mărşăluim prin pădurea ucisă. Pe trunchiurile dezgolite ale copacilor nu mai e nici urmă de scoarţă. Când vom ajunge pe culme, ruşii ne vor putea vedea. Ăsta e locul în care companii întregi de oameni sunt preschimbate în tocătură. Fiecare se teme de porţiunea asta. Trebuie străbătută în salturi scurte, dar, de îndată ce primul grup a făcut o mişcare, zboară trasoare din direcţie opusă. Soldaţii ţipă după brancarde. Sunt cei care nu se mişcă destul de repede.

— Plutonul 2, înainte! Mişcă! Mişcă! strigă Bătrânul, făcându-ne semn cu automatul. Fugiţi ca iepurii dacă vreţi să rămâneţi vii.

Sar şi eu, părând că zbor pe deasupra pământului. Simt mitraliera incomodă şi grea. Pe lângă mine, ţiuie trasoare. Pământ şi foc se înalţă spre cer. Cu o săritură de câţiva metri, aterizez într-o groapă de obuz.

Acum sunt bombardate culmile cu artilerie de câmp şi mortiere. Compania nimereşte drept sub o salvă de proiectile. Comandantul lor, apreciatul Oberleutnant Soest, e ridicat în aer şi corpul său pare că explodează în vârful unei limbi de foc. Compania a 3-a e rasă de pe suprafaţa pământului în câteva minute. Majoritatea sunt zdrobiţi şi informi. Bateriile de câmp inamice controlează culmile.

Porta şi Rasputin se apropie în goană, învăluiţi într-un nor de praf. Ursul aleargă în patru labe, în salturi lungi. Pare că încearcă să-l protejeze cu trupul său pe Porta. De fiecare dată când se prăbuşeşte, ursul îl acoperă. Când, în cele din urmă, suntem în siguranţă, de partea cealaltă a culmilor, constatăm că acţiunea a costat compania a 5-a şapte morţi şi unsprezece răniţi. E puţin în comparaţie cu pierderile altor companii ale regimentului.

— Sărmanii alergători de la Aprovizionare, spun eu, privind iadul arzător. De două ori pe zi să treci pe-aici, cu marmitele cu mâncare în spate!

Când ajungem la râu, e miezul-nopţii şi un întuneric să-l tai cu cuţitul. Ne urcăm tăcuţi în bărcile de asalt. Nimeni nu-şi face iluzii. Am mai trecut prin asta.

— O tură-n jurul portului, băieţi, chicoteşte Porta. După aceea, bere la discreţie. Dacă sunteţi cuminţi, la tura următoare vă puteţi plimba pe gratis.

Nu râde nimeni.

Micuţul se instalează la prora cu puşca-mitralieră. Eu car încărcăturile explozibile înşirate pe un par lung.

Julius Heide şi cu mine trebuie să ajungem la amplasamentele inamicului, în vreme ce grupa ne dă foc de acoperire. Blestem ziua în care m-am oferit voluntar pentru cursul ăla de explozibili. Acum trag ponoasele. Asta echivalează cu un drum — numai dus — la ceruri. La urma-urmei, când m-am prezentat voluntar, pe front izbucnise deja infernul, şi când am revenit, majoritatea celor pe care i-am cunoscut îngrăşau pământul.

— Aleargă drăceşte de îndată ce atingem pământul, îmi şopteşte Heide neliniştit. Avem la dispoziţie trei minute jumătate să ajungem la ei.

Soarta noastră depinde de ce se va întâmpla în primul minut. Atunci, de obicei, inamicul e într-o stare de confuzie, dar după aceea zbârnâie şi-şi dă seama că trebuie să dispară el sau noi. Ar trebui să ne lichideze înainte să ajungem la ei cu încărcăturile.

— Mai întâi de toate, păstraţi-vă capetele, ne roagă Bătrânul, în şoaptă. Nu faceţi pe eroii. Viaţa-i scurtă şi morţi veţi fi multă vreme. Faceţi ceea ce e nevoie, şi nimic mai mult. (Îl bate uşor pe umăr pe Julius.) Tu şi cu Sven trebuie să ajungeţi cu încărcăturile la poziţiile lor defensive. Fugiţi de parcă diavolul v-ar fi pe urme. N-au voie să se dezmeticească. Dac-o fac, s-a zis cu noi. Chiar de veţi fi răniţi de douăzeci de ori pe drum, trebuie să vă târâţi cumva până la amplasamentele alea. Hals-und-Beinbruch[30]!

Barca îngustă scrâşneşte pe fundul nisipos. Dintr-un salt suntem afară din ea, gonim prin ceaţă şi ne căţărăm pe malul abrupt. Plămânii ne plesnesc de efort. Mă arunc îndărătul unui bolovan imens. Vechea mea rană din plămân îmi dă de furcă. Mai avem de străbătut o distanţă de trei metri, dar fiecare pas e plin de moarte şi primejdii.

O mitralieră grea latră, dar din spate. Ne dau foc de acoperire.

Betonul se înalţă deasupra noastră. Fortificaţiile sunt mai puternice decât am crezut iniţial. Îndes încărcătura printr-o deschizătură de observaţie şi trag de şnurul de siguranţă. Printr-un salt lung, mă pun la adăpost, casc gura şi-mi înfund degetele în urechi. Peretele se prăbuşeşte. Explozia e îngrozitoare. Un val fierbinte trece prin mine.

Un fulger orbitor, şi corpuri umane sunt azvârlite din adăpost. Mă simt ca şi cum m-ar fi mestecat Satan şi m-a scuipat din nou afară.

Încă două explozii prelungi, răsunătoare, şi alte două adăposturi zboară în ţăndări, ca nişte coji de ouă. Arme automate latră zgomotos.

Micuţul soseşte în goană cu mitraliera grea.

— Dă-i drumul, figură! urlă el, lovindu-mă din alergare. Dacă se dezmeticesc, ne vor hali coaiele la micul-dejun. Păgânii ăştia ştiu ce fac.

Bătrânul năvăleşte înainte cu restul plutonului 2 în formaţie desfăşurată de luptă. Cât ai clipi au şi curăţat poziţiile inamice.

Hauptmann von Pader se aruncă greoi la pământ, în spatele Bătrânului. E palid ca moartea şi la limita unui şoc nervos. Îşi poartă casca de oţel de-a-ndăratelea.

— De ce nu desfăşori compania? întreabă, nepoliticos, Bătrânul, privindu-l cu răutate. O singură lovitură în plin în poziţia asta, şi jumătate din companie e la maldărul de gunoi.

— Nu încerca să-mi dai sfaturi, Feldwebel, gâfâie căpitanul. O să-ţi fac un raport!

---

30 Urare de noroc tipic nemţească, însemnând, în traducere directă: „Să-ţi rupi gâtul şi picioarele".

— Doamne Sfinte! geme Bătrânul, disperat. Mai ai şi altceva în cap decât numai rapoarte? Eşti pe front, Herr Hauptmann, şi răspunzi de viaţa a două sute de soldaţi germani. (Se ridică pe jumătate şi aţinteşte automatul asupra lui von Pader.) Te previn, dacă încurci treburile pe-aici, preiau eu comanda!

— Drept cine te crezi? ţipă Hauptmann von Pader înfierbântat. Un ţăran păduchios ca tine nu poate lua comanda unui ofiţer.

— Citeşte ordinele propriului Führer, scrâşneşte Bătrânul. Ultimele ordine spun că şi-un soldat de rând poate prelua comanda comandantului de regiment dacă vede că acesta nu e-n stare să-şi facă datoria.

— N-am auzit de asta, îngaimă von Pader stins.

— Mai bine te-ai învoi o zi, când ne întoarcem, ca să citeşti ordine, sugerează Bătrânul, ironic.

Un curier se trânteşte gâfâind alături de ei. Sângele îi şiroieşte pe faţă dintr-o rană din mijlocul frunţii.

— Herr Hauptmann! Comandamentul regimentului vrea să ştie dacă fortificaţiile au fost luate.

— Nu, răspunde Bătrânul, în locul căpitanului, atacul e oprit. Compania a 5-a stă prin gropi de obuz şi-şi scarpină fundul colectiv.

— Colonelul va fi încântat să audă asta, rânjeşte curierul, aruncând o privire dispreţuitoare ofiţerului care zace la pământ, ţinându-se strâns cu mâinile de cască.

Porta şi ursul alunecă lângă ei într-o avalanşă de praf şi frunze uscate.

— Ce dracu frecaţi pe-aici? strigă Porta, ignorându-l pe von Pader. Unde-i restul companiei? Eu şi Rasputin nu putem câştiga singuri războiul.

Bătrânul face semn plutonului vecin. I se răspunde, şi compania a 5-a năvăleşte înainte. Numai Hauptmann von Pader rămâne în urmă în groapa sa. Cu ochii injectaţi de groază, priveşte pământul din faţa lui, care e răscolit de barajul artileriei.

Pământul pare că se ridică spre cer ca o cortină uriaşă şi din el ţâşnesc flăcări în gheizere gigantice. Trupuri şi echipament sunt azvârlite în toate direcţiile.

Un tun cu şase cai zboară prin aer şi se zdrobeşte de pământ.

Hauptmann von Pader cade grămadă, plângând. Stomacul îi este frământat de crampe. Îşi azvârle casca şi trage de guler, sfâşiindu-l. Nu şi-a închipuit niciodată că aşa ar putea arăta botezul focului. Simte pentru prima dată în viaţă că Vaterlandul îi cere prea mult.

Groapa în care zace se cutremură. E ca şi cum toţi demonii iadului ar fi fost lăsaţi liberi, şi urlă împreună. Unei explozii asurzitoare îi urmează imediat alta. Vacarmul se ridică într-un crescendo infernal.

Un corp se prăbuşeşte înaintea lui. Sânge, măruntaie şi creieri îi împroşcă faţa.

Ţipă disperat, crezând că el însuşi a fost grav-rănit, dar era locotenentul de nouăsprezece ani, a cărui primă zi pe front se sfârşise.

Plouă cu obuze. Şuierând, urlând, explodând. Foc, pământ, stânci, trunchiurile copacilor zboară de-a valma prin aer. Suntem într-un gigant stadion infernal, unde deflagraţiile aruncă nepăsătoare, ca pe nişte mingi, tot ce e în interiorul lui.

— Compania mea, îngaimă von Pader, şi se ghemuieşte mai adânc. În groapă.

Compania lui e departe. E angajată în ciocniri crâncene pentru poziţiile ruseşti.

Zăresc două capete îndărătul unei „Maxim" şi trimit o grenadă cu mâner din lemn în direcţia lor. Sunt atent să nu fie aruncată înapoi.

N-avem de-a face cu recruţi.

Grenada pluteşte drept spre cuibul de mitralieră. Un trup în uniformă kaki e azvârlit în aer, împreună cu o mitralieră grea.

Alerg înainte cu puşca-mitralieră sub braţ. E un model rusesc, o armă excelentă pentru lupta strânsă. Mă adăpostesc după sacii de nisip care împrejmuiesc cuibul. Când respir aerul îmi sfâşie plămânii. Afurisita aia de rană! Nu voi scăpa niciodată de ea.

Un sergent rus se năpusteşte asupra mea, dar înainte de-a apuca să tragă, îi sfărâm ţeasta cu patul mitralierei. Pregătesc, febril, o nouă grenadă.

Ca într-o mişcare cu încetinitorul, îl zăresc pe Gregor sosind în goană din tufiş, străpungând un căpitan rus cu baioneta, apoi smulgând-o şi zdrobindu-i faţa cu patul armei. O lovitură în vintre şi dispare în tranşeea alăturată.

Pe culmi, o mitralieră latră neîntrerupt. O explozie violentă mai-mai că-mi smulge picioarele de sub mine. Un glonţ mi-a smuls deja o jumătate din cizmă. Mă arde şi mă mănâncă, dar nu-i decât o zgârietură. Dacă ăsta ar fi fost un glonţ exploziv, întregul picior mi-ar fi fost sfâşiat, gândesc eu, îngrozit, în timp ce arunc pielea arzândă a cizmei. Dar poate aş fi fost scăpat de toate. Sau nu? Sunt aruncaţi înapoi în luptă până şi amputaţii.

Cu plămânii şuierători şi dureroşi, alerg spre următoarea bucăţică de adăpost. În câteva minute, îmi recapăt răsuflarea. Sunt plin de sânge. Îngrozit, mă pipăi peste tot. Totul e în regulă.

Alergăm greoi prin tranşeea îngustă, aruncând grenade în gurile adăposturilor.

Automatele scuipă moarte. În urma noastră, jumătate din tranşee sare în aer. Capcana a fost declanşată câteva secunde prea târziu. Altfel, nici unul dintre noi n-ar mai fi fost acum în viaţă. Un miracol al războiului!

Dau peste Porta şi Legionarul într-o groapă adâncă de obuz care încă mai fumegă în urma exploziei. Umplem din nou încărcătoarele, apoi le vârâm în buzunare, în carâmbii cizmelor şi în centuri.

Gregor şi Micuţul alunecă alături de noi, încărcaţi cu o grămadă de bidoane de apă ruseşti.

— Uite-o băutură bună pentru eroi, spune Micuţul, împărţindu-ne bidoanele. Vecinii cred că şi-au primit raţiile tocmai cânt am sosit noi în vizită. Păcat, nu-i aşa?

Ursul e întins lângă Porta. Are o zgârietură urâtă de glonţ între umeri. Curăţăm rana şi-o bandajăm. Primeşte două beri ruseşti drept consolare şi mai-mai că înghite şi sticlele.

— Ar fi trebuit să-l vedeţi luptând, spune Porta, mândru. Uneori îi apucă pe doi dintr-o dată şi-i izbeşte unul de celălalt. Se sparg de parc-ar fi din sticlă.

— „Pravda" va scrie un articol straşnic despre treaba asta, râde Legionarul. Fără îndoială, o să spună c-am suferit pierderi atât de grele încât suntem nevoiţi să instruim animale în loc de soldaţi.

— Trebuie c-a fost hrănit numai cu bolşevici, e de părere Gregor, scărpinând ursul în ceafă. Ce-ar fi să-l trimitem la o întrunire a Partidului? Ar fi haios să aibă aceleaşi sentimente şi pentru ţăranii noştri de aur.

— Sunt sigur, consideră, Porta. Dictaturile socialiste nu sunt specialitatea lui.

— La drum! Mişcarea! strigă, nerăbdător, Bătrânul. Pacea nu stă să aştepte să vă faceţi voi timp şi pentru ea!

Artileria de câmp formează un baraj infernal. Ne ghemuim în gropile de obuz. Pământ şi pietriş plouă peste noi. Muncim din greu să ne dezgropăm. În aer, pluteşte un miros de acid picric de la proiectilele care

explodează. Ni se înfinge în gâtlejuri ca aburii dintr-un butoi cu acid.

Ruşii se retrag. Aleargă peste pământul proaspăt ras, care tremură ca o sălbăticiune rănită.

Artileria noastră de la Elipsy bombardează poziţiile defensive ruseşti. Acolo unde cad obuzele de 380 mm, produc distrugeri de nedescris. Numai suflul e de ajuns ca să spulbere o fiinţă umană în bucăţele de mărimea atomilor.

Mă adăpostesc alături de Julius. Are una din mitralierele noi MG-42 şi e atât de mândru de ea de parcă ar fi inventat-o el însuşi.

— Maică Precistă din Kazan! Asta-i o veritabilă armă germană! (Îşi propteşte picioarele de-o stâncă.) E dificil să stai nemişcat cu o '42. (Râde vesel.) Cu un tocător din ăsta le poţi arăta bolşevicilor drumul spre casă!

O rafală prelungă răscoleşte pământul în faţa noastră. Înspăimântaţi, ne aruncăm rapid pe fundul unei gropi de obuz.

— Porcii, şuieră Heide, cu răutate.

— Daţi-mi foc de acoperire, urlă Micuţul, din altă groapă.

— Eşti gata? strigă Julius, coborând piedica de siguranţă a 42-iului.

— Trage o dată, lepădătură brună, ţipă Micuţul, înfuriat. Dar vezi să nu mă loveşti pe mine, cârpă, că-ţi fac măruntaiele şireturi!

Heide trage rafale scurte, bine direcţionate.

Micuţul soseşte duduind. Pentru noi e un mister cum de poate un asemenea munte de om să se mişte atât de repede.

Trece pe lângă noi ca o tornadă. Ca de obicei, vorbeşte singur.

— Las' că vin eu la voi, fii blestemaţi ai lui Stalin! Voi aţi vrut-o.

Sar în picioare şi-l urmez. Ne căţărăm pe o pantă aproape verticală. Micuţul aruncă mitraliera grea peste buză şi se saltă după ea.

— Să tragă-n Micuţul, asta vor, animale fără Dumnezeu! (Aruncă două grenade una după alta.) Îl avem pe Dumnezeul german de partea noastră, urlă el cu toată forţa plămânilor. Vin şi vă zbor găoazele alea sovietice, drept în iad! (Îşi goleşte puşca-mitralieră, cu o rafală prelungă), apoi sare înainte la lupta corp la corp. Trosnesc ţeste. Ar fi trebuit să rămâi în pat, Ivane,

şi ţi-ai fi păstrat creierii în cap!

Mitralierele latră violent. Grenade de mână se rostogolesc prin aer în ambele direcţii.

— Cară-te, spumegă Micuţul, dându-mi un brânci, care mă azvârle înainte.

Arunc o grenadă cu mâner şi o iau la fugă când explodează.

Julius Heide e pe urmele noastre cu '42-iul cuibărit în braţe.

— Merge ca o bombă, aşa-i? zbiară Micuţul, înfigându-şi cuţitul în şalele unui infanterist rus care apare dintr-o groapă cu o pâine mare sub braţ.

Înşfac pâinea şi-o vâr la centură. Are niţel sânge pe ea, dar poate fi răzuit.

Suntem în tranşeea îngustă de comunicaţie. Dau colţul şi un soldat sovietic aleargă în direcţia mea. Înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, sunt la pământ. Un bocanc cu ţinte de oţel îmi vine spre faţă.

N-am timp să gândesc decât: „Asta-i pentru tine, s-a zis!" Pe urmă, rusul e ridicat în aer, picioarele agitându-i-se în gol. Se aude un trosnet îngrozitor de oase şi corpul său neînsufleţit se prăbuşeşte peste mine.

O pereche de labe blănoase îmi trec prin faţa ochilor şi un mormăit puternic acoperă până şi vacarmul bătăliei. M-a salvat ursul lui Porta.

Doi soldaţi sovietici se holbează la vederea ursului, cu o cască germană pe cap, legănându-se prin tranşeea de comunicare. Se ridică şi, înşfăcându-i pe amândoi, îi zdrobeşte cu o forţă supranaturală. Apoi trece mai departe, galopând în patru labe. A învăţat de multă vreme

cum să se ferească în asemenea situaţii de toate nenorocirile şuierătoare şi ţipătoare. Aruncă corpul unui rus în aer şi-l calcă în picioare când aterizează pe pământ.

Nimeni dintre noi nu e în stare să priceapă de ce uniformele kaki îi inspiră o ură atât de teribilă.

Porta e pe urmele lui. Când priveşte peste parapetul tranşeei, ursul şade în spatele său, dar, de îndată ce Porta ţâşneşte dincolo, îl urmează îndeaproape. Când Porta se pune la adăpost, ursul îl imită. Îşi face treaba ca un infanterist veteran, călit în războiul de tranşee, care nu intră niciodată într-un adăpost inamic înainte de a arunca înăuntru o grenadă de mână.

Un obuz al artileriei grele aterizează într-o groapă comună, azvârlind rămăşiţe de cadavre în toate direcţiile. Întregul teren seamănă cu o uriaşă măcelărie. Măruntaie, membre şi capete smulse atârnă prin copaci, ca şi când un nebun a încercat să-i decoreze în aşteptarea unui Crăciun sadic.

Camioanele unui pluton întreg de la Transporturi, împreună cu caii, sunt aruncate în aer şi explodează ca nişte artificii gigantice. Stâlpi de telegraf se frâng precum chibriturile. Sârme şuieră prin aer. O casă plesneşte de sus până jos şi se prăbuşeşte în praf. Un fulger galben orbitor luminează cerul. În urma lor, ruşii aruncă totul în aer. Dacă în explozii pier şi câteva sute dintr-ai lor, n-are aparent nici o importanţă. Iosif Stalin n-a ascuns niciodată faptul că un milion de vieţi în plus sau în minus nu prezintă nici o importanţă în tabloul de ansamblu. Aşa că ce mai contează, în desfăşurarea planului său, câteva sute de oameni care sunt spulberaţi aici?

Împing braţul spre spate şi arunc următoarea grenadă. Acum am ajuns la periferiile Iassâului. Se pare că marea ofensivă e pe cale să reuşească. Ruşii se retrag pe toată linia, dar, în curând, vom ajunge la capătul puterilor. Ne strecurăm cu grijă pe străzile pustii. Regimentul 104 Puşcaşi e în frunte. E nevoit să-şi croiască drum din casă-n casă.

Înaintea noastră, merge Regimentul 6 Motociclete, iar plutonul 2 e înşirat pe panta dinspre râu, aproape de pod. Aşteptăm semnalul de a porni din nou înainte; acest răgaz scurt ne salvează viaţa.

— Le vedeţi? ţipă Bătrânul, arătând spre cer.

O formaţie uriaşă de bombardiere se lasă deasupra oraşului. Îngroziţi, ne lipim şi mai tare de pantă.

În clipa următoare, aerul se umple de un vacarm infernal. Strada lungă, cu case pe ambele părţi, e ridicată în aer ca de o mână uriaşă. Pentru câteva secunde, totul pare să sclipească precum un miraj, apoi cade înapoi pe pământ, cu un urlet zdrobitor. E o privelişte fantastică. Oameni sunt proiectaţi în câmpul alăturat numai pentru a fi seceraţi de bombardierele de vânătoare, care trec razant cu pământul.

Marea flotă de bombardiere pleacă spre est. Pare că se mistuie în soare. Oraşul nu mai există. A fost transformat într-un morman de bârne, moloz, lemn şi fier contorsionat, din care răsar, ici-colo, un picior, un trup, capete şi mâini.

Vântul poartă înspre noi un miros dulceag.

— De câte e-n stare Armata! face Micuţul solemn. Acu' o juma' de oră era un oraş drăguţ de raion, şi acum e-o grămadă de rahat!

Cu respiraţia tăiată, ne aruncăm într-o tranşee, în care zac tineri ruşi ucişi de o salvă de tanc. Câţiva au feţele înfundate, netede precum cartonul. Destul de ciudat; cu toate că nu mai au profiluri, îşi păstrează trăsăturile individuale, astfel încât ar putea fi identificaţi. Morţii sunt cadeţi ofiţeri care au rămas la posturile lor şi au fost striviţi de trei sute de tancuri.

Atacul se rostogoleşte necruţător înainte între ruine. Moartea îşi

cere tributul. Un soldat în kaki se prăbuşeşte cu mâinile crispate pe şale. Sângele îi ţâşneşte printre degete.

Legionarul sare iute peste el şi o rafală scurtă de automat îl ţintuieşte la pământ.

— *Vive la mort!* urlă el, fanatic.

Micuţul râde macabru şi despică falca unui căpitan.

— Asta o să te-nveţe minte să nu mai ţinteşti asupra Micuţului de pe Reeperbahn, fiule! (Se lasă la pământ tocmai la timp ca să evite o rafală de automat.) Jigodii sovietice parşive! ţipă el, aruncând o grenadă de mână.

Năvălesc într-o pivniţă. În urma lui Porta, Răsună împuşcături, în toate direcţiile, zboară gloanţe. Mortar şi tencuială plouă din tavan. Sunt atinse câteva conducte de apă şi apa se revarsă în cascade peste noi.

Un obiect se rostogoleşte pe coridorul nostru. Îl prind şi-l arunc de unde a venit. O explozie cutremurătoare, şi un val de aer fierbinte vine spre noi.

Bătrânul mă bate pe umăr, aprobator. Dacă n-aş fi înşfăcat *ananasul*[31] rusesc pentru a-l arunca înapoi, întreaga echipa ar fi pierit.

Curăţăm rapid pivniţa. Cei în viaţă sunt lichidaţi cu un glonţ în ceafă, indiferent că sunt militari sau civili. Nu putem lua prizonieri, şi apoi şcoala dură a experienţei ne-a învăţat că până şi cei grav-răniţi îşi pot aduna destulă forţă pentru a arunca o grenadă spre aceia care, cu o clipă mai devreme, i-au cruţat. Gropi şi adăposturi sunt curăţate printr-o pieptănătură deasă. Punem mâna pe tot ce ne poate fi de folos.

Porta se încovoaie sub povara a doi saci. O aromă de cafea pluteşte în jurul lui.

Micuţul târăşte trei lăzi grele din lemn cu ajutorul unui afet cu roţi pentru o mitralieră grea. Suntem ca nebuni. Ca de Crăciun, după ce s-au împărţit darurile. Deschidem conserve cu mâncare şi ne îndopăm, indiferent de conţinut.

O mitralieră latră cu furie. Infanteria siberiană contraatacă, dar noi am apucat să ne îngropăm şi sunt întâmpinaţi cu moarte de focul nostru defensiv concentrat. În restul după-amiezii, sectorul de front e relativ calm.

Hauptmann von Pader soseşte şi el, încercând să pară prietenos.

— Bună treabă, Feldwebel Beier! îl flatează el pe Bătrânul. Regret că n-am putut fi alături de tine în ultima parte a atacului, dar am fost ţintuit locului de un şoc datorat bombardamentului, explică el, cu un râs forţat.

Bătrânul se răsuceşte pe călcâie şi pleacă fără să-l salute sau să-i răspundă. Hauptmann von Pader îi aruncă o privire răutăcioasă.

Micuţul se ridică zgomotos. Faţa îi e plămădită din noroi şi sânge. Se aşază în poziţie de drepţi înaintea comandantului său de companie, pocneşte din călcâie şi execută un salut impecabil, ca de şcoală de instrucţie.

— Cer domnului căpitan permisiunea de-a raporta, să trăiţi!

Hauptmann von Pader mormăie ceva indescifrabil. Dintr-o dată îşi dă seama cine-i cel din faţa lui. Creatura aia jalnică, semiumană, căreia a jurat să-nu-i mai adreseze nici un cuvânt! Se întoarce, dezgustat, dar Micuţul îl urmează cu încăpăţânare, bătând pas de defilare şi salutând.

— Cer permisiunea de a vorbi cu Herr Hauptmann, 'trăiţi! Linişte.

— Cer permisiunea de a întreba, domnule, dacă Herr Hauptmann s-a aflat la comanda companiei a 5-a?

Linişte. Acum se deplasează mai repede, dar Micuţului îi necesar numai un pas pentru doi de-ai lui von Pader.

---

31 Ananas - grenadă defensivă, denumită astfel datorită striaţiilor orizontale şi verticale pe care le are, pentru a produce în momentul exploziei cât mai multe schije.

— Cer permisiunea de a-i spune domnului căpitan că arată ca un căpitan care se află la comanda companiei a 5-a. Mă înşel domnule?

Linişte.

— Obergefreiter Wolfgang Creutzfeldt, clasa I A se prezintă la întoarcerea din lupta dusă cu vecinii, domnule. Permiteţi să raportez, don' căpitan, am lichidat patru ofiţeri. Am avut, de asemenea, plăcerea de a curăţa o poziţie inamică, domnule. Îi raportez domnului Hauptmann că sunt încă sănătos la cap şi la trup şi pregătit cât pot de bine să-i tăbăcesc pe vecini la noi ordine, 'trăiţi!

Hauptmann von Pader îi întoarce spatele, dar Micuţul se plasează imediat în partea lui stângă, aşa cum prevede regulamentul. Von Pader nu se mai poate stăpâni.

— Eşti nebun, omule? De unde dracu' ai venit?

— Permiteţi să raportez, don' căpitan, m-am născut în Sankt-Pauli din Hamburg. Acolo am văzut pentru prima oară lumina zilei, ca să zic aşa. N-aş spune că sunt nebun, ca răspuns la întrebarea de adineauri a domnului căpitan, dar am fost întotdeauna ceea ce se cheamă un pic sălbatic, cred. Se pot întâmpla multe într-o familie, domnule. Bătrânul meu a fost scurtat de-un cap la Moabitt. Frate-miu mai mare a păţit-o exact la fel. Dar pe el l-au aranjat la Fuhlsbüttel. Cele două surori ale mele stau într-un loc foarte frumos, împreună cu multe alte tinere drăguţe, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, domnule, Sunt pe Reeperbahn. Dar li s-a suit atât de tare la cap, încât nu vor să mai aibă de-a face cu noi ceilalţi. Apoi domnul căpitan trebuie să mai ştie că am venit la Armată pe când aveam şaişpe anişori. Oamenii ăia evlavioşi, care conduceau şcoala de corecţie în care mă aflam, recunoşteau că ăsta-i locul nimerit pentru mine, domnule. Se gândeau desigur că nu va trece mult şi-o să mă curăţ, aşa cred. Herr Hauptmann, trebuie să recunosc c-am fost luat la vale de trei ori, dar tot clasa I A sunt, şi mi s-a spus că „I-ul e de la „Inteligenţă", dar nu-mi mai amintesc de la ce e „A"-ul, domnule. Permiteţi să raportez mai departe, domnule, cum nu mi se mai plăteşte solda...

— Cară-te dracului! ţipă von Pader, căutându-şi pistolul.

Micuţul ia poziţia de drepţi şi salută idiot.

— Culcat! ţipă von Pader. În turbarea sa, nu găseşte altceva de spus.

Micuţul cade ca un butuc într-o băltoacă împuţită şi trimite un val de noroi peste von Pader, care urlă ca un apucat.

Ceva mai târziu, Micuţul şade, împreună cu noi, curăţind ţeava puştii-mitralieră.

— Cât rahat împroşcă dobitocul ăla, spune el, gânditor. Şi pun pariu că are studii superioare. Slavă Domnului că nu-s şi eu unul dintr-ăştia. N-aş putea suporta.

— Oameni ca el ar trebui să fie fericiţi că există aşa ceva ca Armata, constată Gregor. Altundeva nu se află nici o slujbă pentru ei.

— Da, nu-s buni decât de paznici pe la închisori, e de părere Porta, turnând apă în ibricul pentru cafea.

Legionarul vine cu o plăcintă minunată, pe care-a copt-o deasupra unui foc deschis.

— Ce găteşti, Fritz? Miroase bine! se aude din poziţiile ruseşti, la numai treizeci de metri depărtare.

— Servim cafeaua de după-amiază, urlă Porta, drept răspuns. Sunteţi bineveniţi, dar coniacul îl aduceţi voi.

Dintr-un motiv inexplicabil, primim ordin să ne retragem la vechile poziţii. Totul e irosit. Din câte vedem, cei care au murit au murit degeaba. Dar noi nu suntem strategi, doar pedestraşi.

Din direcţia opusă, nechează nişte cai. Adierea uşoară aduce

mirosul lor până la noi.

— Ce porcărie, măi oameni, strigă Micuţul. Au trimis cavaleria în ajutor.

— *C'est la guerre,* oftează Legionarul. În război, orice e posibil.

— Un atac de cavalerie nu-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla, consideră Porta, optimist. Am putea tăia fripturile alea pe copite şi ne-am asigura cu haleală pentru multă vreme. Pui mârţoaga în sare şi te ţine-un an. Dar nu uitaţi s-o fierbeţi înainte de-a o prăji. Dacă nu, are gust apos.

— Ia spune, cum ai transporta tu un cal sărat? întreabă Barcelona, sceptic. Îmi spune mie ceva că în curând şandramaua se va muta de aici.

— Se pare că nu mi-ai remarcat limuzina, rânjeşte Porta, arătând spre afetul mitralierei ruseşti. Tot ce-mi mai trebuie sunt doi băieţi de dincolo care să tragă la ricşă, şi Obergefreiter, din mila lui Dumnezeu, Joseph Porta va fi în stare să viziteze Sfânta Rusie cu eleganţă. Bătrânul Tolstoi spune că-n Rusia n-ai clasă dacă n-ai o pereche de roţi sub fund. Numai clasa muncitoare foloseşte picioarele.

Se ridică şi pleacă să le spună noilor-veniţi cum să aibă grijă de ei aici, pe front. Trebuie să le intre în sânge, cât mai curând, tot ceea ce n-au învăţat la garnizoană. Avem nevoie de ei şi interesul nostru e să rămână în viaţă cât mai mult, să nu se repeadă drept într-un baraj de artilerie, să calce pe vreo mină, sau să li se întâmple vreo altă nenorocire.

Primim doar jumătate din întăririle de care avem nevoie. În Germania, au ajuns la fundul sacului de multă vreme. Până şi rasiştii fanatici din SS primesc voluntari ruşi. Untermenschen — până când se prezintă voluntari. Deunăzi, am dat peste o unitate de germani negri. Nu cunoşteau o iotă germană. Când le-am explicat cât de caraghios arată, nu făceau decât să ne zâmbească fericiţi.

Porta şade pe un muşuroi de furnici abandonat. Recruţii au făcut cerc în jurul lui.

— În primul şi-n primul rând trebuie să înţelegeţi că aici scopul vostru e să curăţaţi inamicul şi nu, repet, nu să-i permiteţi să vă cureţe el pe voi. Vaterlandul n-are nimic de câştigat din asta. Uitaţi ce vi s-a spus la Sennelager. N-avem nevoie de eroi pe-aici. Pentru a răzbate în meseria asta, e nevoie de creier, nu de sânge, şi pe urmă nu uitaţi nici o clipă, dar nici o clipă, că păgânul nostru vecin cunoaşte, la rândul lui, toate şiretlicurile. Ca să poţi câştiga trebuie să fii mai rapid decât celălalt. Omorâţi tot ce nu poartă uniformă germană. Dacă nu sunteţi siguri, la cea mai mică bănuială, trageţi, şi trageţi în plin. În nici un caz, repet, în nici un caz să nu vă aruncaţi cu capul înainte la cel mai mic semn. Tipii de dincolo trag salve cu adevărat, ţineţi minte, şi de-abia aşteaptă să vă taie linia vieţii cu o boabă bine ochită. Când sărim gardul ca să-l vizităm pe Ivan, căscaţi ochii după vreo groapă încăpătoare. Nu vă puneţi în mişcare niciodată înainte de a şti unde vă e următorul adăpost, şi când aţi ajuns la el, căutaţi să aflaţi imediat, repet imediat, dincotro se trage. Ochiţi, dar, pentru numele sfintei Elisabeta, ochiţi rapid! Apoi trageţi şi terminaţi repede, sau nu veţi mai trage niciodată, copiii mei!

Ivan spune că băieţii lui Adolf pierd în fiecare minut un om. Dac-ar fi adevărat, războiul s-ar termina în curând şi astfel cei care-am mai rămas în viaţă ne-am putea întoarce acasă, dar, din păcate, Ivan e un mincinos la fel de mare ca şi noi. Minciunile şi războiul merg mână-n mână şi n-avem ce-i face. Minciuna e dată de Dumnezeu, aşa că suntem nevoiţi s-o folosim. Dar, cel mai important lucru aici e să fiţi mai rapizi decât vecinul. Dacă sunteţi, rămâneţi în viaţă. Când trageţi, trageţi în plin. Un mort pe jumătate, fie el femeie, prezintă o primejdie pentru voi. S-ar

duce în iad fericit dac-ar putea lua şi pe unul dintre voi cu el. (Porta îşi ridică în aer cazmaua.) Aveţi grijă de asta. E una dintre cele mai bune scule pe care vi le-a dat Armata. Îngropaţi-vă cu ea la prima ocazie. Fiecare ciozvârtă de pământ pe care-o săpaţi cu asta vă prelungeşte viaţa. Cu ea puteţi despica şi ţeasta unui duşman. E o tigaie excelentă. Într-un tanc, o puteţi folosi ca să vă căcaţi pe ea şi să păstraţi curăţenia la bord. Puteţi prăji pe ea şi ouă. N-o ungeţi cu vaselină. Curăţaţi-o cu nisip, iarbă sau pământ. (Pune jos cazmaua şi ridică un Kalaşnikov rusesc.) Când mergeţi în vizită ca să aflaţi cum o mai duce Ivan, aveţi grijă de automatul vostru. Nu trageţi orbeşte. În filme arată bine aşa ceva, dar în realitate situaţia e cu totul alta. Gloanţele pe care le trageţi din automat se împrăştie rapid din gura ţevii. Puteţi foarte uşor împuşca în spate zece dintre propriii camarazi, la o distanţă relativ mică, dintr-o singură rafală de automat, dacă nu ştiţi de ce e-n stare. Şi nu vă holbaţi ca vitele când Ivan răsare sub nasul vostru. Ciomăgiţi-l, împuşcaţi-l ori înjunghiaţi-l. De gândit la asta vă gândiţi mai târziu, dacă aveţi timp. Aici n-aveţi.

Nu vă fie milă de un vecin rănit. Vă va zbura creierii sută-n sută, în timp ce-o să-l ajutaţi. Nu intraţi într-o casă înainte de-a o mătura cu automatul sau cu o grenadă, şi cel mai important lucru dintre toate: când sunteţi de santinelă pe front, nu, în nici un caz, vă repet, nu închideţi o clipă un ochi. Pisicile par o turmă de elefanţi în comparaţie cu sunetul pe care-l fac băieţii de dincolo în mişcare, şi dacă pun mâna pe voi, v-aţi ars. După ce-au aflat de la voi ceea ce vor să ştie — şi vor afla —, o să căpătaţi un glonţ. Prizonierii sunt o pacoste în războiul de tranşee.

Aşa, vom fi atacaţi, aproape sigur, de unităţi de tancuri. Dacă vom fi, atunci să nu cumva, repet, să nu cumva să vă părăsiţi groapa din pământ. Turtiţi-vă mai tare decât o plăcintă. Tăiaţi-o la fugă, şi veţi fi ucişi cu siguranţă. S-au inventat multe în ultimul timp, dar nu s-a inventat încă omul care să alerge mai iute decât un glonţ de mitralieră. Vine careva înspre voi şi nu sunteţi siguri cu cine ţine, îl împuşcaţi. Dacă v-aţi înşelat şi e de-al vostru, păcat! Consolaţi-vă cu gândul că oricum n-ar fi dus-o mult. Dacă vedeţi vreun băiat de tranşee de dincolo ieşind la plimbare, nu, vă rog, nu trageţi în el. E pe tarlaua lui. Dacă-l omorâţi, se cheamă crimă. Şi ce-i mai rău, amicii săi vor avea grijă să egaleze scorul cu unul de-ai noştri.

Ei, e destul! Restul, aflaţi-l singuri. Fraierii, oricum n-or să reziste mai mult de-o zi.

Face câţiva paşi de-a lungul tranşeei de comunicare şi se opreşte. Scărpinându-l pe Rasputin după ureche, li se adresează din nou.

— Şi încă un mic amănunt. Întotdeauna, repet, întotdeauna ţineţi-vă porţiunea dintre urechi sub marginea tranşeei. Ignoraţi sfatul ăsta şi scăpaţi de grija următoarei permisii. Lunetiştii lui Ivan nu dorm niciodată. Arătaţi-vă numai scăfârlia, şi veţi avea în ea un glonţ exploziv.

Râde zgomotos şi se îndepărtează alături de urs. La colţul tranşeei, se întoarce din nou şi spune:

— Măi, rahaţilor, ascultaţi aici. Dacă vedeţi un cadavru cu niscaiva dinţi de aur, e-al meu. Îmi raportaţi de urgenţă!

— Nu-i interzis aşa ceva? întreabă un puşti de şaptesprezece ani, cu emblema de aur a HJ[32]-ului pe piept.

— Da, dacă-i umfli tu, fiule. Atunci e strict-interzis, râde Porta, cu toată gura.

În cursul nopţii, preluăm Culmile Demonului. Înlocuim un regiment de poliţie care, în decurs de patru zile, a fost aproape şters. Arată ca nişte strigoi, aşa cum arată cineva care s-a aflat câteva zile sub foc de artilerie. Se împleticesc de-a lungul tranşeei. Sunt cu toţii oameni foarte,

32 HJ — Hitler-Jugend — Organizaţia tineretului hitlerist

foarte bătrâni.

Micuţul priveşte în urma lor şi-l înghionteşte pe Gregor.

— S-au căcat pe ei poliţaii, aşa-i? Nu-i la fel de simplu cum ai ciomăgi un beţiv.

— Nu-ţi plac cei de la SCHUPO[33], nu-i aşa? întreabă Gregor.

— Nu. N-aş putea spune că ne-am iubit vreodată, rânjeşte Micuţul, scuipând în urma lor.

Porta s-a ales cu o schijă de şrapnel în picior. O dezgroapă cu ajutorul cuţitului de luptă şi-o vâră în portofel.

— Ia gândiţi-vă, să-l fi lovit asta pe careva în bilă, filosofează el. L-ar opri să se mai bese în biserică, aşa-i?

— Norocul, asta contează, spune Micuţul, scobindu-se între dinţi cu baioneta. Dacă ai puţintel noroc, şrapnelul te loveşte în picior, în loc să-ţi intre-n scufiţă. Cu şi mai mult noroc, scapi neatins.

— Închipuie-ţi că ţi-ar ciupi, jos, pendula, râde Gregor, n-ai mai avea cu ce să gâdili fetele!

— Sfântă Vera din Padeborn, ţipă Porta, îngrozit. Mai bine mă păleşte-n cap. Femeile şi cu mine nu putem trăi unul fără celălalt. Suntem făcuţi să fim împreună, ca să zic aşa!

— Că veni vorba de femei, intervine în discuţie Bătrânul conţopistul ne anunţă că soseşte o trupă de teatru să viziteze Corpul de armată.

— Nu mai spune! Şi noi suntem pe Culmile Demonului, se văicăreşte Porta.

Ajutoarele bucătarilor se rostogolesc în tranşee, tremurând îngrozite. În timpul traversării porţiunii descoperite, au fost loviţi doi dintre ei. Trei containere au fost sparte şi s-a pierdut jumătate din raţii.

— Voi doi ar trebui să fiţi legaţi unul de curul celuilalt şi oferiţi drept ţintă păgânilor ălora nemernici! îi ocărăşte Porta, furios. S-a risipit mâncarea!

— De ce dracu' nu v-aţi vârât deştele în găuri, să avem cel puţin ceva de haleală, şuieră Micuţul, azvârlind cu o cască spre unul din curieri.

Toată lumea e furioasă din cauza pierderii mâncării. Ursul mai-mai că smulge braţul unuia dintre bucătari. Grupa noastră se descurcă, mulţumită lui Porta, care a eliberat nişte conserve ruseşti. Sunt pe jumătate putrede, dar încă se mai pot mânca. Numai Gregor se plânge, dar el a fost obişnuit cu raţii de general.

— Trebuie să fii în armata lor de multă vreme ca să poţi mânca rahatul ăsta, strigă el, dezgustat, aruncând o conservă departe, în „ţara nimănui".

Ursul e cel mai câştigat. Porta a făcut rost de o jumătate de găleată cu miere. Două pâini de armată, uscate ca lemnul, sunt sparte şi amestecate cu mierea. Ursul o dă gata în timp record.

Trebuie că se pregăteşte ceva în stil mare. Din Germania vin coloane întregi de rezerve. Regimentul n-a mai fost întărit din 1939, dar noile trupe sunt slăbuţe. Mult prea tineri sau mult prea bătrâni, şi numai cu o spoială de instrucţie. Până şi invalizi sunt printre ei. Un picior ţeapăn nu mai reprezintă un handicap. Armata germană e mecanizată, aşa că ce contează? Cui îi trebuie două picioare?

În primul ceas al zilei, trei dintre noii-veniţi se sfârtecă singuri în câmpurile noastre minate. Sunt aruncaţi în aer atât de temeinic, încât nimeni nu mai trebuie să se ostenească să le caute rămăşiţele. Ceilalţi stau aşezaţi prin adăposturi, paralizaţi de groază. Spun că vor să meargă

---

33 ** SCHUPO — Schutzpolizei — Poliţia de apărare. Poliţia germană era împărţită în două secţiuni majore: Poliţia de siguranţă (Gestapo şi Kripo), care nu purta uniformă, şi Poliţia de ordine, în uniformă (Schupo, Poliţia de circulaţie, Poliţia de pază contra incendiilor etc.)

acasă.

— Şi noi vrem să mergem acasă! râde Porta. E-ncolo! arătă el cu degetul mare înspre Vest. Dar nu mergem. Stăm aici. Aici măcar ştim cine-i duşmanul. Acasă sunt copoii, gata să atârne oamenii de crengile celui mai apropiat copac!

Când se porneşte tirul mortierelor, pe la ora cinci, ca de obicei, bibanii înnebunesc şi încep să se dea cu capetele de pereţii adăposturilor. Trebuie să-i pocnim până cad în nesimţire. În clipa de faţă, situaţia e relativ calmă. Mortierele fac gălăgie doar de dragul aparenţelor. Răspundem şi noi cu grenade, mai mult ca să le auzim zgomotul. Din punctul nostru de vedere, e o adevărată vacanţă. Putem şedea în linişte pe fundul tranşeei, bucurându-ne de răsăritul soarelui. E o vreme minunată de toamnă. Ieri au venit trei iepuri până la buza tranşeei şi ne-au privit. Micuţul a prins unul din fugă. Nici măcar lunetiştii lui Ivan n-au tras în el în timpul acelei curse fantastice prin „ţara nimănui". Când îl ridică mândru de urechi, izbucnesc aclamaţii de ambele părţi ale frontului şi căşti de oţel zboară prin aer. Nu orice mărşăluitor e în stare să prindă un iepure din fugă. Aşa c-am prăjit iepurele pentru micul-dejun de astăzi. Porta face sosul şi tocană de cartofi şi ne simţim ca milionarii.

Micuţul a făcut rost de nişte trabucuri. A trecut prin faţa unui birou, în care cineva, nepăsător, lăsase o fereastră deschisă, şi-a subtilizat o cutie întreagă de pe pervaz. Ştim că sunt proprietatea lui Hauptmann von Pader. Asta le face de două ori mai bune.

În depărtare, se aude un bubuit furios. Proiectilele cad la cel puţin douăzeci de kilometri de locul în care ne aflăm, dar pământul se cutremură până la noi.

Vremea continuă să fie bună, dar întregul front pare străbătut de o nelinişte stranie şi lunetiştii îşi înteţesc activitatea. Într-o singură zi, au fost împuşcaţi în cap nouă inşi numai din compania noastră.

Porta ridică o cască peste marginea tranşeei şi, cât ai clipi, apare o gaură în ea, dar Micuţul îl arde pe lunetist.

Când trebuie să trecem prin amplasamentele pentru mitraliere descoperite, suntem nevoiţi să ne mişcăm ca iepurii. Lunetiştii siberieni sunt permanent cu ochii pe aceste porţiuni şi, cu toate că i-am prevenit pe bibani, tot au fost loviţi doi în cursul după-amiezii. Treburi de genul ăsta ne înfurie. Pare atât de inutil! Să ţi se vâre o baionetă în trup în timpul unui atac, asta putem pricepe, dar veşnica vânătoare prin lunetă e absurdă.

Hauptmann von Pader zace, pe jumătate mort de spaimă, în adăpostul adânc al companiei. De fiecare dată când explodează un obuz, se aruncă la pământ, astupându-şi urechile cu palmele. Îl privim cu dispreţ. Pe un comandant dur şi crud îl putem respecta, dar pe un laş nu. Oberst Hinka a trimis de două ori după el, dar von Pader motivează cum că focul de artilerie e prea concentrat pentru ca el să răzbată până la Cartierul general al regimentului. Ordonanţa care ne povesteşte asta se prăpădeşte de râs. E Obergefreiterul personal al lui Hinka, Müller, numit Micul Isus, pentru că seamănă cu Isus. Împreună cu o ordonanţă de la batalion, a cules un coş întreg de mure pe drumul de la Cartierul general al regimentului până la linia frontului.

— E atâta linişte, că poţi hoinări în voie pe-acolo.

— Nu spumegă colonelul când vede că jigodia asta verde după urechi nu soseşte în goană când e chemată? întreabă Barcelona, mirat.

— Ţopăie ca un apucat, râde Micul Isus, dar rahatul ăsta de von Pader are relaţii atât de mari prin Admiral Schröder Strasse, că-l poate durea în fund de toţi coloneii.

Micuţul adoră zorii de ziuă. E întotdeauna în picioare primul. O

ducem precum cele mai bune familii de pe Riviera franceză, cu cafea şi pâine prăjită în fiecare dimineaţă. Mergem şi la vânătoare, dar nu de fiecare dată cu succes. Războiul le-a învăţat pe sălbăticiuni câteva şiretlicuri, le-a făcut mai iuţi, dar tot reuşim să împuşcăm un mistreţ. Îl prăjim, şi aroma pluteşte peste întreg frontul. Doi Ivani de dincolo dau fuga până la noi. Aduc cu ei castraveţi.

În cursul nopţii, auzim neîncetat urlet de motoare venind din direcţia ruşilor. Se pregătesc pentru ceva. Dacă pun la cale un atac de tancuri, s-a zis cu noi. Avioanele noastre de recunoaştere au semnalat coloane lungi în mişcare, unele dintre ele cu până la două sute de tancuri „Iosif Stalin".

Se distribuie Panzerfaust[34]-uri — arme sinucigaşe. În filmele de propagandă par foarte eficiente, însă realitatea e cu totul alta. Dacă loveşti vreodată un tanc cu una dintre ele, poţi fi absolut sigur că următorul tanc te va zdrobi. În majoritatea cazurilor, proiectilul produce o flacără la lansare şi, înainte de a apuca tu să reîncarci arma, eşti amestecat printre şenilele tancului care te-a zărit. Dar noi suntem de atâta vreme pe front încât nu ne mai pasă ce se va întâmpla peste o oră.

Micuţul stă rezemat de scara de asalt şi cântă pe muzica flautului lui Porta:

Der Sieg ging an uns vorbei,
Verbrannte uns die Finger Zum
Todesschmaus die Wodka fliesst
Doch niemand ist betrunken...[35]

O puşcă-mitralieră tuşeşte prelung şi furios. Mortierele de tranşee îşi scuipă proiectilele.

Porta îşi desprinde flautul de pe buze şi priveşte prin periscop.

— Se pare că ne coc ceva, spune el, gânditor.

— Hai să le trimitem câteva invitaţii, sugerează Micuţul, ca să nu se cheme că nu-i băgăm în seamă. Tocmai le-a sosit schimbul ălora. Nişte prăpădiţi de gardieni de prin Moscova trimişi încoace să audă şi ei şuier de gloanţe, înainte de-a fi prea târziu. I-aţi văzut cu toţii. Papiţoi, cu gulere scrobite şi cravată, care se tem să nu li se strice dunga de la pantalon. Amorsează câteva grenade şi le aruncă. „Maxim"-ul amuţeşte.

Micuţul râde sarcastic, se sprijină din nou de scară şi-şi continuă cântecul:

Aufs Wohl ist erster Trunk,
und darauf folgt der zweite,
der fünfte und der zehnte — dann
der bittere, der Abschiedsschluck...[36]

Atacul aşteptat nu are loc. Zilele trec şi vremea e încă bună. Nici unul dintre noi nu îndrăzneşte să se gândească la iarnă, la cea de-a treia iarnă rusească. Cel care n-a trecut în tranşee printr-o iarnă rusească nu ştie ce înseamnă cu adevărat iarna. Dar acum străluceşte soarele şi iepurii ţopăie zglobii prin spatele liniei frontului.

---

34 Panzerfaust — armă antitanc, un fel de aruncător de grenade. Îndeosebi în ultima parte a războiului, nemţii îi făceau acestuia o intensă publicitate, motivând că e lesne de mânuit de către toată lumea, de la copii până la bătrâni.

35 Victoria a trecut pe lângă noi,/ Ne-a fript degetele./ La sărbătoarea morţii curge vodca/ Dar nimeni nu s-a îmbătat...

36 Primul pahar e pentru noroc/ Şi acestuia îi urmează al doilea/ Al cincilea şi al zecilea — pe urmă/ Cel amar, al despărţirii...

Porta şi Micuţul fac rost de o portavoce electrică şi se distrează cu ruşii.

— *Ruschi tavarişci!* urlă Porta, astfel încât ecoul străbate întreg frontul. Ştim că vă ştergeţi la fund cu pietriş! Veniţi încoa' şi vă arătăm cum să vă lustruiţi cu o mii-i-i-inunată şi moa-a-a-a-le hârtie de closet.

— Fritz, Fritz, cârnăţăresele voastre de muieri înghit cârnaţi pe partea ailaltă de la cârnăţarii voştri de-acasă, vine răspunsul.

— Grozav! rage Micuţul, fericit. Or să fie bine unse când vom ajunge înapoi la ele!

— Ivane, *alik*[37] puturos, ce crezi tu că fac băieţii pe-acasă în timp ce voi pârţâiţi pe aici ca fraierii! strigă Porta. Regulează la iepele voastre crăcănate, până le fac bucăţele. Când o să ajungeţi acasă, nu veţi mai găsi din ele decât oasele şi părul!

Răspunsul e o rafală îndrăcită de mitralieră.

— Ivane, Ivane, cum să te scoatem noi în lume? Strigă Micuţul, cu reproş. Nu muşca mâna care te hrăneşte cu sfaturi preţioase!

Continuă neobosiţi ore în şir, fără a se repeta nici măcar o dată.

— Hei, vecine, bătrân ticălos! Curăţă-ţi rahatul din urechi şi ascultă noutăţile, zbiară Porta. La noapte îţi facem o vizită. Am ştirbit tăişurile cuţitelor noastre, aşa că va dura mai mult până când îţi vom tăia beregata!

— Fritz, căpcăunule! Vom veni noi să-ţi tăiem mădularul ăla mititel, ca să-l ducem la Moscova, să aibă fetele noastre de ce râde.

Câteva zile mai târziu, schimburile astea verbale sunt interzise de Cartierul general al regimentului. Dar noi aruncăm grenade cu insulte scrise pe ele.

Pământul tresare ca la un cutremur, când un obuz de 380 mm cade în sectorul de tranşee de lângă al nostru.

— Sfântă Maică a Domnului, chestiile astea chiar că sunt în stare să-ţi dezgroape cartofii, exclamă Gregor, cu admiraţie, urmărind cu ochii traiectoria corpurilor azvârlite prin aer.

Zece minute mai târziu, cade încă unul, de data asta şi mai aproape de noi. Unda de şoc loveşte, ca un vânt fierbinte, şi-l aruncă pe Barcelona pe fundul tranşeei.

— Sfinte Sisoe, îngaimă el, în timp ce se ridică. Cred c-ar fi mai bine dac-aş sta o ţâră de vorbă cu pilotul ăla ceresc, nu de alta, dar ca să fiu gata pentru o plecare bruscă.

— Ce-ar fi să întărim paza? îl întreabă Legionarul pe Bătrân, care pufăie gânditor din pipa lui cu căpăcel de argint.

— Se pare că acest război, care ne-a fost impus, va fi din ce în ce mai violent, imită Gregor tonul comunicatelor Wehrmachtului.

La ora unsprezece, îl înlocuiesc pe Porta la mitraliera grea de companie. De-a lungul frontului e din nou linişte. Nu putem pricepe ce-a fost cu ploaia aceea infernală de obuze.

Departe, în sud, se aude un tunet continuu de obuze, şi întregul orizont e sângeriu. Probabil că ruşii încearcă să rupă frontul pe acolo. Dacă reuşesc, rămânem în pom. În curând vor fi în spinarea noastră.

— Ai grijă, cască ochii, mă povăţuieşte Bătrânul, când preiau serviciul de santinelă. Au înhăţat doi băieţi de la cei de lângă noi noaptea trecută, fără un piuit. Au o puşcă silenţioasă, aşa că ţin-te bine îndărătul parapetului.

— Bună treabă, scapă cine poate, răspund eu, trăgându-mi gluga peste cască.

Noaptea e frig. Ceaţa se ridică din pământul mlăştinos. În stomac, frica e ca de plumb. Bătrânul mă bate încurajator pe umăr şi dispare tăcut după cotul tranşeei pentru a verifica celelalte santinele.

---

37 Alik — denumirea rusească în jargon pentru organul sexual masculin.

Acum sunt singur şi înspăimântat. Prin periscop, zăresc poziţiile ruseşti, simt prezenţa avanposturilor. Totul pare paşnic dar, ca veteran al tranşeelor, ştiu că nimic pe front nu-i lipsit de pericol. Moartea nu-şi conteneşte niciodată pânda.

Frontul moţăie cu un freamăt surd, ca un om care sforăie. Câteva proiectile de magneziu luminează terenul. La lumina lor pot distinge clar şoseaua înfundată dindărătul poziţiilor ruseşti. „Aleea morţii", îi spunem noi. E pavată cu cadavre. Nu degeaba i se spune Culmile Demonului. Nu e un deal propriu-zis, ci buza unei cute de vreo douăzeci de kilometri în pământ.

Răsucesc periscopul. Cadavre peste tot. Sute de schelete şi corpuri parţial mumificate zac risipite sau în grămezi, acoperite cu murdărie galben-roşiatică. Chiar în faţa mea, răsare o cizmă din pământ. Restul trupului e îngropat. E o cizmă germană. Ceva mai încolo, îmi rânjeşte un craniu de sub o cască rusească. Dincolo, un braţ, cu o cârpă de uniformă cenuşiu-verzuie atârnând de el. Degetele mâinii arată acuzator spre ceruri. Un tânăr Jaeger german zace de-a curmezişul unei roţi smulse de tun. Povara echipamentului îi întinde trupul ca pe un arc. Vântul se joacă în părul său, care e mai lung decât prevede regulamentul. A urlat o zi întreagă şi-a murit astă-noapte. Câţiva oameni din companie au încercat să-l aducă de acolo, dar au fost nevoiţi să renunţe şi să se înapoieze cu targa goală. Lunetiştii siberieni nu cunosc mila.

Oriunde întorc periscopul, zăresc oase, membre, braţe descărnate, mâini, vertebre, ochi holbaţi, sticloşi, sub căşti turtite, cadavre proaspete, cadavre pe jumătate putrezite, cadavre umflate de gazele descompunerii, care plesnesc precum baloanele, dacă se Întâmplă ca cineva să calce pe ele. Adierea aduce înspre mine o duhoare dulceagă şi greţoasă.

Mă ia somnul şi mi-e îngrozitor de greu să rămân treaz. Pleoapele îmi sunt umflate, însă e periculos să aţipesc. Nu numai că un astfel de gest se pedepseşte cu moartea, dar, într-o clipă, te poţi trezi cu cei din faţă deasupra ta. Ar putea curăţa o tranşee întreagă înainte ca eu să-mi dau seama ce se întâmplă. S-au văzut cazuri în care două companii inamice au luat prin surprindere o companie de tranşee şi, în clipa în care se năpustesc, nu sunt mulţi cei care scapă cu viaţă.

Îmi lipesc ochii obosiţi de vizorul cu margini de cauciuc al periscopului, îmi mişc degetele picioarelor în cizme, îmi muşc buzele, fac tot ce-mi trece prin cap pentru a rămâne treaz. Număr din nou cadavrele. Sunt mai multe decât înainte? Într-o clipă, sunt perfect treaz. Groaza îmi trece ca un fior de gheaţă peste şira spinării. Pentru un moment, am senzaţia că văd siluete întunecate. Le număr din nou şi sunt cu ochii pe cadavre. E un truc vechi să înaintezi împingând un cadavru înaintea ta.

Câteva obuze explodează, cu o trombă de flăcări, chiar în spatele liniei. Şiruri de trasoare se apropie şuierând din direcţia unei mitraliere ascunse. Un mortier latră cu un plesnet sec. Apoi, totul amuţeşte. Un iepure, obişnuit cu războiul, ţopăie înspre stufăriş, oprindu-se să-l miroasă pe Jaegerul german mort. Urechile sale lungi se rotesc, mai întâi spre poziţiile ruseşti, pe urmă spre cele germane.

Răsună o împuşcătură. Iepurele se dă de-a berbeleacul. Am văzut flacăra de la gura ţevii. Mi-e de-ajuns. Îl simt ridicându-se mai încolo. Îl lovesc. N-o să mai împuşte iepuri. Dumnezeu ştie cine-a fost, cum a trăit. Era tânăr? Era, în orice caz, unul din Gardă, şi era de-al fanaticilor.

Cercetez mitraliera. Verific dacă toate încărcătoarele sunt pline. Viaţa noastră depinde de asta. Privesc prin periscop. Ceva se mişcă. Mişcare în „ţara nimănui" înseamnă duşmani. Am în mână pistolul de semnalizare. Să trimit un proiectil luminos în aer, ca să fiu sigur? Instinctul meu de linia-ntâi mă previne. Fiecare nerv din trup e în alertă.

Plop! Vâj-j-j! Proiectilul de semnalizare împrăştie o fantomatică lumină albă deasupra morţilor risipiţi în peisajul răvăşit.

Acum sunt sigur. E ceva în „ţara nimănui" care n-ar trebui să fie. Dintr-o mişcare sunt la mitralieră, dau la o parte husa din pânză şi cobor piedica de siguranţă. Mă ghemuiesc, precaut. Lunetiştii au în dotare telescoape noi, cu infraroşii, şi unui lunetist siberian nu-i trebuie mult să ia o viaţă de om.

Mitraliera mea latră furioasă. Un şirag lung de trasoare, ca nişte perle, zboară înspre poziţia rusească. Un glonţ exploziv plesneşte în apropierea mea. Mă las pe fundul tranşeei, îngrozit. Îmi culeg automatul de pe jos şi, după o clipă de aşteptare, ridic casca dincolo de parapet.

Trosc! vine imediat împuşcătura.

Schije de oţel îmi vâjâie pe la urechi. Casca se leagănă pe ţeava armei. Într-o parte are o gaură apreciabilă. Zona mea e sub observaţie. Ucigaşul ştie că sunt aici. Acum, mă întreb dacă e doar un ucigaş obişnuit sau gloanţele au o semnificaţie mult mai periculoasă? O patrulă care să facă curăţenie sau, cine ştie, trimisă să ia prizonieri?

Stau întins, tăcut ca un şoarece, şi aştept. Nu văd prea departe în nici o direcţie a tranşeei de legătură, dar anii de zile în linia întâi mi-au ascuţit auzul. Aş putea auzi o pisică apropiindu-se pe vârfuri. Mi-am pregătit automatul şi mă lipesc de marginea tranşeei. Pentru mai multă siguranţă, deşurubez capacele a două grenade. Patrula noastră trebuie să fie şi ea pe drum, dar nici ei nu fac prea mult zgomot. Acum îi aud. Sunt la cel puţin patru paşi depărtare.

— Parola! Nu îndrăznesc să strig somaţia în gura mare. Cei de peste drum nu trebuie să audă.

— Rahat şi şancru! vine replica delicată a lui Gregor.

Asta-i mai bună decât orice parolă. Recunosc vocea.

Dintr-o dată, Micuţul e în faţa mea, vârându-mi ţeava automatului în stomac. Slobozesc un strigăt de spaimă uşor. Nici nu l-am văzut, nici nu l-am auzit măcar. Trebuie că s-a strecurat încoace.

Patrula aduce cu ea şi doi recruţi. Ei trebuie să înlocuiască santinelele de lângă mine. Heide le dă instrucţiuni precise.

— Nu vă arătaţi căpăţânile dincolo de parapet, că nu veţi trăi mult.

Patrula dispare la fel de încet precum a venit.

— Dacă pui mâna pe vreo muiere-soldat, dă-mi de veste! strigă Porta. O s-o ciocănim cu toţii înainte de-a o trimite înapoi.

— S-o trimitem înapoi? strigă şi Micuţul, contrariat. Cum adică, s-o trimitem înapoi? Şi cu Rasputin cum rămâne!? Sărmanul urs n-a mai văzut femelă de vreo lună!

Bătrânul ne ceartă în şoaptă. Nu suportă discuţiile obscene.

Îi aud pe recruţi vorbind. Sunt nebuni şi e foarte, foarte periculos. Dacă formaţiile de răpire sunt la lucru, sunetul vocilor e o invitaţie, şi cine poate fi sigur că nu sunt pe undeva prin „ţara nimănui" pândind o ocazie favorabilă?

În partea inamicului se plimbă agale o cască de oţel. O cercetez prin periscop. Dispare pentru o clipă, apoi revine, în regiunea în care au amplasat o mitralieră grea. Individul ăla, pur şi simplu, vrea să fie împuşcat, gândesc eu, şi simt o nevoie febrilă de a-i găuri scăfârlia. O febră de vânător creşte în mine. Arma cu lunetă o am deja în mână, dar instinctul de front mă previne. Deodată, nici nu mai cutez să mă mişc înapoi până la mitraliera cea grea. E ceva ciudat cu casca aia expusă. Mă atrage ca un magnet, dar, în acelaşi timp, mă previne, tăcută. Am ridicat puşca pe jumătate, dar o cobor uşor, cu grijă. Recruţii din sectorul vecin cu al meu au văzut şi ei casca. Periculoasa febră a vânătorii a pus stăpânire şi pe ei. N-au mai tras niciodată până acum într-o ţintă umană vie. Tremurând de nerăbdare, camuflează cu crenguţe şi smocuri de

iarbă un mic meterez pentru tragere, apoi îşi aşază în el carabinele. Sunt extrem de emoţionaţi. Consimt, în tăcere, să tragă unul după celălalt.

Primul îşi lipeşte, calm, obrazul de patul armei, ia linia de ochire, şi-şi opreşte respiraţia; totul exact aşa cum a fost învăţat la Sennelager.

Camaradul său îşi aşteaptă nerăbdător rândul. Va fi primul lor rus. Cel puţin vor avea ce povesti acasă în următoarea scrisoare.

— Ping! sună împuşcătura.

Un şuier lung şi o ploaie de scântei explodează înaintea ochilor ţintaşului. O izbitură violentă îi trimite capul pe spate. E mort înainte de a atinge fundul tranşeei.

Tovarăşul său scoate un ţipăt îngrozit şi se ridică. În clipa aceea, simte o lovitură în tâmplă, ca de la o bucată de fier roşu. Casca îi zboară cât colo şi glonţul exploziv îi smulge jumătate din faţă.

În clipa în care aud ţipătul, realizez ce s-a-ntâmplat şi dau alarma.

Întregul pluton ajunge în pas alergător, Porta meşterind febril, din fugă, la aruncătorul de flăcări.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întreabă Bătrânul, neliniştit. Unde-i Ivan?

— Ticăloşii ăia cu ochii mijiţi i-au curăţat pe cei doi băieţi noi, răspund eu.

— Tâmpiţii! face Heide, supărat. Şi doar le-am spus să-şi ţină capetele la cutie.

— *C'est la guerre*, oftează, obosit, Legionarul. Le vorbeşti până amuţeşti, şi tot nu pot — sau nu vor — să priceapă dinainte. Se pare că după o luptă dură, e deja prea târziu.

Brancardierii iau cele două cadavre şi garda se retrage în adăpost. Curând, scurtul intermezzo e uitat.

Cioplesc la un baston, pentru a mă ţine treaz. Toţi fac bastoane în timpul serviciului de santinelă, unele dintre ele sunt adevărate opere de artă. Îndărătul liniei frontului, ţi se oferă aproape tot ce vrei pentru un baston frumos ca acesta. Bastoane Volkov, li se spune. Nu pentru c-ar fi făcute lângă acel râu anume, ci pentru că acolo soldaţii au început să scrijelească pentru prima oară.

Un şir de nori mărşăluieşte peste lună şi se lasă un întuneric total. Câteva pale de vânt aduc cu ele praf fin din „ţara nimănui".

Cutiile goale de conserve, agăţate de reţeaua defensivă de sârmă ghimpată, zornăie ameninţător, ca şi cum ar încerca să pătrundă cineva. Privesc prin periscop şi ascult cu încordare, dar nu văd şi nici nu aud nimic. Trebuie să fie vântul, gândesc, încercând să mă liniştesc.

Pământul mlăştinos, la sud-est de poziţiile noastre, e cufundat într-o beznă totală. Se spune că ruşii şi-au construit o cărare prin el sub nivelul solului. Sunt buni la genul ăsta de drăcii.

Mai am de petrecut o oră până îmi va sosi schimbul. Cel pe care l-am prins eu e cel mai rău dintre toate. De la două la patru. Noi îi spunem „schimbul morţii". Dacă e să se întâmple ceva, atunci se întâmplă. Şi totuşi, dac-ar fi avut de gând cei de dincolo să mişte în noaptea asta, ar fi făcut-o până acum, îmi zic în sinea mea. Culegem mure şi le înşirăm pe fire de iarbă. Porta a adunat două coşuri pline. Avem de gând să şterpelim o oală de bucătărie de la intendent şi să facem ţuică. Zahăr avem şi drojdia e uşor de procurat.

Trag cu un proiectil luminos, aşa, în dorul lelii. În timp ce coboară lin, acesta dezvăluie o privelişte fantastică. Singurul necaz e că, după ce flacăra de magneziu se stinge, şi întunericul te înghite din nou, devii şi mai neliniştit decât înainte. Proiectilul mai are şi însuşirea de a readuce, pentru scurt timp, la viaţă linia frontului.

Degete neliniştite aşezate pe trăgaci se contractă şi trimit gloanţe, care plutesc pe deasupra pământului sfârtecat de obuze.

Cu puţin ghinion, ar putea fi ultimul proiectil luminos pe care cineva

îl trimite în văzduh.

Tunul cel înclinat bubuie, şi o salvă de obuze brizante cade îndărătul labirintului de tranşee. Şrapnele şuieră pe deasupra capului meu şi se îngroapă în pereţii tranşeei. Pe urmă e din nou linişte!

Un zgomot abia perceptibil, de-a lungul tranşeei de legătură, mă trezeşte de-a binelea. Pietricelele zornăie pe fundul ei. Într-o clipă, devin o fiară sălbatică, stând încordat la pândă, cu toate simţurile în alertă, pregătit să întâmpin urmările. Poate fi patrula care se întoarce? Sau e vreun ofiţer nebun care încă se mai crede în garnizoană, inspectând garda? O grămadă de proaspeţi ofiţeri şi-au pierdut vieţile în felul ăsta. E extrem de periculos să te învârţi noaptea prin reţeaua tranşeelor. Un gest ca acesta îi e caracteristic lui von Pader. Ar fi încântat să surprindă o santinelă moţăind.

Armez automatul, coborîndu-i piedica de siguranţă, hotărât să trag dacă se-ntâmplă să fie von Pader. Nimeni nu poate dovedi că l-am recunoscut. Niciodată nu s-ar chema crimă, ci mai degrabă autoapărare. N-ar fi primul idiot ucis de o santinelă neliniştită.

Acum sunt absolut sigur că e cineva în tranşeea de comunicare. Aud metal ciocnindu-se de metal. Avansez niţel cu paşi de pisică de-a lungul tranşeei. Noaptea e neagră ca smoala. Nu văd decât la câţiva paşi în faţă. Un animal ţipă din direcţia mlaştinilor. Un alt ţipăt îi răspunde imediat de la doi paşi.

— Cine-i acolo? Parola! strig eu, încordat.

Nici un răspuns.

Disting o umbră imensă, ceva mai încolo, în tranşee. Apăs pe trăgaci, dar arma de-abia pocneşte. Fracţiunea de secundă pierdută e suficientă pentru ca lumea să se prăbuşească asupra mea.

O figură imensă şi întunecată se apleacă spre mine. Ţeava automatului meu e împinsă în lături. Să lupt pentru a-mi elibera arma, ar fi curată nebunie, ar însemna sfârşitul.

Dau drumul armei şi împing la o parte automatul atacantului, la fel cum a făcut şi el cu al meu.

Câteva împuşcături explodează în aer. Un glonţ îmi smulge gulerul de la veston. În acelaşi timp, ceva mă loveşte brutal în stomac, dar încă sunt destul de mobil şi vin cu o lovitură care-l pocneşte pe celălalt în vintre. E un ofiţer. Simt sub palme epoleţii laţi. Îl trag spre mine şi îi reped în figură muchia căştii mele. Un sărut danez, cum i se spune. Nu l-am învăţat în Danemarca, ci la şcoala de luptă de la Senne.

Frica de moarte îmi dă puteri supraomeneşti. Muşc, lovesc şi sfâşii cu unghiile, casca îmi zboară. Automatul meu a dispărut şi el. Nu reuşesc să ajung la cuţitul de luptă din cizmă.

Ofiţerul rus mă atinge cu muchia palmei şi se mişcă fulgerător.

— *Svinia,* şuieră el, dezvelindu-şi dinţii, încercând să mă termine cu o lovitură cu muchia palmei. Eschivez rapid, şi mâna lui se pocneşte de o piatră. Înjură turbat.

Reuşesc să-i reped genunchiul între picioare. Se prăvăleşte înainte şi-mi înfig dinţii în beregata lui. Sângele îmi şiroieşte pe faţă, dar nu bag de seamă. Lupt pentru viaţa mea. Se zbate cu disperare să scape, dar eu îmi încleştez dinţii aidoma unui buldog turbat. Gura mi se umple cu sângele lui. Scoate o horcăitură prelungă şi un spasm teribil îi străbate corpul. I-am scos beregata. În spatele lui sunt şiruri întregi de siluete. Împing şi se agită, dar tranşeea e prea îngustă pentru a putea trece unul de altul.

Dintr-o dată, îmi dau seama că nu îndrăznesc să tragă atâta timp cât zăcem înlănţuiţi unul de celălalt pe fundul tranşeei.

— Ajutor! urlu eu, îngrozit. M-a înhăţat Ivan! Ajutor!

O mitralieră latră pe undeva prin preajmă.

— *Job tvoie mati! Krupkii diavol!*[38]

— Ajutor! strig eu cât pot de tare. Ajutor! Ivan e-n tranşee!

Mă zbat pe sub corpul ofiţerului rus mort şi pun mâna pe automatul său. Îl întorc înspre ceilalţi şi apăs pe trăgaci, dar încărcătorul e gol. Cu toată forţa, reped ţeava în figura celui mai apropiat dintre ei. Se prăbuşeşte, cu un ţipăt ascuţit. Faţa nu-i mai e decât o ruină însângerată.

— *Job tvoie mati!* vine furios de la ceilalţi.

Se reped înspre mine. Primul dintre ei mă dă de-a berbeleacul cu patul armei. Nu mă mai vor viu. Patrula lor de răpitori a dat greş în intenţiile ei. Acum urmăresc să se întoarcă teferi şi să cureţe pe cât mai mulţi cu putinţă în drumul lor.

O cazma se înfige în pământ, la un centimetru de faţa mea. O evit, rostogolindu-mă într-o parte. O cizmă ţintuită mă pocneşte în umăr. Mă târăsc pe sub mitraliera grea şi mâna îmi cade pe automatul meu. Sunt aproape înnebunit de frică. Îl înşfac fulgerător *şi* trag cu el de câteva ori.

Un soldat înalt şi slab, cu o bonetă verde a NKVD-ului, mă doboară din nou de pe picioare. Încearcă să mă străpungă cu cuţitul de luptă. Ceilalţi sunt chiar în spatele lui. O machetă şuieră prin aer, ciocnindu-se de automatul meu şi aruncând scântei în jur.

— *Job tvoie mati! Diavol!*

— Ajutor! Ajutor!

Soldatul cu boneta verde ridică cuţitul său lung de luptă. E un cuţit siberian cu două tăişuri, ucigător.

„S-a zis!" îmi trece prin minte.

Patul unei arme trosneşte, zdrobind umărul bonetei verzi. Soldatul cade înapoi, în braţele tovarăşilor săi.

Îl izbesc cu ţeava automatului în mutră. Cătarea i-o despică de-a curmezişul. Din ţeavă ţâşnesc flăcări. Pieptul celui mai apropiat rus e rupt în bucăţi. Schimb încărcătoarele, bag cartuş pe ţeavă şi automatul răpăie din nou, pentru o clipă, înainte de a se bloca.

— Al dracului rahat nemţesc, îl înjur.

S-a blocat un cartuş. Îl folosesc ca pe o măciucă.

— Trage în lungul tranşeei! îl aud pe Porta strigând.

— Sunt la cot, urlu. Trage, pentru Dumnezeu! Mă omoară!

Sunt cufundat în vacarm. Flăcări albastre de la gura ţevilor despică întunericul.

Zoresc înainte şi cad grămadă peste un rus, întins pe fundul tranşeei. La început, am impresia că-i mort, dar el e plin de viaţă şi se adăposteşte doar de focul disperat din tranşeea îngustă. Ţâşneşte în sus ca un arc de oţel şi dă să mă izbească folosindu-se de cazmaua cu muchii ascuţite. Reuşesc să-l pocnesc cu piciorul în faţă. Se sparge ca un ou. Îl lovesc nebuneşte până moare.

Lupta în tranşeea îngustă e disperată. Fiecare om e orb de furie. Lovim, răsucim, înjunghiem, muşcăm! Când se golesc încărcătoarele, nu mai e timp să le schimbăm. Ne folosim armele ca pe nişte ghioage.

Peste vacarm se aude urletul de moarte al Micuţului:

— Căsăpiţi-i! Căsăpiţi-i!

— *Vive la mort!* răsună şi strigătul Legionarului.

Porta dă buzna, val-vârtej, cu ursul pe urmele sale. Acesta apucă doi ruşi şi-i zdrobeşte unul de altul. Corpurile le azvârle în aer. Mormăie ucigător şi-şi arată colţii îngrozitori. Automatele latră, devastator, în spaţiul îngust din tranşee. În orice clipă pot ateriza din aer grenade de mână, sfâşiindu-ne în bucăţi. Dacă ruşii vor apuca să iasă din tranşee, nu le va mai păsa de tovarăşii lor, vii sau morţi. Vor folosi grenade, şi grenadele au un efect teribil în spaţiul închis al tranşeelor.

---

38 *Krupkii diavol* — diavol nebun

Am pus mâna pe un automat rusesc dintre cele care funcţionează.

Trag în orice, prieten sau duşman. Unul care tocmai trecea în lungul tranşeei cade cu un înnebunitor urlet de moarte. Îi strivesc faţa cu cizmele. E mai bine aşa, decât să risc să mi se arunce o grenadă în spate.

Auzim comenzi răguşite în ruseşte şi paşi alergători care se îndepărtează rapid.

— Omorâţi-i pe rahaţi! ţipă Porta, din beznă.

Şi un automat scuipă flăcări albastre.

Din partea cealaltă vin rafale întregi de împuşcături.

— Am făcut rost de-un păgân! urlă Micuţul. Luaţi-l pe Rasputin de pe el, băieţi! Ticălosul îmi haleşte prizonierul!

— Stai, sus mâinile! răcneşte Gregor, precipitat, îndepărtându-şi automatul spre mine.

— Nu trage, idiotule! Sunt eu, Sven!

— Ai avut noroc, rânjeşte el, gâfâind. Eram pe cale să te trimit drept în sectorul rusesc al iadului!

— Ia priviţi ce-am găsit, strigă Micuţul vesel, în timp ce apare cărând cu el un om uriaş în uniformă de locotenent rus.

— Are ceva dinţi de aur? întreabă Porta, cu interes, aplecându-se asupra prizonierului. Mi s-a spus că primii zece dintre cei mai buni de pe la şcolile lor de ofiţeri îşi umplu boturile cu aur, ca să arate că-s din elită.

Micuţul îl înşfacă de beregată pe ofiţerul care blesteamă.

— Cască gura, *diadia*[39], să vedem dacă eşti dintre primii zece sau eşti numai un *durac*[40] prăpădit!

Ofiţerul rus îl muşcă furios pe Micuţul de mână.

— Nu ştiu dacă dinţii lui sunt de aur sau nu, dar ştiu că-s ascuţiţi, şuieră Micuţul, ştergându-şi mâna de sânge.

— De unde dracu or fi venit? întreabă Bătrânul, cercetând terenul prin periscop.

— E limpede! Prin mlaştini, răspunde Heide, pe un ton superior.

— Ptiu, drace! exclamă Barcelona, uluit. Trebuie c-au avut canoe în picioare de-au reuşit să treacă pe-acolo.

— Cum ai dat de ei? întreabă Bătrânul, privindu-mă.

— Habar n-am. Dintr-o dată m-am trezit cu ei pe cap. Îmi şterg sudoarea de pe frunte cu mâneca. De-abia acum realizez prin ce-am trecut.

— Tu i-ai muşcat beregata tipului din NKVD? întreabă Barcelona, cu admiraţie.

Dau aprobator din cap şi încep să vomit violent.

— *Pas mal, mon ami,* mă laudă Legionarul, bătându-mă pe umăr. Un bărbat e-n stare de-o mulţime de lucruri cu dinţii lui, atunci când n-are încotro.

— Am muşcat odată un cal, ne anunţă, solemn, Micuţul. Asta a fost pe vremea când eram la dragonii ăia nenorociţi. Un cal alb, cum erau ăia din gardă, îşi propteşte copitele în pieptul meu, ca şi cum urma să ne împerechem. I-am luat piuitul, da, da! „Muşcă-mă, capră râioasă!", strig la faţa aia lungă de cal şi-mi înfig dinţii în nasul lui. Şi-odată ţâşneşte-n sus pe picioarele dindărăt, cu mine după el, ţinându-mă în dinţi pe viaţă şi pe moarte. A fost nevoie de doi Wachtmeisteri ca să mă scape de dihania aia albă. Pe urmă, dragonii nu m-au mai vrut şi m-au trimis la infanterie, pe unde, de asemenea, n-am făcut prea mulţi purici. Aveau şi ăia cai care trăgeau mitralierele şi, când mă apropiam de ei, îi găsea pe toţi febra fânului. Şi uite-aşa m-am nimerit într-un puturos de Panzer-Regiment.

---

39 *Diadia* (ruseşte) — unchiule

40 *Durac* (ruseşte) — prost

Hauptmann von Pader apare şi el, pâşa-pâşa, în cizmele sale cu scârţ. Şi-a pus până şi pintenii, iar sub braţ poartă o cravaşă. Se opreşte în faţa mea, se proţăpeşte pe picioarele desfăcute şi mă priveşte de sus, pufnind cu dispreţ.

— Deci, tu, Iudă, ai fost santinelă. De ce dracu n-ai dat alarma?

— Permiteţi să raportez, domnule, n-am mai apucat să dau alarma. Au fost în tranşee înainte de a-i fi observat.

— Nu eşti zdravăn, omule? ţipă el, şi cu faţa lui mică şi imberbă se schimonoseşte într-o grimasă. Vrei să spui că Untermenschul rus poate lua prin surprindere un soldat german? Nu cumva ţi-ai părăsit postul fără permisiune?

— Nu, domnule, n-am lipsit nici o clipă de la post.

Scoate din buzunar un portţigaret de aur şi ciocăneşte uşor pe capac o ţigară parfumată. Arogant, îşi aprinde ţigara şi-mi suflă fumul în faţă.

— Dacă nu ţi-ai părăsit postul, atunci ai dormit, declară el, scurt. În nici un alt caz n-ar fi reuşit Untermenschenii să pătrundă în tranşee. O să am eu grijă să fii deferit Curţii Marţiale.

— Herr Hauptmann, vă garantez că omul ăsta n-a adormit în post! intervine Bătrânul.

— Ţ-i-am cerut părerea? ţipă comandantul de companie, isteric. Pe moment, pare că-l va plesni cu cravaşa pe Bătrânul.

— Domnule, sunt şeful acestui pluton şi e de datoria mea să-mi apăr oamenii dacă sunt luaţi la vale fără motiv!

— Aşa! Asta-i datoria ta, aşa-i? Trebuie cumva să-ţi cer permisiunea pentru a mă adresa unuia dintre porcii tăi? Datoria ta e să-ţi ţii gura şi să vorbeşti numai când eşti întrebat.

— Atâta vreme cât răspund de grupa asta, voi vorbi în numele oamenilor mei, răspunde Bătrânul, încleştându-şi fălcile. N-o să tolerez să fie luaţi la rost fără motiv!

— Nu mai eşti comandantul plutonului. Vei fi judecat pentru revoltă.

— Mai tacă-ţi fleanca, rahat scârbos! vine din formaţie o voce plină de dispreţ. O să te belim noi, aşteaptă tu numai!

— Cine-a spus asta? Un pas înainte! ţipă von Pader, cu o voce de scapete.

— E vrăjitoarea cea rea din mlaştină, strigă Porta, zeflemitor. Va veni într-una din zile şi-ţi va mânji puţica cu nămol!

— Întreaga companie va fi acuzată de nesubordonare, zbiară von Pader, şi o şterge în tranşeea de legătură. În curând, veţi ajunge cu toţii în faţa plutonului de execuţie, mai strigă acesta când ajunse în siguranţă.

Porta aruncă după el cu o grenadă rusească de mână, fără a-i scoate cuiul de siguranţă.

Von Pader ţipă îngrozit şi se aruncă în nămol atât de repede încât stropeşte până dincolo de parapetul tranşeei. Se târăşte în patru labe.

— Am întrecut măsura, prevesteşte Bătrânul, întunecat. Are cunoştinţe la Berlin care ne pot face viaţa grea!

— Rahat, face Micuţul, optimist. Avem şi noi ceva amici în Cartierul General al Führerului, nu?

— Pe cine dracu' ştii tu în Cartierul Führerului? întreabă Barcelona, uluit.

— Păi chiar pe Führerul cel trimis de Dumnezeu să ne călăuzească, se-nţelege, spune Micuţul, privindu-l de sus şi dând un şut unui craniu care zboară cât colo.

Hauptmann von Pader se duce personal la Oberst Hinka pentru a acuza compania a 5-a de revoltă. Are cu el, drept martor, şi un subofiţer cu funcţie mare, pe Unteroffizier Baum.

Oberst Hinka îi întâmpină tolănit pe o manta militară şi ascultă în tăcere tirada lor. Pe urmă, îşi ridică picioarele de pe manta şi le vâră într-o pereche de papuci de casă prăpădiţi, din pai. Pantalonii săi cenuşii de călărie sunt şifonaţi şi tociţi. Există un contrast izbitor între colonelul cu o singură mână şi căpitanul cel elegant şi parfumat.

— Ce caută omul ăsta aici? întreabă Hinka, arătând înspre Unteroffizier Baum, care, în poziţie de drepţi, face pe importantul în spatele lui von Pader.

— E martorul meu, vine replica lui von Pader, care zâmbeşte, sigur pe el.

— Martor? Cuvântul tău singur nu ajunge! Unteroffizier, înapoi la compania ta! Fuga-marş!

— Dar e şoferul meu! ţipă von Pader, speriat, văzând că ordonanţa şi garda lui de corp sunt trimise la plimbare.

— Spune-mi, Herr Hauptmann, nu sunt câteva lucruri prin compania asta care încă nu ţi-au intrat în cap? Unde scrie că tu trebuie să umbli cu maşina? Nu eşti conştient că benzina-i scumpă? Nu-mi închipui c-ar fi vital pentru efortul de război ca tu să fii transportat cu un vehicul pe oriunde te duci. Mărşăluieşte ca toţi ceilalţi. E un ordin, Herr Hauptmann!

Hinka smulge lungul raport din mâna lui von Pader.

— Ia spune! Nu eşti zdravăn? Vii aici la mine şi acuzi de revoltă o companie formată numai din soldaţi de elită şi ceri executarea celui mai bun comandant de pluton din tot regimentul? (Hinka dă din cap şi loveşte de braţul său fals foile bătute mărunt la maşină.) Acuzaţia ta se respinge. E pură fantezie. O rupem în bucăţi şi-o lăsăm baltă? Sau mai continuăm cu prostiile astea?

— Herr Oberst, cer ca acuzaţiile mele să fie înaintate Comandamentului de divizie.

— Vrei să spui că pe mine mă consideri incompetent? întreabă Hinka, pe un ton periculos de calm, aşezându-se pe marginea biroului.

— Prea bine, Herr Oberst! răspunde Hauptmann von Pader, alb ca varul la faţă.

Buzele i se răsfrâng totuşi într-un mic zâmbet trufaş. Se gândeşte la prietenii săi de la Berlin. Acolo, un colonel e o nimica toată. Poate fi curăţat la fel de simplu ca un rahat de muscă de pe geam.

Hinka înşfacă telefonul şi îi porunceşte adjutantului să vină la el în pas alergător.

În câteva secunde, adjutantul, Oberleutnant Senditsch, e în colibă. Când intră, îi aruncă o privire scârbită lui von Pader. Oberst Hinka îşi leagănă picioarele şi-i face semn adjutantului.

— Cine e comandantul activ al companiei a 5-a, Jenditsch?

— N-am auzit de nici un comandant activ, domnule, răspunde adjutantul, zâmbind. Până să intru în camera asta credeam că Hauptmann von Pader e comandantul acelei companii.

Hinka sare de pe birou şi păşeşte foarte aproape de von Pader.

— Trebuie să înţeleg că ţi-ai părăsit compania fără a comunica la Cartierul general al regimentului numele comandantului activ pe care l-ai numit în locnl tău pe timpul cât lipseşti? Trebuie să înţeleg că în clipa de faţă compania a 5-a se află pe linia frontului lipsită de comandă?

— Herr Oberst, eu..., bâlbâie von Pader.

— Are compania a 5-a comandant? Da sau ba? şuieră colonelul, zvâcnind din braţul său fals.

— Hauptfeldwebelul meu ştie c-am părăsit compania pentru a înainta acuzaţia de revoltă, domnule!

— Eşti nebun! strigă Hinka, turbat. Ţi-ai lăsat compania pe mâna unui subofiţer? Dar Leutnant Pötz, comandă el plutonul 1?

Adjutantul râde în sinea lui, ridică receptorul şi cere compania a 5-a.

— Cheamă-l pe locotenentul Pötz la telefon, porunceşte el, când primeşte legătura. Leutnant Pötz! Unde ţi-e comandantul? La postul de comandă, crezi? Du-te şi vezi, te rog! (Adjutantul fluieră uşurel printre dinţi în timp ce-l aşteaptă pe Pötz să revină la telefon.) Alo, Pötz! Şeful nu-i acolo? Şi nu ştie nimeni unde este? Da, noi ştim!— râde adjutantul. E groasă treaba! Comandantul regimentului îţi ordonă să preiei tu comanda companiei a 5-a. Asta-i tot. Cu zâmbet discret, pune receptorul în furcă.

Pentru o clipă, se lasă o tăcere mormântală.

Hinka priveşte pe geam şi-şi umple pipa. Adjutantul se joacă absent cu o cravaşă. Hauptmann von Pader îşi bâţâie picioarele, nesigur. Îşi dă seama că s-a adus pe el însuşi într-o situaţie periculoasă. O situaţie din care nu-l pot scoate nici măcar prietenii săi de la Berlin. În cazul în care comandantul l-ar aduce în faţa Curţii Marţiale, ar fi mai mult decât norocos să scape doar degradat şi trimis într-un regiment disciplinar.

— Ieşi afară, şuieră Oberst Hinka. Înapoi la compania a 5-a, şi să te păzească Cel de Sus dacă o ruinezi. O să mai auzi de mine.

— Herr Oberst…

— Gura şi ieşi! ţipă Hinka, furios. Tot nu pricepi că te faci vinovat de abatere de la serviciu de cel mai grav nivel?

Hauptmann von Pader iese de-a-ndăratelea. Adjutantul trânteşte uşa după el, însângerându-i nasul.

Se întoarce înapoi la companie cu mersul unui om beat. Se târăşte timp de o oră pe teren descoperit. Când un obuz plesneşte deasupra capului său, are, pentru o clipă, senzaţia că a fost lovit şi că pantalonii i s-au umplut de sânge. S-au umplut, dar cu ceva cu totul diferit. Îşi scoate chiloţii şi-i aruncă. Tocmai îşi trage pantalonii, când apare Porta cu ursul.

— Permiteţi să raportez, Herr Hauptmann! urlă Porta, prosteşte. Obergefreiter Porta şi Urs Rasputin sunt în drum spre Cartierul general din ordinul comandantului, domnule.

— Lasă-mă-n pace! şopteşte Hauptmann von Pader, nefericit.

— Permiteţi să întreb, Herr Hauptmann! croncăne Porta, pocnind din călcâie. S-a întâmplat ceva cu curul dumneavoastră, domnule, din moment ce aţi renunţat la chiloţi? Permiteţi să raportez, Herr Hauptmann, un glonţ în cur e o treabă periculoasă, domnule. Să trimit o ordonanţă să vi-l îngrijească?

— Nu s-a întâmplat nimic! i-o taie scurt comandantul. Du-te!

Porta se lansează într-o avalanşă de saluturi, lovituri de palmă peste vipuşca pantalonilor şi pocnet din călcâie. Ursul mormăie ameninţător! Nu-i place uniforma kaki pe care von Pader şi-a făcut-o. Dispar pe cărarea îngustă.

— Mă crezi sau nu, Rasputin, fratele meu brun, dar s-a căcat pe el, îi mărturiseşte Porta ursului, cu o voce destul de tare pentru ca să-l poată auzi şi von Pader.

„Cei mai tari sunt cei mai buni şi
cei mai buni vor supravieţui. Asta-i
legea naturii. Noi suntem cei mai tari. Noi, poporul german".
Adolf Hitler. 4 august 1940

În uşa biroului SD-Obersturmbannführerului Soika din RSHA se aud bătăi puternice. Acesta ascunde rapid o revistă pornografică sub câteva documente referitoare la nişte execuţii care au avut loc la Plötzensee.

— Intră! strigă el, cu accentul său vienez, melodic.

— Heil Hitler, Obersturmbannführer! îl salută Hauptsturmführer Tölle, aruncându-şi, cu nonşalanţă, braţul spre tavan în stilul caracteristic RSHA.

— Ei bine, Tölle, ce te-aduce încoace? Doar n-ai venit să-mi spui că războiul s-a terminat, în sfârşit, şi că l-am câştigat, nu? Ce mai e nou prin lumea largă de afară?

— Trupele noastre se retrag pentru a se concentra în vederea unui atac masiv asupra inamicului. Pumnul de fier al naţional-socialismului îl va zdrobi dintr-o singură lovitură nimicitoare.

Tölle pune o mapă roz pe birou, înaintea lui Soika.

— E urgent, zâmbeşte el, şi ridică braţul, salutând.

Soika deschide mapa şi citeşte.

GEHEIME STAATSPOLIZEI

De la: Staatspolizeistelle Hamburg

Hamburg 36

Stadthausbrücke 8

Geheim[41] Sofort[42] 23/11/1943

Pentru: Reichssicherheitshauptamt

Berlin SW 11

Prinz-Albert Strosse 8

În sectorul de front Jitomir, Oberleutnant Albert Wunderlich şi Feldwebel Kurt Weith au dezertat din Regimentul 6 Vânători de munte. Există dovezi cum că ar fi trecut de bunăvoie la Corpul 48 de armată rusesc. În conformitate cu paragrafele 99 şi 9l-b ale StGB[43], toate rudele apropiate vor fi arestate şi amănunţit interogate, pentru a descoperi dacă vreuna dintre ele aveau cunoştinţă mai de mult despre acest act de trădare. În cazul în care avea, persoana respectivă să fie deferită Curţii Penale şi pedepsită în conformitate cu paragrafele 98c şi 91a, StGb.

Rudele cărora nu li se va descoperi nici o vină vor fi internate ca prizonieri într-unul dintre principalele lagăre de concentrare, ca un avertisment pentru ceilalţi.

Obergruppenführer Dr. Müller

Der Chef Der Sicherheitspolizei und des SD[44]

Soika râde amuzat. Degetul său învârte vesel discul telefonului.

— Am nevoie de toate documentele personale privitoare la Oberleutnant Albert Wunderlich şi Feldwebel Kurt Weith din Regimentul 6 Vânători de munte, cu garnizoana la Krefeld. Toate rudele de gradul unu să fie arestate şi aduse încoace sub escortă. Vor fi închise conform paragrafului 91a. Lucraţi deştept, domnilor, repet, deştept! Soika trânteşte receptorul.

Cinci ore mai târziu, doisprezece oameni nevinovaţi sunt în drum spre Berlin. Nici unul dintre ei n-are habar că o rudă apropiată a dezertat.

Târziu în noapte, porţile grele ale închisorii Moabitt se trântesc în urma lor. Nici unul nu bănuieşte că-l aşteaptă iadul pe pământ.

COMISARUL

O patrulă de răpitori ruşi a cules, într-o noapte, trei dintr-ai noştri.

---

41 Secret

42 Urgent

43 St GB — Strafgesetzbuch — Codul penal.

44 Şeful Poliţiei de Siguranţă şi al Serviciului de Siguranţă

Oberstleutnant Strick, ofiţerul de ordonanţă, a fost unul dintre ei.

În zorii unei zile, ruşii agită un steag alb. Un sergent conduce un om în feldgrau[45] până în „ţara nimănui", şi-l lasă acolo. E un ofiţer german.

Un grup îl aduce înapoi. E Oberstleutnant Strick, şi s-au purtat cu el îngrozitor. În locul unde ar trebui să-i fie ochii sunt două răni umflate şi supuroase.

Strick încearcă să-i vorbească, dar nu reuşeşte să scoată decât nişte gâlgâituri fără noimă. Gura, din care i-a fost smulsă limba, îi e o gaură însângerată.

— *Mon Dieu, mon Dieu!* murmură Legionarul, şi părăseşte adăpostul.

— Înţelegi ce vorbesc? întreabă Oberst Hinka, apăsându-şi mâna pe umărul lui Strik. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Dă din cap în semn de „da'" sau „nu". Ceilalţi doi mai sunt în viaţă?

Strick face semn că „nu".

— Au fost şi ei torturaţi?

Mâna lui Hinka se crispează pe tocul pistolului. Faţa îi e precum granitul.

Strick face „da".

— Ruşii v-au torturat?

Strik face „nu".

— A fost un comisar?

Strick încuviinţează obosit, se clatină şi dacă nu l-ar fi înhăţat adjutantul ar fi căzut de pe scaun.

Ofiţerul medic îi administrează o injecţie, iar ceva mai târziu, Oberst Hinka poate continua cu întrebările,

— Comisarul vorbea nemţeşte?

Strick face „da".

— Ai avut impresia că era german?

„Da".

— Ai auzit rostindu-se numele său?

Hinka se opreşte brusc, dându-şi seama că a pus o întrebare la care nu poate primi răspuns. Oberleutnant Strick nu poate scrie. Oasele ambelor mâini i-au fost fărâmate.

Doctorul Repp opreşte interogatoriul şi dă ordin ca Oberleutnantul să fie dus înapoi pentru tratament de urgenţă. La scurt timp după internare, se sinucide în spital, cu un cuţit uitat de infirmieră pe noptiera lui. Îşi taie venele şi patul e înecat de sânge înainte ca vreun doctor să ajungă la el.

— O să punem mâna pe porcul ăla de comisar, de-ar fi să se ascundă şi-n Kremlin, spune Oberst Hinka, pe un ton dur. Acum avem nevoie de prizonieri ca să aflăm cine e.

Două ore mai târziu, o patrulă de luptă aduce'un bătrân căpitan rus.

Ofiţerul de contrainformaţii al diviziei, care vorbeşte curent limba rusă, vine personal să-l interogheze pe căpitan. La început, rusul tace cu încăpăţânare, dar, când vede feţele severe din jurul său şi când ofiţerul de contrainformaţii ameninţă că-l va da pe mâna lor, devine ceva mai dispus să coopereze.

— Voienkomul[46] diviziei 89 e responsabil pentru tortura aceea, explică rusul, cu gesturi nervoase.

— Cum îl cheamă? întreabă CI-stul. Bănuim c-ar fi german.

— E un fost ofiţer care a venit în Rusia cu o misiune militară, spune căpitanul. Ne-a fost trimis de scurtă vreme pentru a spori disciplina. A început prin a executa doi comandanţi de regiment şi a aduce o mulţime

---

45 Feldgrau — cenuşiu de câmp — culoarea uniformei soldaţilor din Wehrmacht

46 Voienkom (ruseşte) — Comisarul de divizie

de alte grade în faţa Curţii Marţiale.

— Cum îl cheamă? întreabă ofiţerul interogator.

— Îl cheamă Josef Geis, dar mi-şi mai zice aşa, adaugă căpitanul, cu un zâmbet. Acum e Voienkom Josef Oltin. A dat ordin precis ca toţi ofiţerii germani capturaţi de către divizia noastră să fie împuşcaţi de îndată ce au fost interogaţi.

— Unde se află acum?

— Stă ascuns într-un loc sigur, răspunde ofiţerul, ridicând din umeri. Tocmai la Berzina, în Obzani, într-un castel, împreună cu corpul său special de ofiţeri.

— Mulţumesc, asta-i tot, spune interogatorul său, închizându-şi dosarul.

— Vă gândiţi să mergeţi după el? întreabă căpitanul uluit, golind paharul de vodcă pe care i-l împinge ofiţerul de contrainformaţii.

— Nu ne gândim. O vom face!

— Lăsaţi-o baltă, spune căpitanul, cu un râs scurt. Drăguţul de comisar e foarte bine păzit. După câţiva kilometri, comandoul vostru va da peste unităţile de gardă, şi în caz c-ar trece de ele, ceea ce nu-i cu putinţă, n-o să se mai poată întoarce niciodată. Aveţi de străbătut o distanţă de peste o sută treizeci de kilometri, şi dacă n-o apucaţi pe şosea, va trebui s-o luaţi prin porţiuni îngrozitoare de teren mlăştinos şi prin păduri nepătrunse, care pot fi luate cu asalt doar cu echipament special.

— O să ne ajuţi? întreabă ofiţerul de contrainformaţii. N-o să-ţi pară rău! (Îi oferă căpitanului o ţigară şi i-o aprinde.) De îndată ce comandoul nostru îl culege pe Herr Oltin, te vei putea întoarce la unitatea ta.

— Cum îmi garantaţi treaba asta? întreabă căpitanul, bănuitor.

— Ai cuvântul meu de ofiţer!

Căpitanul pare că ar cântări oferta în minte. Continuă să-şi fumeze ţigara în tăcere. O striveşte în scrumieră. Ordonanţa aduce cafea şi coniac.

— O să vă ajut să puneţi mâna pe ticălos, spune căpitanul dintr-o dată. Unul dintre ofiţerii pe care i-a executat a fost prietenul meu cel mai bun.

Trasează drumul pe hartă şi-i previne de primejdiile mlaştinilor Jasiolda.

— Trebuie să le ocoliţi, chiar dacă asta presupune o abatere de şaizeci de kilometri. Trebuie s-o luaţi prin Grolov, pe urmă în direcţia Ufda. E absolut necesar să aveţi cu voi o barcă pneumatică. Dacă nu, n-o să fiţi în stare să treceţi peste Sna, ca să nu mai vorbesc de Sluci, unde va trebui să ascundeţi barca. Din fericire, o barcă pneumatică plină cu aer e uşor de ascuns, adaugă el cu un gest al mâinii,

— Şi cu celelalte râuri cum rămâne? întreabă CI-stul. Sunt destul de adânci şi curentul e puternic.

Căpitanul se apleacă din nou asupra hărţii şi încercuieşte câteva poziţii.

— Pe-aici sunt cazemate. Sunt păzite, dar nu cine ştie ce. În general, e o singură santinelă. Comandoul vostru trebuie să poarte uniforme ruseşti şi să aibă arme şi echipament rusesc. Nu vă sfătuiesc să trimiteţi un comando mai mare de-o grupă. Drumul de întoarcere va fi cel mai anevoios. De îndată ce Voienkomul va fi luat, întreaga zonă va fi în fierbere.

Stăm în tranşee, gata de a ne mistui afară în „ţara nimănui". Căpitanul rus, împreună cu ofiţerul de contrainformaţii ne verifică echipamentul. Arată spre bidonul franţuzesc pe care Porta îl cară la brâu.

— Aruncă asta! E nebunie curată!

— O să crăp de sete, protestează Porta, supărat. În chestiunile alea

mititele ruseşti nu încape destul nici pentru o vrabie!

În ciuda mârâiturilor sale, bidonul franţuzesc e înlocuit cu unul rusesc, regulamentar.

Artileria noastră ciocăneşte liniile ruseşti, pentru a le da de lucru. Geniştii ne călăuzesc prin câmpurile de mine. Ca fulgerul, ne năpustim în tranşeele inamice şi lichidăm cât ai bate din palme cele câteva santinele care se adăpostesc în dosul peretelui tranşeei.

Porta are greutăţi în a-l stăpâni pe Rasputin. Ursul adulmecă ruşi şi mahorcă şi nu pricepe de ce nu-i omorâm, ca de obicei.

Focul artileriei ţine pasul cu înaintarea noastră. Ne cade în faţă, curăţind o cărare pe care o putem urma.

Parcurgem primii douăzeci de kilometri într-o viteză nebunească. Barca din cauciuc împăturită e grea şi incomodă la cărat, aşa că o ducem cu schimbul.

Bătrânul ne îngăduie să facem doar popasuri scurte. Trebuie să trecem dincolo de Sna înainte de ivirea zorilor.

Plămânii mei pompează şi aspiră. Simt junghiul vechii mele răni. Singurul dintre noi care nu se sinchiseşte de ritmul în care mergem e ursul. Are timp pentru ghiduşii, se suie-n copaci şi cade din ei, se rostogoleşte ca o minge şi-şi muşcă propria coadă.

Trecem rapid râul Sna şi ne afundăm în pădurea de la răsărit de Lucitzac. Deodată, Rasputin se opreşte şi adulmecă aerul. Mormăie şi păşeşte atent înainte.

— Păgânii! Sunt pe-aproape! ne previne Porta, în şoaptă.

Îl urmăm cu grijă pe urs, dar fără a vedea sau auzi vreun semn din partea inamicului.

Cu un mormăit, Rasputin dispare în pădure, ca şi cum i-ar fi diavolul pe urme.

Printre copaci se zăreşte ceva întunecat.

— Un lup sau un câine, e de părere Porta.

— Ce prostie! boscorodeşte Bătrânul. N-avem timp de pierdut cu ursul ăla tâmpit care fuge după câini! Nu mai treci o dată de vârsta la care să ţii animale de suflet, înapoiatule? Pisici, câini, porci, şi acum un urs! Ce-o să urmeze? Nu m-ar mira să vii cu un elefant.

— În timpurile vechi, se obişnuia să meargă şi elefanţii la război, aşa că n-ar trebui să te plângi de vreunul dintre ei, râde Porta. Ăia care aveau elefanţii cei mai mulţi şi cei mai mari câştigau războiul.

— Ce dracu făceau cu dihăniile? întreabă Micuţul, surprins. Le haleau?

— Erau ca un fel de tancuri, explică Heide, şi intră într-o descriere lungă şi complicată a folosinţelor elefanţilor de luptă.

— Trebuie să fi fost ceva nostim să auzi o turmă de matahale cum se apropie în galop, e de părere Micuţul. Că veni vorba, de unde ştii toate astea?

— Le-am citit, răspunde Heide, important.

— În „Völkischer Beobachter", presupun! îl ironizează Micuţul. Dacă de-acolo le ştii, uită totul. Nu poţi crede un cuvânt din ce scriu ăia.

Dintre copaci se aud ţipete şi mormăituri. Crengile trosnesc cu zgomot.

— Ce dracu e aia? spune Bătrânul, contrariat.

Rasputin a omorât un sergent rus de la transmisiuni. Prin tufişuri, până la el e numai carne însângerată.

— Mă întreb, face Bătrânul gânditor, dacă transmisionistul ăsta a dat, din întâmplare, nas în nas cu ursul sau dacă ne-a ţinut sub observaţie tot timpul, semnalizând poziţiile noastre.

— Cu neputinţă, răspunde Porta. Dac-ar fi fost prin preajmă, Rasputin ne-ar fi prevenit. Mirosul unui păgân îi întoarce stomacul pe dos

de la distanţă.
— Mă rog, vom afla destul de curând, presupun, mormăie Bătrânul, pesimist, aprinzându-şi pipa cu căpăcel din argint.
Ajungem la Sluci după-amiaza târziu, dar aşteptăm până la miezul nopţii ca să-l traversăm. Dosim barca pneumatică pe malul celălalt şi ne ascundem în lăstăriş, care pe-aici e foarte des. Ne învelim în sacii noştri de dormit şi cădem imediat în nesimţire.
De îndată ce răsare soarele, continuăm să ne deplasăm câte unul în şir. Descriem un cerc larg în jurul localităţii Novojeinia şi ieşim într-o câmpie întinsă, unde iarba are înălţimea unui stat de om. La mică distanţă, trece pe lângă noi o companie rusească. Ne fac semne amicale şi noi le răspundem voioşi. Un ofiţer călare ne studiază prin binoclu.
Rasputin slobozeşte un mormăit ameninţător.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ţine bine ursul ăla nenorocit! spune Bătrânul, nervos.
O luăm din nou prin pădure. Tocmai trecusem de creasta unui deal, când, deodată, ursul se lungeşte pe burtă, arătându-şi colţii albi şi strălucitori.
— Ce dracu s-a-ntâmplat cu rahatul ăsta mare? şopteşte Gregor agitat.
Scot o grenadă din cizmă şi apuc cuiul de siguranţă.
— Ai grijă ce faci cu pocnitoarea aia, mă previne Barcelona.
Rasputin păşeşte încet şi legănat înainte, urmat îndeaproape de Porta, dar refuză brusc să meargă mai departe. Mormăind încetişor, priveşte în sus, prin coroana bogată a unui arbore cât toate zilele.
— Ai dracului vecini! şopteşte Porta.
Trei ruşi stau cocoţaţi în copac în tovărăşia unei mitraliere grele. A fost construit acolo şi camuflat de minune un adăpost clasa-ntâi. Mulţumită ursului, i-am văzut noi pe ei mai întâi.
— Dă-i jos de-acolo, îi şopteşte Bătrânul lui Porta, dar fără zarvă.
Porta se ridică şi păşeşte voios pe cărarea îngustă. Micuţul îl ţine pe urs, care protestează, mormăind, văzând că Porta îl părăseşte.
— *Salut, tavarişci!* ţipă Porta, împingându-şi pe ceafă boneta verde, în stilul gradelor inferioare din NKVD.
— Cine eşti? vine-o voce piţigăiată din copac. Parola!
— *Job tvoie mati!* răspunde Porta, aţintindu-şi ghiduş Kalaşnikovul asupra lor. Bagă-ţi parola unde ştii, maimuţă galbenă! Vezi ce-i asta? Îşi arată cu degetul boneta verde de pe ceafă.
O faţă lătăreaţă de mongol apare dintre frunze.
— Bagăţi-o tu, ţărănoi moscovit, ţipă mongolul. Du-te-acasă şi-nvaţă ruseasca aia sănătoasă din Chita, ca să-nţeleagă şi ruşii buni ce bălmăjeşti tu acolo!
— Ia vino-ncoace, bă ciocănitoare, urlă Porta, ecoul vocii lui răsfrângându-se prin pădure. O să-ţi trag ficatul prin amigdale, otreapă!
— Ce vrei? strigă un sergent, arătându-şi faţa alături de cea a mongolului.
— Veniţi încoa'! răspunde Porta, cu un aer autoritar. Am pentru voi un mesaj important.
— Şi nu poţi să vorbeşti? întreabă sergentul arogant.
— *Idi siuda*[47]*!* urlă Porta, răguşit, pe un ton autoritar. *Davai, davai!* Sampölitul[48] vrea să vă comunice ceva.
— Ce-are să-mi spună?
— De unde dracu să ştiu eu, *diadia?* Tot ce mi-a zis a fost: „Caporal Joseph, mişcă-ţi fundul într-acolo şi spune-le celor trei *duraki* din pom că-i vreau aici la mine". Cred c-o s-aveţi parte de tratament special,

47 Vino încoace!
48 Sampolit — ofiţer politic, politruc

râde, Porta, zgomotos. Aţi început să credeţi în Dumnezeu?

— Eşti singur? vine din copac un glas îndoielnic.

— *Didia, diadia,* te-ai lovit la cap în timp ce te suiai în pom? Mai vezi tu pe careva pe lângă mine? Aşa, şi acum nu mai am vreme de pierdut stând de vorbă cu nişte îngrămădiţi. O să mă duc înapoi la Sampolit şi-o să-i spun că refuzaţi să-i urmaţi ordinul. *Dasvidania,* micuţilor *duraki!*

— Uşurel, tovarăşe, strigă sergentul neliniştit, începând să coboare din copac, urmat îndeaproape de către ceilalţi doi.

De-abia pune piciorul pe pământ, că ursul îl şi înşfacă şi-l omoară dintr-o muşcătură. Îngrozit, mongolul îşi pierde echilibrul şi cade din copac. Al treilea soldat reuşeşte să-şi scoată pistolul Tokarev, dar Legionarul, mai iute, sloboade din automatul său două împuşcături bine plasate.

Mongolul şi-a frânt şira spinării şi sângele îi curge încetişor pe la colţurile gurii. Nu mai are ce căuta pe lumea asta.

— Mergem să-i facem o vizită unui anume Herr Oltin, explică Porta, cu gesturi largi. Avem o invitaţie pentru el. Ne poţi spune care-i drumul cel mai scurt?

Mongolul scuipă sânge.

— De Voienkom vorbiţi? întreabă el, fără vlagă.

— Isteţ băiat! Zece din zece, zâmbeşte Porta. Ăsta-i exact gospodinul pe care-l căutăm.

— Cum intraţi în Olzani, e a treia casă din capătul străzii late. O casă roşie, cu ferestre albastre.

Mongolul tuşeşte şi un şuvoi de sânge îi ţâşneşte din gură.

— *Ghermanski?* mai întreabă el, sfârşit.

— Cred că eşti vreun mag, râde Porta.

Corpul mongolului zvâcneşte într-un ultim spasm şi moare.

— Trebuie să fie o surpriză a naibii de mare pentru un individ să fie halit de-un urs în mijlocul unui război, face Micuţul, cercetând cadavrele cu ţeava automatului.

— Se petrec atâtea lucruri ciudate în război, proclamă solemn Porta. Când zici că savurezi şi tu viaţa din plin, te trezeşti mort.

— Nu-mi place ideea aia cu comisarul într-o casă roşie, spune Bătrânul, dus pe gânduri.

— Şi de ce nu, mă rog? întreabă Porta. Dacă un comisar sovietic nu e de aflat într-o casă roşie, atunci cine dracu' să fie?

— Nu asta vreau să spun, dobitocule, se răţoieşte Bătrânul, enervat. Căpitanul spunea că trăieşte într-un castel alb, şi acum aflăm că-şi duce zilele într-o casă roşie. Dacă ai la dispoziţie un castel, e puţin probabil să te muţi într-o casă, oricât ar fi ea de roşie.

— Habar n-ai de politică, strigă Porta, scuturându-şi de praf boneta de NKVD-ist. Un comisar comunist care se respectă cât de cât nu se poate bese toată ziua într-un prăpădit de castel alb, când ştie că-l aşteaptă, la doi paşi, o frumoasă cocioabă proletară, roşie.

Pe un pod îngust stau două santinele, rezemate de balustrada din lemn, pe jumătate putrezită. Scuipă în apă cu schimbul, din pură plictiseală. Sunt atât de neglijenţi încât până şi armele şi le-au lăsat rezemate de un stâlp. Nici nu visează că pe-aici s-ar putea întâmpla ceva neprevăzut. Totul în jur respiră linişte şi pace. Singurele care fac gălăgie sunt broaştele.

— Saşa, m-am hotărât s-o violez la noapte pe Tania, spune unul dintre ei. Îţi spun eu mâine cum a fost.

— O să te coste viaţa, murmură celălalt.

Nu mai apucă să continuie, căci i se taie beregata. Tovarăşul său suferă aceeaşi soartă. Nici unul dintre ei nu i-au văzut sau auzit pe Barcelona şi pe Legionar îndărătul lor.

— Vino, moarte, vino..., psalmodiază, trist, Legionarul. Aşa păţesc soldaţii vremelnici care nu-şi dau seama că fiecare clipă a vieţii de soldat e primejdioasă.

— Au avut parte de o moarte uşoară şi rapidă, e de părere Barcelona. Nici măcar n-au apucat să se sperie.

Cu ochii în patru, ne deplasăm prin Olzani şi dăm în curând peste casa roşie în care ar trebui să locuiască Voienkomul. Nu e decât un singur om de strajă. Un caporal din Vânători, care şade pe un bolovan la colţul casei, tăind felii dintr-o bucată de carne de porc afumată. Se întinde leneş şi cască zgomotos. Căscatul e întrerupt subit de laţul de oţel al Legionarului.

Porta şi Micuţul se strecoară până la geam şi trag cu ochiul printr-o gaură din materialul de camuflaj. Zăresc o cameră joasă. Un om doarme întins pe o bancă de lemn. Comisarul. Pardesiul şi chipiul aruncate pe masă sunt inconfundabile.

— Uite-l pe nemernicul de fost-german cum stă tolănit acolo şi trage la aghioase în uniforma lui Ivan! şopteşte Micuţul furios, scuipând pe geam.

— O să-l înşfăcăm la fel de uşor cum înşfacă diavolul păsărica unei călugăriţe, spune Porta, hotărât, scoţându-şi greul Tokarev din tocul său galben.

— Să n-o stâlciţi tocmai acum! previne Bătrânul. N-are voie să scoată un sunet.

— Aşază-te numai aici şi apucă-te liniştit să croşetezi, îl calmează Micuţul. O ciocănitură uşurică între ochi cu şmecheria asta rusească, şi va uita că a ştiut să ciripească vreodată.

— Doamne, ia-o mai domol, omule! şuieră Bătrânul. Aruncă-i o pătură în cap, dar nu-l lăsa în nesimţire, că va trebui să-l cărăm!

— O să ne purtăm cu el întocmai cum se poartă negustorii albi de sclavi din Hong-Kong cu o fecioară pe care urmează s-o livreze, spune Porta, rânjind.

— De ce nu-i facem de petrecanie? e de părere Micuţul. De ce să trecem prin toate belelele astea din cauza unui călău nenorocit care s-a dat cu păgânii? Oricum, or să-l cureţe când ajungem cu el acasă. Hai mai bine să-l tăiem în bucăţele şi să le agăţăm de pereţi. Mădularul lui cred c-ar sta bine în vaza aia cu papagali pictaţi pe ea. Pun pariu că n-au mai văzut aşa floare!

— O să ajungi în faţa Curţii Marţiale dacă i se întâmplă ceva, ameninţă furios Bătrânul. Excursia asta s-a aranjat ca să-l aducem înapoi viu pe ticălos. Ordinu-i ordin. Ai priceput?

— N-am putea să-i scărpinăm măcar puţin boaşele cu cuţitele noastre nemţeşti marca Solingen? întreabă Micuţul, dezamăgit.

— Fă cum ţi-am spus! încheie discuţia Bătrânul.

— De ce nu-i trimitem o invitaţie scrisă, cu svastici şi păsări şi tot ce-i trebuie? sugerează Porta.

— O să se şteargă la fund cu ea, trage Micuţul concluzia.

— Puneţi mâna pe el, şuieră Bătrânul. Îl puteţi dezbrăca şi aduce în pielea goală dacă vreţi, dar fără o zgârietură pe el, s-a-nţeles?

— Haidem, face Porta, gata cu instrucţiunile! începutul unei petreceri e întotdeauna cel mai anevoios.

În chenarul uşii, Micuţul întoarce capul şi-l priveşte pe Bătrân.

— N-o să fie vina noastră dacă-l umflă un atac de inimă şi dă ortu' popii de bucurie la vederea concetăţenilor săi.

Gregor are necazuri mari încercând să stăpânească ursul. Devine mereu agitat când nu-l mai vede pe Porta.

Pătrund tăcuţi, ca nişte umbre, în camera joasă. O sticlă de vodcă pe jumătate plină se agaţă de privirea Micuţului. O goleşte din mers, din

două înghiţituri lungi.

— Fundul sus, tovarăşi, şopteşte el, punând cu grijă sticla la loc.

În timp ce Porta se apleacă deasupra omului adormit, acesta deschide ochii şi sloboade un ţipăt gâtuit. Instinctele l-au prevenit de primejdie.

Micuţul se aruncă peste el şi-i îndeasă în gură boneta verde de comisar. Într-o clipă, l-au legat fedeleş.

— Fără prostii, amice, îl previne Porta, sau s-a zis cu boaşele tale, şi tu ştii bine cât de puţin valorează un bărbat despărţit de boaşele sale.

— Salut, *tavarişci,* îl salută Micuţul. Pleci într-o călătorie, băieţaş, acasă la Mafia lui Adolf! E cineva pe-acolo care vrea să stea niţel de vorbă cu tine.

Părăsesc oraşul în pas alergător. Micuţul reuşeşte să ia cu el şi un borcan imens, plin cu gogonele.

Când pătrund adânc în pădure, se opresc şi-i scot boneta din gură comisarului.

— Tu eşti Comisarul de război Oltin? întreabă Bătrânul, în germană.

— *Niet, nietr nix paniemaiu!* izbucneşte prizonierul, îngrozit.

— Lasă vrăjeala, fiule, spune Porta, apucându-l de reverul vestonului. Dacă tovarăşul nostru Feldwebel spune că tu eşti Oltin, atunci chiar Oltin şi eşti! Ne crezi cumva tâmpiţi?

— Ia trageti-i pielea peste urechi, propune Micuţul. O să-l facă să judece mai bine.

— *Nix* Oltin, se precipită prizonierul, cu încăpăţânare.

— Atunci cine dracu eşti? urlă Bătrânul, furios.

— Politkom Alexei Victorovici Siuzov. *Nix Voienkom* Josef Olţin!

— Mărturiseşte, care era numele maică-tii? răcneşte Porta.

— Anna Gheorghievna Polivanov!

— Ce dracu avem noi de-a face cu târfa de mă-sa? Hai să-i tăiem burta şi să-i dăm lui Rasputin ce are-n ea. Tot nu şi-a luat el micul-dejun.

— Să nu-mi spuneţi că l-aţi înhăţat pe altul, strigă Bătrânul, disperat, apucându-se cu mâinile de cap.

— *Bien sur que si, mon sergent*[49] , se sufocă de râs micul Legionar.

— Avortonul ăsta sovietic scârbos ar fi putut măcar să se prezinte, face acru Micuţul. Tot soldatul ştie că asta are de făcut atunci când vin străini să-l inspecteze.

— Ia ascultă, spune Bătrânu, aşezându-se resemnat lângă prizonierul îngrozit. Va să zică nu eşti tu Voienkom Oltin?

— *Niet, niet,* latră prizonierul, *niet* Hromoi[50].

— Sus cu tine, băşină comunistă, îi porunceşte Porta, şi vai de tine dacă şchiopătezi.

Prizonierul aleargă încolo şi-ncoace pe cărare, fără urmă de şchiopătat. Dar Porta îl pune să meargă în pas de defilare, să danseze cu Tango pe post de parteneră, să facă genoflexiuni şi să Stea într-un picior făcând piruete.

— *Niet Hromoi,* exclamă prizonierul printre încercări. Eu Politikom neînsemnat! Voienkom Oltin, el mare porc!

— Spune adevărul, face Porta, ridicând din umeri şi desfăcându-şi braţele. Îmi pare sincer rău, Bătrânule, dar am pus mâna pe o bucată de rahat sovietic nepotrivită. Ăsta confirmă ce se spune despre ei. Ruşii sunt cu toţii dansatori până la unul.

— Hai mai bine să-i aranjăm genunchiul, ca să fie şchiop, propune Micuţul, pe urmă-l ducem acasă şi jurăm că el e gunoiul cu pricina, numai că minte. Gestapoul îl va face el să mărturisească, în cele din urmă, că-i Hromoi. Le-au venit ei de hac unor indivizi mai daţi dracului

---

49 Bineînţeles că da, domnule sergent

50 ** Hromoi — diavol şchiop

decât ăsta.

— Prostii, spumegă Bătrânul. Ce belea pe capul nostru!

— Atunci hai înapoi, în oraş, să-i întrebăm pe unde se-nvârte domnul Oltin cel mare şi rău, rânjeşte Porta.

— Putem spune că suntem nişte tovarăşi de-ai lui care-au venit la oraş să-l caute, e de părere Micuţul.

— Pe voi doi, rahaţilor, să vă ia dracu! îi ocărăşte Bătrânul. De ce trebuie să comand tocmai eu cel mai nenorocit pluton din toată Armata?

— Nu te poţi plânge c-ai dus-o prea greu cu noi, spune Micuţul. Dacă ţi-ar da alţii, în curând ne-ai duce dorul. Nu sunt multe plutoane ca al nostru.

— Ascultă aici, *tovarişci,* face Porta, bătându-l pe Politkom pe obraz, te-ai vârât într-o eroare regretabilă.

— În două, intervine Tango: prima lui greşeală e că s-a născut în ţara lui Stalin.

— Da, zâmbeşte Porta, dar asta-i ultima pentru el. Va trebui să te stoarcem, tovarăşe, că dacă nu, o să mi-i ridici în cap pe toţi amicii tăi comunişti. Înţelegi, ne suntem nouă înşine datori să nu-ţi dăm drumul!

— Dau la voi cuvânt de onoare, nu spun nimic, strigă prizonierul, cu disperare.

— Nu-i aşa că-i simpatic? face Bivolul. Scoateţi-vă săbiile, băieţi!

Bătrânul se aşază pe un bolovan şi dă vertiginos din cap. Încearcă să judece situaţia.

— N-avem încotro, spune el, în cele din urmă. Blestematul ăsta de Comisar de război trebuie să se întoarcă împreună cu noi. (Îi aruncă o privire lui Julius Heide.) Trebuie să afli de la el pe unde se ascunde colegul lui mai mare. Îl vom înhăţa la noapte.

— Crezi că e prin preajmă vreun hotel în care să ne odihnim niţel şi să luăm o gustărică, în timp ce aşteptăm să ne prindă noaptea? întreabă Micuţul.

— Mă tem că nu, spune Porta. În zona asta nu-s hoteluri bune. Bucătarii au intrat cu toţii în Armată.

— Încetaţi cu prostiile astea copilăreşti, strigă Bătrânul, oţărât. E greu de crezut că sunteţi oameni în toată firea, şi soldaţi pe deasupra!

— Trebuie să fii om în toată firea ca să fii soldat? întreabă Micuţul. Majoritatea celor pe care i-am întâlnit nu par să aibă mai mult de doişpe anişori.

— Ţine-ţi gura, bămbălăule! îl repede Bătrânul. Am ajuns într-o situaţie periculoasă.

— Atunci nu contaţi pe mine, strigă Porta, îndepărtându-se pe cărare, dansând şi cântând *Heimat; deine Sterne...*[51]

— Şi cu prizonierul cum rămâne? întreabă Barcelona, practic.

— Îl lichidăm îndată ce vom obţine informaţiile de care avem nevoie, spune Heide, glacial.

— Poate-l împuşti tu? întreabă, sarcastic, Bătrânul.

— De ce nu? răspunde Heide, sângeros, scoţându-şi Tokarevul. Ordinele Führerului din august 1941 spun că toţi comisarii şi jidanii vor fi împuşcaţi în ceafă.

— Prăpăditul de el, tremură de groază ca o piftie, spune Porta, bătându-l pe prizonier prieteneşte pe umăr. Nu-i mai rău decât oricare altul, chiar dacă stă sub o bonetă verde. E doar şmecher, asta-i tot, şi a descoperit că e mai bine să fii comisar!

Întregul pluton priveşte spre prizonier, care, de frică, s-a făcut alb ca varul. E conştient că nu-i putem da drumul şi ştie, de asemenea, ce avem de gând cu colegul său. Se apucă febril să ne povestească despre Voienkom, pe care îl zugrăveşte în culori cât mai sumbre, încercând să

---

51 *Patrie, stelele tale...*

ne înmoaie.

— Comunistul şi toţi jidanii sunt ciumaţi, ţipă el, aruncând cu convingere înainte braţul drept.

— Doar nu vorbeşti serios, râde Porta, din inimă. Gândeşte-te la toate putorile alea de evreicuţe care sunt pe lume. Ia să am eu vreo duzină dintre ele aici şi acum, să vezi ce s-ar întâmpla.

— E limpede. Ăsta-i anticomunist convins şi a fost toată viaţa prietenul, prin corespondenţă, al lui Adolf al nostru, rânjeşte Bivolul.

— E o cârpă de trădător al Vaterlandului, urlă Micuţul, cu dispreţ. E dezgustător să-l auzi pe un veritabil idealist cinstit ca el, care-i şi Politkom pe deasupra, spurcându-l dintr-o dată pe bunul unchi Iosif!

Micuţul îşi adună tot pretinsul dispreţ într-o flegmă enormă.

— Hai să-l atârnăm de picioare, ca să-i vină mintea la cap, propune Tango.

— Legaţi-l de un pom, porunceşte Bătrânul, în felul ăsta îi rămâne măcar şansa de a fi găsit. Dacă nu dă nimeni de el, ghinionul lui.

Legionarul şi Barcelona îl leagă pe nefericit de un copac. Micuţul spune că l-ar fi putut lega de un muşuroi de furnici şi astfel ar fi avut măcar niţică tovărăşie în caz că n-ar fi fost găsit.

— Să trimit un mesaj la regiment? întreabă Heide, cu emiţătorul pregătit pe ultrascurte.

Bătrânul cântăreşte situaţia.

— E cam riscant. Ar putea intra vreunul pe frecvenţa noastră.

— Exclus, spune Heide, ridicând antena. O să-l trimit scurt şi rapid. La capătul celălalt e Oberfunkmeister Müller, şi nimeni nu transmite prea repede pentru el.

Bătrânul dă aprobator din cap.

Frecvenţele pe unde scurte sunt încărcate şi foarte animate. Se distinge, în mod special, o staţie foarte puternică a Armatei Roşii.

— O poţi lăsa baltă, oftează Bătrânul, când aude forfota şi pocniturile haotice din aparat. N-o să reuşeşti niciodată să dai de-ai noştri.

— Lasă asta în seama transmisioniştilor, i-o întoarse Heide, acru, mergând până la marginea scalei.

Heide e unul dintre cei mai buni transmisionişti din Armată.

Deodată, apare semnalul nostru de identificare. Puternica staţie rusească intervine mereu, cerându-ne agasant să ne menţionăm poziţia.

— *Job tvoie mati*, măi rahat „roşu", transmite furios Heide înapoi în morse.

Brusc, se aude semnalul de identificare, puternic şi răspicat.

— P4-F6A-R. KARLA-4 intră pe recepţie!

— WERNER, repetă Heide de cinci ori, cu pauze scurte, şi pe urmă transmite raportul cu o viteză demonică de 90.

Oberfunkmeister Müller e la fel de rapid. Numai elita transmisioniştilor poate descifra un mesaj transmis cu o asemenea viteză.

Gregor, care e asistent-transmisionist, pierde foarte curând firul transmisiunii şi nu-l mai poate prinde. Resemnat, dă deoparte carnetul său de mesaje.

Heide închide staţia şi îi înmânează Bătrânului mesajul transcris limpede:

CONTINUAŢI ACŢIUNEA. CULEGEŢI CÂND E COPT. RAPORTAŢI LA TIMPUL STABILIT. TERMINAT.

— E de necrezut cum de-a putut concepe Untermenschul un asemenea emiţător, spune Heide, cu admiraţie, mângâind cu gingăşie micul aparat. Staţiile astea micuţe ruseşti sunt nemaipomenit de bune.

— Da, nu există margini pentru ceea ce poate face Untermenschul

atunci când încearcă, afirmă Micuţul, dezmierdându-şi Kalaşnikovul şi dând aprobator din cap. Cine altul mai are o balalaică ca asta, gata să se pună pe cântat la cel mai mic semn?

Stăm tolăniţi în pădure şi moţăim toată ziua. Prizonierul ne-a spus că Oltin părăseşte, în fiecare noapte, popota extrem de cherchelit. Clubul se află într-un castel situat la mică distanţă de oraş. Ne-a desenat şi o hartă şi ne-a dat toate amănuntele. Pur şi simplu, nu putem da greş.

Târziu după-amiază, Bătrânul şi Barcelona merg să-i dea de mâncare prizonierului şi-l găsesc atârnând în frânghii, strangulat.

Bătrânul turbează şi ameninţă că ne va împuşca pe toţi.

— Vreau să ştiu cine-i ucigaşul, dar imediat, urlă el. M-am săturat. Nu mai suport ce se-ntâmplă.

— Ucigaşi? răspunde Porta, numai zâmbet. Ai de gând să ne insulţi?

— Te-am putea mazili pentru asemenea vorbe, se răţoieşte şi Micuţul.

— Am spus, ucigaşi! ţipă Bătrânul, înfuriat. Ah, ce grămadă nenorocită de ornamente sunteţi pentru Noua Germanie! Să omorâţi un biet prizonier lipsit de apărare, nemernici laşi ce sunteţi! Dar o să dibui eu gunoaiele care-au făcut-o. Doar trei dintre voi folosesc laţul de oţel.

— He, he! N-oi fi vreun copoi? strigă Micuţul, cu admiraţie. Dac-aş fi avut atâta-n cap, m-aş fi băgat la Kripo. Tu eşti oricând mai dat dracului decât Frumosul Paul, căruia dacă-i cade insigna de partid pe jos are nevoie de un pluton întreg şi de Comisia de taxe şi impozite ca să i-o găsească din nou!

— Viaţa-i urâtă şi grea, oftează Porta, abătut. Sărmanul păgân, nu mai e! Se şterge, chipurile, la ochi cu o batistă jegoasă.

— Scârboasă treabă! strigă Bătrânul supărat. Îşi împinge o bucată mare de tutun de mestecat în falcă şi scuipă cu necaz.

— Era un comisar. O unealta a jidănimii internaţionale, şuieră Heide, glacial. Merita să fie lichidat!

— Tacă-ţi gura aia mizerabilă, strigă Bătrânul, roşu la faţă ca un curcan. De o mie de ori de-ar fi dat Führerul tău ordin să fie lichidaţi toţi comisarii, şi tot te-aş trimite în faţa unui Consiliu de război dac-aş şti că tu ai făcut-o!

— Führerul meu? întreabă Heide, ameninţător, cu ochii mijiţi. Sper că şi Führerul tău, Herr Feldwebel?

Bătrânul îi aruncă o căutătură rea.

— Tu l-ai votat la putere. Eu nu!

— Va fi interesant de auzit ce are de spus NSFO referitor la treaba asta, răspunde Heide, şi începe să şfichiuie furios cu o nuieluşă.

Porta taie felii dintr-un codru de pâine rusească. O prăjim la foc mic şi o presărăm cu gogonele şi cu usturoi. Are un gust minunat.

— Asta a fost arma secretă a Spaniei Roşii pe timpul războiului civil, spune Barcelona, luând o îmbucătură imensă.

— De-aia l-au şi pierdut, râde Porta.

Când plecăm, luna e sus, pe cer. Lumina ei străluceşte ca mătasea prin frunziş.

În depărtare, latră un câine şi lui Rasputin i se zbârleşte blana de pe ceafă. Ca de obicei e în frunte, alături de Porta.

Ciudat, dar nu vedem nici un fel de baricade în jurul oraşului. Probabil, nu concep posibilitatea unui atac. Nu întâlneşti nici măcar patrule ale poliţiei. Totul respiră linişte şi pace.

Pe o stradă lăturalnică, nişte soldaţi cântă, lângă prietenele lor. Mărşăluim în pas de gâscă şi dăm cu ochii de un maior rus. Nu ne e greu să-i imităm pe soldaţii ruşi. Regulamentele lor de serviciu şi instrucţia le imită perfect pe ale noastre. Acelaşi pas de gâscă percutant, aceeaşi mişcare a braţului în sus şi de-a curmezişul paftalei centironului.

Porta observă două camioane ale personalului, parcate într-o curte.
— Ia să rechiziţionăm noi căruţele alea, şopteşte el, ne vor ajuta s-o ştergem mai repede după ce-l vom fi cules pe ştrengar.
Micuţul se apropie tiptil şi aruncă o privire în curte.
— Sunt numai două muhaiele, pe-acolo, pe jumătate adormite. Îi putem aranja un-doi.
— E-n regulă, încuviinţează Bătrânul. Pe ei, dar fără zgomot.
Două secunde mai târziu, cei doi soldaţi de la Corpul de aprovizionare sunt morţi, strangulaţi. Cadavrele le aruncăm într-o fântână. Împingem camioanele afară din curte şi le pornim doar când ajung în mijlocul drumului.
Cu o viteză infernală, ţâşnim prin străduţa îngustă. Nimeni nu ne ia în seamă. Aşa conduc ruşii. Deodată ne trezim într-o cazarmă cât toate zilele. Câteva santinele ţipă la noi, în timp ce trecem furtunos înapoi prin porţile deschise.
— *Job tvoie mati!* le strigă Porta, drept răspuns.
Intrăm într-o străduţă îngustă şi înfundată unde e o puşcărie.
Un NKVD-ist ne priveşte fericit. Crede că aducem prizonieri, dar trebuie să-l dezamăgim.
— Care-i destinaţia voastră? întreabă el, acru.
— Voienkom Oltin, răspunde Porta. Ne poţi spune cum să ajungem la el, amice?
NKVD-istul, cu boneta lui verde, vine direct spre camionul din frunte.
— Al dracului dialect mai vorbiţi şi voi! De unde sunteţi? În orice caz nu din Tiflis.
— Karelia, râde Porta, obraznic. Maică-mea a fost o târfă finlandeză, iar babacu' un cerb rus!
— Aşa şi arăţi, amice, râde gardianul NKVD şi ne arată drumul spre castel.
— Care naiba era parola pentru noaptea asta? întreabă Porta, încercându-şi norocul. Noi, puii de târfă din Karelia avem memoria scurtă.
— Tarakan şi răspunsul Papoica.
— Aşa, asta-i, chicoteşte Porta. Sună bine, aşa-i? Sunt mulţi gândaci de bucătărie pe-aici, de vreme ce-i folosiţi pentru parole?
— Nu, răspunde NKVD-istul, şi nici petreceri! Ne oferă un pachet de papiroase.
Porta îi întinde bidonul de apă. Trage o duşcă puternică din vodca pe care o conţine.
Dăm înapoi din aleea înfundată şi, puţin mai târziu, parcăm camioanele la adăpost, sub nişte tufe mari de liliac, în parcul din jurul castelului.
Porta îşi saltă Kalaşnicovul pe umăr, îşi trage casca rusească rotundă din oţel peste ochi şi-o porneşte agale spre un soldat care stă aproape de scările castelului. Heide şi Legionarul se strecoară de-a lungul zidului, pentru a-i cădea în spate santinelei. Toată atenţia acestuia e îndreptată spre Porta, care se apropie de el dansând peste spaţiul descoperit şi cântând încetişor:

Sonţe nisenco
Spiciu do tebe
Vecir blisenco
Leciu do tebe[52].

Vede pe jos un con de pin, îl dribleazâ ca un fotbalist şi îl şutează

---
52 Soarele asfinţeşte,/ Mă grăbesc spre tine./ Seara e aproape,/ Zbor acasă la tine.

înspre santinelă, care-l opreşte isteţ şi-l pasează înapoi. În clipa următoare e mort. Câteva zvâcnituri din mâini şi din picioare. Legionarul strânge laţul de oţel ceva mai tare. Cară trupul în tufele de rododendroni, îi golesc buzunarele şi iau tot ce le poate fi de folos.

— Idioţii, oftează Legionarul. Imediat ce se pomenesc departe de linia frontului, îşi închipuie că nu mai e nici o primejdie şi se plimbă ca orătăniile într-o ogradă. *C'est la guerre!*

Porta îi ia locul santinelei moarte, dar se ţine la umbră în caz c-ar veni cineva care-l cunoaşte pe rus.

Un orologiu somnoros sună, din turnul său, ora fixă şi cântă o mică melodie.

Dinspre castel vine un grup de ofiţeri râzând zgomotos. Unul dintre ei se împiedică şi se dă de-a berbeleacul pe scări.

— O-ho, Nicolaevici, nu poţi să iei tu şampania tovarăşului Oltin?

Porta îşi saltă automatul pe umăr şi-şi lipeşte călcâiele.

Un ofiţer gras, cu o blană verde aruncată pe umăr, îşi pocneşte cu degetul vârful bonetei. Un nor de şnaps şi de usturoi învăluie ceata care dispare în direcţia unei clădiri lungi, cântând împleticit.

— Porci beţi, Untermenschen, murmură Heide cu dispreţ. E întins sub unul dintre camioane, cu puşca-mitralieră pregătită.

Porta culege un măr dintr-un pom şi muşcă din el zgomotos.

— E nebun, şopteşte Bătrânul, face o gălăgie ca un cal care mănâncă o gulie îngheţată.

Patru femei în uniforma Armatei Roşii apar chicotind din club. Una dintre ele îşi ridică poalele fustei şi se aude un pleoscăit vesel.

— Maică Precistă din Kazan, Isuse Atotputernic, exclamă Micuţul, în şoaptă. Ca din tun! Ia să le luăm noi şi p-astea laolaltă cu Hromoiul ăla nenorocit.

Fetele se opresc lângă Porta şi dansează în jurul lui, provocator. Îi promit tot felul de bunătăţi dacă va trece pe la ele după schimbarea gărzii.

— De n-ar încerca, murmură Bătrânul, îngrijorat.

— Doamne, mormăie Micuţul, văzând că una dintre fete îşi strecoară mâna între picioarele lui Porta şi scoate un ţipăt de plăcere, astea-s curve de calibru mare!

Din club apar câţiva ofiţeri şi fetele pleacă val-vârtej. Au cu ei şi un câine. Acesta se opreşte, se uită în direcţia noastră, adulmecând aerul, şi începe să urle.

Rasputin, care şade în cabina unuia dintre camioane, se apucă să sară în sus şi-n jos. Arcurile scârţâie. Îşi arată colţii la câine, care aleargă spre noi.

O voce tăioasă îl cheamă înapoi.

Unul dintre ofiţeri îl priveşte atent pe Porta, în timp ce trece pe lângă el, şi-i ordonă să se tundă. Soldaţii ruşi sunt tunşi zero.

Ne despiedicăm armele, dar ofiţerul pleacă fără alte comentarii.

— La dracu', geme Bătrânul. Nu mai suport situaţia asta.

— E palpitant, aşa-i? spune Micuţul, trăgând adânc aer în piept. E grozav să te gândeşti că stăm tolăniţi aici, în chiar mijlocul vizuinei lui Ivan. Destul de aproape ca să-l scuipăm între ochi, numai să vrem.

— Ăştia s-ar căca cărămizi, dac-ar şti că suntem aici, rânjeşte Gregor, nepăsător.

— Că veni vorba, cât o să mai atârnăm pe-aici? întreabă Micuţul, nerăbdător. Dac-aş conduce eu plutonul, aş da năvală, aş umfla prada şi-aş şterge-o.

— Da, încearcă numai o atare tâmpenie şi-o s-o ştergi cu o divizie întreagă pe cap, şuieră Bătrânul, îndesând furios tutun în pipa sa cu căpăcel de argint.

Vântul se înteţeşte. Luna intră între nori şi bezna e desăvârşită.

— Dumnezeul german e cu noi, şopteşte Barcelona, în zeflemea.

— Pe bune că e! Aşa scrie şi pe paftalele noastre, râde Bivolul.

Un grup de ofiţeri zgomotoşi coboară, tropăind, pe scări. Un locotenent pipernicit îl muştruluieşte pe Porta pentru cizmele murdare şi părul lung.'

— Te prezinţi la mine dimineaţa pentru două ore de instrucţie de pedeapsă, piuie locotenentul. Cum te cheamă?

— Soldat Serpelin, domnule! răspunse Porta imediat, pocnind din călcâie.

— O să te ţin minte, promite locotenentul şi pleacă.

— Fii sigur că-l vei ţine minte, rânjeşte Gregor, cu convingere.

— Picioarele mele vor să adoarmă, se vaită Barcelona.

— Eu stau întins pe un bolovan, spun eu.

— Dă-l la o parte, mă sfătuieşte Gregor, căscând din toată inima.

— Sau mişcă-te tu, spune Bătrânul, pe un ton iritat.

Mă rostogolesc într-o parte de pe bolovanul imens pe care stau şi-mi cade automatul, care pleacă zornăind, în jos, pe povârniş.

Dintr-un copac, o pasăre scoate un ţipăt pătrunzător. Ceilalţi mă înjură furioşi şi mă spurcă. Doar Micuţul râde. Nu-i pasă ce se-ntâmplă atâta vreme cât se-ntâmplă ceva. E ca un copil mare, unul care îşi închipuie că nu i se poate întâmpla nimic rău.

Rasputin e neliniştit. Se lipeşte de parbriz, care dă să sară din loc. Gregor trebuie să se ducă să-l potolească.

Pentru câtva timp e linişte, doar dinspre castel răzbate sunet de melodii şi cântece. Un câine urlă prelung şi lugubru. O patrulă a gărzii trece pe drum. Auzim comenzi aspre şi zornăit de arme.

— Drace, exclamă Barcelona, suntem în rahat până la gât! Porta nu poate ieşi din post. Chiar dacă ăştia se şterg la cur cu pietriş şi nu cred în Dumnezeu, tot or să descopere, în curând, că nu-i unul de-al lor!

— O s-o şteargă înainte de a ajunge ăia la el. Micuţul e optimist. Nici unul care n-are doar rahat între urechi n-ar sta să-i aştepte pe vecini să le spună că el e din tarlaua ailaltă.

Bătrânul îşi împinge automatul în faţă.

— Crezi c-ar putea fi schimbul?

— Posibil, dar ar putea fi şi o patrulă. O să aflăm.

Porta mărşăluieşte încolo şi-ncoace, călcând cu piciorul întins, în stil rusesc. Cheamă o pisică care tocmai trecea, cu coada în sus, peste spaţiul descoperit. Aceasta se apropie încet de el. O ridică şi se-apucă s-o mângâie.

— O să-l sugrum pe nemernic dacă va căra înapoi cu el o mâţă sovietică, şuieră Bătrânul.

— O să-i spălăm creierul ticălosului şi-o să facem din el un bun nazist, rânjeşte Micuţul, fericit. Scoatem noi ideologia comunistă din el! Am rezolvat şi cazuri mai grave decât un biet ţărănoi „roşu". Îl vom face să înveţe *Mein Kampf* pe de rost.

Câteva tancuri pornesc să se încălzească. Aerul vibrează de zgomotul motoarelor grele Otto.

— T-34, spune Heide, cunoscător.

În capătul celălalt al oraşului, duduie camioane grele. Se fac auziţi paşi alergători şi răsună comenzi.

Ne ciulim urechile şi ascultăm, dar nu poate fi nimic grav de vreme ce în club continuă petrecerea.

Ferestrele sunt larg-deschise şi luminile inundă terenurile din jurul castelului. Nimănui nu pare să-i pese de camuflaj. Probabil că nu mai consideră aviaţia germană ca fiind periculoasă.

Voci de femei ţipă încântate. Desluşim râsete şi cântece. Un

acordeon lucrează din plin şi femeile ţipă din nou. Se aude tropăitul dansurilor ruseşti.

— Acum se dezbracă, face Micuţul, lingându-se pofticios pe buze. Nu există nimic mai distractiv ca atunci când o pun cu toţii grămadă în mijlocul duşumelei şi toate fundurile goale ţopăie în sus şi-n jos, ca un cârd de heringi zbătându-se sub soarele de august.

— Porc neruşinat, îl ocărăşte Bătrânul. N-ai nimic altceva în cap?

— Hai să mergem să aflăm ce se-ntâmplă, propune Micuţul. Îmi place să fiu, cum se spune, un *voyeur.*

— Ar fi haios, râde Bivolul, încântat la acest gând. Pe urmă, când păgânii îşi vor fi terminat treaba, putem începe noi.

— Am auzit că putorilor ruseşti le place deasupra bărbatului, mărturiseşte Micuţul. Dacă ne-am vârî niţel ochii acolo, am putea lămuri problema o dată pentru totdeauna.

Ne uităm cu invidie la Porta, care stă tăcut şi priveşte prin fereastra deschisă. Se întoarce, se uită la noi şi plescăie din limbă:

— Nu credeţi c-ar trebui să crestăm niţel javra asta de comisar ruso-german când om pune mâna pe el? întreabă Micuţul, nerăbdător.

— Potoleşte-te, îl previne Bătrânul, tăios.

Am senzaţia că stăm întinşi aici de ore în şir; tot corpul mă mănâncă şi mă furnică.

Câteva bufniţe fâlfâie din aripi printre copaci. O cucuvea cu coarne ţipă sinistru.

Deodată îşi face apariţia, în capul scărilor castelului, o siluetă masivă, înfăşurată într-o mantie amplă. Bărbatul îşi trece mâna peste capul cu desăvârşire chel. Soldatul care aleargă în întâmpinare îl salută, oferindu-i chipiul şi tocul pistolului.

— *C'est lui*[53], şopteşte Legionarul, răguşit. Fiţi gata!

Nach der Tür zur. Hintertreppe,
Auch als Hintertür bekannt,
lebt im Haus ein schwarzer Kater,
der dort seine Wohnstatt fand...[54]

cântă comisarul în gura mare.

— Las' că-i arătăm noi motani, murmură Gregor, trăgând dintr-un chiştoc stins de ţigară.

Comisarul schiţează câţiva paşi de dans. E beat şi face trei paşi înainte şi doi înapoi, pe urmă izbucneşte într-un hohot de râs.

Porta răsare din tufişuri, calcă apăsat pe cărarea acoperită cu pietriş şi-şi aruncă prosteşte casca în aer.

— Ce dracu, băi javră, urlă comisarul uluit, eşti beat, nemernicule?

— *Job tvoie mati,* bătrâne, strigă Porta, râzând prosteşte.

— *Stoi,* nenorocitule! zbiară comisarul.

— *Job tvoie mati,* repetă Porta insulta.

— Stai! rage comisarul turbat şi se năpusteşte pe scări în jos. Stai, fiu al tuturor mongolilor puturoşi din stepă. Pentru asta te bag în carceră la Vladimir.

Porta se opreşte în faţa tufelor de liliac în care stă ascuns plutonul. Comisarul se precipită spre el.

— Hienă calmucă împuţită, ce-ţi închipui tu?

— Uşurel, bătrâne, uşurel! şuieră Porta, vârându-şi ţeava automatului în stomacul comisarului.

— Ce dra...

---

53 El e!

54 Lângă uşa de la scara din dos,/ Denumită şi uşa dosnică/ Trăieşte în casă, un motan negru,/ Care şi-a găsit acolo adăpost.

Restul se pierde în greaua manta care-i este aruncată pe cap. O pereche de mâini straşnice îi striveşte aerul din plămâni.

— Acasă la familie te duci, uscătură a pădurii germane! rânjeşte Micuţul. Acasă în bunul şi dragul Vaterland!

Comisarul se zbate şi se luptă cu disperare. Gregor şi Barcelona îl înşfacă de picioare şi-l doboară la pământ. Micuţul îl cuprinde într-o îmbrăţişare zdrobitoare şi se trânteşte greoi asupra lui.

— Bagă de seamă, îl previne Bătrânul. Nu-l strânge pe nenorocit până crapă.

Porta îşi ridică Tokarevul şi-i prăvale patul în ceafa comisarului.

Cu un geamăt surd, matahala se frânge. Îi legăm rapid mâinile la spate, şi-i trecem un laţ în jurul gâtului, care se va strânge la cea mai neînsemnată mişcare. Comisarul, legat-fedeleş, e aruncat într-un camion ca un sac de cartofi.

Micuţul se aşază peste el. Porta porneşte camionul, cu un zgomot care face aerul să vibreze. Un stol de corbi din apropiere e trezit din somn şi protestează croncănind.

— Dacă scăpăm cu bine din treaba asta, o să mă duc la Mass în fiecare duminică, de-aici încolo, promite solemn Bătrânul, încleştându-şi mâinile pe automat.

— De data asta e comunistul care ne trebuie, aşa-i? întreabă neliniştit Micuţul. Sunt destui dintre ei pe-aici, ca să te poţi înşela.

— Dac-o fi. ăla sau nu, e ultimul pe care-l mai culeg, afirmă Gregor, cu hotărâre.

— E-n regulă, face Bivolul. Şchiopăta ca un ţap cu trei picioare. El trebuie să fie Hromoiul cu pricina.

— Va avea o surpriză când va da ochii cu conaţionalii săi, râde Barcelona.

— Pe urmă o să i se crape dovlecelul acestui afurisit cu stele pe umăr, spune Micuţul, sec.

— Va fi spânzurat, confirmă Heide, brusc.

— Ar trebui spânzurat de cinci ori, adaugă Gregor.

— Da-a-a-a! *şi* cu corzi de pian, cum fac ăia din Plötzensee, propune Micuţul, radios.

Al doilea camion, cu Legionarul la volan, ne urmează aproape. Porta conduce ca un diavol. Suntem nevoiţi să ne agăţăm de marginile camionului pentru a nu fi azvârliţi afară.

În curând, lăsăm în urmă localitatea Juraciski, după care Porta o coteşte de pe şoseaua principală pe un drum lăturalnic, spart şi desfundat, fără a reduce însă viteza.

— Va sfărâma osiile, strigă Bătrânul, bubuind în peretele cabinei cu patul automatului. Porta se face că nu-l aude şi măreşte şi mai mult viteza.

Rasputin are o labă pe după umerii lui Porta şi mormăie drăgăstos, în timp ce-l linge pe ceafă. Ursul e fericit să-l revadă.

Bătrânul sparge gemuleţul din spatele cabinei cu ţeava automatului.

— Micşorează viteza, căpiatule, mai că ne omori aici, în spate!

— Şi ce dacă? Ce contează că muriţi într-un fel sau altul? În timp ce vorbeşte, calcă apăsat pe frână şi suntem aruncaţi cu toţii, violent, de peretele cabinei.

Trei indivizi din Poliţia militară rusă, fiecare cu automatul în poziţie de tragere, au făcut un cordon de-a curmezişul drumului şi agită în cerc un felinar roşu.

— Treci peste ei, ordonă Bătrânul, tăios.

Porta schimbă viteza şi aprinde farurile. Ruşii sunt orbiţi cu totul.

Greul camion pentru transport de trupe sare înainte.

— Vino, moarte, vino..., fredonează Legionarul.

Cei trei poliţişti sunt azvârliţi în aer. Unul dintre ei aterizează cu zgomot pe capotă, dar alunecă drept înainte. Simţim hurducăturile pe care le fac cele trei perechi de roţi când trec peste el. Ceilalţi doi rămân laţi în urma noastră.

Cu o viteză ameţitoare, Porta goneşte pe drumul îngust de pădure şi întoarce brusc volanul. Vehiculul semiblindat saltă peste un deal şi se avântă deasupra unui pod şubred din lemn, care tremură ameninţător. Celălalt camion ne urmează fără şovăire cu aceeaşi viteză nebunească.

Podul se prăbuşeşte în urma noastră, cu un trosnet răsunător, şi dispare în râu.

— Ce-ţi trebuie pentru a răzbate e câte puţin din tot norocul din lume, rânjeşte Micuţul, mulţumit.

La scurt timp, ieşim din nou în şoseaua principală şi Porta opreşte pentru o clipă.

— Unde naiba suntem? întreabă el, privind în jur.

— Bineînţeles c-am greşit drumul, răspunde Bătrânul, îmbufnat, cercetând harta. De ce dracu trebuie să conduci atât de repede? Ai luat-o spre Racov. Trebuie să ne-ntoarcem.

— Să ne-ntoarcem? ţipă Gregor, îngrozit. Eu, nu!

— Înapoi cu cel puţin douăzeci de kilometri, spune Bătrânul. Trebuie să ajungem la Gavia, dar nu-i periculos decât la încrucişarea de drumuri de la Uda. Acolo au un punct special de control, aşa a spus căpitanul ăla. Trecem prin el cu viteza maximă! E un punct-control obişnuit, fără arme grele. Dacă trag în noi, tragem şi noi în ei. (Ne lungim după scândurile remorcii şi punem puştile-mitralieră în poziţie de tragere.) Ceva probleme?

— Vom fi la timp acasă, pentru a ne lua cafeaua? întreabă Porta.

— Gura, i-o reteează Bătrânul, şi se caţără în camion.

La Volozin, Porta întoarce şi-o ia direct spre Ivje, fără să dăm cu ochii de vreun suflet omenesc.

Se crapă de ziuă când ne apropiem de încrucişarea de drumuri de la Lida.

— O să aibă parte de-un cântecel de balalaică de-o să le piară piuitul, spune Micuţul, ridicându-şi Kalaşnicovul.

— Nu zi „hop" până n-ai sărit şanţul, îl previne Bătrânul.

În timp ce rosteşte aceste cuvinte, Porta frânează violent, blocând roţile. Ţâşneşte ca fulgerul din cabină şi deschide capota. Pretinde că face reparaţii.

— Ce-i? şopteşte Bătrânul.

— Rămâneţi înăuntru, ne previne Porta. Jumătate din armata vecinului stă la intersecţie şi se holbează prin binoclurile ei comuniste. Cu siguranţă că-i caută pe băieţii cei răi care le-au şterpelit Hromoiul.

Precaut, Bătrânul îşi potriveşte binoclul îndărătul unuia dintre îngustele orificii de tragere ale camionului.

— Au dat alarma! Nu-ncape îndoială. În spatele casei sunt patru tancuri. Acum îşi rotesc turelele în direcţia noastră. Trebuie s-o ştergem urgent. Poţi să întorci aici?

— Lasă asta-n seama mea, îl repede Porta. Ţineţi-vă bine. O să ne mişcăm, şi încă repede.

— Unde dracu sunt ceilalţi? întreabă Barcelona, privind înapoi spre şosea.

— S-au oprit la cotitură, spune Tango. Trebuie că i-au văzut pe păgâni înaintea noastră.

— Voi, porci fascişti, nu veţi scăpa, mârâie comisarul, care şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Hromoi, închide gura şi vorbeşte când eşti întrebat! spune Micuţul, călcându-l greoi pe stomac. Dacă nu, te servim lui Rasputin

drept mic-dejun.

— N-o să ţină, îngaimă Barcelona, în timp ce Porta începe să se deplaseze uşor înainte. Dar îndată ce vom încerca să întoarcem,ne vor termina cu tunurile lor de pe tanc.

— Mie nu mi se poate-ntâmpla nimic rău, spune Micuţul, sigur pe el. O să mor fericit şi fără durere. După mine, pot trage cât poftesc.

— Virează, pentru numele lui Dumnezeu!, şuieră Bătrânul, la capătul răbdării.

— Încă nu, spune Porta. Mai încolo. Atunci o să pot întoarce dintr-o mişcare, fără a fi nevoit să dau înapoi.

Micuţul se zgâieşte dincolo de marginea camionului.

— Colcăie de bonete verzi. O să ne facă tocană, dacă pun vreodată mâna pe noi!

— O să vă soarbă ochii, promite comisarul, încărcat de ură.

— Mai întâi îţi vom tăia noi ţie burta de sus până jos, îl asigură Micuţul, ştergându-şi cuţitul său lung şi ascuţit de luptă de buza superioară a prizonierului. Şi pe urmă te vom ciopârţi niţel şi prin alte locuri, ca să aibă amicii tăi de ce râde, iar braţele tale de comunist ţi le vom atârna pe după gât.

Un tanc se rostogoleşte dindărătul unei case şi se opreşte în mijlocul drumului.

— Dobitocii ăia îşi închipuie că vrem să trecem printre ei, rânjeşte Porta. Numai un rus îngrămădit poate gândi astfel.

— O să vă spulbere, râde comisarul, sarcastic.

— Nu mai spune, clămpău comunist! (Micuţul îl înţeapă în piept cu cuţitul.) După ce ne-am distrat îndeajuns cu tine, vom face o excursie prin orăşelul tău de baştină şi vom hali ochii maică-tii la micul-dejun.

— De tine am să mă ocup personal, promite comisarul, nebun de furie.

— Mănânci rahat, i-o întoarce Micuţul. Nu mai ai de trăit decât vreo cinci zile. După aceea te vei legăna de-o bucată de frânghie nemţească şi ciorile îţi vor sta pe umeri jucându-se cu tine.

Porta avansează încet în viteza întâi. Eu îmi muşc buzele de încordare şi-mi lipesc puşca-mitralieră de umăr.

— Ţineţi-vă bine! strigă Porta, răsucind volanul. Motorul urlă la turaţie maximă.

Ne năpustim peste câmp. Camionul se leagănă şi e cât pe ce să se răstoarne, dar reuşim să ajungem înapoi la şosea.

— Foc, ţipă Bătrânul, şi toate trei puştile-mitralieră scuipă foc în direcţia soldaţilor NKVD-işti, uluiţi. Câţiva dintre ei se prăbuşesc, dar apoi se aude un pocnet scurt îndărătul nostru şi un proiectil cade pe şosea chiar în faţa noastră.

Un alt tun de pe tanc bubuie şi obuzul explodează mai aproape. Pe urmă, dăm colţul. Camionul e pe două roţi, gata să se dea peste cap.

La zece kilometri în spate dăm peste celălalt camion. Le facem semne cu mâna, fără a micşora viteza.

Porta se avântă în pădure de-a lungul unui drum, care nu-i mai lat de doi paşi, şi se opreşte sub nişte copaci. În depărtare, desluşim uruitul tancurilor, care, în scurt timp, trec pe lângă noi pe şoseaua care duce la Ozmiana.

— Mai departe, ordonă Bătrânul, făcându-i semn şi celuilalt camion.

După câţiva kilometri, un urlet adânc ne face să ridicăm privirea. Mai jos, deasupra şoselei, se precipită o *Cioară*[55]. Ţâşneşte drept în sus, pe urmă vine: peste noi într-un picaj asurzitor. E atât de jos, încât îl vedem limpede pe pilot.

---

55 *Cioară* — denumirea dată în jargon soldăţesc avionului rusesc de recunoaştere Polikaspov PO—2.

Două bombe cad drept înapoia noastră, dar nu fac decât să arunce în aer o mulţime de bolovani şi praf.

— Băşica aia e-n legătură directă cu bonetele verzi, strigă Porta. Un roi de tancuri vor încerca în curând să se agaţe de fundul nostru.

— Îl aranjez eu, izbucneşte Heide, răsucindu-şi automatul.

— Nici nu-l atingi cu puţa aia de furnică! face Gregor, cu dispreţ. Nu ştii că *Ciorile*-s blindate contra focului de automat?

— Untermenschul din carlingă nu e, şuieră Heide, cu răutate.

Cioara vine din nou spre noi, de data asta coborând din direcţie opusă.

Heide deschide imediat focul. Gloanţele zăngăne şi ricoşează de pe laturile blindate ale *Ciorii.*

Bombele explodează şi înapoia noastră.

Heide trage ca un nebun, dar fără a-l lovi pe pilot.

— Încă unul din tembelii ăia care trag în oameni fără să-i nimerească, strigă Porta, înfuriat. Genul ăsta de idioţi ne aduc pe cap toate necazurile războiului!

Cioara dispare cu un vacarm asurzitor. Nu vedem nici un tanc. Ne continuăm drumul, ţinându-ne pe lângă liziera pădurii, în cele din urmă, drumul e înghiţit de iarba înaltă, dar pământul e atât de solid încât ne putem deplasa în continuare.

Deodată, *Cioara* planează peste noi cu motoarele oprite, ca o umbră uriaşă.

Pilotul ne zăreşte şi începe să arunce bombe. Şrapnelele rup găuri mari în ambele camioane.

Zburăm val-vârtej la adăpostul copacilor. Micuţul stă cu puşca-mitralieră pregătită, pentru a trage în *Cioară* când s-o întoarce.

— O să-i tăiem noi băşitul în scaunul pilotului, şuieră Bătrânul, cu buzele strânse.

— Uite-l! strigă Porta, arătând cu degetul.

— L-am prins! urlă Micuţul, proptindu-şi patul armei în umăr.

Cele trei puşti-mitralieră trag simultan. Un şir lung de dâre de fum îl îngroapă pe pilot, care se prăbuşeşte înainte. Aparatul de zbor se leagănă şi-şi îndreaptă botul în sus. Pilotul e aruncat înapoi.

Încântaţi, îi urmărim zborul mortal. Nu există un singur soldat în întreaga Armată care să nu urască *Ciorile.*

Avionul zboară drept în crestele înalte ale copacilor şi, câteva secunde mai târziu, liniştea e sfâşiată de o explozie gigantică. Bombe, benzină, tot ce se afla la bordul *Ciorii* sare în aer într-o flacără orbitoare. Un deget de foc galben-roşiatic ţâşneşte pe deasupra pădurii şi se transformă într-o ciupercă uriaşă de fum negru.

— Un comunist mai puţin, spune Heide, strângând picioruşele crăcanului puştii-mitralieră.

— Îmbarcarea! ordonă Bătrânul. Să-i dăm drumul înainte de a ne lua tancurile urma.

Ceva mai încolo, o cotim în pădure. Iarba ajunge până la mijlocul camioanelor.

— Să sperăm că nu-i nici un buştean de-a curmezişul drumului, mormăie Porta, neliniştit.

— Dac-o fi vreunul, o să facem o tumbă care cu siguranţă c-ar valora o grămadă de bani la un circ, e de părere Bivolul.

Mergem de-a lungul Seciarei, ocolim Selva şi dispărem în pădurea Bialovieier. Acum drumul devine imposibil. Crengile şi tufişurile se înlănţuiesc, formând tunele lungi. Trecem prin ele, într-o semiobscuritate sinistră, în ciuda soarelui arzător de toamnă. Nici măcar lui Rasputin nu-i place. Devine greu de stăpânit în clipa în care o turmă de porci mistreţi ne taie calea în goană şi dispare în pădure.

Micuţul vrea să tragă în ei, dar Bătrânul se opune.

— Prostănacilor, ne bombăne când vede că suntem cu toţii de părerea Micuţului. Începeţi să trageţi, şi o să ne trezim cu întreaga Armată Roşie pe cap. Nu uitaţi că în pădurile astea sunt unităţi mari de partizani.

Acum ne putem mişca folosind doar viteza întâi. Suntem nevoiţi să navigăm încontinuu pe lângă gropi imense şi pe povârnişuri abrupte. Motoarele fierb.

Ne oprim o clipă. Din depărtare ajunge la noi urlet de motoare grele. Tancurile ne-au luat urma.

— Va să zică, *Cioara* chiar a fost în legătură cu ticăloşii ăia patru, spune Tango, scărpinându-şi neliniştit pieptul îngust.

— Ce porcărie, face Micuţul, privind înapoi în direcţia uruitului profund.

— Acum v-au înhăţat, se bucură comisarul, triumfător. Imediat ce-o să ieşiţi din pădure, v-aţi ars!

— Gura, trădător împuţit, şuieră Micuţul, împungându-l cu cuţitul său de luptă, sau te va păgubi ursul de ficat.

— Taie-i urechile, sugerează Porta. Oricum nu ascultă ce-i spunem noi, aşa că la ce-i mai sunt bune?

— O să afli tu îndată, rânjeşte comisarul, veţi vedea ce-nseamnă să fiţi târâţi îndărătul tancurilor alea!

— Bătrânule, dă-mi voie să-l pun la punct pe căcatul ăsta, strigă Porta, furios.

Bătrânul nu răspunde.

Acum putem, auzi zgomotul tancurilor chiar şi prin vacarmul propriilor motoare. Se apropie de noi încontinuu, iar noi suntem uşor de găsit. Urmele late ale cauciucurilor se disting limpede în pământul afânat.

— Nu poţi merge mai repede? strigă Bivolul, agitat.

— Bineînţeles, fiule, rânjeşte Porta, dar o să cazi în cap!

— Cât mai e pân-acas'? întreabă Micuţul, nerăbdător.

— Al naibii de mult, răspunde Bătrânul, morocănos.

Porta frânează atât de brusc încât Bătrânul zboară peste prelată. Dacă parbrizul n-ar fi coborât, cu siguranţă şi-ar fi rupt gâtul.

Porta a oprit camionul în ultima clipă, exact pe muchia unei prăpăstii. Stăm ca paralizaţi şi privim în hăul care se cască sub noi.

— Până aici, şi nici un pas mai departe, oftează Bătrânul, abătut.

Are dreptate. E imposibil de întors camionul şi încă şi mai imposibil e să ocoleşti hăul ăsta enorm. Îndărătul nostru se aude din ce în ce mai tare duduitul sinistru al motoarelor. Tancurile se apropie cu fiecare clipă.

— Goliţi camioanele! porunceşte Bătrânul! Pas alergător, băieţi!

Înşfăcăm grenade de mână şi muniţie şi umplem toate încărcătoarele. Din fericire, în camion sunt şi două încărcătoare automate de glonţ, aşa că terminăm treaba repede.

— În pădure, ordonă Bătrânul, şi răspândiţi-vă!

Porta şi Tango toarnă benzină peste ambele camioane, aruncă în cabină canistrele goale şi se reped la adăpost în lăstăriş exact în clipa în care primul tanc îşi face apariţia la lizieră. E un bătrân Landsverk 30.

— De unde naiba l-or fi luat şi p-ăla? şopteşte Bătrânul, cu mirare. Din câte ştiu, n-au avut război cu suedezii de când s-au inventat tancurile.

— Nu, dar au avut cu Finlanda, răspunde Heide, care le ştie pe toate. Regimentul de dragoni „Nyelanda" le-a dat mult de furcă.

Landsverkul trimite o rafală prelungă de mitralieră înspre camioane, crezând că ne-am adăpostit de cealaltă parte a râpei. Gloanţele, urmate de o dâră de fum, muşcă din copaci cu un zgomot surd.

Două BA-64 apar la cotitură. Stau strânse unul lângă celălalt, ca dovadă că echipajele lor sunt lipsite de experienţă. Ceva mai în spate, vine cel mai periculos dintre ele, un Humber MK—II. Trapa turelei se deschide şi un ofiţer cercetează cu atenţie pământul.

— Un Starschi Leitnant[56], spune Porta. După cum deschide turela înainte de a şti unde suntem, probabil că e sătul de viaţă.

— Poate că i-au spălat comuniştii atât de tare creierul încât nici nu mai ştie cum îl cheamă, e de părere Bivolul.

— N-ar trebui să folosească săpun prea tare la spălatul creierelor, face Micuţul, cu seriozitate, despiedicând puşca-mitralieră.

— Gura! şopteşte Bătrânul.

Şeful plutonului rusesc şi-a îndreptat binoclul exact în direcţia noastră. Trapele celorlalte tancuri se deschid şi ele. Un sergent obez iese pe brânci din Landsverk.

— Au şters-o! exclamă el, furios. I-or fi tăiat Hromoiului beregata până acum.

— Să le fie de bine, strigă un ofiţer-procuror din primul BA—64.

Micuţul îl înghionteşte pe comisar, care a fost din nou redus la tăcere cu o bonetă îndesată în gură.

— Tovarăşii tăi nu par să te aibă la inimă. Aşa păţesc toţi oamenii răi. Îţi scuipă toţi în cap, şi tu nici nu bagi de seamă.

Comisarul îi aruncă o privire ucigătoare.

Locotenentul ridică braţul şi motoarele se opresc. Comandanţii celor patru tancuri sar jos şi se îndreaptă spre camioanele părăsite.

— Câinii germani au turnat benzină peste ele, dar n-au mai apucat să le aprindă, spune locotenentul şi râde sonor.

— Aici e boneta Hromoiului, strigă un caporal, ridicând boneta verde a comisarului Să sperăm că-l vor curăţa pe nenorocit înainte de a pune noi mâna pe ei.

Micuţul îl înghionteşte din nou pe comisar şi dă din cap încurajator.

— Adevăraţi tovarăşi de-ai tăi, nu-i aşa?

Bătrânul ridică o mină magnetică. Legionarul încuviinţează din cap şi se strecoară până la cel mai apropiat tanc. Porta şi cu mine trebuie să ne ocupăm de ultimele două. Eu mă tem de Humber, aşa că-l ia Porta. Heide se târăşte înspre Landsverk, iar bătrânul dispare în lăstărişul des, împreună cu restul plutonului.

Mai am doar câţiva paşi până la cel mai apropiat BA—64. Toate trapele sunt larg deschise. Atâta vreme cât mă apropii de el neobservat, nu va fi nici o problemă să arunc mina printr-una din ele.

Legionarul a ajuns la şenilele tancului său. Din două salturi, ajung la al meu şi arunc încărcătura prin' trapă.

Explozia e îngrozitoare. Suflul mă proiectează prin aer şi mă izbeşte de un copac gros. O turelă de tanc smulsă se înfige în pământ, în spatele meu.

O jumătate de om e mânjit de ea. Pentru câteva clipe, îmi pierd cunoştinţa.

Mitralierele latră în jurul meu. Plutonierul deschide focul asupra celor patru comandanţi, care stăteau lângă camioane uluiţi. Cu toţii dispar într-o mare de flăcări. A fost o idee bună din partea lui Porta să îmbibe camioanele cu benzină.

— Vezi? îi spune, jubilând, Micuţul comisarului, în timp ce stăm lângă epavele încinse. Dumnezeul nostru german tot cu noi ţine!

— N-o să vă meargă, susţine comisarul, cu încăpăţânare. Mai aveţi încă de trecut de mlaştinile Pripiet!

— Vom trece, se laudă Porta. Ne-am instruit împreună cu comandourile speciale ale ţânţarilor de mlaştină.

---

56 Prim-locotenent

— Idiotule! şuieră comisarul.

Dialectul său saxon ne sâcâie enorm. Gregor îl povăţuieşte să înveţe bine germana înainte de a ajunge în faţa Curţii Marţiale.

— Toţi saxonii sunt trădători, consideră Heide, dând să-l atingă pe comisar, care evită lovitura.

— Lasă-l în pace, porunceşte Bătrânul. Vă puteţi prezenta voluntari pentru plutonul de execuţie după ce-l va fi condamnat Curtea Marţială.

— Şi asta numiţi voi dreptate? exclamă comisarul. Să condamni un om înainte chiar de a începe judecarea!

— Da, şi genul ăsta de dreptate l-am învăţat de la porcii tăi sovietici, strigă Bivolul, făcând un semn binecunoscut cu degetul la beregată.

Coborâm de-a lungul povârnişurilor abrupte şi traversăm fundul văii. Bătrânul ne goneşte fără milă. Ne vrea cât mai departe cu putinţă de vehiculele distruse. E sigur că au păstrat permanent legătura prin radio cu unitatea lor de bază.

Când se lasă întunericul, facem popas şi dormim toată noaptea şi aproape toată ziua următoare. În depărtare, putem desluşi zgomotul pe care-l fac unităţile de securitate care piaptănă pădurea.

Comisarul ascultă atent, cu ochii holbaţi. Se agaţă şi de cea mai mică speranţă. Nu acceptă faptul că-l vom omorî înainte de a fi capturaţi, chiar dacă Micuţul îl face să miroasă încontinuu cuţitul său lung şi ascuţit de luptă.

Tot ce e inutil e abandonat, pentru a ne putea mişca mai repede. Bezna e atât de groasă încât nu putem vedea decât la câţiva centimetri în faţă. Muşchiul pe care păşim absoarbe orice sunet. Pe unde mărşăluim noi, e o linişte desăvârşită. Nici măcar strigătul unei păsări sau orăcăitul unei broaşte.

Mi-e teamă că i-am pierdut pe ceilalţi şi, pentru o clipă, mă opresc. Bivolul se loveşte de mine şi de crăcanul puştii-mitralieră.

— La ce dracu' ai înţepenit aşa, băiete? şopteşte el, supărat. Aruncă prostia aia!

— Bătrânul mi-a ordonat s-o iau cu noi, răspund eu, şoptit.

— E un sadic afurisit, zice Bivolul.

Ne deplasăm în linişte peste muşchiul gros. Avem senzaţia că mergem pe cauciuc. Deodată, mă lovesc de spinarea unui om.

— *Mujic staraşit borof*[57]*!* strigă el, furios.

Fără un cuvânt, îmi înfig cuţitul de luptă în spinarea lui. Scoate o horcăitură şi se prăbuşeşte. Îl înjunghii din nou. În nici un caz nu trebuie să alerteze celelalte santinele care trebuie să mai fie prin preajmă.

— Ivan! îi şoptesc îngrozit lui Gregor, care e în spatele meu.

— Santinela rusească şi-a închipuit, probabil, c-aş fi un tovarăş din apropiere.

Stăm întinşi pe burtă, tăcuţi ca şoarecii, în spatele cadavrului. Sânge cald îmi curge peste mâini.

— Alex, ce s-a întâmplat? vine o voce neliniştită din beznă.

Gregor dispare în tufişuri. Se aude un scurt ţipăt îngrozit. Pe urmă e din nou linişte.

Gregor i-a tăiat beregata.

— Murdară treabă, şopteşte el, ştergându-şi cuţitul de pantaloni. Cred c-a avut în el sute de găleţi de sânge!

— Alex, Piotr, ţineţi-vă gurile! urlă o voce răguşită din lăstăriş. Ştiţi bine că porcii ăia de nemţi vin pe-aici! După ce-om pune mâna pe ei, puteţi urla cât poftiţi, dobitocilor!

— Pe el! ordonă Bătrânul.

Porta şi Legionarul sunt înghiţiţi de întuneric.

La scurt timp după aceea, un urlet de groază răsună în pădure. Încă

57 Ţărănoiule, ai grijă, mistreţule!

unul. Se stinge într-o gâlgâitură prelungă.

Cu toţii ne lipim de pământ şi ne ţinem respiraţia.

— Ăia doi au împuţit toată treaba, scrâşneşte Bătrânul, înfuriat.

— Poate că i-au tăiat mai întâi mădularul, rânjeşte Micuţul, tâmp.

— Ne-a văzut înainte de a apuca să-i facem de petrecanie, explică Porta, răsărind din tufişuri. S-o ştergem. Cred că s-a auzit urletul ăla până la Moscova.

— Oamenii ar trebui să înveţe să se stăpânească atunci când sunt omorâţi, declară Micuţul, tare.

— N-o să treceţi niciodată dincolo! afirmă comisarul, maliţios.

— Dacă nu-ţi ţii gura închisă, o să-ţi smulg eu personal limba aia împuţită, face Porta, scrâşnind din dinţi.

— Gata cu vorba, şi la drum! porunceşte Bătrânul. Întreaga pădure trebuie să fie în alarmă din cauza urletului.

Păşim în echilibru deasupra unei punţi înguste. Bineînţeles că Bivolul cade în apă, cu un pleoscăit infernal, iar când Micuţul dă să-l ajute, cade şi el. Curentul râului e foarte puternic şi avem de furcă până să-i scoatem din apă. Micuţul ne scapă de două ori. Când, în cele din urmă, îl tragem la mal, se năpusteşte asupra Bivolului.

— Ai făcut-o într-adins, răcneşte el cu o voce care poate fi auzită la distanţă de kilometri.

Legionarul e nevoit să-l liniştească, pocnindu-l cu muchia palmei. Când Micuţul e în halul ăsta, e singurul lucru pe care i-l poţi face. Bivolul ar trebui să se ţină un timp mai la distanţă. Micuţului i-ar putea veni oricând ideea de a-i vârî cuţitul în spate.

În cele din urmă, ajungem pe malul celălalt. Pământul din pădure e mai uşor de străbătut la pas. Deodată, în faţa noastră se aprinde o flăcăruie. Bătrânul se opreşte de parcă s-ar fi izbit de un zid. Flăcăruia apare din nou şi zărim o faţă palidă sub o cască rusească.

Se aude o bufnitură surdă şi un geamăt slab. Rusul a fost lecuit pentru totdeauna de obiceiul fumatului.

Plutonul se adună din nou într-un şanţ, din apropierea şoselei.

Bătrânul, vizibil neliniştit, deschide neîncetat căpăcelul pipei sale şi-l închide la loc, cu un mic pocnet, un obicei pe care-l are când e îngrijorat.

— Serghei, *idi siuda!* vine brusc o voce guturală din direcţie opusă. Câinii ăia germani oricum nu trec pe-aici.

— Nu fii atât de sigur, se aude din josul şoselei. Tipii ăia cenuşiu-verzui sunt nişte diavoli! Cu ei nu ştii niciodată. Sper ca Maica Precistă din Kazan să le trimită la toţi ciuma pe cap.

— Soldaţi de paie! Rahaţi cu centură la mijloc, mormăie Micuţul, dispreţuitor. Dorm în post, aşa-i? Ar trebui împuşcaţi. Sărmanul Stalin, trebuie să facă război cu asemenea gunoaie!

— Blestem! înjură Bătrânul. Dacă ne întoarcem, vor da de noi, şi totuşi nu putem rămâne aici — îşi mângâie gânditor bărbia. Hai să mergem înainte, ca şi cum am fi de-ai lor. Trebuie să-i surprindem şi să-i lichidăm fără zgomot.

— Nu sunt mulţi, şopteşte Heide, altfel i-am fi auzit.

Heide are dreptate. Când soldaţii stau şi aşteaptă să se-ntâmple ceva, e imposibil să nu se producă un oarecare zgomot: careva şuşotind, arme ciocnindu-se una de alta, cineva care să tuşească. Oamenii de rând n-ar numi asta un zgomot, dar pentru o formaţie de luptă experimentată e suficient ca s-o prevină.

Ne strecurăm cu grijă dincolo de şosea, câte unul, cu automatele pregătite. Un automat explodează chiar în spatele meu. Simt că-mi plesneşte capul. Porta trage la câţiva centimetri de urechea mea.

Un urlet de groază domină vacarmul.

Din beznă, automatele scuipă flăcări albastre. Rafalele violente ţin

câteva minute, apoi coboară, peste pădure, o linişte paralizantă. E ca şi cum noaptea şi-ar încorda auzul în urma urletului împuşcăturilor. Auzim vocea răsunătoare a Micuţului:

— Totu-n regulă! Patru păgâni mai puţin.

Tango e mort. Prima rafală de automat i-a spart pieptul. L-a salvat pe Bătrânul, care se afla exact în spatele său.

Stăm o clipă în tăcere lângă silueta lui însângerată.

— Şi-a terminat ultimul tangou, spune Porta, închizând ochii cadavrului.

— Şi-mi promisese că mă va învăţa să dansez. Am auzit că-i cel mai straşnic dans cu o muiere, spune Micuţul, aşezând mâinile lui Tango peste pieptul său sfâşiat de gloanţe.

Heide goleşte buzunarele lui Tango şi-i ia plăcuţele de identitate. Obiectele personale vor fi trimise familiei. Nu sunt multe. Soldaţii din linia-ntâi sunt aproape întotdeauna săraci: ei culeg doar fructele necazului şi-ale morţii.

Spre est, în direcţia localităţii Rozanii, se ridică o flacără, colorând cerul roşu-aprins. E atât de departe încât nu ajunge până la noi trosnetul împuşcăturii.

Pe drumul prăfuit, apar două şenilete, hurducăind. Farurile lor sunt direcţionate înspre marginile drumului.

Tăcuţi, ne lipim de pământ şi aşteptăm să treacă de noi. Îi distingem clar pe infanterişti, în picioare, cu armele pregătite.

— Genul ăsta de acţiune mă nelinişteşte, oftează Porta, vârându-şi în gură un pumn de mure. Aşa un picnic şi-ajungi să înţelegi ce trebuie să simtă un lup care are pe urme o haită de oameni înarmaţi cu puşti de vânătoare.

— Nervii te pot face s-o iei razna, explică Micuţul, cu seriozitate. Am aflat-o de la un doctor pentru scrântiţi, de la Torgau, căruia i-am dat o mână de ajutor ca să fie executat. Spunea ceva despre o chestie de-i zice insulină şi despre diabetici, care ţi se suie-n cap când se sperie.

— Dacă-i adevărat ce spui, înseamnă că avem cu toţii diabet de ani de zile, şi noi habar n-am avut, e de părere Gregor. Nici nu mai ştiu de câte ori era să crap de spaimă.

Dimineaţa târziu, ajungem la cotul Horinului, dar trebuie să aşteptăm lăsarea întunericului înainte de a ne încumeta să-l traversăm. Râul e foarte lat. Avem nevoie de cel puţin douăzeci de minute ca să vâslim până dincolo, opintindu-ne zdravăn.

Găsim barca de cauciuc unde am lăsat-o. O despăturim şi-o pregătim pentru umflare. Ne tolănim sub tufişurile dese şi moţăim. Printre picături, jucăm zaruri şi mâncăm câteva cutii cu conserve.

Porta ar vrea să facem o cafea, dar Bătrânul se opune. Timpul trece încet când eşti nevoit să stai degeaba. Aşteptăm lăsarea întunericului. Nu îndrăznim să ne mişcăm prea mult, de teama unor eventuale santinele ascunse de-a lungul râului. Terenul pare gol şi pustiu, dar în el se poate ascunde un batalion întreg. Un comandou în spatele liniilor inamice nu-şi poate permite luxul de a deveni nepăsător nici o clipă.

Deodată, Micuţul saltă capul şi ascultă încordat.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Bătrânul neliniştit, ridicându-se în coate.

— O cireadă întreagă de păgâni se îndreaptă încoace, murmură Micuţul. Sunt pe puţin o companie, şi vin ca şi cum Isus i-ar mâna cu biciul din Templu.

— Eşti sigur? întreabă Heide, nu prea convins, punând mâna pe puşca-mitralieră.

— Fireşte că sunt sigur, răspunde Micuţul, ţâfnos. Mă ştii tu pe mine şi urechile mele să ne înşelăm vreodată?

Acum putem auzi şi noi ceilalţi. O coloană zdravănă e pe drum,

exact pe direcţia în care ne aflăm noi.

— Împrăştiaţi-vă! ordonă Bătrânul, tăios. Camuflaţi-vă cu crengi şi frunze şi nu trage nimeni fără semnalul meu.

Acum distingem clar zornăitul armelor. Bidoane de apă se ciocnesc de cutii cu măşti de gaze. Zgomotul trădează o coloană în marş.

Sudoarea îmi şiroieşte pe faţă. Dinţii îmi clănţăne precum castanietele. Dacă ne descoperă, n-avem nici o şansă.

— *Kampaniia, pienie! (Companie, cântă!)*

Chiar în faţa noastră se apucă să cânte:

Ti obiciala,
Mene u vie lubiti,
Ni s chim ne znatis,
I iosici curatis
I dlia mene siti.[58]

După ce compania cântătoare a trecut de noi, Bătrânul îi ordonă Legionarului să afle dacă au fost întărite santinelele de pe malul râului.

Îşi dezbracă rapid vestonul, dă la o parte toate armele, îşi vâră cuţitul de luptă în carâmbul cizmei şi dispare tăcut în trestii. Trec aproape două ore, şi începem să ne întrebăm dacă nu cumva l-or fi înhăţat ruşii, când se întoarce cu respiraţia tăiată.

— La vreo treizeci de metri pe mal în jos e un dobitoc care sforăie într-o groapă, ne spune el, scuipând în râu. Ceva mai încolo e încă unul ca el. Şi ăla sforăie. Am făcut un ocol prin pădure şi era cât pe ce să mă ciocnesc de un al treilea, cu o puşcă-mitralieră. Merita să-i fie furată. Sforăia atât de tare, că-l auzeai de la distanţă. *Merde, alors,* eram atât de aproape de el, că m-ar fi putut auzi şi-un măgar surd!

— Şi ăstora li se spune soldaţi, ocărăşte Micuţul, cu dispreţ. Să sforăie în post. Ar merita să li se taie beregata!

— Lichidaţi-i! ordonă Bătrânul.

Douăzeci de minute mai târziu, santinelele erau moarte. Laţurile din cablu de oţel sunt rapide şi tăcute!

Cu grijă, dăm barca la apă. Curentul e atât de puternic încât ne poartă o bună bucată de drum în jos.

Un răcnet răguşit vine de pe malul opus.

— *Stoi! Kto?*[59]

Un automat trosneşte furios. Ţintaşul se distinge clar de malul nisipos. Porta îl omoară cu o rafală scurtă. Sărim din barcă în clipa în care izbucnesc strigăte de pe malul pe care îl lăsăm în urmă.

— *Ghermanschi, idi siuda!*

Se aude imediat o pocnitură seacă şi o rachetă luminoasă ţâşneşte pe cerul nopţii. Râul şi ambele maluri devin sângerii.

Ne adăpostim îndărătul bărcii, până când se stinge proiectilul, dar imediat o rachetă de semnalizare împrăştie stele roşii şi verzi peste cer.

Din spatele pădurii, se ridică o salvă întreagă de proiectile.

— Ce dracu au de gând? murmură Porta, îngrijorat, holbându-se la ploaia de lumină a unei rachete de semnalizare.

Desumflăm rapid barca şi-o împachetăm. Va trebui s-o luăm cu noi ca să trecem Sluciul. Fără barcă, n-am răzbate nicicând.

Comisarul încearcă să fugă, dar Porta îl ajunge din urmă şi-l trânteşte la pământ. I se strânge mai tare laţul în jurul gâtului. Îl slăbisem niţel, dar iată dovada că niciodată nu trebuie să slăbeşti vigilenţa în timpul luptei.

---

58 ** Mi-ai promis/ Că mă vei iubi veşnic;/ Nicicând să nu iubeşti pe altul/ Să nu te uiţi la altul,/ Să trăieşti doar pentru mine.

59 *Opreşte! Cine-i acolo?*

— Dac-aş fi în locul lui, mai degrabă m-aş lăsa omorât aici, spune Bivolul. Dacă va pune SD-ul mâna pe el, îl vor frige de viu în propria-i osânză.

— Avem ordine! spune Bătrânul, scurt. Şi le vom duce la îndeplinire întocmai. Pe urmă pot face cu el ce vor. Nici el nu i-a cruţat pe Oberleutnant Strick şi pe ceilalţi doi.

Traversăm Sluciul fără probleme şi, după ce am distrus barca, ne continuăm drumul rapid prin pădure.

În timpul nopţii ajungem la marginea mlaştinilor. Bătrânul ordonă să transmitem un mesaj Cartierului general al regimentului.

Heide pregăteşte staţia de transmisiuni. Semnalul de recunoaştere ajunge imediat. Suntem aşteptaţi înapoi în cursul următoarelor douăzeci şi patru de ore.

— Trebuie să aibă santinele pe-aici, *bien sur que si,* spune Legionarul, privind cercetător la pădurea deasă de trestii.

— Fără-ndoială, răspunde Bătrânul, scurt. Păstraţi distanţa, fir-ar să fie! De câte ori să v-o mai spun?

Porta e în frunte, ca de obicei, alături de urs. Deodată, ridică mâna, făcându-ne semn să ne oprim.

Fără o vorbă, ne aruncăm cu toţii pe pământul mlăştinos. Broaştele orăcăie asurzitor. Mormolocii se zbenguie în apa verzuie şi nămoloasă. În depărtare, ţăcăne o puşcă-mitralieră. Ne apropiem de linia frontului.

— *Stoi! Kto?* vine un strigăt răguşit din faţa noastră.

— Cine dracu-i ăsta? şopteşte Porta, ţinându-se strâns pe lângă urs, care îşi arată colţii; blana de pe ceafă i se zbârleşte.

— Parola! Cine-i acolo?

— Un prieten cu vărsat de vânt din Leningrad, strigă Porta, vesel, în ruseşte.

— Parola! vine cu încăpăţânare din desiş.

— Am uitat-o, amice, n-o fi cumva *job tvoie mati?* râde Porta, sonor.

— Din ce unitate eşti, nesănătosule?

— Tancuri, iubitule, strigă Porta, de răsună pădurea.

— Regimentul?

— 87 Gardă, râde Porta, nepăsător.

— Numele comandantului?

— Colonel Curâncreier, strigă Porta spre el. Niciodată n-a avut bunul-simţ, *diadia,* să se prezinte în faţa mea!

— Ridică-te, avorton leningrădean, vorbeşti ca un fascist finlandez. Scarpină cerul, prăpăditule, că trimit un glonţ prin tine!

Porta se ridică, rezemându-şi automatul de pământ. Să tragă din poziţia în care se află ar însemna pură sinucidere.

— Linişte! îi şopteşte el lui Rasputin. Taci! Jos, jos!

Ursul pricepe şi se lipeşte de pământ îndărătul bolovanului.

— Înaintează, arătare nebună, strigă santinela invizibilă.

Porta face încet doi paşi înainte.

— Alexis, mişcă-ţi fundul încoace, strigă santinela. E aici un neghiob de tanchist din regimentul tău care nici măcar nu ştie cum îl cheamă pe comandant. Tu trebuie să-l ştii!

Porta stă pe loc cu mâinile deasupra capului.

Un automat latră. Cine a tras, asta n-a aflat-o Bătrânul niciodată.

Porta cade fulgerător pe locul în care se află.

— *Ghermanschi, ghermanschi,* se aud ţipete isterice din toate direcţiile şi se declanşează o furtună de împuşcături.

Legionarul scoate un ţipăt ascuţit şi cade. Umărul său drept a fost sfâşiat. E lovit şi la gât, şi sângele ţâşneşte ca dintr-o fântână arteziană.

E nevoie de toate bandajele mele şi de ale lui pentru a opri hemoragia.

Micuţul şi Bivolul se năpustesc înainte ca nişte avalanşe, cu puştile lor mitralieră la şold.

Rasputin are impresia că lui Porta i s-a întâmplat ceva. Cu un urlet sălbatic de furie, se năpusteşte înainte cu toată forţa şi, pur şi simplu, spulberă o santinelă rusească.

Pădurea mişună de ruşi. Ne retragem spre mlaştină, trăgând cât putem de repede.

Se lasă noaptea. Rachete luminoase ţâşnesc pe cer, explodând cu un pocnet sec deasupra vârfurilor copacilor. Pădurea e luminată ca ziua.

Arunc o grenadă de mână pe lângă Porta, care zace întins sub încrucişarea de focuri a două puşti-mitralieră. Cade drept într-unul dintre cuiburi şi puşca e aruncată în aer. Muniţia explodează cu un urlet prelung.

Ne precipităm înainte. Rasputin e ca turbat. Capul şi pieptul îi sunt scăldate în sânge. Loveşte şi muşcă trupurile mutilate.

În cele din urmă, scăpăm.

Îl târâm pe Legionar după noi pe o foaie de cort. A pierdut atât de mult sânge, încât nu se mai poate ţine pe picioare. Mai tot timpul e fără cunoştinţă. Când îşi revine, geme sfâşietor. Crede că i-a fost smuls braţul. Nu ajută la nimic să-i arătăm că braţul e încă la locul lui. Dar are noroc. Glonţul exploziv i-a lovit arma. Dacă i-ar fi lovit umărul în plin, i-ar fi zburat tot braţul.

Odată ajunşi în mlaştini, ne putem odihni puţin. Ne apasă o linişte ameninţătoare. Nu putem pricepe unde au dispărut ruşii, dar nu pot fi prea departe. Nu auzim decât orăcăitul broaştelor.

— Trebuie că sunt milioane de râgâitoare din alea, spune Porta, şoptit.

— Gălăgioase creaturi, murmură Gregor drept răspuns.

O rachetă luminoasă se înalţă fluierând. Ne culcăm rapid în trestii şi tăcem ca pământul. Într-o asemenea lumină, se poate vedea şi cea mai mică mişcare. Dar ursul devine neliniştit şi se ridică pe labele dindărăt.

Un automat latră. Rasputin urlă sălbatic şi se prăbuşeşte.

Porta ţâşneşte înainte, fără să ia în seamă gloanţele. Ursul plânge ca un copil. O parte din cap i-a fost smulsă. Îi linge tandru faţa lui Porta, se ghemuieşte şi moare.

Încă două rachete luminoase se înalţă şovăielnic, dar zgomotul piere încetul cu încetul.

— Ivan va plăti pentru asta, scrâşneşte Porta. O să-i tai beregata fiecăruia dintre nemernicii ăia fără Dumnezeu pe care-i voi întâlni de acum înainte.

Nici unul dintre noi nu spune nimic. Îl înţelegem. Tot plutonul ajunsese să-l îndrăgească pe urs. Îl tragem după noi pe o foaie de cort. E greu, dar ne descurcăm. Nu suportăm să-l lăsăm în urmă, ca pe atâtea gunoaie ale unui câmp de luptă.

Puţin mai departe, în urma noastră, răsună comenzi aspre şi trosnesc arme automate. Se pare că aceştia încearcă să-şi facă curaj urlând şi trăgând cu armele. E o prostie din partea lor. Nu fac decât să ne dezvăluie nouă poziţia în care se află.

— Trebuie să ajungem cât mai curând la cărarea prin mlaştină, spune Bătrânul, obosit şi descurajat.

— Sper că n-am trecut de ea, face Gregor, îngrijorat.

În urma morţii lui Rasputin, Porta e cu moralul la pământ. S-a zis cu vorbăria lui obişnuită. Nici măcar nu răspunde la întrebări. Se duce încontinuu la urs şi-i mângâie blana drăgăstos.

— Trebuie să-l scoatem din starea asta înainte s-o ia razna, spune Bătrânul.

— O bucată de muiere îl lecuieşte imediat, face Micuţul, care n-are altceva în cap.

În cele din urmă, găsim cărarea care trece prin mlaştină. Se leagănă sub picioarele noastre precum o barcă pe valuri. Aici trebuie să fii extrem de atent. Aluneci şi cazi în mlaştină, şi s-a zis cu tine. În câteva secunde, mâlul verde şi bolborositor se va închide deasupra ta. Pentru totdeauna!

— Opriţi focul! Strângeţi rândurile! vine o voce guturală din spatele nostru. Porcii ăia de nemţi n-au putut ajunge prea departe.

Zboară rachete luminoase, ca nişte mici comete, pe deasupra pădurii şi a mlaştinilor. O puşcă-mitralieră slobozeşte o rafală prelungă de undeva, dindărătul nostru.

Legionarul îşi revine şi scoate un ţipăt ascuţit.

Gregor îi astupă repede gura cu palma, dar e prea târziu. Trebuie să-l fi auzit.

— Acolo! Înainte! Prindeţi-i vii!

Deşurubez căpăcelul câtorva grenade şi-mi verific Tokarevul. Voi avea nevoie de el pentru mine. Nici unul dintre noi nu vrea să cadă viu în mâinile ruşilor. Ştim ce ne aşteaptă în spatele liniilor în uniforma inamicului.

Micuţul îl saltă pe Legionar în spinare. Merge mai repede decât dacă l-am trage după noi. Trebuie să avem grijă să nu-l pocnim de vreun obstacol.

O pornim în pas alergător pe cărarea mişcătoare.

— Numai prin mlaştină puteau s-o ia, vine un strigăt din urmă. Plutonul lui Dobroşin formează un lanţ cu armele! Înainte, marş, puturoşilor!

Bătrânul ridică pistolul de semnalizare deasupra capului şi trage imediat două proiectile consecutiv. Pe cer strălucesc învăpăiate şase stele portocalii, care se pot vedea de la Kilometri distanţă.

— Jos! ne porunceşte. Dar deja se aude un zgomot ca al unui tren lung de marfă gonind printr-un tunel.

O mitralieră grea latră furioasă, dar răpăitul ei e înecat de îngrozitoarea explozie a primelor obuze. Pădurea şi mlaştinile sunt răscolite şi ridicate într-un zid de foc. Oţel şi pământ ţâşnesc în sus înaintea noastră. Copaci întregi zboară precum suliţele prin văzduh.

Bătrânul a trimis semnalul în aer conform planului. E un specialist în domeniul ăsta.

— O dată au fost şi ei pe fază, laudă Gregor artileria.

Grupa noastră se urneşte înainte. Trebuie să ne menţinem în faţa barajului de obuze nimicitor pentru a reuşi să ajungem înapoi.

— În curând vei fi acasă, frăţioare, rânjeşte Micuţul, cu răutate, înghiontindu-l pe comisar în coaste cu automatul. Or să-ţi taie boaşele! Lui Adolf nu-i plac lichelele de-alde tine care-o pun cu fetele în stilul obişnuit!

— Adolf habar n-are ce-i aia, spune Gregor, grosolan. A lui s-a oprit din creştere de pe când avea şapte anişori.

— Am auzit că se sloboade în timp ce se holbează la fotografii porcoase, pe care i le trimite din Scandinavia, în colete de Cruce Roşie, un amic din Partid, zbiară Micuţul vesel.

— Gura! îl repede Bătrânul, acru. Încă n-am ajuns înapoi.

— Împuşcaţi-mă, imploră Legionarul! Nu mai pot să îndur!

— O să ţi se cerceteze căpăţâna când ne-om întoarce, prietene, spune Micuţul. Oricum intri în spital. O să te înveselească ăia imediat. Când o să stai tolănit pe-acolo şi o să-ţi pudreze curul păsărelele alea în halate albe din BDM!

O baterie de „orgi ale lui Stalin" îşi scuipă rachetele. E o senzaţie ca şi cum chiar miezul lumii ar exploda sub noi. O porţiune de pădure e pur şi simplu rasă.

Artileria germană continuă să tragă împrăştiat asupra poziţiilor

ruseşti, pentru a ţine infanteria lor pitită în tranşee şi a ne ajuta pe noi să traversăm linia frontului. Ruşii ripostează. Nu trag doar cu „orgile lui Stalin", ci şi cu artileria grea.

Vălătuci groşi de sulf ne sfâşie şi ne rod gâtlejurile şi plămânii. Putoarea TNT-ului ne face greaţă. Vomităm. Avem senzaţia că suntem sugrumaţi de duhoarea pătrunzătoare a explozibililor.

Un obuz vine şuierând şi pământul ţâşneşte înspre cer. Mii de fărâme de oţel încinse ţiuie prin aer.

Eu mă duc de-a berbeleacul într-o groapă de obuz fierbinte şi fumegândă. Gâtlejul mă arde, nasul mi-l simt ca pe o rană deschisă. E ca şi cum toţi demonii iadului au fost sloboziţi deodată şi încearcă să întoarcă pământul pe dos. Copaci, pământ, pietriş, colibe — toate sunt azvârlite înspre înălţimi, se prăbuşesc şi sunt azvârlite din nou.

În drumul lui spre un adăpost, Micuţul înşfacă un mic burduf din piele de la un cadavru. Alunecă pe fundul gropii de obuz, într-o avalanşă de nămol şi adulmecă, bănuitor, conţinutul burdufului.

— Aha! Extras de pişat de târfă turcoaică! anunţă el, cunoscător. Tot e mai bun decât nimic. (Cu o râgâitură prelungă dă burduful mai departe.) Cerule, ce lovitură de ciomag pe spinarea vechii mele mândrii patriotice, declară el. Nu există alt Dumnezeu decât Germania, şi Adolf e profetul ei!

— O să ţin minte asta, strigă Heide indignat. Spânzurătoarea naţional-socialistă va tremura de plăcere când te vei legăna în ea!

Globuri roşii de lumină străbat întregul front, trimiţând stele sub cerul întunecat. Obuzele vin încoace într-un baraj, ţesut strâns, ca un zid de flăcări şi oţel ţâşnind din pământ. Lumea explodează, mii de vulcani iau naştere încontinuu.

Aplecaţi, alergăm înainte, străpungem poziţiile defensive ale inamicului, aruncăm în urmă grenade de mână. Puşti-mitralieră răpăie. Un lung şir de mine de baraj sare în aer. Pe urmă ajungem la ultima porţiune a mlaştinilor.

O umbrelă de paraşute luminoase coboară încet înspre pământ, luminând noaptea ca şi cum ar fi o zi senină de vară.

— *Idi siuda ciaroşco, ghermanschi*[60]*,* se aude din urmă.

Cunosc mlaştinile şi sunt exact pe urmele noastre. Asta e calea pe care vin atunci când culeg prizonieri.

Bătrânul se opreşte, suflând din greu, şi-şi ţine mâna la inimă. E aproape sfârşit. Dar e şi mult mai în vârstă decât noi ceilalţi.

— Grenade! În mutrele lor! Îndată ce... îşi arată... feţele blestemate... dintre trestii..., gâfâie el ordinul.

Arunc prima grenadă, însă explodează în mlaştină şi nu produce nici o pagubă.

Porta se adăposteşte îndărătul trupului ursului mort. MG-42-ul latră furios. Rafale scurte şi bine direcţionate se înfig în urmăritorii din frunte, azvârlindu-i în mâl.

Arunc o nouă grenadă, care explodează în mijlocul unui grup inamic.

Urlete de groază sfâşie aerul.

Porta trimite o rafală secerătoare înspre soldaţii adunaţi în păpuriş.

Ne retragem puţin câte puţin. Aleargă — întoarce-te — trage — aleargă — întoarce-te — trage.

O schijă de obuz i-a sfâşiat braţul comisarului şi sângele îi şiroieşte pe mână. Nimeni nu se ocupă de el. Oricum îl vor spânzura.

Ne pregătim pentru ultima porţiune.

Tocmai mă săltasem pe jumătate deasupra ridicăturii de pământ, când Bătrânul scoate un ţipăt scurt şi alunecă înapoi. Îngrozit, mă aplec asupra lui.

---

60 *Veniţi încoace repede, nemţilor!*

Arată rău. Spinarea îi e o rană însângerată. Carne sfâşiată, zdrenţe de uniformă, oase, piele şi sânge. Îşi ridică privirea spre mine, cu un uşor zâmbet pe buze.

Aprind o ţigară şi i-o pun în gură.

Heide sare lângă noi, scoţându-şi, din mers, bandajele de prim-ajutor. Pe urmă Porta. Oblojim rana cât putem de bine şi-l purtăm între noi. De-abia băgăm de seamă focul concentrat al infanteriei.

— O să-l tai fâşii pe comisarul ăla nenorocit, urlă Micuţul, turbat. Totul e numai din vina lui, trădător împuţit!

— Să-l duceţi viu înapoi, geme Bătrânul, îndurerat. Heide, tu răspunzi!

Bătrânul ştie el ce face. Heide e un sclav al regulamentului. Mai degrabă s-ar lăsa sfâşiat de gloanţe decât să nu dea ascultare întocmai unui ordin.

Deodată, apar în jurul nostru căşti familiare şi bluze de camuflaj galben-verzui. Înspre noi se întind mâini care ne ajută să intrăm la adăpost.

— Maică Precistă din Kazan, am reuşit! geme Porta, şi se trânteşte pe fundul tranşeei.

Ni se oferă sticle cu apă, între buzele crăpate ne sunt vârâte ţigări aprinse. Vestea circulă ca fulgerul de-a lungul liniilor.

— S-au întors şi l-au adus!

Medicul regimentului se ocupă personal de Bătrân şi de Legionar. Sunt duşi imediat în spatele poziţiilor, atât de repede încât abia apucăm să ne luăm rămas-bun de la ei.

Barcelona preia comanda plutonului şi suntem cu toţii mulţumiţi de alegere. Nu-l va putea înlocui niciodată pe Bătrân, dar are experienţa necesară pentru un bun comandant de pluton.

Comisarul e dus direct la Cartierul general al regimentului, unde îl aşteaptă nerăbdători doi ofiţeri din SD. Unul dintre ei, Sturmbannführer Walz, dă drumul unui şuvoi de înjurături la adresa lui şi-i repede un pumn în figură.

Oberst Hinka se pune între ei.

— Eu comand aici, Sturmbannführer, spune el, tăios, îmbrâncindu-l înapoi pe ofiţerul SD.

— Zău? şuieră Walz. Dacă nu sunt greşit informat despre acest caz, prizonierul e un comisar politic şi un dezertor din Reichswehr[61]. Cu alte cuvinte, aceasta e o chestiune politică şi nu prezintă o prea mare importanţă militară.

— Ar putea fi privită problema şi din punctul ăsta de vedere, face colonelul Hinka, şovăielnic.

— Deci ne-am înţeles? zâmbeşte Sturmbannführerul, rece. Prizonierul e în custodia RSHA, aşa că îmi voi asuma eu această, responsabilitate şi mă voi întoarce cu el la Berlin.

— Îmi pare rău! Prizonierul rămâne aici până când voi primi un ordin scris din partea superiorilor mei în legătură cu predarea lui.

— Am aici un astfel de ordin, Herr Oberst, şi vreau să văd că-i daţi ascultare, strigă Walz, triumfător.

— Accept ordine numai din partea Generalului-Comandant sau a Comandantului Armatei a 5-a Panzer, afirmă Oberst Hinka, brusc.

— Prin asta trebuie să înţeleg că refuzaţi să ne încredinţaţi acest prizonier? întreabă SD-istul, ameninţător, făcând un pas spre Hinka.

— M-aţi înţeles corect, Sturmbannführer, zâmbeşte Hinka, aşezându-se uşor pe marginea mesei.

---

61 Reichswehr — Armata germană în anii următori Tratatului de la Versailles (1919—1935).

— Vă daţi seama, Herr Oberst, că afacerea asta vă poate costa scump? scrâşneşte Walz, roşu la faţă ca un curcan.

— Consider că puteţi lăsa în seama mea lucrul ăsta, răspunde, Hinka, aprinzându-şi liniştit un trabuc.

Ofiţerul din SD îşi muşcă buza. E clar că de-abia se poate stăpâni, dar ştie că, pentru moment, nu poate trece peste cuvântul lui Hinka.

Îşi făgăduieşte în sinea lui să se ocupe destul de curând de ofiţerul ăsta închipuit din Wehrmacht. Nu e departe ziua în care toată puterea va fi în mâinile Reichsführerului SS.

— Îmi permiteţi să-l interoghez pe prizonier?

— Nu!

— Vă daţi seama ce spuneţi? întreabă Walz, uluit. Aveţi de gând să sabotaţi munca Serviciului de Siguranţă?

— Dacă îmi aduceţi un ordin în regulă semnat de Generalul-Comandant, mă voi pune îndată la dispoziţia voastră.

— Fiţi încredinţat că vă voi aduce un ordin semnat cum trebuie, zâmbeşte, periculos, ofiţerul SD, trăgându-şi încet mănuşile. Veţi mai auzi de noi, Herr Oberst, şi n-ar fi exclus să-l însoţiţi pe prizonier când va fi luat. În clipa de faţă, puteţi fi considerat un ofiţer care a încercat să împiedice munca Serviciului de Siguranţă.

Se răsuceşte spre prizonier, care stă încadrat de doi gardieni din Poliţia militară.

— Te vom spânzura de douăzeci de ori până când o să crapi! Te vom face să cerşeşti moartea! Scuipă cu ură în figura comisarului.

Pumnul comisarului aterizează în mijlocul trăsăturilor fine ale ofiţerului SD şi în clipa următoare sângele îi ţâşneşte din nasul spart.

Trei împuşcături răsună, una după alta. Comisarul cade la podea, horcăind. De sub corpul său, se lăţeşte o baltă mare de sânge.

Pentru o clipă, domneşte o confuzie generală. Poliţiştii militari şi-au scos pistoalele, dar nu se pot decide în cine să tragă.

Oberst Hinka a rămas în aceeaşi poziţie, legănându-şi nepăsător un picior. Adjutantul îşi aprinde o ţigară şi se apucă să sufle inele de fum spre tavan.

— Lohse, eşti cel mai mare idiot în cizme, ţipă Strumbannführerul Walz către însoţitorul său. De ce dracu a trebuit să-l împuşti pe comunistul ăsta? Ce-o să le spun ălora de la Berlin?

— Eventual, că SD Haupststurmführer Lohse a lichidat un prizonier preţios! zâmbeşte Oberst Hinka, amabil, aranjându-şi mâneca goală a uniformei.

— Asta se va raporta, Lohse, ţipă Walz, turbat. Eşti de multă vreme în SD! Îţi va fi îngăduit să tragi, te asigur. Dar o vei face în brigada lui Dirlewanger, şi vei începe de jos de tot!

Pleacă fără să-şi ia rămas-bun.

O oră mai târziu, comisarul e îngropat la mică distanţă, în pădure. În pământ e înfiptă o scândură cu numele său.

„Oamenii vor căuta să vadă întotdeauna numai părţile bune ale tuturor lucrurilor, care, ele însele, nu se vor schimba.

Iosif Stalin către Molotov,

iulie—1937

Închisoarea de tranzit de la Osmita, situată la cinci kilometri distanţă de oraşul Cita, e cunoscută ca fiind cea mai „sigură" închisoare din lume. În orice caz, e cea mai sumbră şi mai sinistră închisoare, construită din beton cenuşiu. De fapt nu e o închisoare în sens strict, în

care prizonierii să-şi execute sentinţele, ci o placă turnantă pentru masa imensă de fiinţe omeneşti care se scurge încoace, din toate închisorile din Rusia, pentru a lua calea Siberiei.

La Osmita, prizonierul îl întâlneşte pentru întâia oară pe cel mai mare vânător de oameni al lumii, micuţul şi zâmbitorul soldat siberian de convoi, cu temuta nagaică atârnându-i peste umăr. Cel mai adesea, e îmbrăcat într-o manta care-i ajunge până la glezne şi poartă o căciulă căzăcească albă, înaltă, având creştetul purpuriu şi, prinsă de ea, o cruce verde. În ciuda staturii sale mici, are în el ceva înspăimântător. De-a curmezişul pieptului, îi atârnă un Kalaşnicov, cu tamburul său rotund plin cu gloanţe. Într-o parte, are o sabie căzăcească în teaca ei din piele neagră. În faţă, în dreptul stomacului, spânzură un toc negru, deschis, din care apare patul unui nagan. Pistolul e prins de un şnur alb, care trece prin ambii epoleţi şi cade pe piept.

Când prizonierii ajung la Cita, sunt daţi în custodie acestor bărbaţi mărunţi, cu crucile lor verzi pe căciulă. Pentru cei mai mulţi, aceasta e o experienţă cutremurătoare. În trenurile de prizonieri pentru Cita, soldaţii aveau voie să-i lovească doar la ordinul unui ofiţer, dar micuţii bărbaţi cu cruce verde pot folosi temuta nagaică pe propria răspundere. Îndată ce au semnat pentru primirea prizonierilor, nagaica începe să şfichiuie prin aer, semănând teroarea pe unde se abate. Înainte de a ajunge convoiul la Osmita, cei mai slabi au fost omorâţi, în chinuri.

Ce se întâmplă în interiorul zidurilor închisorii de tranzit nu ştie nimeni cu precizie.

Însă prizonierii sunt aduşi, pe orice cale, la o supunere animalică. Atunci când pleacă, transportaţi pe sute de sănii, trei săptămâni mai târziu, toată viaţa le-a pierit deja de pe chipuri.

Aceşti soldaţi-poliţişti mărunţi au ajuns celebri de când marele deşert al Siberiei a devenit cel mai mare centru de exterminare al lumii.

Cel puţin patru milioane de prizonieri de război germani au trecut prin Cita şi au fost „educaţi" la Osmita, sub plesniturile muşcătoare ale nagaicăi, înainte de a fi trimişi în minele de pe cursul râului Kolâma, din Siberia, sau în lagărele care zac risipite peste Novaia Zemlia. Numai un procent foarte mic dintre ei s-au mai întors în Germania după război.

A FOST CRIMĂ?

Hauptfeldwebel Blatz s-a aventurat în linia frontului pentru a verifica el consumul de muniţie, pe care îl consideră prea mare. Nu e mulţumit în general de starea disciplinei de care dau dovadă oamenii din linia întâi. S-a plâns la NSFO, care, spre oroarea lui, i-a ordonat să inspecteze comandoul de tranşee.

Ziua în care Blatz ajunge pe front e cu desăvârşire liniştită. Se loveşte mai întâi de câţiva dintre cei mai uşor răniţi care stau întinşi într-o adâncitură din teren.

— Simulanţi nenorociţi, urlă el. O să vă încing cururile în aşa hal încât veţi putea prăji ouă pe ele. Afară, marş, marş, pui de cioară! Îi goneşte prin tranşee, îi pune să ţopăie înainte cu genunchii îndoiţi şi cu puştile în mâinile întinse şi să se târască pe periculoasele porţiuni descoperite. În mod ciudat, în această dimineaţă, nu sunt lunetişti.

— Unde sunt toţi lunetiştii ăia siberieni? ţipă Blatz, triumfător. Numai minciuni. Rapoarte falsificate şi mincinoase, dar pe mine nu mă păcăliţi! O să aflaţi voi cine sunt! E timpul să punem la cale câteva consilii de război pe-aici!

Sângele musteşte prin bandajele răniţilor. Când unii comandanţi de pluton protestează, sunt repeziţi tăios.

— Pentru mine, rănit e celcare nu mai poate mişca! Tot restul e

simulacru! Sânge, aţi spus? În vremurile de demult, bolnavilor li se lua sânge. Era sănătos. Aşa şi astăzi. Prea mult sânge îl face pe soldat leneş.

Ceva mai târziu, se hotărăşte să inspecteze cuiburile avansate de mitralieră. Cu puţin noroc, poate descoperi şi-o faptă gravă care să necesite condamnarea la moarte.

În cele din urmă, ajunge la mitralierele grele de companie din poziţiile avansate. De la distanţă, aude un sforăit răsunător. Tremură de încântare şi jubilează la gândul că va aresta santinela adormită.

Precaut, se caţără peste palisadele de pământ şi se rostogoleşte în tranşeea îngustă de comunicare. Pe fundul tranşeei zace santinela, ghemuită ca un câine ud. Nu numai că doarme, dar a avut şi obrăznicia să se învelească într-o şubă din blană de miel şi să-şi pună sub cap o pernă albastră cu puf.

De mitraliera grea atârna o bucată de carton pe care stă scris, cu litere mari şi neîndemânatice:

DRAGĂ DOMNULE HAUPTFELDWEBEL,
VĂ ROG TRECEŢI ÎN LINIŞTE!
NU DERANJAŢI ÎNAINTE DE ORA 13,00!
VĂ MULŢUMESC FRUMOS, DOMNULE!
AL VOSTRU PREASUPUS SERVITOR,
OBERGEFREITER WOLFGANG CREUTZFELDT.

Blatz nu ştie dacă să urle sau să plângă. Alege prima variantă, arma verificată şi consacrată a fiecărui subofiţer care nu ştie ce să facă: continui să urli cât de mult şi până la urmă îţi vine vreo idee.

Micuţul crapă un ochi şi-şi duce degetul la buze.

— Hei, încetează cu urletul, omule! Nu vezi că-ncerc să trag un pui de somn?

— Dormi în post! strigă Blatz, cu o voce care se frânge de câteva ori de mânie.

— Se-nţelege că dorm! Ce-i rău în asta? Micuţul zâmbeşte cu toată gura.

— Recunoşti, în faţa mea, că dormeai în timpul serviciului de santinelă?

— Şi de ce nu? Dormeam! Şi visam ceva frumos. Se făcea că Hauptfeldwebelul era agăţat în sârmele de-acolo din „ţara nimănui" şi noi trăgeam în el cu puşca. De fiecare dată ne holbam la tine cum ţopăiai ca un purice! Ştii tu!

— Dormitul în post te va costa capul, băieţaş! strigă Blatz, triumfător. Ridică-te în picioare! Eşti arestat! Nu facem tevatură multă pentru porci ca tine, Creutzfeldt, vei fi judecat după procedura de urgenţă când ne vom întoarce la companie, iar doi din cei trei judecători vom fi eu şi ofiţerul-comandant. Vei fi împuşcat, Creutzfeldt, ţi-o garantăm noi!

— De ce spune Hauptfeldwebelul încontinuu „noi"? Mai sunt şi alţii ca tine? Tot aşa nişte poame?

— Aşteaptă numai, porcule! zbiară Blatz, sigur pe el.

— Dacă Hauptfeldwebelul e sătul de viaţă, îl sfătuiesc să-şi ridice capul, aşa cum face acum, zâmbeşte Micuţul. Lunetiştii siberieni vor fi fericiţi să pună un glonţ într-un asemenea cap. Îmi aminteşte de-un câine pe care l-am avut odată, spune el, dus pe gânduri.

— Ridică-te, urlă Blatz, scos din sărite. Vorbeşti cu un superior! Eşti arestat, omule. Dacă încerci să-mi scapi, o să-mi folosesc arma şi va fi o plăcere s-o fac asupra ta!

— Te-ai lovit cumva la căpăţână când veneai încoace? întreabă Micuţul renunţând dintr-o dată la ipostaza sa de amic de la ţară. Arăţi ca un peşte norvegian care s-a rătăcit în drum spre Suedia. Arest, Curte

Marţială, pluton de execuţie, împuşcat pentru încercare de evadare! Toate conform cărţuliei tale afurisite, aşa-i? Ascultă aici, băi potaie, surogat de subofiţer! Ai venit încoace să ne muşti de cur pe noi, porcii de tranşee, şi-ţi închipui c-ai să scapi aşa uşor? Ştim noi ce-ai fost înainte de-a ateriza aici, fiule. Ştergător de rahat la o grămadă de girafe în Grădina zoologică din Berlin, asta ai fost.

— De unde ştii...? face Blatz, uimit.

— Ce dracu-ţi pasă? Ştiu, şi-ţi ajunge, burtă-verde! Şi mai ştiu ceva. Că n-o să-ţi mai vezi girafele vreodată!

Zâmbetul Micuţului devine tăios şi necruţător.

— Eşti arestat, repetă Blatz, neliniştit, bâjbâind la tocul pistolului.

— Ia deştele de pe pocnitoare! (Micuţul îşi ridică automatul ameninţător.) Nu încerca. Sunt gloanţe dum-dum în chestia asta. Ce părere ai dacă ţi-ar ajunge boaşele în gât, Blatz?

— Ameninţi un superior? Asta-i revoltă! Ridică-te în picioare!

Micuţul se ridică încet şi Blatz îşi dă seama dintr-o dată cât e de mare.

— Ţi-ar conveni, aşa-i? rânjeşte Micuţul crunt. Curte Marţială cu tine în juriu şi cu puţoiul ăla de Hauptmann drept preşedinte. Condamnare la moarte. Bum! Şi ţi-ar plăcea să mă legi de stâlp cu mâinile tale, aşa-i, lepădătură mizerabilă?

— Da, şi asta am să şi fac! ţiuie Blatz. Şi lovitura de graţie tot eu o s-o trimit în hoitul tău împuţit, să ştii!

— Eşti complet ţicnit, râde Micuţul, zgomotos. Un porc turbat, asta eşti. Acum fii atent: nu există nimeni, nici tu şi nici altcineva din armata asta de oameni care să-l lege pe Obergefreiter Wolfgang Creutzfeldt de vreun stâlp, dar el te va curăţa pe tine şi pe alţi câţiva cretini în uniformă ca tine. Nu tu m-ai arestat, Blatz! Eu te-am arestat pe tine! Nu ştiai că eu sunt un agent comunist!

— Eşti nebun, omule, ţipă Blatz, simţind groaza căţărându-i-se pe şira spinării. Se află în faţa unui ucigaş psihopat? Sunt ele oare adevărate poveştile alea despre omoruri care se petrec pe front? Nu, nici un soldat german disciplinat n-ar face una ca asta. Lasă-mă să trec, ţipă el isteric, încercând să-l îmbrâncească într-o parte pe Micuţul.

— Ce-i cu graba asta, amice? zâmbeşte Micuţul, glacial. Stai mai întâi să lămurim câteva lucruri. Tu m-ai arestat, dar asta nu s-a putut. Ai vrut o Curte Marţială, o s-o ţinem aici. Gata, am ţinut-o şi, din păcate, eu te condamn la moarte. Aşa că în cinci minute de-acum încolo îţi vei lua zborul de pe front, îmbrăcat ca un îngeraş din ăla tâmpit de-al lui Doamne-Doamne!

— Ameninţi un subofiţer şi refuzi să execuţi ordinul. Cer să fiu lăsat să trec. Sunt Hauptfeldwebelul şi superiorul tău direct, bolboroseşte Blatz, privindu-l.

— Gura, lopătar de rahat de girafă! Nu mai eşti decât un cadavru care se bâlbâie! Haide! Fii bărbat! Nu e prima oară când iei parte la o execuţie. Tu însuţi ai spus c-ai fost de multe ori la Morellenschlucht, dar presupun că nu-i prea vesel să participi la propria-ţi execuţie!

— N-ai îndrăzni să faci una ca asta, piuie Blatz, terorizat şi parcă făcându-se mai mic.

— Ascultă, avorton de girafă, tu nu mi-ai lăsat altă soluţie, nu-i aşa? Tu ai pornit întreaga tărăşenie. Tu te-ai apucat să ţipi despre curţi marţiale şi plutoane de execuţie şi despre tot restul de tâmperiii războinice, şi asta pentru că eu închisesem niţel ochii! Să ştii că sunt împotriva pedepsei cu moartea.

— Ajutor, ajutor, crimă! urlă Blatz, cu disperare.

Micuţul îl cercetează cu indiferenţă.

— Vocea aia a ta e cunoscută de ambele părţi ale frontului. Crezi c-o

să vină careva să te-ajute? Când ai trecut dincolo de palisade, băieţaş, toată lumea a ştiut unde o s-o sfârşeşti.

— Atunci ăsta-i complot! ţipă Blatz, deznădăjduit.

— Nu mai spune, omule! Porta zice că suntem cu toţii condamnaţi la moarte din clipa în care ne-am născut. Dumnezeu hotărăşte şi un înger mare şi negru, cu o ditamai sabie, a venit la mine în timp ce soileam şi-a zis: „A sunat ceasul lui Hauptfeldwebel Blatz!"

Blatz se târăşte plângând pe fundul nămolos al tranşeei.

— Tovarăşe Creutzfeldt, nu mă omorî.

— Tovarăşe Blatz, trebuie! Ridică-te şi fii băiat bun, ca să terminăm treaba repede şi uşor!

— Tovarăşe, lasă-mă să trăiesc! Am doi copii acasă!

— Ai pe dracu, tovarăşe Blatz! Nici nu eşti însurat. Ţi-am spus că ştim totul despre tine. N-ai regulat în viaţa ta nimic altceva decât o femelă de girafă la Grădina zoologică din Berlin, dar n-a ieşit nimic din osteneala aia!

— Tovarăşe Creutzfeldt, nu fă din tine un ucigaş de rând! Mi-ai plăcut întotdeauna! Eşti un soldat bun!

— Da, şi-am apreciat lucrul ăsta, râde Micuţul din inimă, şi-l trage pe tremurândul Blatz sus, lângă el. La naiba cu prostiile astea. O să am grijă să fii îngropat ca un erou, în aşa fel încât Vaterlandul şi familia ta să fie mândri de tine!

— E crimă, ţipă omul osândit, zbătându-se disperat.

Micuţul îl ţine zdravăn şi, când ajung în dosul mitralierei grele, îl pocneşte cu patul armei de-l lasă fără cunoştinţă.

— Vezi că-ţi sosesc invitaţiile de la Scaraoţchi! mormăie Micuţul, ca pentru el, şi ridică deasupra parapetului capul omului leşinat. Lunetiştii siberieni sunt din nou la post şi trimit patru gloanţe în faţa cărnoasă a lui Blatz.

În curând, soseşte schimbul.

— Ce-i asta? întreabă Barcelona, uimit, arătând spre cadavru. Doar nu l-ai împuşcat?

— Crezi că-s ţicnit? răspunde Micuţul! De ce să-i las pe băieţii vecinilor fără slujbă? Sunt doar membri ai aceleiaşi uniuni, nu?

Heide îi aruncă Micuţului o privire bănuitoare, în timp ce se apleacă peste cadavru.

— Ce cauţi? întreabă Micuţul, ameninţător.

— Semne de la muchia unei palme, zâmbeşte Heide, veninos.

— Ştii ce păţesc informatorii, Julius? întreabă Micuţul, jucându-se cu Kalaşnicovul.

— Ştiu, răspunde Heide, privind cu interes la cele patru găuri de gloanţe. Şi mai ştiu şi ce păţesc ucigaşii!

— Şi eu, zâmbeşte Micuţul. Am avut în familie. Ghilotina la Plötzensee. Ţac, şi jos cu ţăcălia ta!

— Patru găuri, gândeşte Heide, cu voce tare. Cred c-a stat acolo sus toată ziua. Aş căuta o explicaţie a dracului de bună pentru asta dac-aş fi în locul tău, Micuţule. Ştiu ce s-a-ntâmplat şi fără să fi fost aici.

— Aşa? Şi ce s-a întâmplat?

Heide saltă cadavrul şi-l ridică încet dincolo de parapet. O împuşcătură intră în capul mortului. De data asta e un glonţ exploziv care distruge întreaga faţă.

Heide dă îngrozit drumul cadavrului şi-şi şterge creierii de pe faţă.

Porta râde ca o hienă.

— I-ai dat Micuţului o mână de ajutor mai mare decât ai fi vrut. Dovada s-a dus.

Heide se uită temător la trăsăturile distruse ale cadavrului.

— Sunteţi martorii mei, strigă el, turbat. Aţi văzut cu toţii cele patru

găuri!

— Nu, Julius, nu! rânjeşte Porta. Mai trăia când l-ai ridicat. Dac-aş fi în locul tău, aş avea grijă, Julius, fiul meu!

— Ce adunătură de escroci, scrâşneşte Heide, vizibil neliniştit.

Micuţul saltă cu nonşalanţă cadavrul pe umăr. La corpul de gardă îl trânteşte la Picioarele Feldwebelului sanitar care smulge brutal plăcuţele de identitate şi scotoceşte prin buzunare după efecte personale.

— Aruncaţi gunoiul ăsta peste celelalte, le porunceşte el asistenţilor.

Micuţul se întoarce agale, fluierând fericit, înapoi la adăpostul Plutonului 2, unde dă nas în nas cu Bivolul.

— Deştept lucrat, fiule! Numai despre asta vorbesc toţi. Sper că nu se poate dovedi nimic.

— Nimeni nu poate, râde Micuţul, confidenţial. Nu când vii de pe Reeperbahn şi l-ai avut pe şeful Nass drept dascăl!

După-amiază, Micuţul e chemat la biroul comandantului, unde se mai află şi un ofiţer magistrat.

— Ai fost singur cu Hauptfeldwebel Blatz în postul de mitralieră grea! Ce s-a întâmplat?

— Herr Hauptfeldwebel s-a năpustit asupra mea, pentru că mă ţineam la adăpost sub peretele tranşeei.

— Se trăgea?

— Nu, domnule, doar dacă erai destul de ţicnit pentru a scoate căpăţâna la iveală. De aceea mă ţineam la fereală. Am încercat să-i explic asta şi domnului Hauptfeldwebel. N-a vrut să creadă ce-i spuneam şi-a zis că-s un nemernic laş, căruia îi este frică de Untermensch. A zis să iau poziţia de drepţi, şi-am luat-o. Ordinu-i ordin, domnule!

— Şi tu n-ai fost lovit? îl priveşte ofiţerul magistrat, bănuitor.

— Nu, domnule! Eu luasem poziţia de drepţi stând în genunchi, să trăiţi! Herr Hauptfeldwebel n-a vrut să creadă că existau cu adevărat lunetişti, aşa cum îi spuneam eu, şi a vrut să-i vadă cu ochii lui. I-am arătat cu degetul pe unde stau cuibăriţi diavolii ăia cu ochi mijiţi şi cu pocnitorile lor şi Herr Hauptfeldwebel şi-a iţit capul ca să se uite la ei. Dacă i-a văzut sau nu, asta nu vom afla niciodată, domnule, nu credeţi? În orice caz, s-a auzit o bubuitură faină şi figura domnului Hauptfeldwebel dispăruse, să trăiţi!

— Nu cumva l-ai ridicat tu deasupra parapetului? întreabă ofiţerul magistrat, ameninţător.

— Domnule, se poate? face Micuţul, profund jignit.

— Mă rog! Tu şi cu Hauptfeldwebelul Blatz nu eraţi tocmai ceea ce se cheamă prieteni, nu-i aşa? Cel puţin din câte-am auzit.

— A avut Hauptfeldwebelul ceva cu mine? întreabă Micuţul, uimit. Mie-mi era simpatic! Glumeam adesea împreună.

Ofiţerul magistrat ridică din umeri, dă din cap resemnat şi-l priveşte nesigur pe Hauptmann von Pader.

— Şterge-o! Să te ferească Ăl de Sus dac-o să fac vreodată rost de dovezi împotriva ta.

După ce Micuţul a plecat, von Pader loveşte furios cu pumnul în masă.

— Totul îmi spune c-a fost crimă! Nu putem găsi nici o dovadă? Ar fi cea mai fericită zi din viaţa mea, ziua în care l-aş vedea pe individul ăla îngrozitor legat de un stâlp, în faţa plutonului de execuţie.

— Ucigaşii sunt decapitaţi, spune ofiţerul magistrat, cu răceală.

— Şi mai bine! strigă von Pader. Aş avea plăcerea să fiu martor.

— Herr Hauptmann, în primul rând noi nu avem ucigaşi...

— Obergefreiter Creutzfeldt e un ucigaş, ţipă von Pader, cu un licăr sălbatic în ochi.

— Nu mai mult decât tu sau eu. E de dorit să fie cum spui tu. Dar nu

există dovezi. Dimpotrivă. Îl cred pe Creutzfeldt că spune adevărul. Hauptfeldwebel Blatz era în stare să se poarte atât de prosteşte.

Von Pader îşi toarnă coniac şi goleşte rapid două pahare. Nu bagă de seamă că ofiţerul magistrat nu s-a atins de al lui.

— Prietene, spune von Pader confidenţial, aplecându-se asupra mesei. Am relaţii la Berlin. Ţi-ar plăcea să vii în curând cu mine la Berlin, să lucrezi acolo? Trebuie numai să inspectez puţin linia frontului când va fi niţică vânzoleală. Pe urmă, voi avea experienţă de front şi pot pleca.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi, Herr Hauptmann.

— Oare n-am putea noi doi să găsim dovezi pentru crimă?

Ofiţerul magistrat se ridică brusc şi-şi îmbracă mantaua.

— Herr von Pader, cred că eşti porcul cel mai infam pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Mi-e ruşine că port aceeaşi uniformă cu a dumitale. Ţine minte, fiecare cuvânt al acestei discuţii va fi raportat colonelului Hinka. Presupun că vei avea nevoie de relaţiile tale de la Berlin.

— N-ai nici un martor, ţipă von Pader, roşu la faţă ca sfecla.

— Vom vedea noi pe cine va crede Oberst Hinka. Nu prea ţi-ai făcut prieteni cât ai stat în Regimentul 27 Panzer!

Ofiţerul magistrat trânteşte uşa cu destulă forţă pentru a face tencuiala albă din tavan să ningă pe podea.

Hauptmann von Pader sare în Kübelul său şi goneşte spre staţia de transmisiuni de la Kowel, unde trimite o chemare specială către Bendlerstrasse.

Prietenul său, SS-Brigadeführer Ahlendorf, şeful SD-ului din Interior, îi promite o legătură urgentă cu Berlinul şi o adresă către SS.

În culmea bucuriei, von Pader se întoarce la companie şi se hotărăşte să mai arunce pentru ultima oară o privire asupra liniei frontului. Cine ştie? Poate că i se va ivi ocazia să încheie socotelile cu Creutzfeldt.

— Încotro, domnule? întreabă şoferul său, Obergefreiter Bluhme.

— Pe front!

— Unde? exclamă Bluhme, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ai jeg în urechi? Am spus pe front!

— Bineînţeles, domnule, cum să nu! rânjeşte Bluhme, şi ţâşneşte cu o viteză de parcă nu l-ar putea duce pe von Pader acolo destul de repede.

— Păstrează-ţi observaţiile tâmpite pentru tine!

În tranşee se iscă o agitaţie generală când observăm că von Pader a venit la noi.

Se plimbă ţanţoş prin tranşeea de legătură, inspectează avanposturile, priveşte prin periscop.

— Aşadar, ăsta-i bastionul care ţine la distanţă valul mongol.

Dintr-o dată se simte parcă mai mare. Îşi aranjează noua lui cască de oţel.

— Unde e duşmanul? îl întreabă pe Barcelona.

— La două sute de metri mai încolo, domnule, rânjeşte Barcelona.

— Se ţin departe de vedere, porcii ăia laşi. Untermenschen, asta sunt.

— Să nu credeţi că s-au săturat de viaţă, domnule, zâmbeşte Barcelona. Dacă Herr Hauptmann ar sta de partea cealaltă şi-ar privi prin periscoapele lor, n-ar vedea nici aici nimic. Asta dacă n-ar fi vreun dobitoc precum Hauptfeldwebel Blatz.

— Ţine-ţi gura, şuieră von Pader, veninos. Simte inima bătându-i puternic în piept. Iată-l aici! Un ofiţer din armata Führerului. Un cruciat german luptând împotriva hoardelor păgâne ale Asiei. Cântă încetişor „Wacht am Rhein".

Barcelona îl urmăreşte mirat. Von Pader continuă să meargă prin

tranşeea de comunicaţie, unde se împiedică de Micuţul care şade pe fundul tranşeei cu o găleată de cartofi fierţi în faţă.

— Ţi se apropie sfârşitul, Creutzfeldt. Von Pader face un gest semnificativ cu degetul de-a curmezişul beregatei.

— Herr Hauptmann e cumva vreun prezicător? vrea să ştie Micuţul, pocnind din călcâie din poziţie aşezat.

Dintr-o dată, ciocănitul gongului umple tranşeele de zgomot.

— Alarmă! Alarmă, Panzer!

— Ce se-ntâmplă? întreabă von Pader, neliniştit, privind la Micuţul care continuă să-şi îndese cartofi în gură.

— Sunt maimuţele alea galbene care vin cu ceva blindate, bag seamă, răspunde Micuţul, nepăsător, oferindu-i lui von Pader un cartof fierbinte. Furios, acesta îl azvârle cât colo.

Micuţul se ridică încet şi dă jos prelata de pe mitraliera lui grea. Într-o clipă, tranşeea e plină de oameni.

Aerul vibrează la uruitul ameninţător al motoarelor. Un zid de foc se înalţă la mică distanţă în spatele poziţiilor. Un baraj. Şuieră obuze şi tună. Dar asta nu-i nimic deosebit pentru nişte veterani ai liniei frontului. Un baraj obişnuit la foc continuu, aşa cum fac ruşii de obicei înainte de a lansa un atac local de blindate. Lui Hauptmann von Pader i se pare că s-au deschis larg porţile iadului. Clănţănind din dinţi, se aruncă la pământ, alături de Porta şi Micuţul care-l privesc încântaţi.

— Acum iar se cacă pe el, bălălăul, face Micuţul, plesnind de bucurie.

Von Pader îşi apucă disperat casca de oţel.

— Se ţine de ţăcălia lui de tinichea şi uite-l cum tremură ca o piftie, râde Porta.

Cad obuze de mortier, aruncând pământ asupra lor.

Von Pader dă un ţipăt de groază, convins că i-a sosit ultima clipă. Nu-şi dă seama că ăsta nu-i decât începutul. A ştiut dintotdeauna că în război mor oameni mulţi. Era un fel de a muri pe care l-a considerat întotdeauna ca fiind ceva ales şi nobil, dar şi foarte dureros. Acea minunată moarte de erou pe care le-a descris-o în atâtea rânduri cadeţilor ofiţeri. Ce se-ntâmplă aici e însă cu totul diferit. Aici nu-i nimic minunat. Noroi. Schije ţipătoare de oţel. Rămăşiţe de hoituri! Braţe şi picioare smulse! Gura i se umple de fiere. Îi iese pe nas şi i se scurge pe bărbie. Frumoşii lui pantaloni cenuşii de călărie făcuţi la comandă îi sunt plini de mult.

Suflul îl aruncă ceva mai încolo, în tranşee. Porta îl târăşte înapoi şi-l împinge în cuibul de mitralieră.

— Doamne, cum pute! spune el, ţinându-se delicat de nas. Aşa se-ntâmplă cu toţi puţoii ăştia puşi la şapte ace. Vin păşind ţanţoşi şi pleacă târându-se ca păduchii!

— Nu mă lăsaţi, camarazi! plânge von Pader.

— O să te aruncăm în faţa unui T-34, când vor veni încoace, promite Micuţul.

— Camarazi, suntem camarazi!

— Sigur, sigur, camarade Herbert, zâmbeşte Porta, numai să nu uiţi asta când s-o opri gălăgia, bine?

Von Pader plânge şi-şi ţipă nenorocirea în acord cu tunetul bombardamentului.

Mitraliera grea răpăie înspre valul de atac în kaki, ce se apropie încet cu urlete guturale.

— Uraaa Stalino! Uraaa Stalino!

— Ridică-te şi priveşte şi tu, îl sfătuieşte Porta, înghiontindu-l cu piciorul pe căpitanul care plânge. Vecinii vin să ne viziteze. Cu tine vor să stea de vorbă!

Dar bravul ofiţer al *Führerului* stă trântit în noroiul tranşeei, implorând doi porci împuţiţi de front să-l ajute.

Un nou val kaki de ruşi năvăleşte peste reţeaua de sârmă ghimpată. Sclipesc lopeţi şi baionete. Prin aer zboară grenade. Tancuri T-34 se rostogolesc înainte, peste brazdele adânci tăiate de obuze ca o turmă de zimbri sălbatici. Cu o bufnitură asurzitoare, grelele vehicule ajung în faţa sârmei ghimpate.

Se opresc pentru a trage. Un fulger orbitor, şi obuzele spulberă siluetele cenuşii în zdrenţe.

Panzerfausturile latră furioase. Giganţi de oţel se rup în bucăţi. Turele zboară prin aer, împreună cu bucăţi de trupuri omeneşti.

Bezna devine şi mai deasă. Deodată, întreaga scenă e scăldată într-o mare albă de lumină orbitoare. Tancurile T-34 şi-au aprins farurile. Un lucru pe care-l fac numai ruşii: are un sinistru efect psihologic.

Puştile-mitralieră urlă. Soldaţi în uniforme cenuşii sunt azvârliţi înapoi, zdrobiţi sub şenilele late ale tancurilor.

— *Servus, Herr Hauptmann*, rânjeşte Micuţul, smulgând mitraliera grea de pe afet.

Porta aruncă vreo câteva grenade, îşi salută cu nonşalanţă comandantul de companie şi-l urmează pe Micuţul dincolo de buza tranşeei.

— Nu plecaţi! Nu mă părăsiţi, camarazi! ţipă ofiţerul Führerului care, timp de cinci ani, a propovăduit onoarea şi gloria de a muri pentru Führer şi *Vaterland*. Se ridică şi priveşte înspre monştrii urlători de oţel care se apropie de el, legănându-se şi sărind.

Fascicule de lumină se opresc asupra lui.

— Camarazi, ajutaţi-mă! Nu vreau să mor!

Raza unui far îl urmăreşte încontinuu. Îşi astupă urechile cu mâinile, urlând nebuneşte.

Turela unui tanc se răsuceşte încet. Un obuz explodează şi-l acoperă cu pământ pe ofiţerul îngrozit. Cu ghearele şi cu dinţii îşi croieşte drum afară şi se târăşte, urlând ca un animal rănit, de-a curmezişul câmpului de bătălie.

Un T-34 se apropie cu toată viteza, dar trece cu puţin pe lângă el, fără a-l zdrobi.

Se ridică în picioare şi aleargă înainte prin lumina orbitoare a farurilor, cu ambele mâini apăsate pe urechi. Casca şi-a pierdut-o. Zgomotul e îngrozitor. Oriunde se întoarce, nu află decât explozii de obuze de la T-34 şi răpăit de puşti-mitralieră.

Sare într-un şanţ, aleargă ţipând prin tranşeele de legătură, fără a şti încotro se îndreaptă. Nu observă un T-34 care soseşte zburând pe deasupra unei ridicături de pământ şi aterizează, cu un trosnet, la câţiva paşi în urma lui.

În clipa următoare, e la pământ. Şenilele late îl înhaţă, îl dau peste cap, zdrobindu-i picioarele şi mâinile. Nu-l mai invocă pe *Führer* sau pe vreunul dintre oamenii şi lucrurile pe care le-a venerat. Strigă, plângând, după mama lui, de ale cărei lacrimi şi-a bătut joc când a intrat în Armată.

Tancurile T-34 răscolesc linia germană a frontului şi se întorc la bază în cursul nopţii. Soarele răsare şi colorează cerul în roşu deasupra frontului liniştit.

Plutonul 2 şade, bucurându-se de razele firave ale soarelui de toamnă. În curând va veni iarna, cumplita iarnă rusească.

Porta împarte cărţile. Jucăm tabinet. Din când în când aruncăm o privire prin periscop. Astăzi sunt mai multe trupuri acolo, afară. Unii dintre ei nu sunt încă morţi, dar nu putem să ieşim să-i aducem. Se vor ocupa de ei lunetiştii siberieni.

Chiar în faţa locaşului mitralierei grele, e o moviliţă îmbibată de

sânge. În masa cenuşiu-roşiatică sclipeşte un epolet de argint, cu două stele aurii. E tot ce-a mai rămas din mândrul ofiţer al Führerului, Hauptmann von Pader.
